HÜMEYRA

Ahir
GUARDIAN

MİR - I

YAZAR
HÜMEYRA

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Eda Nur Karavaş
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Ayşe Özer
Düzelti: Elif Tesbihçi
Son Okuma: Beyza Özcan
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Aralık, 2024

ISBN: 978-625-95157-7-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, HÜMEYRA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Duzenleme
Ny.ozlem

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Uyarı: *Argo ve küfürlü ifadeler içerir.*

Ninova

Nir I

HÜMEYRA

GUARDIAN

2006
Bolu, Taraklı

Rüzgârın fısıldadığı o masal, ahşap kapıdaki çanın sallanıp kapıya çarpmasına sebep oluyordu. Bir hikâyenin varoluşuna eşlik ediyordu. Seneler sonra yazılacak olan bir masalın ilk düğümlerinin atıldığı, kaderin şekillendiği bir duaya *âmin* dercesine çınlıyordu sokaklarda.

Kışların epey sert geçtiği bu köyde, derme çatma bir evde, sobanın çıtırtısında bebekleriyle oynayan küçük bir kız çocuğu vardı. Sıcacık bir döşeğin içinde, televizyonun kayan ekran görüntüsünde, babaannesinin yamacında, herkes uyumuşken uyumayan bir kız çocuğu...

Elindeki oyuncak bebekle oynarken başına da bir tül geçirmişti küçük kız. "Babaanne bak," diye atıldı heyecanla. "Bebeğime bak! Gelin oldu."

Duvak gibi sarkan dantelli tülün görüntüsü Şifa'nın çok hoşuna gitmişti. Dahasını da yapıp tülün diğer kısmını bedenine doğru sarmıştı. Oynadığı bebeğinin de aynı kendisi gibi sarı saçları vardı. Elinde örgüsü, yuva kokan gülümsemesiyle küçük kıza bakıp sıcacık gülümsedi babaannesi. "Sana benzemiş sırma saçlım. Gelin etmişsin bebeğini. Biz de görür müyüz ki senin o günlerini?"

Şifa'nın o dakikaya kadar hiç aklına düşmemişti kiminle evleneceği, nasıl evleneceği ya da evlenip evlenmeyeceği. Babaannesinin o sorusu, elinin altındaki bebekle birlikte epey dalgınlaşmasına neden oldu. Düşündü durdu küçük aklında. Onun o kocaman yüreği herkesi severdi de onun evleneceği adam kimdi? Sevdiği insanları düşündü Şifa o küçük aklında. *Hepsi*

uzun yıllardır hayatında olduğu için sevmişti onları diye düşündü. Öyle bir anda tanıdığı insanları çok çok sevemezdi; korkardı, çekinirdi. Kiminle evlenecekti Şifa? Düşündü durdu... Etrafında evlenebileceği, tanıdığı kişileri düşündü. Köyde onunla yaşıt Mustafa vardı bir tane ama Şifa onu sevmiyordu. Düşününce bile midesi bulandı. Yine de acaba uzunca seneler sürerse sevebilir miyim diye düşündü ama hiçbir şekilde olduramadı Mustafa'yı kafasında. Başka da kimse aklına gelmedi. O zaman evlenemeyeceğini sandı. Elinin altındaki bebeğin gelinliğine, duvağına, saçına bakınca içinin gitmesine engel olamadı.

Sıkıntıyla derin bir iç çekip kara kara düşünürken, "Ne oldu kınalı kuzum?" dedi babaannesi merakla. "Niye karardı o bakışların şimdi durup dururken?"

Şifa içinde tutamadı sıkıntısını. Çözse çözse bir babaannesi çözerdi. "Babaanne," diyerek döndü. "Ben kiminle evleneceğim?"

Babaannesinin burnunun ucunda duran o gözlük başını biraz eğmesiyle ileri doğru düştü. Babaannesi bu soruyu beklemediğinden olsa gerek, "Ben ne bileyim kızım..." dedi şaşkınlıkla. "Allah kaderine kimi yazdıysa onunla. Zamanı gelince nasibin seni bulur elbet."

Zaman çok geçmiş ve gelmemiş gibi hissetti Şifa. Tanışması lazımdı artık. Büyüyene kadar anca sevebilirdi. Bir anda sevme diye bir şey yoktu onun kalbinde. Yabancılara hep mesafeliydi o.

"Ama ne zaman bulacak ki beni?" dedi küçük omuzlarına büyük dert olmuş gibi düşürürken. "Çok geç oldu. Hâlâ tanımıyorum ben onu."

Babaannesinin gülümsemesi küçük odayı dolduracak kadar güçlüydü. "İlahi Şifa," dedi gülerek. "Kızım sen daha küçüksün. Zamanı geldiğinde dedim ya. Zamanı gelince bulur elbet..."

Şifa başını iki yana sallayarak, "Yok," dedi. Şimdi aklına da düştüğünden uyuyamazdı. Yemekten içmekten de kesilir, düşünür dururdu. "Yok babaanne, ben öyle hemen sevemem," dedi inatla. "Şimdiden gelmesi lazım ki ben büyüyene kadar içimdeki

sevgi de çok çok büyüsün. Ben yabancıyla evlenmem. Sevmem ki öyle zaten."

Şifa'nın küçük yüreğinde büyüttüğü o dert bir kış gecesinin ayazında yaşlı kadının yüzüne baharı getirmişti. Onun o küçük ve cevapsız derdine bir çare olmak için, "Hmm, düşünelim o zaman, bakalım," dedi.

Şifa'nın heyecanla gözleri parıldadı ve olduğu yerde dikleşti. Babaannesini bu yüzden çok seviyordu. Her şeye bir çözüm yolu bulmaya çalışıyor, onun yüreğinin o küçük dertlerini anlayabiliyordu.

"Ben buldum galiba," dedi sonra da koca bir gülümsemeyle. Şifa olabildiğince sokuldu babaannesine doğru. Kiminle evleneceğini çok merak ettiğinden pür dikkat babaannesine baktı.

"Kim babaanne? Kim? Kiminle evleneceğim. Kimi buldun?"

Babaannesinin o sıcacık elleri şefkatle saçlarını okşadı. "Onu sen bulacaksın," dedi bilmece gibi. "Şimdi çocukların duası kabul olur demiştim ya sana." Şifa çatık kaşlarla anlamaya çalışarak başını salladı. "Heh işte! Sen dua edeceksin. Bugün kandil. Duaların da kabul olur. *Allah'ım bana nasibimde kim varsa rüyalarımda göster,* diyeceksin. O da sana kiminle evleneceğini gösterir belki. Sen de o seni bulana kadar içinde o rüyayla birlikte onu sevmiş olursun."

Şifa'nın aklı karışmıştı. "Olur mu ki öyle?" dedi aklında bin bir düşünceyle.

"Olur ya," dedi babaannesi daha da üstünden yükleri almak ister gibi. "Neden olmasın? Çocukların duaları kabul olur. Sen her gece duanda onu görmek istersen o da bir gün gelir elbet rüyana."

"Eee..." dedi Şifa bilmiş bilmiş. "Ya başkasını görürsem."

Babaannesi bu bilmişliğine bir kahkaha daha attı. "Görmezsin, görmezsin," dedi bilge bir tonlamayla. "Onu rüyanda gördüğünde anlarsın zaten sen."

Babaannesinin kendinden emin söylemleriyle Şifa içinde düşündü durdu. Babaannesi her şeyin en iyisini bilirdi. Hem başka çaresi de yoktu.

"Tamam o zaman," dedi elindeki bebekle döşeğin içine doğru girerek. "Uyuyacağım ben o zaman hemen. Duamı da edeceğim. Belki bu gece gelir rüyama. Gelirse sabah sana anlatırım."

"Tamam, bakalım. Gelirse anlatırsın."

Sırt üstü döşeğine yattı, bebeğini göğsüne koydu ve yorganı üstüne çekti. Tam gözlerini kapayacağı sırada, "Allah'ım güzel olsun, Mustafa gibi olmasın. Âmin..." dedi. Ettiği o ilk dua babaannesinin yüzünde sayısız gülümsemeye sebep olurken usulca ışıkları kapattı ve gece lambasını yakarak Şifa'nın yanına doğru ilişti.

Gecenin en karasında, "Babaanne," diyen fısıltısı bir çığ gibi büyüdü odada.

"Hıı?"

Şifa tek gözünü açarak yüreğine dert olan başka bir konuyu açtı. "Şimdi ben onu göreceğim ama o beni görmeyecek mi? O da merak ederse ya beni. O da belki hemen sevemiyordur. O zaman ben seversem o sevmezse ne olacak?"

Günün yorgunluğu kadının üstüne bir enkaz gibi çöktüğünde, "O da seni görsün diye ekle duana," dedi fısıltıyla. Peşini derin horultular doldurduğunda Şifa nasıl dua edeceğini soramadan babaanesi uyuyup kalmıştı.

Daha önce öğrendiği gibi, "Allah'ım," dedi sesli bir şekilde. "Ben kiminle evleneceksem rüyamda göreyim ama o da beni hep görsün. Çok güzel olsun. Beni de çok sevsin. Babaannem gibi çok sevsin. Ben de onu çok seveyim. Âmin."

Şifa gözlerini kapattığında bir yel esti.

Kapıda asılı olan çanın zili bir yolcuyu getirmiş gibi vuruldu kapıya.

Kendisi uyudu ama bir masalın o içten duası senelerce hep uyanık kaldı.

1. Bölüm

Zorluğun sonuna bak;
Ateş, İbrahim'e bahçe,
Kuyu, Yusuf'a saray,
Balık, Yunus'a selamet oldu.

Sınır Ötesi, Terör Bölgesi
MİR ASLAN TÜRKOĞLU

Bir aslanın en belirgin özeliği nedir, biliyor musunuz?

İyi zamanlarında etkileyici, güler yüzlü, herkesin gücüne hayranlıkla baktığı bir koruyucuyken sabrı taştığında tüm iyi özelliklerinden herkesin itinayla çekiniyor oluşudur.

Gücünü sadece kaslarının kuvvetinden değil, ruhunun derinliklerindeki sarsılmaz iradesinden alır. Yelesinin her bir telinde geçmişin zaferleri, geleceğin umutları saklıdır. Avını izlerken zaman durur sanki. Onun varlığı çevresindeki her canlıyı güven ve korku arasındaki ince bir çizgide gezdirir. O, harekete geçtiğinde doğa bile nefesini tutar. Koruyucudur, liderdir. Onun var olduğu evrende hayat onun iradesi ve cesaretiyle şekillenir. Onun var olduğu evrende ölüm ile yaşamın savaşı başlar.

Benim var olduğum evrende ölüm ile yaşamın savaşı başlar.

Ben Aslan. Hayranlık duyulan gücünü sabrının taştığı bu arazide kullanmaktan çekinmeyen ve düşmanın gördüğü son yüz olan Mir Aslan. Mir Aslan Türkoğlu.

Çıkılan bazı yolların dönüşü olmaz. Bazen ise çıkılan yoldan kendini bulmuş olarak dönersin. Sen benim dönmeyi düşünmediğim o yolda kendimi bulduğumsun.

Sana kadar, seni görene kadar bilmiyormuşum.

Bir adım attı, peşine binlercesini attım. O, benden uzaklaşırken bir yel esti sanki. Saçlarının kokusu içimi dağladı. "Bekleyecek misin

Ninova

beni?" diye sorduğumda omuz silkerek adımlarını biraz daha hızlandırdı.

Yüzüme oturan o tebessümle arkasından ilerledim. Gecenin en karasında yolumda ışık gibi parlarken kalabalığa aldırış etmedim. Bir ağustos ayının tam ortasında, caddedeki kalabalıkta yürüdü bana izini bırakarak. Ellerim cebimde takip ettim onu. Her bir adımı aşktı, sevdaydı, hasretti, vuslattı. Baştan aşağıya ruhu ruhuma bulanmıştı. O kadar sinmişti ki üzerime; adımları uzaklaştıkça korkuyor, yakınlaştıkça deliye dönüyordum. Ben ki yürekli bir asker, onu her gördüğümde karşı bile koyamadan yeniliyordum. Mağlubiyet bir kadının teninde, ellerinde, saçlarında yazılıyordu ömrüme.

Kalabalığın fazlalaştığı o yerde onun tenine dokunarak geçen insanları bile kabul görmedi içim. Bana uzak olup herkese bu denli yakın oluşu içimi hınca hınç bir hasretle, kibirle, kıskançlıkla doldurdu. Adımlarım hızlandığında elim beline dolandı. Onu kendime çevirdiğimde saçları en çok yakışan yere, sakallarıma; elleri ait olduğu yere, omzuma; gözleri gözlerime ilk günkü gibi tutundu.

"Hıh!" dedi panikle. Gözleri etrafı tararken çekingen bakışları insanların üzerine takıldı ama müsaade etmedim. O benden bir kaçtıysa bin çektim kendime. Teni tenimle bir bütün olduğunda, "Sana bekleyecek misin diye sordum," dedim kaşlarımı çatarak.

Sahte bir kızgınlığın bile yüzünde oluşturduğu o tedirgin çocuksu hâli yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeye sebep oldu. O gülüşü fark ettiği an kollarımın arasında gergin bedenini bırakışı, bana böyle sonsuz güvenişi içimi okşadı.

Nazlı niyazlı kaçırdığı o bakışlarla, "Hep bekliyorum ki ben seni Mir Aslan," dedi. "Seni beklemekten başka bir şey bilmiyorum ki ben." Gözleri etrafa kaydıkça daha çok çektim kendime. "Kaçma," dedim tok bir sesle. "Gören görsün. Sen benden kaçmayacaksın."

Sesimin tonunun onda yarattığı etkiyle omuzlarıma tırnaklarını geçirdi. Bunu bile isteye yapmamıştı. Öyle ki sanki vereceğim tepkiden korkmuş gibi alt dudağını dişleyerek, ellerini yaramazlık yapmış bir çocuk gibi geri çekti.

Adımları bir iki adım geri çekildiğinde onun benim kontrolümde geri çekilmesine izin verdim. "Kızdın mı?" diye sordu tedirginlikle. "İsteyerek yapmadım. Öyle bir anda gürler gibi çıkınca sesin..." Çimenlerin üzerinde minik adımlarla geri giderken, "Anlatsana," dedim.

"Neyi?" diye sordu o incecik sesiyle.

"O masalı."

"Aslan," dedi titrek bir sesle. "Aslan gibi güçlü bir adam kendi krallığında gururla dolaşırken gözüne zarif bir ceylan takılır."

Titriyordu. Sesi, bakışları, teni... Usulca bir iki adım atarken gittikçe daha da uzaklaşıyordu. "Aslan adımlarını dikkatli ve ağır ağır atar." Öyle yaptım, o uzaklaşırken ben ağır ağır ona doğru ilerledim. "Aslanın kalbinin derinliklerinde fırtınalar saklıdır. Ceylan ise korku ve merak arasında ince bir çizgide yürürken bakışları aslan ile kesişir." Gözlerini mıh gibi gözlerimle birleştirdiğinde sırtı bir ağacın gövdesine çarptı. Ellerini ağacın gövdesine dayadı ve hızlıca soluklanmaya devam etti. "Aslanın gözlerinde yılların getirdiği gücün dışında kendisine bile yabancı bir sıcaklık ve yumuşaklık vardır." Ben ona adımlarken solukları daha da hızlandı. "Ceylanın?" diye sordu sonra bana. "Ceylanın bakışlarında ne vardır?"

Ellerim bir an önce ona kavuşma arzusuyla patlayacak gibiyken zarif bedenini zariflikten uzak ve hoyrat bir biçimde kavradım. "Ceylanın bakışlarında," diye fısıldadım burnumu burnuna doğru sürterek. Aslanın nefesi ceylanın küçücük yüzünü ürküterek dağıldı. "Saflık, masumiyet, gizem, zarafet ve aslanın anlamlandıramadığı bir ürkeklik vardı."

"Güç ve ürkeklik... Bu iki zıt kavram bir araya geldiğinde doğa bile nefesini tutarken ceylan nasıl ürkmesin?" diye sordu ellerimin arasında tir tir titrerken.

"Ürkmesin," dedim dingin bir sesle. "Aslan da bilemiyor ki nasıl davranacağını. Alışık değil böylesine." Aslanın kükremesi artık bir tehdit değildi; çaresiz bir lidere dönüştü. Öyle olması için çabaladım.

Ninova

Dokunuşlarımı olabildiğince yumuşattım ama öyle güzeldi ki onu içime katma isteğim bir an olsun son bulmuyordu.

Son sözlerimden sonra kollarımın arasında titreyen bedeni sakinleşti. Ellerimin arasında kayar gibi bedenime yaslandığında kollarını omuzlarıma sardı. Sanki bana hükmetmek onu daha da dinginleştirecekmiş gibi kaçmak yerine teslim oldu. "Ürkmemiş. Sokulmuş daha çok. Alıştırmış ceylan aslanı kendisine. Sesi artık ceylanın kalbine dokunur olmuş."

Dudakları dudaklarıma bu kadar yakınken ve alnı alnıma yaslandığında gözleri usulca kapandı. Nefesini daha çok soluma arzusuyla, "Sonra ne olmuş?" diye sordum. "Ne hissetmiş başka ceylan?"

Terlemeye duran parmak uçları saçlarımda bir aslanın yelesini okşar gibi dolandı. "Aslan ceylana böyle yaklaşınca bütün ihtişamında onu koruma arzusunu hissetmiş ceylan. Korkmamış artık. Aslan gücünü kullanarak ceylanı sarmalamış..." Biraz daha sardım. Beli kolumun arasında kaybolarak yok oldu sanki. Bu sefer ben ona zarar verdim diye korktum ama o benim korkumu okudu ve beni geri çekilmekten alıkoydu, ellerimi çekmemem için daha da sokuldu. "Ama dokunuşları bir rüzgârın yaprağa dokunuşu gibi hafifmiş. Ceylanın korkuları aslanın güçlü kollarında bir bir kaybolmuş."

Solukları kesik kesikti ve parmakları ona da yetmiyormuş gibi beni kendine çekmek için bütün gücüyle tenimde dolanıyordu. İçimde ona karşı yükselen o duygu beni tarumar ederken, "Ceylanın aslana böyle sığınışı korkudan mı yoksa aşktan mı?" diye sordum.

"Aşktan," dedi dudakları burnumdan nazikçe kayıp bana boynunda bir köşe açarken. O köşeye sindim, orada nefeslendim. "Ceylanın aslanın gücüne ve ihtişamına karşı koyamamasından." İncecik elleri nasır tutmuş ellerimi kavradığında parmaklarımızı birbirine hapsetti. "Aslanın güçlü elleri, ceylanın narin bedenine nazikçe dokunduğunda ceylanın içinde körüklenen aşkından, kendini bile tanıyamayışından, kendinden çok onda var olmak isteyişinden."

Göğsümü patlatacakmış gibi bir sevdanın koynuna düşürdü beni ve bunu görüp elde ettiği zaferin tadını çıkardı. "Sonra ne olmuş?" dedim. Sonsuza kadar sürsün, anlatsın, kollarımda kalsın istedim.

"Aslanın kalbi ceylanın kalbiyle bir atmaya başlamış artık." Omuzlarıma doğru kaydı parmakları ve ben onun elleri arasında muhtaçmış gibi onunla savruldum. "Her bir dokunuş..." dedi benim muhtaçlığıma. "Her bir bakış..." dedi benim ondan ayrılmaktan korkan bakışlarıma. "Onların ruhlarını birbirlerine bağlayan görünmez iplikler gibi örülmüş. Aslan ve ceylan birbirlerinin varlıklarında tamamlanmışlar. Güç ve incelik arasında mükemmel bir denge kurmuşlar. Aslanın sinesinde ceylanın inceliği parıldamış, ceylanın inceliğinde aslanın kudreti yansımış."

Sesinde bu aşkın hem sakinliği hem tutkusu hem de gücü yatıyordu. Bu aşk aslanın kendini buluşuydu. Biz, Aslan ve Ceylan... Doğanın en eski aşk hikâyesini yeniden yazıyorduk.

Ellerimin arasında oluşu, bana dokunuşu, ona temasım bile yeterli gelmedi. Başımı biraz daha yaklaştırarak burnumu tenine sürdüm. Yanağına, çenesine, dudaklarına... İçim çekilirken bir erkeğin en ilkel duygularıyla parmaklarımı teninde dolaştırdım. Gözlerim kapalı, saçlarından aldığım o koku benim hasretimi dindirmek bir yana daha da arttırdı.

Öyle bir kokuydu ki uzaklardan gelmiş gibi. Her içime çekişimde içimdeki hasret daha çok büyüyormuş gibi. Sanki senelerce o kokuya hasret kalmışım gibi. Bıraksalar bir ömür saçlarının arasında, boynunda, koynunda yaşarmışım gibi.

Üzerindeki incecik elbiseye bile tahammül edemediğim o dakikalarda, tenimin tenine açlığından, "Öyle özledim ki seni," diye fısıldadım kulağına doğru. "Kaç kere söylesem geçer? Kaç kere sarsam seni böyle?" dedim parmaklarım sırtına doğru kayarken. "Kaç kere dokunsam, kaç geceyi sabaha vardırsam geçer? İçimdeki ateş nasıl söner? Benim sana açlığım nasıl biter?"

Ben onu soludukça, onunla bütünleştikçe elleri saçlarıma doğru uzandı. Parmaklarını o tutamların arasına geçirdiğinde alnıyla

alnımı okşadı, burnunu burnuma doğru sürttü. "Sen bana dert misin, çare mi?" diye sordum ellerinin altında ölecekmiş gibi. "Bir kadın hem var edip hem öldürebilir mi? Bu nasıl sevgi?" İçim içime sığmıyor, yetmiyordu. Sanki günden güne içimde aşkı, sevdası, özlemi daha çok büyüyordu.

"İnsan her gün delicesine böyle sever mi?"

Elleri saçlarımı arşınlarken, "Niye gelmiyorsun o zaman Mir?" diye sordu tükenmiş gibi. "Ben seni daha ne kadar bekleyeceğim?"

Her defasında kurduğu bu cümlelere anlam veremedim. Ben her dakika, her an, her saniye onun peşindeyken sanki senelerdir ayrıymışız gibi bir tükenmişlikle bana dokunmasını anlamlandıramadım. "Gitmiyorum," dedim saçlarının birkaç tutamında can çekişirken. "Ben senden bir adım öteye bile gitmiyorum ki."

"Gelmiyorsun da ama Mir..." dedi. Önce elleri benden uzaklaştı, sonra bedeni avuçlarımdan kaydı. "Daha ne kadar beklemeye ömrüm var, bilmiyorum. Sen bana neden hâlâ gelmiyorsun?"

"Anlamıyorum," dedim ona tutunmaya çalışarak. Elimi attığımda sanki bir gölgenin içinde yok oldu.

"Gelmiyorsun," diye tekrarladı. "Gelmen lazım Mir. Öleceğim..." Adımları benden uzaklaşırken yüzünün aldığı şekil değişti. İnsanların oluşturduğu kalabalık gözümün alamayacağı bir güçle hızlandı. Onun benden uzaklaştığı adımlar ilk kez bu kadar fazlayken kalbim yerinden sökülecekmiş gibi bir sancıyla çarptı. Nefesim kesildi, elimi kalbime koydum. O benden uzaklaşırken, "Ne... Nereye?" diye sordum soluk soluğa. İlk kez hissettiğim bu duygu hâlinde sanki benim kalbim ona bir iple bağlıydı ve o uzaklaştıkça içimden onu da söküp aldı. Korktum, deli gibi korktum. Bir aslana yakışmayacak bir korkaklıkla korktum. Adımlarım yetişmedi. Bir adım atmaya mecalim bile kalmamış gibi olduğum yere çökerken o, kalabalıklar arasında ufaldı. "Hayır!" diye bağırdım yüreğim pamuk ipliğinin son telinde yalvarırcasına diz çökerken. "Gitme! Hayır!"

"Hayır," diyerek yüzüme atılan bir kova suyla daldığım o rüyadan ayıldığımda hâlâ soluk soluğaydım. Kalbim sanki gerçekmiş ve gitmiş gibi çarparken burnumdan aşağıya birkaç damla su süzüldü ve ben elim kolum bağlı bir hâlde başımı öne eğdim. Yıllardır gördüğüm ama adını bile bilmediğim o kadın, o rüyalar en olmadık yerde, en olmadık zamanda yakaladı beni. O koku, aklımı başımdan alan o koku, hiç beklemediğim anda çepeçevre sardı etrafımı. Ben küçüklüğümden beri aynı kadını rüyamda defalarca kez gördüm ama daha önce hiçbirinde beni terk etmemişti. Sanki yüreğim gerçekten bir ayrılığın eşiğinde can çekişir gibi çırpınırken çaresizlikle ne yapacağımı bilemedim.

"Hayır he komutan!" dedi Rohan elleri belinde, bir öte bir beri dolanırken. "Yakında yalvarmaya da başlarsın. Çok uyumuştun zaten."

Üç hafta... Tam üç haftadır sınırdan kaçak yollarla ülkemize girmeye çalışan terör örgütü gruplarının peşindeydik. Terör örgütüne ait altı silah mühimmat deposunu ele geçirmiş, yirmi iki ayrı sığınağı imha etmiş, yeni ana kamplarının bölgesi olan Kuzey Irak sınırına kadar göz açtırmamıştık. Altı kişilik *Özel Kuvvetler Timi* olarak ilk on gün göz açtırmamış, tek bir kurşun dahi sıkmalarına izin vermeden masumların kanına buladıkları toprakların üzerinde kuruttukları kanların izlerini onların kanlarıyla temizlemiştik. On birinci günde ilk üç deponun yerini tespit etmiştik. On birinci günün sonunda bazılarımız toplamda beş saat, bazılarımız ise beş buçuk saatlik uykuyla ilk üç deponun olduğu alanda pusuya yatmıştık. İçeridekilerin hakkından geldikten sonra, on ikinci günün sabahında uyku saatimizi altı ile altı buçuk arasında bir düzene çekerek dördüncü ve beşinci deponun yerini belirlemiştik. Ardından, on yedinci sığınaklarını da ateş hattı oluşturup havaya uçurmuştuk.

Yirmi ikinci güne girmek üzere olduğumuz şu dakikalarda ise metruk bir binanın içinde elimiz kolumuz bağlı hâlde, peşinde

Ninova

olduğumuz örgütün elinin altındaydık. Binanın son iki katı komple çökmüş hâldeydi. Sağlam sayılabilecek kısımlarda ise duvarlar dökülmüş, yer yer büyük çatlaklar oluşmuştu. Pencerelerin bazıları tamamen sökülmüş, bazılarına siyah perde çekilmişti. Girişte odalara açılan tüm duvarları ve kapıları yıkmışlardı. Yer yer dağılmış koltukların bulunduğu odada dört beş adımda bir duran tenekelerin içinde ateş yanıyordu. Duvarlarında ise Arapça yazılar ve haritalar bulunmaktaydı. Ben ve askerlerim sırayla dizilmiş, sandalyelerde ellerimiz bağlı bulunuyorduk. Karşımızda ise aylardır peşinde olduğumuz örgüt vardı. Ellerinde silahlarla elimiz kolumuz bağlıyken bile korkuyla gözlerini kırpmadan bize bakıyorlardı. Ayağımı yere sertçe vurduğumda dahi titreyecek konuma gelişleri istemsizce gülümsetti beni.

Rohan ise bu hâlime nazaran *sonunda seni yakaladım komutan,* der gibi bakıyor, gülüyordu. Uzun uzun seyretti beni ve timi... Karşımda gevrek gevrek gülüyor oluşu kendimi tutmakta zorlanmama sebep olsa da yüzümde onun da sinirlerini bozacak bir gülümseme saklıydı. Ellerim kollarım bağlıyken ve dört güne yakın aç susuz, uykusuzken pek de kolay değildi ânı takipte kalabilmek. Buna rağmen ona o zevki vermeden gülümsüyor olmanın tadı da bir başkaydı. İçimdeki o rüyanın getirdiği kasveti ise çok şükür ki bir ben biliyordum. Aklımı toparlamakta zorlanırken sadece âna odaklanmaya çalıştım. Aklım, kalbim onda kalırken bedenim olduğu yere ayak uydurmakta zorlandı. Öfkem daha da arttı, yine de gülümsememden bir şey kaybetmedim.

"*Madha hadath?*"[1] dedi alayla beni süzerken. "*Laqat kunt tatakalam limudat 22 yuman. Laqad kunt fkhwraan bikawnik trkyaan.*"[2] Kahkaha attı hemen peşine. Ben de aynı gülümsemeyle ona baktığımda gözlerimde gördüğü korkusuzluk, onu çileden çıkardı. Anında dağılan gülüşünün getirisi olan öfkeyle attığı o yumruk başımın sarsılmasına sebep olsa da zamanımı bilirdim ben. Zamanımın gelmesine ve ortalığı inletmeme vardı daha. Sağlam adım atardım ben. Dağlar benim evim, savaş içimdi.

[1] "*Ne oldu?*" (Ar.)

[2] "*Ahkam kesiyordun yirmi iki gündür. Türk olmanla övünüyordun.*" (Ar.)

Karşımda kendini aslan sanan çakala ders vermek için tek bir âna ihtiyacım vardı. O ânın yaklaştığını hissediyordum. Hissetmekten çok biliyordum.

"*Sa'atahadath ean dhalik eindama 'ukhrij min huna.*"[3] Timle aramda ufak bir bakışma geçti. Hepimizin yüzünde aynı manidar gülümseme, gözlerinde aynı yırtıcılığın bilmiş ifadesinin alayı vardı. Rohan'ın gülüşü kahkahaya evrildi. Eline verdiğim sahte zafer oyuncağıyla oynuyordu. Ama eline verdiğim oyuncak, saatli bir bombaydı ve ben pimini çektiğimde patlayacaktı.

Küçük dağları ben yarattım, diyordu. Söylesin... Büyük dağlar benim yuvamken küçüklere ihtiyacım yoktu. Kendi minik krallığında en güçlü benim sanarken o sandıklarını elinden almam sadece bir saniyeydi. O saniye geldiği an dünyasını tepetaklak etmekten geri durmayacak, aksine bundan büyük bir zevk alacaktım.

"Komutan! Komutan!" dedi yarım yamalak Türkçesiyle. "Sen çok güldürüyorsun beni."

Sinan'a döndü bakışlarım. Gözlerini kapatıp açtığında bu, *oyala,* demekti. Öyle yaptım ve Rohan'a döndüm. "Eceline susamışsın?" diye sorduğumda gözlerini kıstı. "Elimdesin komutan," dedi alaylı, tok sesiyle. "Elimdesin ha!" Avucunu gösterdi. "Tam burada, avucumda! Bana bakıyor hayatın! Buradan çıkacak." İki parmağını kendi dudaklarının üzerine vurdu. "Tam buradan çıkacak söze bakıyor!"

"Hadi ya?" dedim alayla. *Bu büyük sözleri sana büyük büyük yedireceğim,* dedim içimden.

"Tabii ya!" dedi hemen önümdeki sandalyeye oturup geri yaslanırken. "Sen konumları karıştırmışsın komutan! Ama ben sana anlatayım." Eline bir elma aldı ve ısırıp ağzını şapırdatarak yerken devam etti başladığı cümleye. "Kral!" dedi ve durdu. Parmağı ile kendini işaret etti. "Benim!" Güldü. "Esir!" yine durdu. Parmağı

[3] *"Buradan kurtulduğumda konuşacağım bunu."* (Ar.)

Ninova

bu sefer bana döndü. "Sizsiniz!" Bana dönen parmağı beni göstermedi ama göğsümdeki hilali gösterdi.

İçimdeki aslan parçalayıp yok etme hırsıyla kıpırdandı.

Affetmeyecektim.

Artık hiç şansı yoktu. Kalmamıştı!

Bana hakaret ederse affetmek ya da etmemek benim inisiyatifimdi. Yüzde elli elli.

Time hakaret ederse yine affetmek ya da etmemek timimin inisiyatifiydi. Yüzde yirmi beş.

Ama vatanıma göz dikip hakaret ederse... İşte orada yaşama şansı yoktu.

"Benim bayrağıma o dilini bir kez daha değdirmeye cüret edersen..." Öne doğru eğildim ve üstüne basa basa, gözlerinin içine bakarak konuştum. "Seni o cüretine yatırır, sikerim." Karşı çıkışımın öfkesiyle elmayı fırlatıp eline aldığı kırbacı bilmem kaçıncı kez indirdi sırtıma. Eş zamanlı olarak askerlerime de iniyordu aynı kırbaç ve sert darbeler. Ama depoyu kaplayan tek ses kırbaçların ve acımasız tekmelerin sesiydi. Hiçbirimizden soluk dahi çıkmıyordu. Bu onları daha da kızdırırken birbirimize baktık.

Alper biraz daha kızdırmak istercesine yüksek bir sesle bağıra bağıra okumaya başladı Alay Marşı'nı.

"Annem beni yetiştirdi, bu ellere yolladı.

Annem beni yetiştirdi, bu ellere yolladı.

Al sancağı teslim etti, Allah'a ısmarladı.

Al sancağı teslim etti, Allah'a ısmarladı."

Biz söyledikçe onlar hırslanıyor, darbelerini sertleştiriyordu. Onlar sertleştirdikçe biz daha yüksek söylüyorduk. Kısır bir döngü gibiydi. O sırada duydum. Rohan, "Bırakın!" dedi hırsla. Onlar bıraktı, biz sustuk. Susturamamanın, baş edememenin, edemeyeceğinin öfkesi ile bana baktı.

"Öldürmem için yapıyorsun!" dedi eli çenemi kavrarken. "Ama öldürmeyeceğim. O kadar kolay olmayacak ölümün!" Kafamı sağa doğru ittirerek geri çıktığında gözlerimdeki gazap onun ecelinin geldiğinin göstergesiydi. "Hani yakalayamazdık seni, ha komutan! Nasıl oldu da düştün elime?"

Yüzüme korkutucu bir gülümseme düştü.

82 Saat Önce...
Gölbaşı, Ankara Karargâh

Acil görev emriyle Ankara'ya gelişimin dördüncü saatinde karargâhın operasyon odasında oturduğumuz oval masada projeksiyona yansıtılmış haritaya bakarken komutanın gelmesini bekliyorduk. Ülgen Komutan hızlı ve seri adımlarla içeri girdiğinde ayaklanıp esas duruşa geçtik.

"Rahat asker!" dediğinde hepimiz rahat pozisyonuna geçsek de Ülgen Komutan oturma iznimizi verene kadar bekledik. Bizi çok bekletmeden oturmamızı emrettiğinde bakışlarımızı Ülgen Komutan'a çevirdik.

Gergindi... Her zaman gergindi ama bugün ayrı bir gerginlik vardı sanki üzerinde. "Çocuklar durum ciddi," dediğinde sandalyesini çekmesine rağmen oturmayıp ayakta durmuştu.

"Üç aya yakın bir süredir sınır ötesinde nükleer bir görevdeyiz." Duraksadı. "Görevin emir ve komuta zinciri ben ve İlayda Komutanınızdaydı." Eliyle ekranı işaret etti. "Suat Yüzbaşı Irak görevinden dönerken bölgede ani gelişen ve ara ara yoğunlaşan bir hareketlilikten bahsetti. Yüzbaşıdan iki hafta kadar önce haber aldığımız bu bilgiyi iki ajanımızın teyit etmesiyle noktasal olarak tespit ettik." Kumandayı aldı ve ilerletti.

"Adamımız, Rohan," dedi. "Efendi dedikleri ve uğruna ölümü bile hiçe saydıkları adamın adı Affan el Musavaf. Bu adam Türkiye

Ninova

üzerinden çok fazla kadının örgüt eğlencesi için kaçırılmasına neden olmuş. Şu anda Irak'ın kuzeyinde kendi krallığında yaşıyor. Edindiğimiz bilgilere göre kendisi uç bir paranoyaya sahip. Evi adeta aşılamaz, ulaşılamaz bir kale ve o, kalesinden ölüm saçıyor." Dişlerimi sıktım. Kendileri beş kazanacak diye yüz milyonlarca can alıyordu. İktidar, güç ve para hırsının gözlerini ne denli bürümüş olduğunun kanıtıydı aldığı canlar.

"Üç gün önce bölgede görülmüş Musavaf. Bölgeye bir kadın için geldiğini biliyoruz. Çok sayıda koruması ve seveni var. Ama..." Ekranı gösterdi. "Rohan denen piç bizi Musavaf'a götüren kilit." Sandalyesine oturdu. "Rohan da sahibi kadar pimpirikli bir köpek. O yüzden onu kışkırtın," derken gözlerimizin içine baktı. "Sizi esir aldığını düşünmesini sağlayacak kadar kışkırtın ve aklını kaçırmasına neden olun. Biz sizi esir alırken bölgeye yığdığı adamların yarıya inmesiyle bölgeyi güvenlikli hâle getirip Musavaf'ı yakalayacağız. Bu görevi Suat Yüzbaşı üstlenecek zaten. Sizin o sırada yapmanız gereken yegâne şey, Rohan'ı olabildiğince oyalayıp sizi götüreceği depoda kalabildiğiniz en uzun süre kalmak." Cümlesini bitirdiği zaman Kartal iç çekerek arkasına yaslandı.

"Şimdi o zaman görev belli. Nükleer silahlara el koyabilmek için yakalanalım ve esir rolü yapalım, o sırada bizimkiler nükleer silahlarla Musavaf'a ulaşsın ve biz de zincirleri kırıp ağızlarına sıçalım. Burası tamam komutanım da..." dedikten sonra ekledi: "Bu nükleer silahların hedefi neresi?" diye sorduğu an kumandayı hareket ettirdi ve lazeri ile tek bir yeri işaret etti:

İstanbul!

Başımı deponun kırık duvarlarından birine çevirdiğimde gördüğüm o dürbünle birlikte yüzüme beklediğim o ânın gelmesinin gülümsemesi düştü. Ölüm sessizliği hiç böyle keyifli

hissettirmemişti. Ellerimde yirmi iki gün önce gevşettiğim ve sürekli çözüp bağladığım ipi bir kere daha bağlamamak üzere çözdüm. Beklenmedik ayağa kalkışımı görünce o korkunç gözleri olabildiğince irileşti. Ben doğruldukça, kaslarımı esnettikçe karşısında gördüğü insan değilmişçesine bir korku sardı her yanını.

Benimle eş zamanlı ayağa kalkan timi görünce ise korkusu katbekat arttı. "Hâlâ düğüm atmayı öğrenememişsiniz," dedim sakin bir gülümsemeyle. Titreyen bedeni hareketlerini sekteye uğratırken ağır ağır Rohan'ın üzerine yürüdüm. "Gerçi neyi öğrendiniz ki bunu öğrenesiniz?" Rohan'ın gözleri panikle etrafa baktı.

"Vurun la şunu!" derken geri geri gidiyordu. Hepsi nişan aldı ve o sırada eş zamanlı silahlar patladı ama kurşunların hedefi biz değildik, onlardı. Bizi vuracak eller bir bir düşüp eceline kavuştu. Rohan karşımda bembeyaz olmuş bir şekilde titrerken alayla güldüm.

"En son ne diyordun? Kral ben! Esir siz! Buydu değil mi cümlen?" Yutkundu. Cevabı yoktu. Olsa da bir hükmü yoktu. Ağır ağır ilerlerken etrafımızı anlı şanlı Türk askerleri sardı. Parmaklarımdan çıkardığım o sesler Rohan'ın duyduğu son sesti. Azrail'in ilk ve son gülümsemesiydi karşısındaki. Omzuna indirdiğim tek bir darbeyle yere serildiğinde tüm tim etrafımıza toplanmış hâldeydi ve yüzlerinde keyifli bir ifade vardı. Bacaklarımın arasına alarak üzerinde doğrulduğumda, "Komutan..." dedi titrek bir sesle.

Yumruğumu sıktığımda parmaklarımın arasında toplanan güç, bir aslanın pençesine dönüştü sanki. Kaslarım çelik gibi gerildi, damarlarımda dolaşan adrenalin gücüme güç kattı. Ona doğru eğildiğimde dudaklarından sızan, içtiği son yudum kanıma bulanmış, tenimden süzülen o bir damlaydı. Ben Aslan. Mir Aslan. Sabrı sınandığında kıyameti koparan Aslan.

Ninova

Koca bir dünyada küçücük bir hayata doğduk hepimiz. Kendi sınırlarımızda bizi bekleyenlerin avuçlarına. İlk ağladığımızda son olacağını bilmeden, yabancısı olduğumuz o dünyaya alışma telaşıyla attık ilk çığlığımızı. Hayat telaşının içinde onca sesin arasına bizim çığlığımız da *ben de buradayım,* dercesine eklendi. Aldığımız o ilk nefesten başladı hayata tutunma, yer edinme telaşımız. Bize tüm yorgunluğuna rağmen gülümseyen o gözlerle ilk çarpıştığımızda kalabalığın arasındaki korkumuz tanıdık olan o ellerde, o kokuyla dindi. Ve keşfetmeye başladık. Sonrası ise kalabalıklaşmaktı. Uzunca sürecek bir ömre başka hayatları misafir etmek, acılara kalbinde yer açmak, sevmek, özlemek, büyümek, düşmek, kalkmak, hiç bıkmadan usanmadan tekrar başlamak. Kısacası var olduğumuz sürece yaşamaya çalışmaktı.

Şimdi yeni bir hayat benim avuçlarımın arasında var olacaktı. İlk nefesini aldığında, hayata ilk *ben buradayım* çığlığını o attığında ben gülümseyecektim. Çünkü yaşıyorsak, o nefesi alıyorsak tutunmak gerekti.

"Siydra," dedim sakin olmaya çalışarak. Koluna girerek onu banyoya doğru götürürken Sima kapı girişinde ne yapacağını bilmez hâlde bakıyordu. Telaşımdan, "Bana yardım et," dedim ama Türkçe konuştuğumdan onun anlamayacağını unuttum. O ise gözlerimden, tavrımdan anlamış gibi yanıma endişeyle sokulurken Siydra'nın koluna girmek istedi ama ben Arapça konuşarak ondan başka bir yardım istedim. "Ben onu banyoya götüreceğim. Sen de bana temiz bir havlu getir." Sima buz gibi olmuş ifadesiyle başını olumlu anlamda sallarken koşarak dolapların içine ulaştı ve yine aynı hızla aramaya koyuldu. O sırada yıkık dökük eski, buz gibi olan bu evin içinde bakışlarım duvarlara kaydı. Tek kapağı kırık bir dolabın içinde parıldayan makası gördüğümde, "Sima," diye seslendim.

Siydra kollarımın arasında daha fazla dayanamayacakmış gibi avaz avaz bağırırken iki büklüm hâle geldi ve ben tüm gücümle ona dayanak oldum. Siydra güçlü, kalıplı bir kadındı. Uzunca

Ninova

da bir boyu vardı. Ama insan birinin yardımına ihtiyacı olduğunu bildiğinde, özellikle bir annenin, kendi gücünün çok daha ötesine geçebiliyordu. Sima elinde bir havluyla ayaklandığında bakışlarımla dolabı gösterdim. "O makası sobadaki ateşe tut ve bana getir. Vaktimiz kalmadı. Doğum başlamak üzere."

Sima gözlerinde o korku dolu ifadeyle başını sallarken ben tüm soğukkanlılığımla Siydra'yı banyoya doğru taşıdım. Burası ufacık bir köydü. Sanki dünyadaki her şeyden bihaber, erkeklerin kontrolünde olan, kadınlara bir malmış gibi davranılan, terör örgütüyle iş tutan bir köy. Siydra ise o sesi soluğu çıkmayan, ezilmiş kadınlardan biriydi. Ablamın evinin hemen yan tarafında nikâhı olmadığı adamdan muhtemelen tecavüzle hamile kalmış, çocuğunu doğurmak üzere olan onlarca kadından sadece bir tanesiydi.

Gözlerinde korkuyla ve çaresizlikle şu an benden başka kimsesi olmadığını belirtircesine koluma yapıştı ve yaşlı gözleriyle, "Kurtar beni!" dedi.

Kendine bile bir dermanı olmayan bana *kurtar beni* dedi. Bir insanın sizden başka kimsesi olmaması o an üstünüze çok daha büyük bir yük olarak biniyordu. Ben lisede ebelik okumuştum ama hiç o alanda çalışmamıştım. Okulda öğrendiklerimin dışında sadece bir doğuma şahit olmuştum ve onda da bebeği kaybetmiş, annesinin gitgide delirmesini izlemiştim uzun yıllar boyunca. Babaannem köyün eli şifalı kadınlarındandı. Otlardan yaptığı şifalı ilaçlar, gençliğinde onların evinde bir süre misafir olarak kalan hemşire kadından öğrendikleri onu gelin geldiği izbe köyde şifacı etmişti. Babaannem de üstüne katarak ilerlemiş, bildiklerini bana da öğretmişti. Her zaman olmasa da onunla hasta evlerini gezer, her bir hikâyeye yakından tanıklık ederdim. Adımı da babaannem koymuştu zaten. Annemin böbreklerinde oluşan sorun bana hamile kaldığında ve ben doğduğumda düzelmiş. Doktor bebeğin anne karnında anneyi tedavi edeceğini söylese de babaannem bu kız şifalı demiş benim için. Adımı da Şifa koymuş.

Gel zaman git zaman ben de babaannemden el almışım ya da babaannemin söylediği gibi doğuştan şifa ile doğmuşum. O

Ninova

yüzden köyümüze yakın olan o sağlık lisesinde babaannemin zorlamalarıyla puanımın tuttuğu ebeliği okumuştum. Eve bakmak için çalışmak durumunda olduğumdan okula bile seyrek gidip zar zor bitirebilmiştim. Bugünleri anımsamama sebep olan hikâye ise bunlardan başka elbette. Benim o gece gördüğüm o doğum bugün yıllar sonra bile beni etkisi altına alıyordu. Köyde yaşı epey geçmiş olan bir kadın yıllar sonra hamile kalmıştı ve bir kış gecesi doğumu başladığında kör karanlıkta çalmışlardı kapımızı. O gece benim hayatımdaki travmalardan biriydi aslında. Çok ateşli olduğumdan babaannem evde kimsenin olmaması sebebiyle ki aslında ablam vardı ama onun ağır uykusuna güvenemedi. Beni de peşinde götürmüştü. Lastikten pabuçlarımı giyip babaannemin peşine takıldığımda o gecenin soğuğunu da o kadının bağırışlarını da bugün bile unutamam. Kocası başından bir an olsun ayrılmazken, bebek doğup da nefes alamadığında ikisinin de dünyası başına yıkılmıştı. Sonrasında ise kadının dünyasını bir de adam yerle bir etmişti. Bir daha çocuklarının olmayacağı inancıyla onu o köyde terk ettiğinde ben on yaşındaydım. Evimizin tam karşısında oturan Aysel teyzenin kapı girişinde kocasını beklemesini, kendi bahçesindeki o küçücük mezarın üstünde eriyip gitmesini bir pencere kenarından izledim senelerce.

"Neden yaptık ki?" diye sormuştum o zaman babaanneme. "Keşke hiç gitmeseydik o gece o eve. Günah işlemiş gibi hissediyorum babaanne." Aysel teyzenin bebeğinin kaybında babaannemin bir suçu olmasa da benim küçük yüreğim onu her gördüğünde bunun vicdan azabıyla dolup taşıyordu. Bir bebeğin, bir annenin, bir babanın, bir evliliğin günahı...

"Asıl gitmeseydik günah işlerdik Şifa'm," demişti babaannem saçlarımı okşayarak. "Bizden başka kimse yoktu orada. Gelmesi de mümkün değildi. Biz de o akşam açmasaydık kapılarını belki bugün Aysel teyzeni de kaybedecektik. Biz elimizden geleni yaptık, gerisi takdiriilahi."

Ben bugün, bu yaşımda anlıyordum babaannemi. Ben açmasaydım bugün bu kapıyı başka da açan olmayacaktı. O yüzden

takdiriilahi ne yazmıştı bilinmez ama ben elimden geleni yapmakla mükelleftim.

"Hadi Siydra," dedim gülümsemeye çalışarak. "Otur da bir an önce bebeğini kucağımıza alalım."

Fayansları kırık dökük bir küvet vardı. Deliğini elime gecen bir kap ile kapattım ve sıcak su ile doldurdum. Kenarlarından sızıp banyonun zeminine dağılsa da önemsemedim ve Siydra'yı usulca oturttum. O sırada elindeki malzemelerle yanıma gelen Sima bana bakıyordu.

"Üzerini çıkaralım," dedim. Başını sallayıp yardıma geldi. Banyonun küçücük kırık bir camı vardı ve içerisi diğer odalar gibi rutubet doluydu. Kasvetin duvarlarına sindiği buz gibi banyoda birazdan yeni bir hayat başlayacaktı. Siydra'nın üzerini çıkardıktan sonra küvetin içine rahatça yerleşmesini sağladık. Sima'yı Siydra'nın hemen arkasına yerleştirdim ve Siydra ona doğru dayandı. Tam karşısına geçip bacaklarını iki yana açarak, "Ikın Siydra," dedim.

Bunca olumsuzluğun içinde iyi olan tek şey evde bir şofben bulunmasıydı ve Sima'nın sıcak suyu Siydra'nın beline tutuyor oluşuydu. Doğumunu kolaylaştırmak için ikimiz de elimizden gelenin fazlasını yaptık. Geçmiş zamanda yaşadığım o tatsız tecrübe her ne kadar derinlerde bir yerlerde beni paniğe sürüklese de bunu yansıtmamaya çalıştım. Siydra söylediğim her şeyi yaparken dakikalar bir hayli ilerledi, kendinden geçecek duruma geldi, hâli dermanı kesildi ama doğum bir türlü gerçekleşmedi.

"Hadi Siydra," dedim. Geçmişteki Aysel teyzenin o hâli gözlerimin önüne geldi, nefesim kesildi. Derince soludum, soludum ama zihnimden görüntüleri atamadım. Geçen her bir dakikada korkumu bastırmak zorlaşırken Sima da aynı durumdaydı. Düşmek için an kollarken bende gördüğü kısa bir anlık duygu değişimi onu da paniğe sürükledi ve "Yapamayacağız biz," diye bağırdı. "Yapamayacağız, Şifa."

Ninova

Her an Siydra'nın arkasından çekilecek olduğunu fark ettiğimde toparlanmak benim için elzem olandı. Geçmişten sirayet eden o kötü düşünceleri aklımın bir köşesinden kışkışladım ve hızlıca bacaklarının arasından çıkıp Sima'nın yanına Siydra'nın zayıf düşen bedenine destek vermeye geçtim. O sırada dışarıdan duyduğum adamın sesi sırtıma bir kamçı daha vurdu sanki.

"Şifa!" dedi öldürecekmiş gibi. "Şifa! Şifa! Şifa!"

Öyle çok bağırdı ki o bağırdıkça başımı biraz daha doğrulttum. Sima'nın gözlerine yansıyan o korku emarelerini de o uğursuzun sesini de duymazdan, görmezden geldim.

Siydra ise bunu Sima'nın da paniklemesiyle gidiyorum gibi algılayıp tırnaklarını etime geçirircesine koluma sapladı. Yorgun düşen gözlerinde hâlâ yalvarırcasına bir ifade vardı ve birkaç damla yaş süzülürken, "Şifa," dedi *derman sende,* dercesine. "Bırakma beni."

Elimi elinin üstüne koydum ve ona, "Bırakmıyorum," dedim canıgönülden bir yaklaşımla dudaklarımı saçlarına bastırarak. "Hadi, ıkın Siydra."

Elim belinin tam arkasında, parmaklarımın arasına vuran sıcak suyla beline masaj yapmaya başladım. Başı omzuma doğru yaslanmıştı ve ben kaç yaşına gelirse gelsin canı yandığında, kendi anne olurken bile anne diyen ağlayan o kadına bir anne şefkati vermeye çalıştım. Saçlarını sevip öperek, "Hadi," diyordum cesaretlendirircesine. "Hadi, Siydra. Hadi, alalım bebeğini kucağımıza. Birazcık daha ıkın. Hadi."

Siydra benden aldığı güçle yeri göğü inletircesine bir çığlıkla ıkındı. Gördüğüm hareketlilikle bana dayanan Siydra'yı Sima'ya doğru dayadım ve ben tekrar bacaklarının arasına geçtim. Her hareket edişimde sırtımdaki yaralar canımın acısını ikiye katlıyordu ama şu hadisede kendi canımın hiçbir hükmü yoktu bende. Çünkü beklediğimiz o an gelmişti. Bebeğin başını gördüğümde yüzümde engel olamadığım bir gülümseme oluştu.

"Hadi," dedim gitgide bana yaklaşan bebeğe odaklanarak. "Hadi, Siydra. Son kez."

Bütün gayretiyle ıkındığında ellerimin arasını küçücük bir erkek çocuğu doldurdu. Sonrası ise ölüm dolu bir sessizlikti. Siydra'nın bir anda kesilen sesi ve ikisinin de bana doğru meraklı bakışlarından başka bir şey yoktu. Bebekten hiç ses gelmiyordu ve ben ne yapacağımı bilemedim. Aynı şeyi ikinci kez yaşamak da yaşatmak da istemezdim.

"Ölü mü doğdu?" diye sordu Sima başını biraz daha kaldırıp yüzüne doğru bakmaya çalışarak. Ve o sırada canına dokununca ellerimin arasında minik bir çığlık koptu. Bir ağlamaya bu denli kahkaha atacağımı ben bile bilmezdim. Başımı havaya kaldırıp, "Allah'ım sana çok şükür," diyerek derin bir nefes aldım. Mutluluk gözyaşları belki de ömrümde ilk kez aktı. Hiç vakit kaybetmeden havluya sardığım bebeği Siydra'nın kolları arasına bıraktığımda Sima'nın yüzünde de o gülümsemeyi gördüm. Yanaklarımdan süzülen yaşları silerken, "Sen çok iyisin Şifa," dedi bana sıcacık gülümseyerek. "Sen çok güçlüsün."

Siydra yüzündeki yorgunlukla oğlunu sarmalayıp öperken, "Allah seni korusun," dedi bana. Ama benim için en büyük dua kurtulmam için olurdu. Kurtulmayacaksam da ölmem için olan bile daha hayırlı olurdu.

"Kurtarsın Siydra," diye düzeltme ihtiyacı hissettim. "Bana dua edeceksen kurtarsın diye et. Sen annesin. Belki de duan kabul olur."

Herkesin yarası kendinde saklıydı da kurtuluşu kimin elindeydi, işte o muallaktaydı. O yüzden bir duada, bir kapıda, hiç tanımadığım binlerce insanda arıyordum derdimin çaresini. Hâlbuki birkaç sene öncesine kadar hiç olmadığı kadar sıradan bir hayatım vardı. Küçük bir köyde doğmuştum. Babam çobanlık yapardı. Annem ise kendi hayvanlarımızdan elde ettiği sütü peynir yapar, yorgan diker kasabanın küçük pazarında babamla satarlardı. Meyve ağaçlarının bol mahsul verdiği senelerde de çok güzel geçinir, fazladan hayvan bile koyardık ahırımıza. Küçük

Ninova

köyümüzde kendimizi döndüreceğimiz kadar güzel bir hayatımız vardı yani. Her sabah babaannemin ellerinden sobanın fırınında pişen sıcacık poğaça kokusuna uyanır, babamla koyunların peşine takılır, çimenlerde uzanıp gökyüzüne bakarak hayaller kurardım. Sonra bir gün babamın aniden geçirdiği kalp krizi sonrası değişti hayatımız. Annem gülmedi bir daha. Evin içinden neşe gitti, huzur gitti. Eve daha fazla para girsin diye ilçedeki kadınlara temizliğe giden annem onların hayatını görünce iyice koptu bizden. Bizi öpe koklaya bağrına basan kadın elini bile sürmez oldu ablamla bana. Kendi canı değil de düşmanıymışız gibi baktı bize. Sürekli bağırır çağırır oldu. Her şeyden memnuniyetsiz olduğunu söyleyip durdu. Gözü hep daha yükseklere daldı, hayalleri büyüdü. Giyimi kuşamı değişti. Evin hanımlarının verdiği kıyafetler kıymetli olurken yetinmeyi de beceremedi. Babamlayken sıcak bir tas çorbaya şükreden annem gitti, çorbayı yapacak olan başka kadınların hayalini kuran kadın geldi. Yetemedik anneme. Babaannemin dedemden kalan emekli maaşı, hayvanlardan elde ettiklerimiz... Bir bir onları satışımız... Hiçbiri annemi tatmin etmedi. Babam gidince o da gitti sanki bizden. Öyle de oldu esasında. Bir sabah uyandığımızda annemi bulamadık evde. *Beni aramayın,* diye bıraktığı bir notla öylece bir bahar sabahında onu da yolcu ettik hayatımızdan. Babaannem kaldı bir bize. Hem anne oldu hem baba. Ablam desen başka dünyalarda. Oydu ya zaten beni bu zulme sürükleyen. Onun cahil cesareti, akılsızlığı! Babamın ölmesi, annemin gitmesi bir ama ablamın bana ettiği bin yaraladı beni. Öldürmedi ama öldürmekten beter edip *canıma, kanıma, ablama hakkım bin kere haram olsun,* dedirtti.

"Kurtulamazsın Şifa," dedi Sima. Sesindeki ton öyle keskindi ki kaşlarımın arası bütün dikbaşlılığıyla çatıldı ve ona döndü. Yüzünde söyleyip söylememenin kararsızlığı olsa da kaçmasına izin vermeden kollarına sarıldım.

"O ne demek?"

"Ben..." dedi kekeleyerek. "Ben bir şey demedim. Öyle..." O kadar çok kekeliyor ve korkuyordu ki bu bile bir şey gizlediğinin göstergesiydi. Sima çok korkardı. Bu köydeki kadınlar gibi,

herkes gibi çok korkardı evin erkeklerinden. Yine de diğerlerine nazaran daha cesaretli olandı, bu korkak hâline karşı bile. Herkes Siydra'nın doğum çığlıklarını duymuş ama kimse korkusundan kapısını açamamıştı. Bir ben fırlamıştım sokağa, bir de benim çıktığımı gören Sima.

"Gideyim ben yokluğum fark edilmeden. Babam beni öldürecek fark ederse."

Gitmesine izin vermeden tekrar sarıldım kollarına ve "Sima!" dedim baskın bir tonlamayla. "Allah rızası için söyle. Bir şey biliyorsun."

Sima korkuyla başını iki yana sallarken, "Allah'ın adını verdim," dedim çaresizlikle. Sima'nın arafta kalışını çaresiz bakışlarım bir sonuca sürükledi ve tarafı benden yana oldu. Derin bir nefesle o kara haberi verdi bana. "Benden duyduğunu deme," dedi. Başımı güven verircesine hızlıca salladım. Ağzından o iki kelimeyi alabilmek içindi telaşım.

"Şifa," dedi acır gibi. Bir ip geçirdi boynuma, ardından altımdaki iskemleye bir tekme savurdu. "Said, seni bu akşam Hicr örgütünün lideri Affan el Musavaf'a verecekmiş."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

2. Bölüm

Nurullah Genç, "Rüveyda" şiirinde,
"Alaca bir at koşar içimde, Zamansız, mekânsız
nefese doğru," diye başlayan mısralarını,
"At vuruldu; içim paramparça Rüveyda,"
diye bitirir.

Hâlim başka nasıl anlatılır, bilmem. At vuruldu, içim paramparça...

"Sima," dedim kulaklarım inkârının bekçisi, elim yüreğimde bir umutla. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

En karanlık gecede bile ayın ışığına sığınıp umut etmekten bir an olsun vazgeçmezken bu kaçıncı hayallerimden, umutlarımdan vuruluşum? Kadın olmanın epey zor olduğu bu dünyada nedir benim bu bitmek bilmez sınavım? Direnecek gücüm, adım atacak takatim kalmamışken kurtuluş nerededir? Bir kurtuluş yoksa eğer kaderde, Allah'a el açarım yalvarırım al canımı diye. Öyle bir çıkmaz, öyle bir diptir hâlim.

Bir umutla tutunduğum o yerde umudumdan vurdular beni. "Evet," dedi Sima. Benim dalıp giden bakışlarımda muhtemel ki kendi hayatının telaşına düştü. Ellerime yapışarak bütün tedirginliğiyle "Sakın Şifa!" diye uyardı beni olabildiğince sert bakışlarıyla. "Sakın benden duyduğunu deme kimseye."

Başımı salladım sadece olumlu anlamda, tüm olumsuzlukların içinde. Karşımdaki kırık aynadaki aksimde gördüğüm bendim ama benden eser kalmış mıydı, orası muammaydı. Gözünün feri sönmek deyimini ben kendimde gördüm. Gözümün feri söndü, umudum öldü. Buradan kaçıp gitme hayallerim Said'in kurduğu düşüncelerde asılı kaldı.

Bir başkasının kendi çıkarları uğruna sizi malı gibi görmesi... Benim doğduğum topraklar böyle değildi. Benim yetiştiğim aile, benim gördüğüm insanlar, benim tanıdığım, içine doğduğum dünya böyle değildi. İncindiği yerden kırk kez iyileşsin diye öpen, mazlumun yanında olan, topraklarına güller ekip cennete çeviren insanların içinden geldim ben. Burası ise yaralarını daha çok

Ninova

kanatan, mazlumsan bir kez daha çelme takan, toprakları kandan ve zulümden başka bir şey görmeyenlerin dünyasıydı. Şimdi ise ait olmadığım, olmak dahi istemeyeceğim, kabullenmediğim bu dünyada tam ateşin ortasına atmak istiyorlardı beni.

Ben aynada ruhu bedeninden artık tamamen gitmiş o kadına bakarken, onun için bir çıkış ararken, "Ben gidiyorum şimdi," dedi Sima beni kendime getirerek. "Sen de bir an önce git istersen. Said senin adını bağırıp duruyordu."

Yine ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Başımı salladım sadece. Gidecektim. Hem de sessizce. Benim bu gece bu şehirden, bu topraklardan ölüm dahi çıksa da gidecektim.

Siydra'ya son kez bakıp, "Bana dua et," diyerek ayrıldım yanından.

"Her zaman," dedi bir annenin en samimi hâliyle. "Her zaman dualarım seninle olacak. Allah yanında olsun, Şifa."

Az önce elime doğan bebeğin feryat figan ağlamaları kafamın içinde yankılanırken harabeye dönmüş bir hâlde çıktım o evden. Babaannem bebeklerin her şeyi hissettiğini söylemişti bir keresinde. Belki de benim sonuma, bana ağlıyordu. Adımlarım cehennemin o eşiğine doğru yol aldı. Hiç duraksamadan ama sürüye sürüye. Bahçenin pas tutmuş kapısını araladığımda çıkardığı o sesle ablam kapının girişinde belirdi.

"Şifa," dedi etrafa korku dolu gözlerle bakarken. "Sen nerelerdesin kaç saattir?"

Arka sokaklarda bir hareketlilik varken aslında yollar da bomboş sayılabilecek kadar sakindi. Sanki ölü toprağı serpilmişti her yere ve duyulan sesler, hissedilen gerginlik yerin altından geliyordu. Hiçbir şey yok desen yalan, var desen yalan...

Ablam çıplak ayak bana doğru koşarken etimi koparırcasına tutup, "Çarşafını da giymemişsin!" diye bağırdı. "Sen kendini öldürtmek mi istiyorsun!"

Kolumun kopmasını yeğlercesine silkeleyip çektim ellerinin arasından. "Yaşıyor gibi mi gözüküyorum oradan?" Gözlerimdeki öfke bir insanı ne kadar korkutabilirse o kadar korkutmuş gibi geri çekti çekimser bakışlarını. Ama bu yine de beni dışarıda bırakacağı anlamına gelmiyordu. Bizim sokağın başına yaklaşan araçların sesiyle, "Eve geç!" diyerek diğer evlerden farklı olmayan o kafese kaparcasına attı beni.

Karşısında dimdik durduğumda ıslanmış eteklerimin uçlarına baktı ama ben onun gözlerinden bir an olsun çekmedim gözlerimi.

"Neredeydin sen?" diye sorduğunda benim aradığım cevaplar başkaydı. Tek bir kere olsun bir umut, "Abla," dedim yalvarırcasına. "Gel, kaçalım buradan!"

Ablamın gözleri korkuyla irileşti ve başını geri çevirip kapıyı kontrol etti. Said'den korktuğunu anlayabiliyordum ama hâlâ burada kalıyor oluşunu anlayamıyordum. Bir insanın bile isteye bu cehennemden yaşıyor oluşunu kabul edemiyordum.

"Sen yine saçmalamaya başladın, Şifa!" dedi. Saçmalayan ben, normal olan onlarmış gibi... Öyle bir kahkaha attım ki delirmişim gibi baktı. Öyle de olmuştu esasında. Delirmiştim. Aklı başında hiçbir insan burada aklıselim kalamazdı.

"Said gelmeden git, çıkar üstünü!" Eli ikaz niteliğinde diğer odayı gösterdiğinde öfkeli soluklarım odanın içine yayıldı önce. Ardından büyük adımlarım onun önünde son buldu. Başımı asi bir tavırla diktim ona karşı. Ablama karşı. Kanım, canım Seda'ya karşı.

Biz iki kardeştik. O benden üç yaş büyüktü ama bizi gören kimse onun büyük olduğuna inanmazdı. Ne hâli tavrı ne duruşu küçük bir çocuktan farklıydı. Deli dolu hâlleri, uçarı tavırları, kendini her şeye kaptırışları, inanışları, aldanışları... Daha küçükken babam, "Bu bizim başımıza çok bela açacak ileride," dediğinde o belanın beni de içine çekeceğini düşünmemiştim. Hiç unutmam, bir keresinde komşunun şehirden gelen oğluna

gönlünü kaptırmıştı. Köydeki babaannesine gidip geldikçe ablam ağzı açık ayran budalası gibi salyalarını akıta akıta izlerdi oğlanı. Oğlanın umurunda değildi tabii. Bizim köydeki kızları eğlencesi olarak görürdü. Ablam bir gün deli cesaretiyle gidip çocuğa *ben seni seviyorum*, deyince çocuk bunu alaya alarak terslemiş. Güzel olmadığını ama güzel olursa belki olabileceklerini söylemiş. Ablam da bir umut aramıştı o zaman kendini ona kabul gördürmek için. Ben olsam yüzüne tüküreceğim o çocuğun gönlüne girmek için çıkar yol aramıştı; nasıl güzelleşeceğinin yolunu. Bu şehirli oğlan çok masal okumuş olacak ki bir de kendince bir masal uydurmuştu o zaman biraz daha eğlenmek için. Köyün en güzel kadınlarından birinin bahçesindeki elma ağacından elma alıp onun yansıması olan her şeyi o elmayla kırdıktan sonra yerse onun güzelliği ona geçermiş. Bunu duyduğumda o hastane odasında kahkahalarla gülmüştüm. Benim kahkaha attığım bu hurafeye ablam inanmış, gidip evin tüm camlarını, aynalarını kırmıştı. Yetmemiş, elmayı da yemişti. Elmanın içine saplanan cam kırıklarından biri de dilini damağını kesmiş, hastanelik olmuştu. Bizim o ayki pazar kazancımız ablamın kırdığı camlara gitmiş, yetmemiş gibi bir de borçlanmıştık. O da uzunca bir süre hiçbir şey yiyip içememişti acıdan. Açlığından uyuyamadığı o gecelerde de kıvrana kıvrana sabahı sabah ederken köye dadanan hırsızı bir başına haklamıştı. Her şer peşinde hayrını da getiriyordu işte. Uzun zamandır köye dadanan ahırlardan hayvanları çalan birileri vardı. Köylü neredeyse her gece nöbet tutmasına rağmen yakalayamamışken ablam gece yarısı yan ahırda gördüğü suretle sokağa atmıştı kendini. Sonra da gördüğü yabancı yüzle basmıştı çığlığı. Herkesin cebini kurutan, dara düşüren, illallah ettiren o hırsızı ablam sayesinde yakalamışlardı. Böyleydi işte benim ablam. Saf desem saf değildi, akıllı desem bu hâlimizde gülünç dururdu. Babam haklıydı. Büyüyünce de bizim başımızı belaya koymuştu ve ben o belanın orta yerindeydim.

Bundan iki sene önce çökmüştü kara bulutlar üzerimize. Tabii biz o bulutların bir fırtınaya gebe olacağından habersizdik. Tam iki sene önce girmişti Said, ablamın hayatına. İnternet üzerinde tanışmışlardı ve bizim bundan uzunca süre haberimiz

Ninova

olmamıştı. Olduğunda ise her şey için çok geçti. Ne biz onu bu sevdadan vazgeçirebilmiştik ne de o bizim onu vazgeçirebilmemiz için zaman bırakmıştı. Said'in ablamı kendine körkütük âşık etmesinin ve tam olarak şu an bu cehennemi övmesinin ardından ablam hiç düşünmeden bir gece yarısı uyandırdığı telefonla veda etmişti bize. Sınırı geçmeden hemen önce aramış ve onu merak etmememizi, Said ile çok mutlu olduğunu ve ilk fırsatta bizi ziyarete geleceğini söylemişti.

O gece üç kişilik ailemizden bir kişi daha eksilmişti. Yaşı ilerlemiş ve kendi ihtiyaçlarını zar zor gören babaannemin ablamın gidişiyle biraz daha çöktüğüne şahit olmuştum. Eskimiş kanepelerin birine o, diğerine ben oturmuş, sabahı sabah etmiştik birlikte. Hiçbir şey konuşmadan, öylece birbirimize bakarak... O zaman daha çok anlıyordu insan bir babanın yokluğunu. Ne babaannemin elinden bir şey gelmişti ne de benim. Ablam bizi aradıkça görür olmuştuk onu. Said her zaman yanında olduğundan konuşmalarımız çok uzun olmuyordu ama ablam da yaşadığı hayattan pişmanmış gibi gözükmüyordu hiçbir zaman. Çok küçük yaşta babasız kaldığımızdan belki de hayatında ilk kez bir erkekten gördüğü ilgiyle sanki hayatının merkezi o olmuştu. Pembe bir dünya kurmuştu kendine ve biz gerçek olanı hiçbir zaman gösterememiştik ona.

Kısa süren görüşmelerimiz babaannemin ölümüyle ilk kez yüz yüzeye dönmüştü. Bizi bırakıp gittikten bir sene sonra bir daha bu ülkeye ablamı sokmayan Said, babaannemin cenazesine getirmişti ablamı. Tabii ben o zaman bunu kendime yoramayacak kadar kasvetli bir ruh hâlindeydim. Tüm ailemden sonra babaannemin de kaybı beni bir boşluğa sürüklemişti. Tek başıma koca dünyada yalnız kalmıştım sanki. O boşlukta da boynuma urganı geçiren ablamın öncülüğüyle Said oldu. Bizde geçirdikleri bir haftalık süreçte her şey hiç olmadığı kadar güzeldi. Said'in tavırları, aile gibi oluşumuz, ablamın bile çok daha ılımlı ve sakinleşmiş oluşu... Hepsi bana güzel bir aile hissi uyandırmıştı. Sonrasında ise hiç beklemediğim, ummadığım bir şeyi kendi kendime yaptım. O iskemleye çıktım ve Said tekmeyi vurdu. Artık

Ninova

gitmeleri gerektiğini ama benim de isterlersem onlarla gidebileceğimi söylediler. Başta kabul etmemiştim esasında ama bir gezi gibi olduğunu, birkaç hafta kalıp dönebileceğimi söylediklerinde onlara kandım. Ah aptal kafam! Bana cennet gibi anlattıkları o dünya cehennemin ilk durağıymış, bilemedim. En ücra yerinde, terörün kol gezdiği sokaklarda, kadınların bir hiç olduğu o köye indiğimde yüzüme çarptı acımasız dünyanın gerçekliği.

Said, ablamı kandırmıştı. Benim bir başıma kaldığıma ve sahipsiz olduğuma, ne yapıp edip buraya getirmeleri gerektiğine, benim de onların deyimiyle başımda bir erkek olması gerektiğine ablamı inandırmıştı. Yoksa ben kaybolup gidermişim. Ablama göre sırf iyiliğimi istediğindenmiş her şey. Boşlukta geldiğim bu dünya benim bir senedir kafesim olmuştu. Hürriyetime el konulmuştu. Said'in terör örgütleriyle bağlantısıyla değil ülkeden kaçmak, köyden çıkışım bile mümkün değildi. Günlerce, haftalarca, aylarca ve artık seneye varırken bile denediğim kaçma girişimlerim her defasında birer kamçı olarak sırtıma inmişti. Kafesin kapıları gitgide daha da daralmış ve ablam tarafından bunlar hep görmezden gelinmişti. Çünkü ona göre Said benim iyiliğimi istiyordu ve ben kendi kendime kötülük ediyordum.

Bir yıl süren mahkûmiyetim bugün idam ile sonuçlanacaktı. Ben bile bu kadar ileri gideceğini düşünememiştim. Burası cehennemin eşiğiyse Affan El Musavaf'ın kapısı cehennemin tam orta yeriydi. Benim ise o eşikten geçmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

"Ben bugün kendimi öldüreceğim," dedim ablama karşı başım dik, gözlerimde ölümü özgürlük bilmiş bir sevdayla. "Ben bugün ya buradan gideceğim ya burada öleceğim."

İlk kez böylesi kararlılığım ablamın gözlerinde çekince oluşmasına sebep oldu. "Sen yine delirdin, Şifa! Ağzından çıkanı kulağın duysun. Günahından da mı korkmazsın!"

"Korkmuyorum," dedim aynı asi çıkışla. "Burada Affan'ın eziyetine katlanmaktansa orada Rabbime veririm hesabımı!" Affan'ın adını benim ağzımdan duyduğunda ablamın gözlerindeki endişe gitgide büyüdü. Benim haberim dahi olmadan beni ona

vereceklerdi. Ablam bir iki adım geri çekilip inkâra gideceğini hissettiğim o kaçak gözlerinde buna izin vermedim. "Hepsinden haberim var," dedim daha çok üstüne giderek. Karşımdaki ablam değildi artık. Benim ona karşı içimde her şey zamanla bitmiş, tükenmişti. "Sen nasıl yaparsın bunu bana? Özbeöz kardeşine sen bunu nasıl yaparsın? Ben sana ne yaptım?" dedim çaresizlikle.

Öyle bitmiş, öyle tükenmiştim ki akıtacak gözyaşım bile kalmamıştı ama o benim günden güne eridiğimin farkında değildi. "İnsan canına, kanına bunu nasıl yapar?" Başım usulca kenara düştüğünde yalvaran çaresiz gözlerim onun gözlerinde asılı kaldı. Cevabını bulamadığım o soruların onda da tatminkâr bir cevabı yoktu. Onun kendini inandırdığı o yalanları benim gerçeklerim değildi.

"Said de ben de senin iyiliğini istiyoruz Şifa. Türkiye'de bizim hiç kimsemiz kalmadı ama bak, burada bir aile kurduk."

Öyle inanmış bir hâlde söylüyordu ki bunu, içimde tutamadığım öfke onun üzerinde patladı. "Senin aile dediğin terör örgütünün kucağı. Sen nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Senin aptallığına beni nasıl sürüklersin? Sende hiç mi vicdan yok? Senin iyilik dediğin benim kâbusum. Benim cehennemim!"

Öyle yüksek çıkmıştı ki sesim ablam yerinde belirgin bir şekilde irkildi. Benden çekildiği o adımları hızlıca kapattım ve elimi ikaz niteliğinde aramıza soktum. "Ya ben bugün buradan gideceğim..." dedim başımı aksi bir ifadeyle dikerek. "Ya da senin bu yuva dediğin ocağın tam ortasına miras olarak kardeşinin mezarını bırakacağım."

Ablam çok korkardı ölüden, ölümden. Hâlbuki burası katiller diyarıydı. Her bir sokağı ölüm kokardı. Tıpkı şimdi kamyonetlerin üzerinde eli silahlı geçen Affan'ın adamları gibi. Birkaç kamyonet ellerinde ağır makineli silahlarla sokakları karış karış geziyorlardı. Ve muhakkak ki bugün bu kadar kalabalık olmasının sebebi bendim.

Ninova

Ablamın dudakları aralandığında onu korkudan titreten başka bir ses karıştı odanın içine. "Neredesin sen?" diyen Said'in uğursuz sesine tahta kapının çarpışı eklendi.

"Senin olduğun yerde. Cehennemin dibinde."

Ona ondan korkmadan cevap veriyor oluşum ve Türkçe konuşmam dokunmuş olacak ki bana doğru yaklaştı. Eli çenemi büyük bir kuvvetle kavradığında, "Arapça!" dedi. "Burası Türkiye değil! Benim topraklarımda Arapça konuşacaksın. Türkçe yasak!"

Çenemi ellerinin arasından büyük bir öfkeyle çektikten sonra onu daha da harlamaktan hiç çekinmedim ve bir adım gerileyerek toprağım dediği o evin ortasına gözlerinin içine baka baka tükürdüm. "Ben Türk'üm," dedim büyük bir gururla. "Benim dilim Türkçe. Ne sen ne de senin gibiler susturabilir beni!"

Said'in gözleri öfkeyle büyüdüğünde aynı yükselişle elini de kaldırmıştı ki ablam tam aramıza girerek, "Said!" dedi. "Benimle kavga etti şimdi, ondan kızgınlığı. Bağışla sen onu. Hem teni de hassas, biliyorsun."

Yüzüme, vücuduma defalarca indirdiği o yumrukların, tokatların, kemerlerin izleri silinmemişti hâlâ. Sırtımda açılan derince yaraların sızısı şimdi bile beni inletecek durumdayken ne boyun eğmiştim ona ne de çıkışmaktan geri durmuştum. Onu bu sefer durduran ise ablamın *teni hassas* demesiydi. Beni Affan'a sunacak oluşuydu. Benim bildiğimi bilmeden ve bana belli etmeden elini indirdiğinde gözlerini kısarak, yüzünde keyifli bir ifadeyle başını tehditkâr bir şekilde salladı.

O dakikadan sonra öfkesine engel olamayacağını bildiğinden ama kendini zorunlu hissettiğinden, beni değil ablamı muhatap aldı. "Neredeymiş de beni arattı."

Ablam o an ne diyeceğini bilemedi. Sıklaşan nefesleri ve bir bana bir Said'e bakışlarıyla mekik dokudu. En son eteklerimdeki ıslaklık dikkatini çektiğinden, "Su," dedi. "Kuyudan su çek demiştim sabah. Evde su kalmamıştı. Sonra da bana haber

vermeden gitmiş. Ben de sen geldiğinde bilmediğimden bir şey diyemedim. Senden hemen sonra geldi zaten."

Üstüme başıma bakınca yüzünü buruşturarak, "Beceriksiz," dedi. "Güzel olmasan bir halta yaramazsın."

Onun tarafından güzelliğime aldığım iltifatlar bile mide bulandırıcıydı benim için. Aynı iğrenir ifadeyi yüzüme takındığımda bugün bana vuramayacağı için daha fazla karşı karşıya kalmayalım diye, "Git, atıma da su çek," dedi koltuğa yayılırken. "Hayvan kapının önünde kırıldı seni ararken. Kampa gideceğim daha. Hadi oyalanma!"

Benim bir şey dememe fırsat vermeden ablam sırtıma elini koydu. Beni kapıya doğru yönlendirip hızlıca evden çıkarmak için sırtıma öyle kuvvetle bastırdı ki canımın acısıyla irkildim. Sırtımda kesikler oluşturan kemerlerin izleri dik durmamı bile zorlaştırıyordu. Kısa bir an sekteye uğrayan nefesimi hissedince yüzü arada bir de olsa kızardığından hem elini hem bakışlarını çekti üstümden ablam. "Hadi Şifa," dedi. "Git de bir, hava alırsın hem."

Ablam az önceki sözlerimin endişesindeydi ama bir yanı bunun bir blöf olduğunu da düşünüyordu. Kendi canıma kıyamayacağımı düşünüyordu ama ben onu o araftaki düşüncelerden tek bir sözümle kurtardım. "Doğru," dedim yüzümdeki gülümsemeyle. Askıdaki çarşafı aldım. Yüzümdeki gülümseme peçeyi bağlamamla kapandı. "Sayılı nefesim kaldı ne de olsa."

Elimdeki kovayla dışarı çıktığımda ablamla göz gözeydik hâlâ. Benim yüzümde oluşan o gülümseme onda korkuya yol açmıştı. Ne benden vazgeçebiliyordu ne de beni özgür bırakabiliyordu. "*Tövbe* de, Şifa," dediğinde ağzımı bile açmadan döndüm arkamı. Ben, hayatımın hiçbir döneminde böylesi umutsuzluğa düşmemiştim. Adım gibi her yaranın bir şifası olduğunu bilirdim. Sadece onu aramak gerekirdi. Ben de öyle yapmıştım. İçine düştüğüm bu çukurda bir yol aramıştım ama şimdi çırpınmak dibe batmakla eş değerdi. Ablamın belki de ilk kez benden bunu duyuyor oluşu onu böylesi bir tedirginliğe sürüklemişti. Bugün

ya ben aylardır süren bu mahkûmiyetin selametine ulaşacaktım ya da onu kardeşinin mezarıyla baş başa bırakacaktım. Bir taraf seçmek durumundaydı. Kendi başıma çıkamadığım bu çukurda bana el uzatmak zorundaydı.

Kuyu evden bir kilometre kadar uzaktaydı. Affan'ın sokaklarda kol gezen eli silahlı adamlarının arasından geçerken bile içimden geçen ölüm ürpertisine engel olamadım. Sonra bütün bir ömür bununla yaşamayı düşününce boğulacak gibi oldum. Adımlarım hızlanıp da kuyunun tenha yoluna girdiğimde kuyuya 200-300 metre kala kısa bir an duraksayıp derin bir nefes aldım.

Başımı gökyüzüne kaldırdığımda maviliklerin arasında süzülen o kuşların özgürlüğüne gülümsedim. Kuşlara dahi bir yol çizen Allah insanı yolsuz mu bırakacak? Seni yaratan elbet yolunu da gösterir. "Allah'ım," dedim yeri göğü kusursuzca yaratışına iç çekerek. "Beni de kurtar."

Sessizliğin içinde içimde gürültüler koparacak bir ses duyuldu. Tanımadığım, yabancı, gür, soğuk ama bir o kadar iç titreten bir ses. "Dönünce hatırlatacağım sana bunu," dedi ve peşine attığı o kahkaha yüreğimi pır pır ettirdi. Türkçe konuşmuştu. Türk'tü. O an sanki dualarımın semaya ulaşıp bana geri dönmesine eş değerdi. Yüreğimin telaşı, gözüme biriken yaşı, umudun yeniden var oluşu... Sesinin rengi, dokusu, büyüsü öylesine kuvvetliydi ki gözlerim hızlıca onu bulmak istedi. Etrafımda döndüm, durdum önce. Hemen peşine duyduğum sesler ise beni birkaç adım daha ilerletti. Duyduğum postalların sesi sahibinin gücünün de kanıtı gibiydi. Karşımdaki kayada oturan Türk askerleri yeni bir ihtimalin, kurtuluşun simgesiydi.

Yıllar sonra, hiç beklemediğim anda gelen bu kurtuluş elimi ayağımı birbirine dolaştırdı. Elimdeki kova büyük bir gürültüyle yere düştüğünde silahlarına sarılan askerlerle adımlarım sendeledi ve geri giden adımlarım tökezleyerek düşmeme sebep oldu. Gayriihtiyari bir tepkiyle sarıldıkları silahları beni gördüklerinde birbirlerine bakmalarına sebep oldu ve içlerinden bir tanesi ileri

doğru çıkarak onlara silahları indirmesini emreden bir harekette bulundu.

Bana doğru yaklaşan adımların yeri titrettiğine yemin edebilirdim. Her bir adımı içimde de bir yerlere vuruyordu ve korku dolu hayranlık istemsizce içimde baş kaldırıyordu. Ağır ve kararlı adımları sanki bu araziyle bir uyum içindeydi. Birkaç adım ötemde durduğunda tam öğle vaktiydi ve üzerine vuran güneş onu görmemi zorlaştırıyordu. "*La tukhif*,"[4] dediğini işittim önce. Bu ses, o sesti. Az önce duyduğum o ses. Sesi gök gürültüsünü andıran bir yankıyla sanki dünyaya meydan okur gibi kuvvetliydi.

Yüzüne olan merakım daha da perçinlendi. Türk olduğumu bilmediğinden Arapça konuşmuştu benimle. Öyle çok çarptı ki yüreğim onun sesini bile bastıracak kuvvete erişti. Türk askeriydi o. Her sözcüğü ruhun derinliklerine işler, çığ gibi büyürdü. Etrafına yaydığı güven ve cesaret her şeyi mıknatıs gibi çekerdi. Türk askeriydi o. Korkusuzdu, koruyucuydu.

Sonra duraksadı. Bana birkaç adım kala güneşin altında yüzünü tam göremesem de görebildiğim gözlerini kapatıp derince soluklandı. "Bu..." dedi Türkçe. "Bu koku..." Gözleri kapanıp, âdemelması zar zor düşecek şekilde yutkunurken, "Komutanım!" dedi içlerinden biri. "İyi misiniz?"

Gözlerini açtığında ve güneşe dağ olup aramıza gölgeleri soktuğunda biz onunla yüz yüzeydik. O beni peçemden göremese de ben onu gördüm. Yıllarca rüyalarıma giren, dualarımın sahibi o yüz. O tanıdık yüz karşımdaydı. Dilim lal olmuş, bir mucizeyi yaşarken yüreğimin telaşı daha da artmıştı. Peçemi açmak istemiştim o an beni görsün diye ama tutuldum kaldım. O ise, "İyiyim," diyerek bir adım daha öne çıkıp elini tekrar *güven bana*, dercesine aramıza koydu. Dokunmuyordu. Buranın topraklarında dokunmanın yasak olduğunu biliyordu. "Sana zarar vermeyeceğiz," dedi yine aynı dili konuşmayı sürdürerek.

[4] "*Korkma.*" (Ar.)

Arkasından vuran güneş kolundaki armaya döküldüğünde gördüğüm Türk bayrağı yüzümde onun göremediği bir gülümseme oluşturdu. Güneş, parlaması için sırmalarını bile isteye onun üzerine düşürüyordu sanki. Güneşi arkasına alıp üzerimde oluşturduğu o devasa gölgede, biz onunla bir kez göz göze geldik. İlk değildi. Sanki o da biliyordu. Sessiz ama ikimizin de bildiği bir vuslatı yaşadık sanki o an. Armasındaki bakışlarım gözlerine kenetlendiğinde, bu meydanda, bir savaşın orta yerinde mağlubiyetin getirdiği bir galibiyetti sanki yaşadığımız. Şerrin hayra dönüştüğü, kuşların yolunu bulduğu, kafesin yok olduğu ama bir insanın bir insana tutsak olduğu bir andı belki de.

Bilmiyordum, öğrenecektim.

Sadece hissettirdiği o yoğun duyguların tesiri altındayken özgürlüğün birkaç adım ötemde oluşunun sevinci sarmıştı içimi. Yüz hatları adeta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Belirgin ve keskindi. Güçlü bir çene yapısı, belirgin elmacık kemikleri vardı. Burnu yüz hatlarıyla uyumlu, kaşları kalın ve düzgün bir şekle sahipti. Gözlerinin o koyu kahvesi ise derin anlamlar içeriyordu. Uzunca boyu, asker traşlı buğday teni, geniş omuzları, üzerime düşen gölgesi, gölgede bana doğru uzanan eli, bir peçenin ardından görünen elalarımın içinde sürüklenircesine sabit kalışı, bir adım atmak isteyişi ve geri çekilmek durumunda hissettiği o arafta bocalayışı; kaderin kusursuzca işlediğinin kanıtı gibiydi.

Bir cevap beklercesine başını hafifçe eğdiğinde gözleri de gözlerimden bir an olsun ayrılmamıştı. O an dilim lal oldu sanki ve onun bana konuştuğu dilde kendimi ifşa etmeden, "Sen Türksün," dedim Arapça konuşarak. Türktü. Benim kaderim olan o adam şanlı bir Türk askeriydi. O bunu daha bilmiyordu ama öğrenecekti.

Başını olumlu anlamda salladığında yüzümde yine engel olamadığım bir gülümseme oluştu. "Burada ne arıyorsunuz?" diye bir soru daha yönelttim aynı dilde.

Ninova

Eliyle *su*, dercesine bir işaret yaptı ve ben hızlıca ayaklandım. Yerdeki kovayı alarak, "İleride," dedim. "Ben de oraya gidiyorum, beni takip edin, sizi götüreyim."

Askerlerine *hadi*, dercesine bir harekette bulunduğunda ben önde, onlar arkamda mesafe oluşturacak şekilde yürümeye başladılar. Arkamdan gelen rap rap rap sesleri ve Türk askerlerinin arkamda oluşunun verdiği güvenle küçük bir çocuk gibi seke seke gitmek istedim yolları. Yer yer başımı çevirip omzumun üstünden onlara baktığımda az önce konuştuğum, rüyalarımın başkahramanı olan o askerin gözlerinde takılı kaldım yine. Çok tuhaftı. Öyle bir bakıştı ki bu, hiç ıskalamadan korku ve güveni aynı anda tam içime ateşlemesi gibiydi. O da sanki bir şeyler hissetmiş gibi diğerlerinden daha hızlı düştü peşime; onlardan bir adım önde, benim hızıma eş değer bir hızla ilerliyordu. Hızlıca kaçırdığım bakışlarım önüme düştüğünde birazcık daha yol aldık birlikte. Hiçbiri tek bir kelime bile etmedi. Bana düşmanmışım gibi davranmıyorlardı ama güvenmedikleri de aşikârdı. Kuyuya yaklaştığımızda arkamı dönüp yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyecektim ki kader benim için bir kez daha ağlarını ördü.

Hevesle arkamı döndüğümde peçenin altındaki gülen yüzüm düştü. Karşı yoldan gelen Hüseyin'in arabası umuduma bir bıçak darbesi gibi vuruldu. Köyde Affan'a en yakın olan adamlardan biriydi ve şu an beni, beni geçtim Türk askerlerini burada görmesi onların hayatını zora sokardı. Adım başı binlerce Affan'ın adamı yer alırken kendimden önce onların canını öncelik bildim. Değişen bakışlarımda ne olduğunu sorgulamalarına bile fırsat vermeden, "Gidin!" dedim endişeyle kaçışarak. Adımlarım onlardan gitgide uzaklaşırken kendi dilimizi konuşuyor oluşum hepsinde bir şok yaşatsa da en çok o öne doğru çıkmıştı. "Sen!" demişti şaşkınlıkla ama ben sadece telaşla, "Hemen!" demiştim. "Hemen gidin buradan. Geliyorlar. Gidin!"

Gözüm arkada kala kala kaçarken ne bir adım geldiler ne de gidebildiler. Sadece birbirlerine baktılar ve içlerinden birinin benimle konuşan askere bir şey demesiyle hareketlendiler. Ben ise hiç durmadan ilerledim. Yoldan epey uzaklaştığımda bir ağaca

yaslanarak yere çöktüm ve içimde engel olamadığım o umut kırılmasıyla hüngür hüngür ağlamaya başladım.

İsyan etmek değildi bu ama hayat her defasında benim için biraz daha zorlaşıyordu. Kendimi bildim bileli *tamam, artık bitti,* dediğim o yerde bir sınav daha vermek durumunda kalıyordum. Küçücük yaşta ailemin dağılışı, babamın ölümü, annemin gidişi, ablamın bizi dipsiz bir kuyuya sürükleyişi... Hayatımın her evresi bir şeyleri oldurmaya çalışırken yeni bir şeyin daha eklenmesiyle süregelmişti. Şimdi ise bunların yükünün hepsinin birden üzerime binmesiydi akan gözyaşlarım. Artık bir şeylerin benden taraf olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ve ne yazık ki düştüğüm o yerden tekrar kendim kalkmak durumundaydım.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek kısa bir düşüşten sonra tekrar ayaklandım ve evin yolunu tuttum. Adımlarım öfkeli, umutlu ve hiç olmadığı kadar telaşlıydı. Bu bir işaretti. Onu seneler sonra burada görüşüm kurtuluşun işaretiydi. Evin önüne geldiğimde ablam ve Said'i kapının önünde buldum. İkisi de bakışlarını bana dikmişken elimdeki boş kovayı yere fırlattım. "Ne oldu?" dedi Said ters ters. "Yine neye delirdin sen? Tuttu Türk damarın!"

Sokaklarda dolaşan ve gitgide artan o şerefsizlerle, "Bunlar neden burada?" diye sordum. Said bir kekeler gibi oldu. Korkuyordu. Kaçacağım diye, gitmem diye, zorluk çıkarırım diye. O yüzden beklemediği bu soru onu şaşkınlığa uğrattı. Üstelik Türkçe konuşmuştum ve Said soruyla o kadar gerilmişti ki bunu fark etmemişti bile. O bir cevap ararken onu beklemeden, "Beni o adama sattığını biliyorum," dedim. Said'in bakışları sabitlendi bana. Adımlarım hızlandı ve önünde durduğumda, "Ben bugün öleceğim," dedim kararlılıkla. "Ama yine de o adama gitmeyeceğim!"

Böylesi kararlılığım ve tükürürcesine söylediğim öfkem Said'in dizginlenemez öfkesine denk düştü. Elinin tersi yüzüme beklemediğim bir anda çarptığında kendimi yere savrulmuş olarak buldum. Üstüm başım toz içinde, cehennem dediğim o

topraklara bir damla kanım düştü. Yılmadım, eğilmedim, vazgeçmedim. Başımı aynı öfkeyle kaldırdığımda yüzümdeki peçeyi indirip saçımdaki örtüyü çıkardım. Bu onda daha büyük bir öfke yaratırken, "Seni fahişe!" diyerek üzerime yürüyordu ki ablam araya girdi ve "Said!" dedi. "Tamam, ben halledeceğim. Dur! Tamam!"

Halledilecek hiçbir şey yoktu. Ya bu topraklardan gidecektim ya ölecektim. Benim için başka bir ihtimal yoktu. Ablam öfkeyle koluma girdiğinde sertçe kaldırdı beni yerden. İkimizi daha fazla aynı yerde tutmamak için beni sürüklercesine evin içine taşırken Said ile bakışlarımız birbirine meydan okurcasınaydı.

"O kız hazırlanacak ha!" dedi öfkeyle gözlerime baka baka. "Akşam Affan'a sunulacak! O kız akşama el pençe divan duracak aha burada!" dedi ayağıyla yeri eze eze.

"Öleceğim," diye bağırdım hiç çekinmeden. "Öleceğim ama yine de sana da o şerefsize de boyun eğmeyeceğim."

Ablam bir hışımla beni attı içeri ve arkamızdan kapıyı öyle sert kapattı ki birkaç saniye gecikse Said'in dibimizde bitmesi an meselesiydi. Üstelik sarf ettiğim sözler başkası tarafından duyulursa bu sadece benim değil, onların da sonunu getirirdi.

"Yeter artık Şifa!" dedi bağırarak. "Keseceksin sesini ve oturacaksın. Enişten senin kötülüğünü istemiyor. Affan seni beğenmiş, kendine kadın yapacakmış! Hayatın kurtulacak. Sen hâlâ uçarı kaçarı hayallerin peşindesin. Bizim ülkemiz artık burası. Başka bir yer kalmadı bize. Ben kardeşimi bir başına bırakamam oralarda. Ziyan olup gitmene izin vermem! Sen bana babamın emanetisin!"

Emanete hıyanetti bu. "Beni ziyan eden sensin!" diye bağırdım. "Sen nasıl bu cehenneme vatanım dersin?" Dönüşü olmayan bu yolda artık ölüm benim için kaçınılmaz sonken gözlerim kesici, parçalayıcı, can alıcı bir şeyler aradı. Hiç düşünmeden boynuma saplayacaktım ve bu işi bitirecektim ama ablam benim öfkemin güçsüzlüğünden, boşluğundan faydalanıp benden daha önce

Ninova

davrandı. Omzumdan iteklediği gibi sadece boş bir divanın olduğu odaya düşmeme sebep oldu. Ayaklanmama dahi imkân tanımadan, "Aklını başına almazsan dört duvardan başka bir yer göremezsin!" dedi ve son sözlerini söyleyip kapıyı ardımdan kilitledi. "Allah seni affetsin, yüreğine ferahlık versin diye dua edeceğim, Şifa. Ölümü dileyecek kadar körleşmiş gözün. Günahından, sevabından bihabersin."

Bir başıma kaldığım o odada duvarlar bile bomboştu. Yerde atılmış bir divanın yatağı vardı. Biraz su koymuştu ve bir parça ekmek duruyordu köşede. Daha ben gelmeden planlamıştı beni buraya kapatmayı. Ne ölebiliyordum ne yaşayabiliyordum. Hayat öylece akıp giderken ben bir köşede yok olmuyor ama silikleşiyordum. Attığım çığlıklar bastırılıyor, sesim kimseye ulaşmıyordu. O askeri gördüğüm ilk an *bana yardım et,* diyebilseydim eğer, beklemeseydim, dilim lal olmasaydı şimdi kurtulmuş olabileceğimin ihtimaliyle kendi kendimi yiyordum. Ah ettiğimiz, dövündüğümüz, sövdüğümüz geçen zaman acımasızdı. Değiştirilemediği gibi başka ihtimallerin düşüncesi de vicdan yükü yaratıyordu.

Bağırıp çağırmanın hükmü olmayan bu sokaklarda sıradan bir evdeydim işte. O evin bir odasında sessizce oturdum. Birkaç kez gidip kapıyı tekmeledim ama bir sonuç alamadım. Said de ablam da ben yokmuşum gibi davrandılar. Canıma kıymak istiyor oluşuma bile mâni oldular. Affan gelene kadar beni bir odaya hapsettiler. Sonrasının günahı onlar değildi düşüncelerince. Tek gayeleri beni sağ salim Affan'a teslim etmekti. Sessizlik bile bu topraklarda ölüm gibiydi. Ve ben, o ölümün çığlık çığlığa olan sessizliğinde bir başımaydım. Ne kadar zaman geçti bilmem ama hava kararmaya durduğunda evin içinden gelen sesler beni ayağa dikti. Hâlâ üzerimde duran çarşafın dolanan eteklerini toparlayarak kapıya doğru ilerledim.

"Affan yola koyulmuş, kız hazır mı?" diye sordu birisi. Bu ses Hüseyin'in sesiydi. Kuyunun orada denk düşmeseydim hayatım kurtulacakken beni kilit altına kapatan adamın sesi.

"Hazır," dedi Said bana kök söktüren ama onlara gelince kediye dönen sesiyle. Bu saatten sonra kurtuluşum bir mucizeydi.

"Nerede?" dedi Hüseyin. "Ortalıklarda görünmüyor." Evin içinde gidip gelişi zaman zaman kapımın önüne kadar dayanıyordu. Muhtemelen salonun orta yerinde volta atıyordu.

"İçeride," dedi Said. "Heyecandan uyuyamadı bütün gece."

Yüzümde iğrenircesine bir ifadeyle kapıya yaslanarak yere çöktüğümde kapının diğer ucundaki o adımları hissediyordum. "Güzel," dedi Hüseyin tam kapının dibinde. "Bugün onun düğün günü." *Ölüm,* diye yineledim içimden. *Ölüm günüm...*

"Hadi çıkalım da Affan'ı karşılayalım. Sana hediyeleriyle geliyormuş Said." Sesindeki o eğlenir ton Said'in de eminim ki yüzüne yansımıştı. Öyle ki birbirine karışan ayak sesleri ve gülümsemeler evin içinden uzaklaşırken beklemediğim bir şey oldu. Kapının altından atılan bir kâğıt parçasıyla kalakaldım. Hiç beklemeden, kimin gönderdiğini bile bilmediğim o kâğıdı açtığımda kendi dilimde bir notla karşılaştım:

Türk askeri köyün dışında. Onları almaya bir helikopter gelecek. Kuyunun oraya gitmenin bir yolunu bulursan bir şansın olur.

Umut tekrar benimleydi. Mucizeler beklemediğin bir anda gerçekleşirdi ve edilen duaların hiçbiri karşılıksız kalmazdı. Dua, Nuh tufanının önüne geçemez ama sizi o gemiye bindirirdi. Kaderi değiştiremesen de sonunu güzelleştirmek elindeydi. Benim yaşadığım, hissettiğim tam olarak bundan ibaretti. Ne yapacağımı kara kara düşünürken ilk işim demir parmaklıklarla dolu cama tüm gücümle vurmak oldu. "Abla!" diye bağırdım defalarca. "Abla! Abla! Abla!"

O kadar çok yumrukladım ve susmadım ki herkesin gitgide kalabalıklaşan bakışlarıyla ablam sesime daha fazla kayıtsız kalamadı, hareketlendi. Evin içine girip kapıyı açtığında tüm kalabalık kapının önündeydi.

"Bak Şifa, ben sana söyleyeceğimi söyledim! Hâlâ..."

Ninova

Onun boş sözlerini dinlemek için ne sabrım vardı ne de vaktim. "Tuvalete gitmem gerek." Bana şüpheli gözlerle baktığında, "Bakma öyle!" dedim. "Dayamışsın önüme suyu. Altıma mı edeyim? Affan'a öyle gitmemi istemezsiniz herhâlde."

Yapacağımı bilirdi. Özellikle istemezken tüm pürüzleri çıkaracağımı bilirdi. "Yürü," dedi aksi ifadesiyle kapıyı ardına kadar açarken. Peşine takıldım ve onunla banyoya doğru ilerledim. Tuvalete girdiğimde bile, "Buradayım," dedi ve bir an olsun ayrılmadı oradan.

Zaten benim de çıkmak için onun gitmesine ihtiyacım yoktu. Bir hayli küçük olan banyonun camından kaçmayı deneyecektim. İçeri girdiğimde beklediğim gibi gitmedi işler. Kendimi zayıf gördüğümden ve burada olduğum süre zarfında daha da kilo vermişken sığacağımı düşünüyordum ama o cam tahmin ettiğimden daha da küçüktü. Etrafının kırık dökük olması ise işime geldi. Yarım yamalak örülen duvarları, sökülen pencere iskeletiyle tüm gücümle o alanı genişletmeye çalıştım. Tırnaklarımın arasından dökülen kanlar, canımın acısı umurumda bile olmadı. Bir ışık belirmişti benim için ve benim gökyüzünü görmek için başka şansım yoktu. O yüzden canımı dişime takarak herkesin ön kapıda olduğunu bildiğimden durmadım.

"Şifa!" diye seslenen ablamın kuşkulu sesiyle, "Âdet olmuşum," dedim. "Biraz bekle!"

"Hay Allah'ım, hay Allah'ım!" dedi. "Olacak gün müydü?"

Sancı çekermiş gibi çıkardığım yüksek sesler de içerideki sesi bastırdı. Son bir güçle açtığım boşluğa asıldığımda zor da olsa çıkmayı başarmıştım. Evin tek katlı ve küçük oluşu ise işime gelmiş, düşsem de yara bile almadan kurtulmuştum. Bacaklarımdaki sıyrıklar, tırnaklarımdan sökülürcesine akan kanlar ise sayılmazdı. Özgürlüğe giden yolda her şey bana mübahtı.

Peçemi ve başımı dikkat çekmemek için hızlıca kaparken evin ön tarafını kontrol ederek hızlıca attım kendimi yola. Arkamı kontrol ederek yürürken adımlarım her an takılıp düşecekmiş

gibi kontrollü ama bir o kadar da telaşlıydı. Başta bir şey yoktu ama ben yan sokağa dönerken önce ablamın sesini duydum. "Şifa yok!" diye bağırdı büyük bir kudretle. Sonrası curcunaydı. Yolun öte başından gelen ağır silahlarla dolu araç konvoyu Affan'a aitti. Kapının önündeki koşuşturmalar ise beni aramak içindi.

Artık ipin koptuğu yerdi burası. İki dünya arası bir savaştı. Can havliyle koşmaya başlamıştım ki birkaç adım sonra karşıma geçen ve gözlerinden kötülük akan o adam beni tanıdı. Aramızdaki mesafe birkaç karış kadardı. Sessizce birbirimize bakıyorduk ve ben nefes nefeseydim. Gitgide yaklaşan araç konvoyu, uyarı niteliğinde havaya açılan ateşler ve bu kaosun tam ortasında ben vardım.

"İzin ver," dedim Arapça. "Çekil yolumdan!"

İkazım bir hayli sertti farkındaydım lakin onu korkutabilecek seviyede değildi. Adam birkaç saniye daha sessizce baktıktan sonra hiçbir şey demeden bir adım geri çekildi ve bana yol açtı. Açıkçası bunu beklemiyordum ama hiç beklemeden koşmaya başladım. Birkaç adım attıktan sonra eğlenir gibi, kaçışım yokmuş gibi, kedinin fareyle oynaması gibi, "Burada!" diye bağırdı beni işaret ederek. "Kız burada!"

Öyle içten, öyle yürekten, "Allah belanı versin!" dedim ki şüphesiz bu kadar içten edilen ah geri çevrilmezdi. İlgi çekmemeye çalışan adımlarım artık bir kaçma-kovalama savaşına girmişti. Ablam biraz olsun beni idare etseydi, birkaç dakika daha ağzını açmasaydı ben en azından köyün çıkışını yarılamış olacaktım ama şimdi geçmem gereken sokaklar vardı.

Adım attığım bir sokakta karşıma Affan'ın adamları çıktı ve ben dengesizlikle geri çekildim. Arkamı dayadığım beton zeminde birkaç saniye nefeslenmek bile bana ne denli yorulduğumu hissettirdi. Dilim damağım kurumuştu. Birkaç saniye sakinleştikten sonra başımı çevirip baktığımda diğer sokağa girdiklerini görüp koşar adım karşı yola geçtim ve evlerin arasındaki daracık alanlardan sürüne sürüne, sıkışa sıkışa yolları aşmayı denedim. En sonunda çıkan yol ayrımındaki kalabalık benim tekrar

bir kafese sıkışmama sebep oldu. Geri dönmek istedim ama orası da bir kapana alınmıştı. Ortasında bulunduğum evlerin çevresi Affan'ın adamlarıyla çevrelenmişken, "Şifa!" diye bir ses duydum. Ağır ama güçlü ilerleyen o araçlardan gelen sesin sahibi Affan El Musavaf'tı. "Benden kaçmaya çalışmanın bedelini sana ağır ödeteceğim!"

"Onun için sana fırsat vermeyeceğim," dedim kendime yemin gibi. Yan tarafımdaki kırık dökük binanın camından bir parça alıp cebime attığımda bu son aşamaydı benim için. Kurtulamazsam, şansım olmazsa canıma kıymak içindi. Ama önce savaşmak gerekti. Kendime bir yön belirlemem gerektiğinde hemen karşımda diğerlerine nazaran daha tenha gibi gözüken o yola doğru koştum. Zannettiğim gibi de olmadı. Hemen yan tarafındaki evden gelen sesler evleri tek tek aradığının göstergesiydi. Üstelik sesler de kapının çıkışına yakın bir yerden geliyordu. Kalbim biraz sonra duracak gibi çarparken ayaklarım olduğu yere mıhlanmıştı. Nereye gitsem duvar, nereye gitsem kafesti. Sonra bir kapı açıldı bana ve o kapının ardından Sima çıktı. Burada tanıdık bir yüzün beni gülümseteceğini hiç tahmin etmezken kolumdan tutarak beni içeri çekti.

"Sima," dedim heyecanla ama Sima elini ağzıma kapatarak beni tahta kapının arkasına yasladı. Sessizce konuşarak, "Yaptığın delilik, kurtulma şansın hiç yok ama sana yardım edeceğim Şifa. Şimdi sesini çıkarmadan dolabın içinde bekle."

Beni yüklerin arkasında kalmış küçük bir dolabın arkasına saklarken -ki daha ben giremeden kapı yumruklarla çalınmaya başlanmıştı- iki büklüm sırtımın acısıyla kamburlaştığım o yerde acıdan bağırmamak için ellerimle ağzımı kapatıyordum. Tırnaklarım acıdan hissizleşmişti. Sima koşar adım kapıya gittiğinde onu dolabın aralığından varla yok arası görebiliyordum. Kapıyı açtığında Affan'ın adamları silahı içeri doğru doğrultmuşlardı ve yüzlerinde korkunç bir sonun habercisi gibi bir ifade vardı. Sima nefes nefese, "O taraftan kaçtı," dedi eliyle sağ tarafı işaret ederek. "Köyün çıkışına gidiyor. Çabuk olun. Kaçıyor!" Öyle bir bağırmış, öylesine nefes nefese bir tavır takınmıştı ki sorgulamadılar

bile. Başlarındaki adam sert bir komutla o yönü işaret ederken kalabalık hiç olmadığı kadar hızlı bir biçimde dağıldı. Sima gittiklerinden emin olduktan sonra yanıma geldiğinde, "Sima ben..." dedim ama teşekkür etmeme bile müsaade etmeden ellerimi kavrayarak, "Vaktin yok Şifa," dedi. "İkinizin de yolunun sonu köyün çıkışına varacak. Onlardan önce varmak zorundasın. Yoksa bir daha bir şansın olmayacak."

Haklıydı. Üstelik onlar çoktan çıkmışlardı yola. "Teşekkür ederim," dedim koşar adım giderken. "Seni hiç unutmayacağım."

Kapıyı açıp etrafı kontrol ettikten sonra kendimi diğer yola attım. O kadar çok koştum ki ciğerlerim patlayacak gibi oldu. Ara sıra karşıdan gelen silah sesleri benim içindi. "*Yajiri!*"[5] diye bağırdı Affan dalga geçer gibi, kaçamayacağımı bilir gibi. "*Yajiri Şifa.*"[6]

Geliyoruz, gidemezsin, demek gibiydi. Koştum. Daha çok koştum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi koştum. Tökezledim, düştüm, kalktım, bir daha koştum. Kuyunun oraya 200-300 metre kala duyduğum silah sesleri olduğum yerde titrememe neden oldu. Bunlar uyarı atışları değildi. Bunlar... Bunlar çatışma sesleriydi. Askerleri fark etmişlerdi. Kendi başımı soktuğum belaya onları da çekmiştim. Yolumu taşlık tarafa çevirdiğimde tek duam önce onlardı.

Yüreğim ağzımda kuyuya giderken gördüğüm mağaradaki yüz beni elden ayaktan kesti. İnsan yorulduğunu varacağı yere geldiğinde hissedermiş. Ben onu gördüm, tüm dermanım kesildi. Bir mağaranın içinde kendi koluna bağlamaya çalıştığı o bez parçasıyla uğraşırken son kez adımlarım sürüye sürüye o mağaraya girdi. Mağaranın girişinde de gözlerim her an kapanacakmış gibi bir bitkinlikle dikildim karşısına. Başta afalladı sonra, "Sen..." dedi. "Ben seni..."

Sanki bir itirafı gerçekleştirecekken, "Ben Şifa Sürmeli," dedim nefes nefese. Yer ayaklarımın altından kayıyorken dizlerimin

[5] "*Koş!*" (Ar.)
[6] "*Koş Şifa.*" (Ar.)

Ninova

üstüne çöktüm. Yığılmadan durabilmek için ellerim topraktan güç aldı. "Bir yıldır bu topraklarda esir tutuluyorum. Şimdi burada benim ülkem için hak, hukuk, bayrak, vatan sensin! Ülkeme dönmek için adaletinle birlikte merhametine sığınıyorum."

"Şifa!" diye duyduğum sesle arkamı döndüğümde yolun aşağısında Affan'ı, Said'i ve diğerlerini gördüm. Ona *yolun sonu mu,* dercesine baktığımda özgürlük getiren bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve gelen destekle bir kurtuluş gibi yağdı o mermiler onların üstlerine. Onlar kaçışırken ben yıllar sonra ilk kez o peçeyi özgürce indirip rüyalarımda dilediğim o adama başımı kaldırıp gülümsedim.

O ise nutku tutulmuş gibi bana baktı, kaldı. Sanki o da tanıyormuş gibi, biliyormuş gibi, dualarım onun için de kabul olmuş gibi gerçek ve rüyanın arafında sıkıştı, kaldı. Yüzünde güven veren gizli tebessümü ve bir kurşun etkisi yaratan bakışları... Karşısında bitap düşmüş, yara bere içinde oluşumu fark edince utancımdan bakışlarım solarken bir insanın bir insanla konuşmadan anlaşılabildiğini de fark ettim. Tek bir soru sordum konuşmadan ve tek bir cevap aldım.

"Madem böylesi kötülük doluydu, neden geldik ki bu dünyaya?"

"Başka bir dünya yok çünkü," dedi bana gözleriyle bir cevap gibi. Güçlü adımları beni kurtarmak ister gibi yeri titretircesine yanımda son buldu. Onun yanındayken insan kendini dünyanın en güvenli yerinde hissederdi. Geldi ve öyle hissettirdi. *O yüzden,* dercesine elini uzattı. Adaleti de merhameti de o sesinde ülkesine yakışır bir sevdayla dalgalandı. Kader bizim için çok daha öncesinden yazılmaya başladı. "Seni evine götüreceğim."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

3. Bölüm

En derine dokundun sen,
bana bir kez bile dokunmadan.

Mir Aslan Türkoğlu

Düştü.

Ellerimin arasına düştü. Rüyalarımdan, hayallerimden çıktı; gerçeği karşıma dikilip, benden merhamet dileyip, adalet arayarak düştü kollarımın arasına. Kendinden geçti, geçerken beni de bende bırakmadı.

Ben ölsem, cennetine gitsem yine de onunla kavuşacağımı tahmin edemezken o bir cehennemin ortasında, cennetin müjdesi gibi kollarıma serildi. Aklımın oyunu olduğunu düşündüm başta. Kollarımda yatarken yüzünü defalarca kez inceledim. Başındaki örtü düştü omuzlarına, saçlarının kokusu sardı etrafımı ve ben kaybettiğim aklımı yeniden bulmuş gibi oldum. Gözlerim kapanırken, yığılacak gibi hissederken kollarımın arasından düşmemesi için verdim mücadelemi sadece.

Her şeyi, her milimi zihnimdekinin aynısıydı. Ben kendimden çok onu tanıyordum. O kadar yabancı ama bir o kadar tanıdık.

Kahvelerinin arasında parıldayan sarı tutamlar avuçlarıma döküldüğünde ellerim titremeye başladı. Uzundu. Çok uzundu. Masallardan çıkmış gibi ama ben o masala layık değilmişim gibiydi. Nasıl tutulur, bilemedim. Rüyalarımdaki gibi çok sıksam ölecek, azı da yetmeyecek gibi. Yüz hatları belirgin, bir kadının o incecik narinliğinde ama solgundu. Yine de her şeye rağmen rüyalarımda defalarca kez öptüğüm o dudakları dolgun ve aynı pembelikteydi.

Kendine gel Mir, dedim derin bir nefes çekerek. Çektiğim o nefese kokusu sinmemiş olsaydı belki de birkaç saniyede toparlayacaktım fakat toparlanmam etrafı kontrol ettikten sonra odağımı ondan çekmemle mümkün oldu. Ben Yüzbaşı Mir Aslan

Ninova

Türkoğlu, bugüne kadar girdiğim her savaşta en önde yer alırken bugün kollarımda yatan, kendinden geçmiş olan o kadının içimde başlattığı savaştan kaçmak için yer aradım.

"Komutanım!" diyerek geldi Uğur nefes nefese. "Affan kaçıyor."

Kucağımdaki kadını gördüğünde kısa bir şok yaşadı.

Tam avucumuzun içine almışken, seneler sonra ona bu kadar yaklaşmışken kaçıp gitmesi ne benim ne timin içine sindi. Peşinden gidersek yakalamamız da yüksek bir ihtimaldi. Yüzümde huzursuz bir ifadeyle etrafa bakıyorken kollarımın arasındaki kadının varlığı durmama sebep oldu. Ben kendimi riske atsam onu atamazdım. Bir kararın eşiğindeyken, "Komutanım!" diyerek Kartal geldi ve elindeki telsiz telefonu bana uzattı. "Ülgen Komutan sizinle görüşmek istiyor."

Telefonu alırken Kartal da Uğur gibi şaşkındı ve birazdan katılacak olan diğerleri de muhtemelen öyle olacaktı. Kendimi Şifa'ya istemsizce paravan yaparak sırtımı onlara döndüğümde, "Komutanım!" dedim tok bir sesle.

"Yüzbaşım, ne durumdasınız?"

"İHA'ların ortaya çıkışıyla maalesef kaçtılar komutanım."

"Helikopterin bu şartlar altında inmesi mümkün değil. Bölgenin durulması gerek. Destek ekip göndereceğim. Timini alıp Affan'ı bana getirmeni istiyorum. Panoramasından çıkmışken bir daha bu şansı bulamayabiliriz."

Bu bir emirdi lakin, "Komutanım!" dedim kucağımda baygın yatan kadından gözlerimi çekmek mümkün değilken. "Bir Türk vatandaşı esir alınmış. Şu an bizim yanımızda. Bir kadın."

"Kadın mı?" dedi Ülgen Komutan. Muhtemelen Kartal ona olanı biteni anlatmıştı ama Şifa'yı görmedikleri için bu detayı vermemişti. "Bu örgütün ülkeden kaçırdığı kadınlardan mı? Onların Irak'ta olduğunu teyit etmiştik. Bulunduğunuz bölgede olmaması gerekiyordu."

"Hayır, komutanım," dedim. Şifa'nın kucağımda hafifçe kıpırdanması konuşmamı kısa bir an sekteye uğrattı ve tekrarlamak durumunda kaldım. "Hayır, komutanım. Onlarla bağlantısı olduğunu düşünmüyorum. Affan'ın burada oluşunun sebebi bu kadın ama. Bizim burada olduğumuzu bile bile riske girip güvenli bölgesinden çıkarak onu almaya gelmiş." Bunu söylerken içimde hınca hınç dolan o anlamlandıramadığım duygunun öfkesinde kaldım.

"Ekibini toparla, Yüzbaşım," dedi Ülgen Komutan resmî bir tonda. "Hepinizi sağ salim buraya bekliyorum. Bizim o şarlatanlara verecek evladımız yok."

"Emredersiniz, komutanım!" dedim tok bir sesle başımı dikerek.

"Bölge şu an iniş için müsait değil. Sizi de zorlayacaklardır. Emniyetinizi sağlayana kadar saklanın, izinizi kaybettirin, Yüzbaşım. Oradan çıkın ve gidebileceğiniz en güvenli noktaya gidin. Ben size destek komando ekibi yollamak için sınırdaki ekiplerle konuşacağım. Helikopterin iniş saatini ve koordinatlarını da ileteceğim."

"Emredersiniz, komutanım!"

Telefonu Kartal'a uzattığımda aldı ama hepsinin gözleri Şifa'nın üzerindeydi. Uğur, Sinan, Kartal, Alper ve Mesut. Hepsi etrafımızda bir halka oluşturduğunda, "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler miyiz biz?" diye sordum aksi bir sesle. "Neyine bakıyorsunuz öyle?"

Mesut sıhhiyeci olduğundan yanıma çöktüğünde ilk kontrollerini yaptı. O an alnı koluma dokunduğunda sıcaklığıyla ona doğru eğildim. Dudaklarının arasından kaçan, teninden sızan o sıcaklıkla, "Yanıyorsun sen," dedim endişeyle.

"Komutanım, durumu iyi değil," dedi Mesut. Yanındaki ilaçlardan çıkardığı bir iğneyi Şifa'ya yaparken, "İyi değil ne demek lan?" diye sordum. Kollarımın arasında boncuk boncuk terlerken

Ninova

ve o ateşin eşiğinde baygın gibi yatarken çaresizliğin getirdiği o hâlde ne yapacağımı bilemedim.

"Bir an önce detaylı bir kontrolden geçmesi lazım," dedi ikinci bir iğneyi daha yaparken. "Ateşi çok yüksek."

Şifa'yla birlikte nasıl ayaklandığımı bilemedim o an. Sesim de aynı baskın tondaydı. "Güvenli bir bölge bulmamız lazım! Acil! Pala," diyerek Sinan'a döndüğümde beyaz eski bir minibüsün kornasıyla onlar silahlarına davranırken bakışlarımız eş zamanlı karşı yola düştü. Hüseyin minibüste gelin işareti yaparken adımlarımız oraya yöneldi. Biraz daha burada oyalanırsak bir giden Affan bin gelecekti. Kucağımda cansızca yatan Şifa'dan sıcak solukları hariç hiçbir şey hissetmiyordum. Birkaç kez adını seslendim ama bir sonuç alamadım.

Minibüsün kapısını açtıklarında ilk yaptığım Şifa ile birlikte oturup onu rahatça dizime doğru konumlandırmak oldu. "Hüseyin," dedim Şifa'nın ateşini sürekli kontrol ederken. "Bana anlatıyorsun şimdi olanı biteni."

Hüseyin bizim buradaki ajanımızdı. Şifa bunu bilmediğinden onu gördüğü ilk an kendisinden çok bizim için korkarak kaçmıştı. Hüseyin minibüsü hareket ettirmeye başladığında oldukça temkinliydi ama biz yine de arkadaki yüklerin arasında gizlenmeye çalışıyorduk. Herhangi bir durdurulma hâlinde risk vardı ve çocuklar şarjörlerini değiştirmeye başladılar.

"Benim Şifa'dan bugün haberim oldu. Burada olduğunu biliyordum ama *ablasının yanına bile isteye geldi,* demişlerdi bana. Bizim zaten yaklaşmamız yasak. Çok da sorgulamadım kendi geldi denilince. Affan'ın göz koyduğunu, almaya geleceğini bugün köye önden yolladığı adamlardan öğrendim. Sonra biraz sıkıştırdım, ettim meğer kızı buraya zorla getirmişler. Enişte olacak Said, Affan'a kızı pazarlamak için görüşmeye yer arıyormuş bir senedir. Geçenlerde kampa geldiğinde göstermiş Şifa'nın resmini. Affan'ın da kadınlara düşkünlüğü malum. Kızı görünce tutulmuş. Ben kendinin gelmesini bile beklemiyordum ama gördüğü an ona getirmelerini bile bekleyememiş. Hatta gelmeyi geçtim kızı

Ninova

alıp Irak'a götürmeyi bile bekleyememiş olacak ki buradaki evini hazırlattı bize. Normalde değil bir gün bir saat kalmaz buralarda. Köyün güvenliğini sağlamak için adım başı adamlarını dizdi. Alıp oraya geçecekti önce."

Bir damarım, en deli damarım patlayacakmış gibi sızlıyordu.

"Sen mi söyledin yerimizi?"

Dikiz aynasından, "Sen öyle çelimsiz durduğuna bakma o kızın," dedi kucağımda kayboluşunu göstererek. "Bir senedir az çırpınmamış kız. Said sürekli eve kapattığı için haberim olmadı ama anlatılanlara göre çok direnmiş, kaçmak için çabalamış. Hatta örgütten birkaçını da haklamış ama Said gizlemiş Affan'a sunulmadan cezasını keserler diye. Korkuyormuş Said onun deli damarından."

"Bu mu?" dedim şaşkınlıkla hareketsiz yüzünü incelerken. Öyle güçsüz, öyle çelimsiz duruyordu ki birini öldürebileceği aklına gelmiyordu insanın. Sonra *Mir Aslan,* dedim kendi kendime. *Rüyalarında severken seni haşat etmiş, gerçeğinde öfkesi kimi ne hâle sokar?*

Öyle de oldu. Kendinden geçmiş o hâlinde bile ondan bu diye bahsettiğimi işitince kaşları belli belirsiz çatılır gibi oldu. Benim uydurmam mı diye düşündüğümden, en azından beni duyduğunu teyit etmek istediğimden yüzümde bir gülümsemeyle, "Şifa mı?" diye düzelttim. Bunu Hüseyin'e değil de daha çok ona söylemiştim. Duydu beni. Kaşlarının o çatılışı yavaşça yok oldu ve benim tebessümüm biraz daha genişledi.

"Sen bir Türk askeriysen o da bir Türk kızı," dedi benimle dalga geçer gibi gülerek. "Kanında var direnmek, savaşmak, boyun eğmemek." Sessizliğim Şifa'da kayboluşumdandı. Bana onu anlatırlarken ben hepsini yüzüne bakarak onun üzerine oturtmaya çalıştım. Kendinde değilken bile başkaldırışı, var olma çabası, *bu* sıfatı ardına sığdırılmayı kendine yakıştıramayacak kadar güçlü oluşu yalan değil, hayran olunasıydı. Benim tanıdığım hiçbir

kadın böylesi bir cehennemin ortasında, böyle var olmaya çalışıp ayakta kalamazdı.

"Öyle bir kalabalıkta kendim çıkaramazdım ama kendi isterse çıkacağını da biliyordum. Yeter ki bir umut ver eline. Hiç umudu yokken burayı birbirine katmışken var gerisini sen düşün."

"Çok düşünmeye de gerek yok," dedi Uğur. "Ortada zaten. Savaş çıkardı kız az önce."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum konuyu dağıtmadan. "Bizi çıkarabilecek misin buradan? Yarına kadar saklanacağımız bir yer lazım."

"Şu an herkes Affan'ın etrafında. Yaralanmış."

"Ölseymiş ya piç," dedi Mesut.

"Resmen etten kemikten bir kale ördü kendine korkudan. O yüzden o hengâmede fark edilmeden sizi uzaklaştırayım diye geldim. Sınıra yakın bir yere bırakacağım sizi. Çok uzaklaşamam. Sonrasını yürümeniz gerekecek. Yakınlarda güvenli bir köy var. Yakup sizi karşılayacak, ben söyledim. Geceyi orada geçirirsiniz."

"Eyvallah," dedim sadece.

Şifa'nın titreyen bedeni biraz daha ısınmak için bana doğru sokulduğunda başı karnıma doğru kapandı. "Yapma," diye fısıldadım içimden. Ateşi öylesine yüksekti ki korktum. Yüzünü ellerimin arasına alarak dizlerimin üzerine doğru koydum tekrar. Ama o titrerken ve gözlerinden bir damla yaş düşerken, "*Ama burdan,*"[7] dedi. Yüzünü öyle kavrayınca sanki bir bütünün tamamlanması gereken diğer parçasıymışcasına elim, rutin bir şeyi yapar gibi yüzüne gelen saçları ve düşen tek bir damla gözyaşını da silerek geri ittirdi. Parmaklarım göz pınarlarında dolandı.

"Geçecek," dedim sadece. Geçmesi için çabalayacaktım. Tek istediğim dayanmasıydı. Parmaklarımın arasını tutamları doldurdu, çekmekte zorlandım. Elimin tersi tenine dokunduğunda

[7] "*Çok üşüyorum.*" (Ar.)

Ninova

ateşi dinmek bir yana daha da artıyordu sanki. Onun ateşi çıktıkça ben cayır cayır yanıyordum olduğum yerde.

Hüseyin sınıra yakın tenha bir arazide durduğunda, "Bundan sonrasında önce Allah'a, sonra birbirinize emanetsiniz," dedi.

İnmeden önce Hüseyin'in omzuna elimi vurarak Şifa'yı kavradığımda Uğur önden inip kapıyı tuttu. Boş bir arazide, sıcağın tam ortasındaydık ve gitmemiz gereken epey uzun bir yol vardı. Hüseyin'in arabası hızlıca araziden uzaklaşırken önde Uğur ve Sinan, arkada Kartal ile Mesut vardı. Birkaç adım gerimde Alper beni takip ederken tam aralarında Şifa kucağımda yürüyordum.

İnsan bir yolda yürürken içinde bulunduğu gerçekliği daha da sorguluyordu. Şifa'nın yüzüne baktığımda aklımın fikrimin almadığı bu durum karşısında daha fazla dayanamadım ve "Bizim bu kadını daha önce görmüş olma olasılığımız?" diye sordum. "Yüzü tanıdık geliyor."

Ben mantık adamıydım. Benim aklımda, fikrimde oturmayan şeyler beni ikna edemez; beynimi kurcalar dururdu. Şu an içinde bulunduğum durum ise beynimi patlatacak gibiydi. Şifa'yı tanımadığıma emindim ben ama tanıyormuşum gibi içimin kabul görmesini de aşamıyordum.

"Yüzde elli," dedi Uğur düz bir sesle. Onun öyle deyişi beni bir cevaba götürür sandım ama devamı koca bir boşluktan ibaretti. "Belki bir yerlerde yanımızdan geçmiştir. Karakteristik yüz hatlarına sahip. Zihin bu, unutmaz sonuçta."

Esasında haklı olabilirdi. Zihin çok karmaşıktı. Hiç olmadık bir şeyi belleğinde saklayıp en olmadık anlarda sana sunabilirdi fakat ben çocukluğumdan itibaren bu kadını bu yaşlarında görüyordum. O yaşlarımda gördüğüm bir yüz olsa şimdiye kadar yaşlanmış olması gerekti fakat o sanıyorum ki benden bile küçüktü. İşte bunu aklıma mantığıma sığdıramıyordum.

"Yüzde sıfır komutanım," dedi Kartal hiç düşünmeden. "Kadınlar öylesine muhteşem varlıklar ki her biri birbirinden farklı

Ninova

ve güzel. Benim zihnim o güzellikleri bir bir en özel köşelerde, hiç unutmadan saklıyor. Ben görmüş olsaydım gördüğüm yeri bile o anki manzarasıyla zihnimde saklardım. Ben daha önce hiç görmedim."

"Siz bir yerde mi gördünüz, komutanım?" diye sordu hemen yan tarafımda Alper.

Her gece, rüyamda, diyemediğimden sessizce önüme döndüm sadece. Akşam olmadan köye varmak için hızımızı arttırmamız gerektiğinden, "Tim," dedim tok bir sesle. "Hızlı. Hadi! Hadi! Hadi!"

Kucağımdaki kadını daha iyi taşıyabilmek adına kollarımın arasında düzelttiğimde, "Komutanım," dedi tekrar Alper. "Kolunuz kötü durumda." Bakışlarım Şifa'nın başının altında kalan yaralı olan sargılı koluma döndüğünde beyaz kumaşın kırmızıya döndüğünü fark ettim. "Dilerseniz ben taşıyayım bundan sonrasını. Daha fazla yormayın kendinizi."

O an sanki benden zorla alacaklarmış gibi, benim gücüm korumaya yetmezmiş gibi gereksiz bir öfke içimi sararken yanında hissettiğim o değişik hissin adını koyamadım. "İyiyim ben," dedim çatık bir kaş ve tok bir sesle.

Adımlarım biraz daha hızlandığında arazinin zorlu yollarından sebep Şifa'nın sarsılan bedeni, gözlerini yavaşça aralamasına sebep oldu. O sırada omuzlarına doğru düşen örtüsü tamamen yere düştüğünde eğildim, aldım ve gittiğimiz yönün tam aksi yönünde yolun kenarına doğru fırlattım. Mesafenin genişlemesiyle tim ile aramızda da bir mesafe oluştu.

"Komutanım!" dedi zar zor nefeslenirken. Dudaklarının arasından sızan o sıcak nefesler kolumun üstüne dökülüyordu. Gözleri yarı baygın gibiydi ve sesi bir hayli güçsüzdü. "Kurtulamadım mı?"

"Kollarımdasın, Şifa Sürmeli," dedim düz bir sesle kendini tedirgin hissetmemesi için. "Bu, kurtuluş değil mi?"

Gözleri kısa bir an kapandı ve konuşmak için derin bir nefes alırken başını hafifçe kaldırdı. Etrafa bakındıktan sonra, "Ama hâlâ o topraklardayız," dedi başı tekrar geri düşerken. Yüzünde, sesinde, zulüm gördüğü toprakların içinde olmanın getirdiği bir acı vardı. Çenesi titremeye başladı, sanki kalbi sıkışır gibi eli göğsünün üzerine doğru gitmeye çalıştı. İçinde bulunduğu bu güçsüz hâlde bir de stresle başedemeyeceğini biliyordum. Bu, işleri zorlaştırmaktan öteye gitmezdi. Kaçamayacağına öyle inandırmışlardı ki tekrar başa döndüğünü hissediyordu ve artık savaşmak için gücü yoktu.

"Kollarımdasın dedim," diye tekrarladım üzerine basa basa, belki de onu korkutacak bir tonla. "Bu topraklarda olmamız neyi değiştirir? Seni buradan çıkaramayacağımı mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallarken gözleri hafifçe aralandı ve o ela, ıslanmış gözleri tek bir bakışıyla benimkileri darmadağın etti. "Şu an cehennemin ortasında, şehadeti düğün bellemiş bir Türk askerinin kolları arasında yürüyorum. Sen çıkartamazsan kimse çıkartamaz beni buradan. Güvenim de inancım da tamdır, komutanım. Sadece sizi de yolunuzdan ettim. Benim yüzümden kaldığınız yetmezmiş gibi belli ki yolumuzun uzun olduğu bir yerde yük oldum size kendimi taşıtarak."

Cümlelerinin arası kesik kesik, bitkin ve cılızdı ama o böyle güvenince, böyle amansızca teslim olunca, böyle gururla bakınca, sorgusuz sualsiz inanınca dağ oldum sandım. Rüyalarımdan bir andı sanki. Aslan ceylanı kollarına aldığında içindeki koruma içgüdüsü daha da güçlendi. O an o aslan sadece bir avcı değil, birinin koruyucusuydu da esasında. Ceylanın yumuşacık tüyleri aslanı nasıl etkilediyse, Şifa'nın mis kokulu saçları, teslimiyeti ve güveni de Mir Aslan'ın kalbinin derinliklerinde bir yerlere dokundu. O an Aslan anladı ki gücün gerçek anlamı sadece kuvvetten değil, inançtan gelirdi.

"Bir ananın kuzusu değil misin sen?" diye sordum hafif bir tebessümle. "Kuzu kadarsın işte. Neyin yük olacak bana?"

Ben gülümseyince onun da yüzüne bir gülümseme düştü ve gözünün pınarından yüksek ateşten düşen o bir damla, kanımla boyanmış beze karıştı. Dudakları arasından aksi bir ses çıktı; buraya yakışmayacak kadar masum bir ifadeyle konuştu. "Kuzu değil, ceylanım ben."

Ceylanım ben. Dondum, kaldım. Rüyalarımda gördüğüm yetmezmiş gibi bizim üzerimizden yaptığım Aslan ve Ceylan metaforunu ondan duydum. Yüzümün şekli değişti, sesimin tonu yönünü kaybetmiş saldırgan bir hayvana dönüştü. "Neden öyle söyledin?" diye sordum. Gözleri kapandı ama durmadım. "Sana soruyorum," dedim tekrar. "Neden kendine ceylan dedin?"

Cevap vermedi. Gözleri kapalı, yine kendinden geçmiş bir hâldeyken, "Şifa! Cevap ver bana. Niye kendine ceylan dedin?" diye tekrarladım ama bir karşılık alamadım. Karman çorman olan aklıma bir çomak daha sokmuştu. Atamadığım o öfkeyle, bilinmezlikle hızlandırdım adımlarımı.

Epey gittikten sonra bir köyün yakınlarında Hüseyin'in söylediği o adamla karşılaştık. Köyün girişine az kalmışken, "Komutan!" diye seslendi öteden. Bizi görür görmez koşarak yanımıza geldiğinde, "Hoş geldiniz, komutan," dedi.

"Yakup," diyerek karşılık verdiğimde, "Benim, komutan," dedi tüm misafirperverliğiyle. "Hüseyin haber etti durumunuzu. Kalacak yer lazımmış size. Türk askerinin bize çok yardımı oldu. Şimdi sen ne dilersen dile benden. Evim, aşım, başım hepsini sereyim önünüze."

Kucağımda yatan kadına doğru inen bakışları namahrem düşüncesiyle hızlıca yüzüme çıktı. "Yaralınız mı vardır komutan?"

"Kalacak yerin var mıdır?" Sorusuna soruyla karşılık verdiğimde hiç üstelemeden, "Var komutan, var," dedi hızlıca. Önce kendi düştü önümüze, sonra bize yol açtı. "Benim evimde kimsecikler bulamaz sizi. Gelin."

Köyün girişinden değil de arka yollardan götürdü bizi. "Burada size kimse bir zarar etmez ama yine de insanoğlu, komutan.

Ben babama bile güvenmem. Benim ev arkada kalıyor zaten. Kimseye görünmeden sokayım ben sizi eve."

"Eşin, çoluk çocuğun var mıdır dayı?" diye sordu Pala. "Altı tane adamız. Rahatsız edeceksek misafirimizi emanet edelim size, biz başımızın çaresine bakarız."

"Bir kızım vardır ama o da evde yoktur. Rahatsızlık nedir, komutan? Asıl ben sizi rahat ettirebilir miyim derdindeyim."

"Sen bu gece sakla bizi, başka bir şeye gerek yok," dedi Pala. Taş bir evin arkasına geldiğimizde kırık dökük duvarın üzerinden atlamak gerekti. Önce Mesut geçti. Ardından, "Verin bana komutanım," diyerek kollarını uzattı.

Duvarın boyu çok yüksek olmadığından bir bacağımı attığımda diğerini de kolayca geçirebilmiştim. Sadece yaralı olan kolumun hissi sanki gitmek üzereydi ve ben Şifa'nın kolumun üzerinden düşüp gitmesinden korkuyordum. O yüzden ara ara göğsüme doğru yaslayıp elimi yumruk yaparak kısa bir sürede olsa hareket ettiriyordum.

"Adamda iki metre boy var," dedi Alper, Mesut ile dalga geçerek. "Senin gibi cüce mi?"

"Cüce mi?" diye sordu Mesut bozulmuş bir ifadeyle. "1.80 abi benim boyum. Böyle cüce mi var?"

Alper yani namıdiğer Dalyan, iki metreden uzun olduğundan ve timin diğer üyelerinde de 1.90'dan aşağı boy olmadığından Mesut en kısamız kalıyordu ve her seferinde bu bir dalga konusuna dönüşüyordu.

Önden giden Yakup'u işaret ederek sessizce, "Bak," diye gösterdi kendini kanıtlamak ister gibi. "Adam 1.50 anca var. Sen hâlâ bana cüce diyorsun."

Dalyan o böyle üsteledikçe, ispat çabasına girdikçe uğraşmaktan daha fazla zevk alıyordu. "Ulan seni var ya," dediğinde, "Dalyan!" diyerek araya girdim. Tek bir bakışımla, "Sustum, komutanım," dedi. Önlerine döndüklerinde Dalyan Mesut'a

gülerek bir omuz attı ve Mesut yerinde sarsılırken sessizce homurdanmaya devam etti.

"Buyurun, komutanım," dedi Yakup evinin kapısını ardına kadar açarak. "Evim sizindir. Dilediğiniz kadar kalın."

İçeri girdiğimizde bizi eski ama temiz, yarı taş yarı ahşap bir ev karşıladı. Bir köşede döşekler vardı. Bir tane divan, ahşap eski kapılar, küçük bir televizyon, yamalı kilimler vardı. Hızlıca içeri girdiğimizde kucağımdaki kadını usulca divana bırakırken, "Mesut," dedim. "Bir kontrol et sen."

Sonra bizi getiren Yakup'a dönerek, "İlacın var mıdır evinde?" diye sordum.

Mesut, beyaz divanın üzerine yatırdığım Şifa'nın başındayken endişeli bir sesle, "Komutanım," diye seslendi. "Bu kan sizden mi bulaştı?"

Şifa'yı hareket ettirirken beyaz divana bulaşmış kan, benden bulaşmış olamayacak kadar fazlaydı ve ben hızlıca Şifa'yı kucaklarken yattığı yerden doğrulttum. Onu taşırken, siyah çarşafın da etkisiyle ateşinden sebep terlediğini düşünsem de benim o elimle hissettiğim, ter sandığım ıslaklık ondan akan kandı.

"Yaralanmış mı lan bu kız?" diye sorduğumda ses tonum bir hayli baskın ve endişeliyken Mesut hızlıca arkasına geçti ve siyah çarşafın sırt kısmını biraz indirdiğinde ikimiz de gördüğümüz şeyle dehşete düştük. Yüzüm buz kesti, sanki kanım çekildi.

"Komutanım, bu kıza ne yapmışlar?" diye sordu Mesut kesik kesik kurduğu cümleyle.

"Ben sizin evveliyatınızı sikeyim!" dedim öfkeyle. Şifa'yı tutmayı bırakmadan Mesut'u ittirerek tam arkasına oturdum ve göreceklerimden korka korka sırtını saran çarşafı ellerimle parçalayarak onu rahatsız etmeyeceğini düşündüğüm kadar açtım.

Tüm tim başında toplanmış, hepsinin yüz ifadesi acır bir hâle büründüğünde tek bir bakışım, tek bir öfkeli soluğum arkalarını

dönmelerine yetmişti. Muhtemelen daha ilk anda bunu yaparlardı fakat gördükleri onları da büyük bir şaşkınlığa uğratmıştı.

"Keşke gebertmeden dönmeseydik soysuz piçlerini," dedi Pala aynı öfkeyle.

Şifa'nın sırtı boydan boya kemer ve zincirlere vurulmuştu. Bu öyle bir iki kez olan bir darbe de değildi üstelik. Zayıf, inecik bedeninde canının dayanamayacağı kadar çok vurmuşlardı. Vurdukları yerde derin kesikler açılmıştı. İyileşmeden de bir yenisi, daha derine derine gitmişti. Sırtı yer yer irin tutmuş, kaçarken dayandığı yerler, süründüğü topraklarda içleri pislikle dolmuştu.

"Ateşi enfeksiyondan kaynaklı komutanım."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Önce temizlemek gerek," dedi Mesut. "Ateşi de çok yüksek."

Bu öyle bezle silinip olup bitecek gibi değildi. Şifa'nın su görmesi gerekti. Şifa'yı olduğu yere yatırıp hızlıca ayaklanarak, "Banyonuzu kullanmamız gerek," dedim Yakup'a.

"Hemen orası, komutan," dedi ilerisini göstererek. O da panik olmuştu. Evinde bulduğu ilaçları da Şifa'ya bakmadan Mesut'a doğru uzattı. "Ben hemen suyu hazır ederim sana."

Tam Şifa'yı kucaklayacağım sırada yıkamak için soymak gerektiğini fark ettim. Çünkü Şifa'nın sırtındaki o yaralar sadece üstlerde yoktu. Kalçalarına ve sanıyorum ki belinin yanlarına, karnına kadar ilerliyordu.

"Yakup Ağa," dedim ne yapacağımı bilememenin getirisi o endişeyle. "Yok mudur köyde Şifa'yı yıkayacak bir kadın?"

Yakup Ağa düşünür hâlde kaldı. "Vardır, vardır da komutan," dedi çaresizce. "Ben bir başıma yaşayan dul bir adamım. Öyle benim evime gelmesi hoş karşılanmaz ki. Gelmez de hem kimse. Haramdır, namahremdir. Biz götürelim desem yaralı, saklanan bir kadını örgüte söylemelerinden korkarım. Olmazdır belki ama

Ninova

benim kendimden başkasına da güvenim yoktur ki, komutan. Ben sana bunun güvencesini veremem."

"Haklı komutanım," dedi Kartal. "Affan muhtemelen tüm civar köylere baskın yapacaktır. Gidemediğimizi biliyor. Ne kadar çok kişi bilirse o kadar tehlikeye atarız Şifa'yı."

Kucağımda Şifa ile öylece kaldığımda, "İçiniz almıyorsa isterseniz ben yıkayayım, komutanım," dedi Mesut.

O an öyle donmuş gibi kaldım. Bir şey çarptı sanki suratıma. Ona ne kadar yabancıysa bana da o kadar yabancıydı fakat ben ona hak görmediğim şeyi o an kendime hakmış gibi gördüm. Adımlarım hiç şüphesiz banyoya yöneldiğinde Yakup ılık bir su hazırlamak için koştu.

Eskiyen fayansların çatlakları gözüme çarptı önce. Yer yer kırılmış, dökülmüş, solmuş beyaz renkteydiler. Duvarlarda nemden oluşmuş koyu lekeler ve küf izleri vardı. Köşede paslanmış bir çöp kovası bulunuyordu. Eskimiş, yırtılmış ve dipleri küf tutmuş duş perdesini kenara çekerek tam orta yere Şifa'yı oturttum. Sırtı duvara doğru dayandı ve o sırada kapının önünden Yakup'un sesi duyuldu. "Bıraktım buraya komutan," dedi.

Olduğum yerden kalkıp hazırladığı suyu aldığımda hepsi divanda ve yerde oturmuş öylece bekliyorlardı. Kovayı alarak kapıyı kapattığımda hemen yanına çöktüm ve kovadan aldığım suyla önce yüzünü ıslattım. Ellerimle taşıdığım suyla yüzünü yıkarken saçlarına da sürüp kendine gelmesi için çabaladım. "Şifa," dedim soğuk suyu yüzüne usul usul çarparken. "Bak hadi bana."

Kendine gelir gibi oldu ama tam anlamıyla değildi. Devam ettim suyla yüzünü silmeye. "Bana izin vermen gerek," dedim mahcup ama mecbur hissederken. "Üzerini çıkarmalıyım. Seni yıkamam gerek. Şifa." Bir su daha. "Bana izin vermelisin. Sırtını temizlemem lazım."

Şifa'nın gözleri aralandı ve sırtını gördüğümü anladığında sanki benden uzaklaşır gibi, çekinir gibi duvara dayanmaya çalıştı.

Başı iki yana sallanırken, "Rızam..." dedi ama bunu ilginç olarak arabadaki gibi Arapça söyledi ve öyle sürdürdü. "Rızam yoktur."

Muhtemelen çok uzun süre bu topraklarda kalması sebebiyle ateşin de etkisiyle bir kimlik karmaşası yaşıyordu. Türkçe konuşarak aklını iyice bulandırmamak adına o nasıl hissediyorsa ona ayak uydurmaya çalıştım ve ben de Arapça konuşmaya başladım.

"Sırtın kötü durumda," dediğimde gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

"Bir şey olmaz," dedi inatla. "İstemiyorum. Rızam yok."

Esasında canı mevzu bahisken onu dinlemeyecektim ama bütünüyle karşı koymasını da istemiyordum. Onda bunca tahribat bırakılmıştı, yenisini de açmamak içindi çabam ama benimle inatlaşması işleri bir hayli yokuşa sürüyordu ve ben o yokuşları bugün yeterince tırmanmıştım. *Rızam yok*, demesi şu koşullar altında bir şey ifade etmiyordu. Zira o açık yaraları temizleyip ateşini düşürmezsek ölüp gidecekti.

"Şifa Sürmeli," dedim aynı tok sesle. Sesimin o baskın tonunda yine çekingen bir tavra büründü. Allar düşmüş yanaklarında ateşten gözyaşları bile saniyesinde yok oldu. Ateşi öyle yüksekti ve o ölümüne inatçıydı. "Ben senin ölünü kucaklayarak götürmeyeceğim o topraklara anladın mı? Sen bana *burada vatan sensin*, demedin mi? Benim vatanım yaşatır, öldürmez! Senin de bile isteye ölmene müsaade etmem. Yeterince zor koşullar altındayız zaten. Bana karşı çıkmaktan vazgeç."

Çenesi titreyerek dayandığı duvardan öne doğru çıktı ve bacaklarını karnına doğru çekerek sırtını bana doğru döndü izin gibi. O an onu görseydiniz. Bir görseydiniz. Keşke görseydiniz. Sanki tüm dünya bir yere sığdıramamış gibi o küçücük kalışını bir görseydiniz. Öyle çok yüreğinize basmak isterdiniz ki. Öyle çok yüreğime basmak istedim ki.

İzin verişinin ardından üzerini çıkarmak için ona doğru yaklaştım. O çarşafın siyah uçlarını kavradım ve kaldırırken ellerimin titremesine engel olamadım. Gözlerim saçlarının

Ninova

üzerindeyken ve kalbim duracak gibi atarken, "Bana güveniyorsun değil mi?" diye sordum. Başını olumlu anlamda salladığında, "Güzel, o zaman sözüme de inanırsın. Bakmayacağım," dedim o da rahat hissetsin diye. "Sadece sırtını yıkayacağım."

Tekrar hafifçe başını salladığında siyah çarşafı üzerinden çıkarıp arkamda taburenin üzerine doğru baktım. Arkasındaydım, sırtı bana dönüktü. Onu gördüğüm ilk an düşündüğüm şey, ne kadar küçük olduğuydu. O koca çarşafın içinde yüreği dev gibi ama kendisi küçücük bir kadın vardı. Bacaklarını karnına çekmiş, topuzundan sızan birkaç tutam tel saç sırtından kalçalarına dökülürken sadece yaralarına bakmaya çalışıyordum ama yaraları kalçasının üzerine kadar iniyordu. Omuzları onca derdi nasıl taşıdı diye düşündüm o an. Kucaklasam ve kendisiyle birlikte tüm yükü de bana kalsa istedim.

Öyle olduğu yerde tir tir titrerken maşrapayla su almak için kolumu uzatmıştım ki elleri hızlıca kolumu kavradı. "Kolun," dedi endişeyle. Kendi derdi bitmiş gibi benimkini dert etti. "Komutanım," diye sürdürdü tekrar aynı endişeyle konuşmasını. "Kolun kötü durumda."

Bayılıp kalacak hâldeyken bile kalkmak için bir hamle yaptı. Çırılçıplak oluşuna bakmadan, bitap düşmüş hâline rağmen beklemediğim bir anda ayağa kalkacak gibi olduğunda güçsüz düştü.

Başı geri doğru yığılacak gibi olduğunda sağ kolumla nasıl belini kavradım ve çektim, bilemedim. Kalçaları kırarak eğildiğim sağ dizimin üzerine yerleştiğinde kolum karnına sarılmış hâldeydi. Yaralı sırtı göğsüme yapıştığında ve parmak uçlarım göğüslerinin altına temas ettiğinde bu sefer ellerini kollarımın üzerine doğru bıraktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum baskın bir tonlamayla.

Nefesim sekteye uğradı ve bakmayacağıma yemin ettiğim kadının tüm hatları benimle bütünleşti. Sınavım bir hayli zorken bir de nefsimle mücadele edeyim diye çabaladı sanki.

Ninova

"Ben..." dedi mahcup, titrek, bitkin bir sesle. "Yarana bakacaktım."

Tepkimden sebep kucağımdan usulca inerken yere oturduğuna emin olduktan sonra kolumu da karnından çektim. Ter su içinde kalmıştım ve yutkunma eylemini bile unutmuş bir hâldeydim. Bir maşrapadaki suyu sırtına usul usul dökerken, "Öldürmez," dedim aynı baskın tonu sürdürürken. "Bin tane yaraya bir tanesi çok gelmez." O an hâlâ öyle deli gibi çarpan o kalbimle kendime bile yabancı kaldım. Zapt edemediğim duygular, hisler öfkeye dönüştü bende. "Hem doktor musun sen? Ne anlayacaksın da bakacaksın?"

Başını hafifçe çevirdiğinde dudaklarının usulca kıvrılışında öyle güzel bir gülümseme çıktı ki ortaya ben ömrümde öyle güzel gülen birini görmedim. "Şifa'yım ben," dedi ismine atıfta bulunur gibi. "Bin tane yaran olsun, bir Şifa hepsine yeter."

O yüzüme karşı öyle yumuşacık gülünce aksi olan her şey istemsizce dağıldı gitti. Yüzündeki gülümseme bana da bulaştığında, "Allah'ım," dedim tebessüm ederek. "Sen aklıma mukayyet ol."

"Sen olasın diye vermedi mi o aklı, komutan?" diye sordu yine gülerek. "Olamadın da yardım mı istiyorsun?"

O gülümsemeler şu cehennemin ortasında, yüksek bir ateşin koynunda, hiç tanımadığımız yıkık dökük bir barakada ikimizin de yüzünden düşmüyordu ve bu an benim akıl sınırlarımda çok uç noktalardaydı. Belki de haklıydı. Bin yaram vardı, bir şifa ile iyileşirdi. Bin yaraya da bir şifa için sabredilirdi.

"Olamıyorum," dedim baskın ama gülümsediğimi belli eden bir tonlamayla. "Oldurmuyorsun."

O âna kadar hiçbir şey yoktu. Gülüyordu ve benimle konuşuyordu fakat sonrasında karnına çektiği bacaklarının üzerine başını yasladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Canını mı acıttım?"

Ninova

Yaralarını temizlemek istemiştim sadece ama nasır tutmuş ellerimin o yaraları acıtacağından da emindim. Ne kadar nazik olmaya çalışsam da onun inceliğinde bir naziklik benim gibi bir adam için mümkün değildi. İçim içimi yerken, o içli içli ağladıkça içimden içim gitti. "Bir şey söylesene," dedim. "Çok mu acıttım?"

Başını iki yana sallayarak, "Çok utanıyorum," dedi ve bacaklarını karnına çekerek, "Çok utanıyorum bu hâlde olmaktan," diye ağlamaya devam etti. "Sen de ne biçim kızmış diyorsun, değil mi benim için? Boyun eğmiş onlara, dayak yemiş diyorsun; acıyorsun bana."

Fiziksel acıdan ziyade yüreği acıyordu ve ben o nasıl iyileştirilir, hiç bilmiyordum. "Öyle demiyorum," dedim bir su daha dökerken. "Onlar sana böyle acımasızca vururken sen hâlâ nasıl böyle çiçek açabilmişsin, onun merakındayım ben. Hiç soldurama-mışlar seni. *Bir kadın nasıl böyle güçlü olur,* diyorum ben. Seni gören hayran hayran bakar güçlü duruşuna sadece."

Burnunu çekerek, "Çiçek mi?" dedi. "Çiçek açmaz bu topraklarda, komutan." Sonra titrek bir solukla iç çekerek sesi de titremeye başladı. Ağlıyordu, için için ağlıyordu. "Öyle çok özledim ki. Bir dal bile yok buralarda. Çiçek görmeyi, o bahçelerde dolanmayı öyle özledim ki. Burada iyi olan, güzel olan ne varsa yok. Bir çiçek bile yok."

O öyle içli içli ağlarken, "Söz," dedim. "Yarın o çiçekleri kucaklatacağım sana."

İnançsızlığı buradan çıkamayacak oluşumuzaydı belki. Umudu vardı ama hayallere kapılmak da istemiyor gibiydi. O yüzden benim sözüme bir karşılık vermedi. Onun yerine, "Çok üşüdüm," dedi.

"Bitti," dedim son suyu da saçlarının dibine dökerken. "Çıkacağız şimdi."

En azından ateşi düşsün diye biraz daha tutmak için çabaladım ama o gitgide titremeye başladı ve en son kapının arkasında asılı

olan havluyu alarak arkamı dönmeden ona doğru uzattım. "Kurulanıp giyinebilir misin kendin?"

Elimin arasındaki havluyu almasıyla ona doğru hiç dönmedim, cevapsızlığını bir onay saydım. Birkaç dakika sonra, "Teşekkür ederim," dediğinde arkamı döndüm ve onu tekrar siyah çarşafı giyinmiş hâlde buldum. En azından buraya geldiğimiz âna göre daha iyi gözüküyordu. Ilık suyun etkisiyle biraz olsun kendine gelebilmiş, rengi yerine gelmişti. Yine de adımlarını bir hayli güçsüz atıyordu ve ben yanına ilerleyerek ona destek olmak istedim. Eli kolumun üzerine atıldığında belinden destek vererek banyonun kapısını açtım. Kapının açılmasıyla herkes ayağa fırladı ve "Geç," dedim Şifa'yı divana yönlendirerek. "Mesut yaralarına bakacak şimdi."

Şifa usulca divana yattıktan sonra gözleri benimkilerle kesişti ve ben orada, tek bir bakışında, bir gözünün doluşunda anladım. "Tim," dedim tok bir sesle. "Mesut hariç herkes dışarı."

Mesut ilaçlarla yanma oturduğunda ben de onlarla birlikte kapının önüne çıktım.

"Komutanım," dedi Uğur çıktığımız gibi. "Ülgen Komutan konum bilgilerini gönderdi. Sabaha karşı beşte İdlib'in 30 derece kuzeyinde hâkim tepede konuşlanmamız gerekiyor. Helikopter oradan alacak bizi."

Cebimden çıkardığım sigara paketinden bir dal çektim ve ateşledim. Sessizliğim aklımın içeride kalmasından kaynaklıydı ve ben bir hayli çaresiz hissediyordum kendimi. "Komutanım," dedi Uğur. "Kimin yaptığından bahsetti mi?"

Başımı iki yana salladığımda, "Soramadım ki zaten amına koyayım," dedim öfkeyle. "Nasıl sorulur, bilemedim. Zaten kendini kötü hissediyor. Gördük diye bile utanıyor. Nasıl sorayım? Nasıl sorulur?"

Hepsi sessiz kaldı ve on dakika sonra Mesut kapıyı aralayarak, "Gelebilirsiniz," dedi. Hızlıca ayaklandım ve "Ne oldu?" diye sordum. "Halledebildin mi?"

"Ağrı kesici, ateş düşürücü bir iğne daha yaptım komutanım ve yaralarına krem sürdüm. Döndüğümüzde detaylı bir muayeneden geçene kadar idare eder."

"İyi mi şimdi?"

"Uyudu kaldı komutanım," dediğinde ahşap kapıyı itekledim ve içeri girdiğimde döşekte bir battaniyenin altında iki büklüm hâlde buldum onu. Ateşi yüksek olduğundan sessizce yanına gidip battaniyeyi usulca çektim üzerinden ama uykusu öyle hafifti ki hemen hissedip battaniyeye yapıştı. Gözlerini açmadan, "Biraz, lütfen," dediğinde daha fazla karşı koyamadım ve müsaade ettim.

Geri çekilirken, "Komutan," dedi Yakup. Elinde bir tepside patates, ekmek ve su vardı. "Elimde çok bir şey yoktu ama aç açına da olmaz dedim. Elimden geldiğince bir şeyler ettim. Hadi oturun da karnınızı doyurun."

Tim sofranın başına yerleşirken benim gözlerim divanın üstünde kaldı. O sırada, "Komutanım," dedi Mesut. "Uyandığında teklif ederiz yemesi için. Şimdi hazır uykuya dalmışken ellemeyelim."

Başımı salladım ve karşısındaki döşeğe oturdum. "Buyurmaz mısın, komutan?" dedi Yakup tüm misafirperverliğiyle.

"Sağ olasın Yakup Ağa," dedim. "Zahmet etmişsin ama bende yiyecek iştah yok."

"Vallahi ben yerim yemeyenin yerine de," dedi Pala iştahla. Onlar yemeklerini yerken ben sadece izledim. Şifa'yı izledim. Sabahı nasıl sabah edeceğimizi bilmeden öylece onu buradan çıkarma telaşında düşündüm, durdum. Saatler ilerledi, yemekler yendi, hava kararda ve Şifa kısa bir an uyanıp bir iki lokma yiyerek tekrar uyudu. Her şey oldukça sakin ilerlerken dışarıdan bir gürültü koptu. Köyün içinden gelen silah sesleri ve koşuşturmalarla herkes ayağa fırladığında Yakup Ağa cama doğru yanaştı. "Baskın!" dedi panikle. "Baskın var."

Pala diğer cama yanaştığında, "Sayıları çok komutanım," dedi. "Ne yapalım?"

Şifa'ya baktım o an. Hâlâ ateşin etkisiyle derin bir uyku hâlindeydi. "Komutan," dedi Yakup Ağa. "Girin, saklanın şuraya."

Yerdeki kilimin altından bir tahtayı araladı ve telaşlı sesiyle, "Bunlar arada köye baskın yapıp kız çocuklarımızı alıyorlar. Benim kız için yapmıştım burayı. Dardır, biraz sıkışırsınız ama belki saklarız burada sizi."

O an bu kalabalıkta yanımızda yaralı bir kadın varken ne timi ne de onu riske atabilirdim. "Çabuk!" dedim önce onları yönlendirerek. Dışarıdaki ayak sesleri ve silah sesleri gitgide artıyor, içlerinden biri, "Çabuk çabuk!" diye bağırıyordu. "Her yere bakın. Onları buradan çıkartmayacağız."

Şifa'yı kaptığım gibi o daracık delikten girmeye çalışırken başarılı olamayacağımı anlayınca onu gördüğüm ilk andan beri ilk kez yardım aldım. Önce Pala'ya doğru Şifa'yı uzattım, ardından kendim girdim. Kızı için hazırladığı o sığınak bir hayli dardı ve cüsseli altı adam zar zor sığabilmiştik. Şifa'nın başı kucağımdayken gözleri aralanır gibi oldu. "Şştt..." diye fısıldadım.

Elimin altındaki küçük kalbi korkuyla çırpınıyordu. "Buldular mı bizi?" diye sorduğunda, "Hayır," dedim. "Sadece biraz burada durmamız gerekiyor."

O hâlinde bile gözleri kayarken, "Komutan," dedi nefes nefese. "Sen ve timin benim için canınızı riske atmayın. Beni verirseniz bir çıkış şansınız olur."

Kurtulmak istiyordu lakin başka bir canın, canların sebebi de olmak istemiyordu. Öyle geçmişti ki kendinden sırf onun yüzünden bize bir şey olmasın diye o cehenneme dönmeye razı gelmişti.

"Kimsenin canına da bir şey olmuyor, seni de hiç kimseye vermiyorum, Şifa Sürmeli. Bu teklifini bile hakaret sayarım."

Yüzünde silik bir tebessümle gözleri kapanırken konuşacak daha fazla dermanı kalmamıştı. Şu koşullar altında uyuması işime gelirdi zira dışarıdan gelen o sesleri uzunca süre dinlemesi daha büyük bir stres altına girmesine sebep olurdu.

"Burada böyle saklanmak canımı çok sıkıyor," dedi Dalyan memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Canının ne istediğini sorduğumda söylersin," diye karşılık verdim ve o, memnuniyetsiz yüz ifadesini diğer tarafa doğru çevirdi. Ben de böyle burada saklanmak istemezdim ama ülkesine götürmeye söz verdiğimiz bir kadın vardı. Mühimmatımız epey azdı ve daha buradan çıkmamıza uzun saatler vardı. O yüzden son dakikaya kadar karşılık veremezdik. Dışarıda gezen ayak sesleri tam bizim evin kapısına dayandığında bir tekmeyle açılan ahşap kapının betona çarpmasıyla daha da yaklaştı. Tahta zeminin üzerinde gezen ayakların gıcırtısı tam tepemizdeydi ve Şifa sanki hissetmiş gibi nefesini tutmuştu.

"Kız ve askerler nerede?" diye sordu biri Arapça.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Yakup. "Ben kız da asker de görmedim."

"Görmedin demek..." Bir şeylerin yıkılma sesi geldi. Odaların içinde koşuşturmalar arttı ve biri tam bizim olduğumuz yerin üzerinde durdu. Kısa bir sessizliğin ardından bir koşuşturma oldu. "Ulan, bunlar ne o zaman? Bu tabak, çanaklar ne? Söyle, nereye sakladın onları?"

Muhtemelen elleri Yakup Ağa'nın boğazına yapışmıştı çünkü sesi bir hayli boğuk geliyordu. O orada bizim için zor durumda kalırken burada böyle saklanmak kanıma dokundu. "Komutanım," dedi fısıltıdan daha az bir sesle. "Anladılar burada olduğumuzu."

"Dul bir adamım ben," dedi Yakup gırtlaktan gelen bir sesle. "Birikmiş bulaşıklar onlar. Toplayanım yoktur."

"Her yere bakın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdığında evi altüst edişlerinin sesleri duyuluyordu. Bir şeyler kırılıyor,

dökülüyor, darmadağın ediliyordu. "Samanlığa da bakın. Yürü," diyerek Yakup'u önüne doğru itti sanırım. "Düş önüme sen de!"

Evin içindeki yoğunluk dışarı taşsa da evin içinde hâlâ bir iki kişi kalmıştı ve onlar da tam tepemizdeydi.

"Merak ettim şu kızı," dedi içlerinden biri. "Ortalığı birbirine kattı. Affan yine de canlı istiyor."

"Of, bir görsen var ya." Kendi aralarındaki konuşuyorlardı. "Bir içim su. Huri. Huri..."

"Sen gördün sanki."

"He, gördüm ya," dedi. Onların her bir cümlesinde benim beynime bıçaklar saplanıyor gibi hissettim. "Bir kere daha bu böyle kaçmaya çalıştı. Said yakaladı. Bir dövdü, bir dövdü. Ben de oradaydım. Ben de geçirdim bir iki tane." İşte o dakika o yaraların sebebini ve buna sebep olanları duyduğum o dakika beni burada kimse tutamazdı. "O zaman peçesi açılmıştı. Huriydi huri." O güldükçe ben doldum, taşmaya an aradım.

Odanın içine doluşan diğer ayak sesleriyle birlikte onlar seslerini kesti ama ben onların nefesini kesmeden buradan dönmeyecektim.

"Dedim ben size," dedi Yakup tekrar. "Ben kız da asker de görmedim. Evimde kendi hâlimde oturuyordum."

Başlarındakinin nefesi bulamamanın getirisiyle bir hayli öfke doluyken, "Köyü didik didik arayın," dedi. "Buradalar. Türk kokusu alıyorum. Hiçbiri çıkamayacak buradan."

"Babayı çıkamayacak," dedi Mesut.

Kalabalığın hızlıca evi terk etmesinin ardından çok geçmeden kucağımdaki kadını Pala'ya doğru uzattım ve çıkmak için ayaklandığımda, "Komutanım, nereye?" diye sordu Uğur.

"Ufak bir işim var. Siz kıza göz kulak olun."

Dalyan doğrulmaya çalıştığında başı tavana çarpacak gibi oldu. "Bırakmam sizi," dediğinde, "Bu bir emirdir!" diye tekrarladım

üstüne basa basa. "Kimse buradan çıkmayacak. Şifa'dan siz sorumlusunuz."

Tahtayı aralayıp çıktığımda Yakup panikle, "Aman komutan!" dedi. "Her yeri sarmışlar. Gir oraya, gir!"

"Görülecek ufak bir hesabım var, Yakup Ağa," dedim. "Kimseye görünmeden çıkıp geleceğim."

Yakup'un yüzünde o endişeli ifadeyi görmüştüm lakin kararlılığımın önüne de kimse geçemezdi. Tedbirli adımlarla evden çıktığımda dışarıda tam bir kaos hâkimdi. Ellerinde ağır silahlarla gezen araçlardan saklanmak adına evleri paravan yaptım kendime. Birkaç ev geçtikten sonra o az önceki sesi duydum. "Yürü," diyerek önündeki kadını silahla iten piç aradığım kişiydi. Şifa'yı o hâle sokup bundan keyifle bahseden.

Adımlarım gecenin karanlığında bir hayli tedbirli ve bir aslana yakışır gibi karanlıkla bütünleşecek kadar gizliydi. Onun gevşek gülümsemesi damarlarımı patlatacak gibi kulaklarımı tırmalarken adımlarımı hızlandırdım. Parmaklarım, kaslarım her an fırlamaya hazır bir yay gibi gergin hissettiriyordu. Etrafımı kontrol ettim. Sessizliğin içinde izimi belli etmeden, her bir adımı hesaplayarak tam köşeyi dönecekken kolumu boynuna sararak nefesini kestim ve silah elinden düştü. Ayağımla tenekenin arkasına doğru fırlattım ve ayaklarını sürüyerek önümdeki boş ahırın içine soktum.

Elleri koluma yapışmış, kurtulmak için bir çaba harcarken ölüme bir kala ellerimin arasından yere düşer hâlde bıraktım. Sesi çıkmadı, çıkamadı. "Seni öldüreceğim," dedim yüzüne karşı büyük bir zevk dolu gülümsemeyle. "Ama öncesinde sana öyle bir acı çektireceğim ki ölürken unutamayacağın bir isim ezberleteceğim sana."

Koluma sardığım kanlı bezi çıkarıp ağzına sıkıca bağladım. Ayağıma yapışıp karşı koymak isteyen ellerinin üzerine postallarımla bastığımda yattığı yerde iki büklüm oldu. "Kıvranma lan, köpek!" dedim baskılı ama kısık bir sesle. "Daha değil!"

Öfkem içimin derinliklerinde bir fırtına gibi esiyordu ve durmayacakmış gibi hissediyordum. Gözlerim alev alev yanarken onun o korku dolu bakışlarında tek gördüğüm kudreti ve tüm heybetiyle karşısında duran yansımamdı. Çenemi sıktığımı ve her nefes alışverişimde burun deliklerimin genişlediğini hissediyordum.

"Soyun, lan!" dedim ama bunu onun yapmayacağını bildiğimden ve buna vaktim de olmadığından önce paçalarından tuttum. Onu anadan üryan bir hâle getirdiğimde görüntüsü midemi altüst edecek kadar pisti. Usulca kemerimi çözerken büyük bir korkuyla geri geri sürünmeye çalıştı. Başını iki yana sallıyor, yerden destek almak istiyordu. İzin vermedim. Kendi kıyafetleriyle ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayarak yüz üstü yere attım. "*Huri* diyordun," dedim nefes nefese. "Nuri'yle tanış sen önce."

Her bir adımımda tahta samanlık titriyor gibi hissederken dizleriyle hâlâ kaçmak için sürünmeye çalışıyordu. Kaçacağına inansın diye kapıya kadar gitmesini izledim öylece ve tam kapının eşiğindeyken ellerime doladığım kemeri tüm gücümle sırtına indirdim. Topuz gibi yapıp ağzına soktuğum bezden acısını feryat figan haykıramadı, sesi içinde patladı ama vücudu darbeden yerden sökülürcesine havalandı. Yetmedi bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha. Gözleri yerinden patlayacakmış gibi çıkarken ben söve söve indirdim her bir kemeri sırtına.

"Ölsem bile peşindeyim, ulan. Sanma ki bu kadarla kurtuldun. Dua et, geç geleyim oraya," dedim bir tane daha indirirken. "Senin ölünü bile rahat bırakanı siksinler!"

İndirdiğim her kemer darbesiyle yerinde sıçrayıp acıyla kıvrandı. Bu puşt böyleyken Şifa'nın bunlara nasıl dayandığını düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oldum ve öfkem sanki mümkünmüş gibi daha da arttı. Sırtındaki oyuklar öyle derindi ki ben burada sabaha kadar nefessiz dövsem bu şerefsizi o hâle getiremezdim. Gözlerim etrafı taradı durdu ve gördüğüm tuz çuvalıyla acısını misli misli arttırmak için cebimden çıkardığım bıçakla o kemer izlerinin olduğu yerlere derince oyuklar açtım. Öyle bir

Ninova

acıydı ki çektiği, bir an önce ölmek için başını yere vurmaya başladı. "Daha yeni başladık," dedim çuvala doğru ilerlerken. "Neyin acelesi bu?"

Tuz çuvalını alıp sırtına boşalttığımda sırtından dökülen sıcak kanların arasında erimeye başladı ve o tir tir titreyen, tutamadığı bedenini öldürmek için daha çok yere vurmaya başladı. Saçlarından asılarak kendime çektiğimde onun gördüğü Azrail'in vücut bulmuş hâliyken benim gördüğüm ölmek üzere olduğuydu. "Şifa Sürmeli," dedim ölmeden hemen önce. "Size boyun eğmeyen o şerefli Türk kadını. Duyduğun son isim. Az önce huri diye bahsettiğin, size boyun eğmeyen o kadının adı Şifa Sürmeli. Benim burada olma sebebim, senin ecelin olan anlı şanlı bir Türk kadını."

Onlar Şifa'ya boyun eğdirememişlerdi ama ben onun boynunu eğmek isteyişlerine karşı bile boyunlarını kesmiştim. Elimdeki bıçak şah damarının üzerinde bir an olsun şüphe duymadan kayıp giderken, "Cihat," diye bir ses geldi dışarıdan. "Neredesin lan?"

Ayaklarından çekip samanların arkasına sakladıktan sonra elimdeki bıçağı avucumun içinde konumlandırdım ve tam kapının arkasına geçtim.

"Ulan işemeye gideceğim dedin de hangi deliğe girdin?"

Eli samanlığın kapısını tutup iterken duvarla bir bütün olup kendimi hazırlamıştım ki, "Bulduk!" diye bir ses yükseldi ve benim yüreğim göğüs kafesimi aşacak gibi hissettim. Korku anbean, ilk kez böyle belirgin bir şekilde damarlarımda gezerken Şifa'yı bulma ihtimallerinde delirdim. İtilen kapı tekrar geri çekildiğinde, "Kızı mı buldunuz lan?" dedi kapının önündeki adam.

"Başındaki örtü," dedi adam nefes nefese. "Köyün diğer tarafında yere düşmüş."

Benim bilinçli bir şekilde o yöne koyduğum başörtüsünü sonunda bulabilmişlerdi ve hepsi hızlıca köyün dışına çıkarken derin bir nefes almıştım. Yüzüme oturan o gülümsemede kendime

bile şaşırdım. Ben ömrümde ilk kez Şifa'yı bulma ihtimallerinde böylesi bir korku yaşamıştım ve bunu anlamlandırmak, bir yere oturtmak benim için bir hayli zordu.

Usulca samanlıktan çıktığımda köyü çoktan boşaltmışlardı ama dönüşleri de an meselesiydi. Üstelik bizim helikoptere yetişmek için bir an önce çıkmamız gerekiyordu. Yine dikkatli olarak Yakup'un evine doğru yol aldığımda zaten beni kapıda beklediğinden uzaktan görür görmez kapıyı hızlıca açtı.

"Gittiler bir anda, ne oldu ki?" dediğinde, "Vaktimiz yok," dedim hızlıca evin içine girerek. Döşeği kaldırıp tahta kapağı açtığımda silahlar üzerime doğrultuldu ve "Komutanım," dedi Mesut şükreder gibi derin bir nefesle. Kollarımı uzattım Şifa'yı almak için.

"Biraz daha gelmeseydin emir falan dinlemeyip çıkacaktım," dedi Pala. Hepsi tek tek çıkarken durumu açıkladım. "Şifa'nın başörtüsünü farklı bir yöne atmıştım köyün çıkışında. Onu bulmuşlar ama tekrar dönmeleri an meselesi. Bir an önce çıkalım buradan."

Tekrar Şifa'yı kollarımın arasına yerleştirdiğimde bizi saklayan Yakup'a dönerek, "Helal et hakkını," dedim.

"Helal olsun, komutan," dedi canıyürekten. "Her zaman açıktır kapım."

"Eyvallah dayı," dedi Pala. "Mesut, Uğur siz önden," dediğimde ikisi önce çıktılar. Dalyan ve Pala da onların peşinden çıktıktan sonra Kartal arkamda kaldı. Köyün içinde in cin top oynuyordu ve bizim hızlı olmamız gerekiyordu.

Karanlıkla bir bütün olup temkinli bir şekilde arkadan giderken Şifa gözlerini araladı ve o elaları gecenin karanlığında bile beni kendine tutsak kıldı. Kolları boynuma dolanmış bir vaziyette başını omzuma yasladığında, "Nereye gitmiştin?" diye sordu. Sesinde beni görememenin verdiği bir kızgınlık vardı ve bu merak edişi istemsizce yüzümde bir tebessüm doğurdu.

"İşim vardı," dedim yürümeye devam ederken.

Ninova

"Korktum seni göremeyince," dedi aynı sitemle.

"Çok önemli olmasa gitmezdim," dedim yüzüne gururla bakarken. Ben ki onları duyup gitmelerine izin verseydim Şifa'nın yüzüne böyle bakamazdım.

"Neymiş ki o kadar önemli olan?" diye sordu. Sesi bitkin ama yine de güçsüz düşen bedenime can verecek kadar efsunluydu.

Tutunabilmek için beni saran parmaklarının tenimde bıraktığı o dokunuşlar tüylerimi diken diken etti ve ben yutkunamadım. "Çiçek yok buralarda demiştin. Çok inandırıcı gelmedi. Çiçeksiz bir yer olur mu diye düşündüm, aramaya çıktım. Sana çiçek getirecektim ama yokmuş," dedim. O an gözlerinde bir ışık belirdi sanki ve ben büyüsüne kapıldım. Dondum kaldım ama cayır cayır yandım. "Zaten hiçbir yerin çiçeği bizim oralarınki gibi olmuyor. Çok durduk buralarda," dedim bakışlarımı çekip son bir yolu daha tamamlamak için. "Artık gitme vakti."

Birinin size güvenmesi, koşulsuzca güvenmesi; en güçsüz anınızda bile güç oluyordu. Şifa bana güvendi ve kendini bana yasladı. Ben de ondan aldığım güçle tamamladım yarım kalan yolu. Ellerim titriyordu ama bu korkudan değil, *sözümü tutamazsam* endişesindendi. Öyle olmadı. Tam söylenilen saatte, kilometrelerce yolu bir an olsun onu bırakmadan yürüdüğümde bizi helikopterin sesi karşıladı. Pervanenin yarattığı rüzgârla adımlamak daha zordur esasında ama ben kucağımdaki kadından aldığım güçle daha sağlam bastım yere ayaklarımı. Onu o helikoptere bindirdiğimde verdiğim sözü tutmanın verdiği o yükü attım omuzlarımdan. Havalandık ve ona zulüm olan o toprakları ardımızda bıraktık.

Onu izledim. Aklımda binlerce soruyla. Dakikalarca, saatlerce ve belki de yıllarca izleyebilirdim. Ama o gözlerini araladı ve zaman durdu. Tan vaktinde, güneş doğarken o da yeniden açtı gözlerini. "Bitti mi?" diye sordu son bir umutla.

"Bitti," dedim büyük bir gururla. O gülümsemesi bir ömre bedeldi. O an anladım. Öyle gülünce anladım. Bu sadece bir

başlangıçtı. İçimdeki o aslan, o ceylan öyle gülsün diye her şeyi yapmaya hazırdı. "*Türkiye Cumhuriyeti* topraklarındasın, Şifa Sürmeli. *Vatanına hoş geldin!*"

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

4. Bölüm

İmtihan bu ya,
Balığın gönlü çöle vurur.

ŞEMS-İ TEBRİZİ

Mir Aslan Türkoğlu
Gölbaşı, Ankara Karargâh

Gün gelir, hiç tanımadığın birinin hakkı da senden sorulur. Nefes aldığım sürece nefes almalarına izin verdiğim tüm kötülüklerden ben kendimi mesul bilirim. Bu yüzden bin kere düşünüp bir kere hareket ederim. Yaptığım seçimin iyi mi kötü mü olduğu sadece beni değil; yeri gelir, vatanımı dahi etkiler. Ben, dün adalet ve merhamet terazimde bana sığınan bir kadını seçerek kendi canımı değil ama onun canını düşünüp düşmanın kaçmasına göz yummuştum. Sabaha karşı Ankara'ya indiğimiz saatlerde dün adının Şifa Sürmeli olduğunu öğrendiğim ve geldiğimizde de teyit ettiğimiz kadının ifadeleri, saatler süren kontrolleriyle geçmişti. *Rüyamda gördüğüm kadının.*

Ben Şifa'yı uzunca seneler rüyamda görmüştüm. Adının ne olduğunu bilmeden sevmiştim. Senelerce onun yüzünü bir yerlerde aramış, sonra bunun benim bilinçaltımda uydurduğum bir şey olduğunu kabul etmiştim. Ama dün... Dün onu kanlı canlı karşımda gördüğümde feleğim şaşmıştı. Aklım, mantığım hiçbir yere bağlayamamıştı ve ben gece boyu sadece onun yüzünü izlemiştim. *Hadi yüzünü oturttun bir yere, Mir Aslan. Ya kokusu?* demiştim kendime. Kokusunu nasıl açıklayacaktım zihnime saçmalık diye. Gece boyu ona baktıkça, kokusunu içime çektikçe kafayı yiyecek gibi olup düşünmeyi bırakmıştım. Şimdi ise kendi komutanımın önündeydim. Odasına girdiğimiz zaman Ülgen Komutan, Şifa'ya birkaç soru sormuştu. Askerlerden birine kafeteryaya götürmesini söyledikten sonra bana döndüğü zaman olayı benden dinlemesi için anlatmaya başladım.

"Dün olanları bir de sizden dinleyelim, Yüzbaşım. Kimmiş bu Şifa Sürmeli? Nasıl çıktı karşınıza?"

"Şifa'yı dün öğle saatlerinde su içmek için kuyu ararken gördük komutanım. Bizimle o süre içinde Arapça konuştu ve kendini tanıtmadı. Aramızda hiçbir konuşma geçmemişti fakat içlerindeki ajanımız Hüseyin'in geldiğini gördüğünde bize kaçmamızı söyleyerek uzaklaştı. Muhtemelen bizim güvenliğimiz için kendi canını da yok saydı." Ülgen Komutan'ın yüzünde silikleşmiş bir tebessüm oluştu. Öylesi bir cehennemde kendi canını düşünmeden, vatanı ve askeri için bencillikten kaçmış olması herkesin yapabileceği bir şey değildi. Açıkçası o kaçıp gittikten sonra ve arkasından bakışlarımı çekemezken bile ben de bunu düşünmüştüm. *Cesaretini...*

Ülgen Komutan *devam et,* dercesine bir bakış attığında fark ettim duraksadığımı. "Hüseyin geldiğinde burada bir Türk bulunup bulunmadığını sordum. Konuşmasından Türk olduğunu anlamıştım ama üzerinde çarşaf olduğunu tarif etmem mümkün değildi. Hüseyin, ablası Seda Sürmeli ve Şifa Sürmeli'den bahsetti. Ablasının Said ile evli olduğunu, Şifa'nın da kendi geldiğini ama istemediğini söyleyerek çelişkili ifadelerde bulundu. O da tam bir bilgiye sahip değildi. Ben de daha fazlasını sorgulamadım. Affan'ın bölgeye Şifa'yı almak için gelmesi ise bizim tarafımızdan tesadüftü. Genelde bizim bölgede olduğumuzu bilirken evinden çıkmıyordu. Biliyorsunuz." Kafasını salladığı zaman nefeslendim ve devam ettim. "Biz helikopterin bizi almasını beklerken Hüseyin olanı biteni öğrenmiş ve kendisine bir not bırakarak yerimizi deşifre etmiş. O sırada beklemediğimiz bir çatışma çıktı. Şifa örgütü ve ele başlarını peşine takarak köyden çıkmış ve tam olarak bizim hareket edeceğimiz noktaya ulaşmış. Ondan önce gelen Affan'ın adamlarıyla girdiğimiz çatışmada yaralansam da iyiyim komutanım," deme mecburiyetinde hissettim kendimi. "Şifa sivildi ve sivil olmasının da yanında ülkesinden kaçırılıp zorla esir alınmış bir Türk vatandaşıydı. Bu sebeple bir sivili korumak öncelikli olduğundan Affan ve eniştenin gitmelerine izin vermek durumunda kaldım. Bölgenin konumu ve tutumu açısından ne kadar destek gelmiş olsa da saldırgan bir tutum sergilemem çıkarlarımıza ters düştüğü için sadece alıkoyulmuş vatandaşımızı alarak bölgeden ayrıldım. Hüseyin'in bizim için

ayarladığı güvenli bölgede bir gece konakladık. Gece baskın olsa da sorunsuz atlattık komutanım." Ülgen Komutan kafasını salladı.

"Sen doğru olanı yapmışsın, Yüzbaşım," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Ama bir kadının, bir insanın bile isteye o topraklara gidiyor oluşu, Yüzbaşım..." Şüpheli bakışlarını üzerime doğru çevirdi. Kafamı salladım. Esasında haklıydı. Sadece birkaç kişiyle değil, neredeyse bir orduyla sözleştiğimiz bölgeye gelmişti ama öyle olmadığını da içten içe biliyordum ve üzerine kondurmak istediği şeyi içim kabul görmüyordu.

"Kız perişan durumda, komutanım." Aklıma dün geceki o küçücük kalışları, yara bere içinde oluşları geldi ve ben anlatırken bile yüz ifademi düz tutmakta zorlandım. "Enişteşi ve örgüt tarafından şiddet görmüş."

Ülgen Komutan tepkisiz kalarak elindeki kalemi parmaklarının arasında çevirdi. "Affan, takıntısı sebebiyle Şifa'nın peşine düşmüş olabilir. Kızın durumu da kötü." Önündeki dosyalara doğru baktı. "Gidecek bir yeri yok gibi gözüküyor." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzden Şifa'nın bir süre senin gözetiminde kalmasını istiyorum." Cevap vermeden dinlemeye devam ettim. "Hem yaralanman sebebiyle izinli olduğundan hem de Şifa'nın şu anki durumunu göz önüne aldığımızda onu yakinen incelemen ve bizi bu konuda net olarak aydınlatman en doğrusu olacaktır. Örgütle bir bağlantısı olmadığından emin olmamız gerekiyor." Başımı *emredersiniz*, dercesine sallayarak dinlemeye devam ettim. "Ayrıca sana Şifa için yeni bir kimlik vereceğim. Güvenliği için gerekli evrakları doldurup ileteceğim ben. Sen de gerekli olan neyse yaparsın." Ayağa kalktım.

"Emredersiniz, komutanım!" derken esas duruşta bana çıkmamı emretmesini beklerken Ülgen Komutan, "Mir Aslan," diye seslendi. "Gözünü dört aç ve raporluyum diye de rahatlama. Üç ay diyeceğim ama bir bakarsın iki güne inmiş." Duruşumu bozmadım. "Emredersiniz komutanım," dedikten sonra, "Çıkabilirsin," demesiyle odadan çıktım.

Ninova

Şifa Sürmeli

Bir kuştu insan. Oradan oraya kaçıyor, göçüyor, hiç durmadan uçuyordu. Özgürdü. Benim ise özgürlüğümü bir sene önce bir kafesin içinde tutsak hâle getirerek bitirmişlerdi. İnsan o zaman sorguluyordu asıl kötülüğü. Hiç bilmezken tam ortasına düşünce, kanatlarını kırdıklarında insanlıktan da ümidini kesiyordu. Sonra biri geliyordu ve *iyi insanlar varmış,* dedirtiyordu. O komutan benim şansımdı. Dualarımın karşılığı, kafesimin kapılarını açan ve bana *özgürsün,* diyen kahramanımdı. Ben onun zihninde ne denli yer kaplardım bilmem ama o benim zihnimin en güzel köşesinde sonsuza kadar yaşayacaktı.

Ben oldum olası ince belli bardakta severdim çayı ama şimdi şu karton bardakta içtiğim çay dünyanın en güzel çayıydı. Kendi toprağımda, vatanımda, bir bardak demli çayla bile ne denli hasrete tutuştuğumu hissettim. Hissede hissede, tadını çıkara çıkara yudumlarken beni gönderdikleri askerle öyle sessiz sakin oturup bekledik. Sonra o dayanamamış olacak ki, "Ben sana yiyecek bir şeyler de getireyim mi?" diye sordu içi rahat etmemiş gibi. "Olmadı böyle kuru kuru çayla."

Başımı olumsuz anlamda salladım ve tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, aç değilim ben."

"Açsın..."

Arkamdan gelen o baskın tonlamalı ses ona aitti. Adımları da gitgide yaklaşıyordu. Kalbim gürültüyle çarparken bunu ne korkuyla ne de hayranlıkla büsbütün tanımlayabilirdim. Sanki ikisi karışmıştı ve onun gelişini fark etmemle vücuduma yayılan his beni uyuşturuyordu. Çekinerek başımı çevirdiğimde onun tam on ikiden gözlerimi vuran gözleriyle karşılaştım. Hiç mi ıskalamazdı? Nasıl olur da ben ona bakmazken bile göz bebeklerime kadar böylesi derin bakabilirdi? Bu da mı kaderin cilvelerindendi?

Adımları yanımda son bulduğunda yanımızdaki asker çoktan ayaklanmış, emre hazır bir hâlde bekliyordu. Başıyla gitmesini emredercesine kısa bir hareket yaptığında çocuk bir baş selamıyla ayrıldı yanımızdan.

Ben de kendimi saygıdan ayağa kalkmak mecburiyetinde hissettim. Ben ayaklanırken o bir adım geri çekildi ve ellerini arkasına götürerek çok daha dik ve ciddi bir duruş sergiledi. Zaten çekindiğim yetmezmiş gibi iyice gerildim. Kaçamadığım ve tutuklu kaldığım o gözlerine gözlerimi sabitlediğimde, "Komutanım," dedim başımı ona doğru kaldırarak. Böyle hitap etmem kaşlarının kısa bir an kalkıp tekrar sıradan hâliymiş gibi çatılmasına sebep oldu ve kısa bir öksürükle boğazını temizledi. Sanki onun da gördüğü, hissettiği bir şeyler vardı ve o da anlamlandıramıyordu. Muhtemelen ona rüyalarımdan bahsetsem bana *deli,* derdi ama gerçekti. Mir Aslan benim rüyalarımın sahibiydi ve karşımdaydı. *Dinliyorum,* dercesine susup kaldığında öyle bir havası vardı ki ağzını bile açmadan tek bakışıyla sana her şeyi anlattırırmış gibiydi.

"Ben size teşekkür ederim," diye girdim konuşmaya. "Bir senedir var olan esaretime son verdiğiniz için. Siz dün orada olmasaydınız ben bugün o..." Gözlerimin dalıp gittiği yerde Affan, o cehennem ve olabilecekler zihnime doluşurken buna müsaade etmeden, "Yerimde kim olsa aynısını yapardı. Bir Türk vatandaşını orada esir bırakamazdık," dedi. Sesi beni en korkulu düşlerimden çekip alabilecek kadar güven doluydu. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladığımda, "Ama sen biraz fazla inatçı çıktın," dedi.

Azarlar gibi çıkan ses tonuyla gözlerim şaşkınlıkla kalmış, dudaklarım aralanmıştı. Neyi yanlış yaptığımı düşünürken konuşmaya başladı. "Hastanedeki ilk kontrollerinden sonra hemen çıktın ama senin daha detaylı muayene olman gerekli. Çıkacağım diye inat ettiğin ve yalvararak, ıslak ıslak bakan o gözlerine karşı gelemediğim için *tamam,* demek durumunda kaldım fakat o sırtındaki..." Ben bu yaşıma kadar tek bir fiske bile yememişken şimdi karşısında bulunduğum bu hâlden utanarak başımı

Ninova

eğdiğimde cümlesine devam etmedi. "Yani diyeceğim o ki..." dedi beni incitmekten çekinir gibi uzatmadan. "Hem bir şeyler yiyelim hem de seni tekrar hastaneye götürelim."

"Ben istemiyorum," diyerek mahcupça karşı çıktığımda kaşlarının çatılmasından cümleme devam edemedim bile.

"Üzerimi değiştirip geliyorum," dedi tok bir sesle. "Sen burada bekle beni, sonra çıkarız."

Başımı salladım sadece. O giderken ben de oturduğum yerde onu beklemeye başladım. Soğumuş çayı bile hiç ziyan etmeden içmeye koyuldum. Hastanede verdikleri ağrı kesiciler, vitaminler, sırtıma sürülen merhemler öyle iyi gelmişti ki belki de bir sene sonra ilk kez böylesi dinç hissediyordum kendimi. Esasında bunun yegâne sebebi ülkemin topraklarında oluşum da olabilirdi. Gelen gidenin bakışları üzerimde oluyordu ama ben çok fazla göz teması kuramıyordum. Alışık olmadığım bu ortam güvenin yanında çekinceyi de peşinde getiriyordu. Çayın kalan son demleriyle oyalanırken, "Hadi, gidelim," diye bir ses duyduğumda hiç arkama bakmadan ayaklandım ve sonrasında önüme döndüğümde bambaşka bir adamla karşılaştım. Gördüğüm ilk andan itibaren üniformasının içinde gördüğüm adam gitmiş, yerine beyaz bir tişört ve siyah kot giyen bir adam gelmişti. Boynundan göğsünün içine sarkan künyesinin zinciri teninde belirgin bir şekilde parlıyordu. Gür saçları, gecenin gizini andıran gözleri... Her bir hâli başkaydı.

"Bir sorun mu var?" Adamı öylesine incelemeye koyulmuştum ki başımı iki yana sallayarak başka yöne bakmaya çalıştım. "Ben aslında gitsem," dedim bir umut yüzüne bakarak. "İşlerim bittiyse. İfademi de verdim. Hem adresim de belli. İstediğiniz zaman bana ulaşabilirsiniz."

Derince bir nefes aldı ve "Şifa Sürmeli," dedi bilgilerimi teyit eder gibi. "Yirmi iki yaşındasın. Bolu'nun Tarakçı köyünde eviniz varmış bir zamanlar."

"Bir zamanlar?" diye sordum anlamayarak. Çünkü ben kapısını çekip çıktığımda o ev hâlâ duruyordu. Hatta gitmeyi planladığım yer de orasıydı.

"Hı hı," diye onayladı. "Babaannen ölmeden önce yerin tapusunu ablanın üstüne yapmış ve ablan bundan dokuz ay önce arsasıyla birlikte evi satmış. Artık size ait değil."

Bir darbe daha aldım ablamdan yana. Yurduma kavuşmuşken gidecek bir evim kalmamıştı. Bakışlarım bir boşlukta dalgalanırken kendimi hiç bu kadar kimsesiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Çenem titremeye başladığında bana sessizce bakan o adamın varlığını hissederek başımı kaldırdım. Çenem titriyor, gözlerim doluyor ama tebessüm etmeye çalışıyordum. Şu an yaşadığım yıkılmak değil de ayakta durmakta zorlanmaktı. "Ben bu dünyaya yük müyüm?" diye sordum belki birileri benim için cevabı bulur umuduyla. "Neden gittiğim hiçbir yere aitmişim gibi hissetmiyorum? Bir ben mi fazla geliyorum bu dünyaya? Ne altı kabul ediyor beni ne de üstü. Söylesene komutan, benim yerim neresi?"

Bakışlarındaki o derin üzüntüyü, endişeyi okudum ama bir de derinlerde yatan koca bir merhamet vardı. Ne yapacağını bilmemenin endişesi ama gözümden akan bir damla yaşı da göz ardı edemeyişiyle sağ başparmağı hiç şüphe duymadan o yaşı sildi. Onun tek bir dokunuşu bile sonrasında gelecek yaşların önünü kesti sanki. Bu an hayatımda ilk kez birinin benim yanımda olduğunu hissettiğim andı.

Gözlerinde bir savaşın ortasında topsuz tüfeksiz kalmış bir adamın izleri vardı. "Belki de..." Yutkundu, kaldı ama tamamladı. "Ait olduğun yere daha gitmemişsindir." Sesindeki merhamet yüreğimi okşadı sanki. "*İnsan ait olduğu yeri gördüğünde mutlaka tanır,* derler."

Sözlerinin büyüsü bizim için işliyordu. Sadece tebessüm etmekle yetindim ve başımı kenara çevirip gözyaşlarımı silerken o bir adım uzaklaştı. Ben kendimi toparlayıp önüme döndüğümde

Ninova

o hâlâ dağılmış hâldeydi. Gözlerinin içi çaresizlikle parıldıyordu. "Komutanım..." demiştim ki, "Mir Aslan," diye kesti cümlemi.

Dudaklarım öylece aralanmış kalmışken bir de bana elini uzattı ve "Tanışmamıştık. Ben Mir Aslan," dedi. İsminin ağırlığı üzerine öyle oturmuştu ki o an anladım. İnsanlar gerçekten ismiyle doğuyordu. Mir, komutan demekti. Duruşundan, bakışından, yürüyüşünden, mesleğinden, isminden dahi asalet akıyordu. Yüzüne bakmış kalmışken bu sefer farklı bir şey oldu ve gülümsedi. Üstelik bayağı belirgin bir şekilde, "Sen niye her seferinde böyle bakıp kalıyorsun bana?" diye sordu. "Ayrıca!" diyerek cümlenin sonunda kaşlarını çatışıyla sahte bir kızgınlığa büründü. "Elimi havada bıraktın ve ben bunu unutmam."

Öyle hızlı eline sarıldım ki sıkmak için parmaklarım bileğine kadar yol aldı. Avucum tam avucunun ortasına yaslanmıştı ve parmaklarım bileğinde süzülüyordu. Eline değil, bileğine ve avucunun yarısına sarılı hâlde kalmıştı parmaklarım. Bir aslana yakışacak irilikte eli vardı ve benim parmaklarım onun avucunun içinde küçücük kalmıştı. Sıcaklığı ise beni yaktı, kavurdu, bitirdi. Ben elimi ona verdiğimde dahi eridim, bittim sandım. Gülen yüz ifadesi ellerimize doğru düştüğünde ne yapacağımı bilemeyerek elimi geri çektim ve bu sefer elini daha insani bir şekilde sıkarken, "Özür dilerim," dedim. "Ben sadece isminin sana ne kadar yakıştığını düşünmüştüm."

Sonra bunu sesli bir şekilde ciddi ciddi dillendirdiğimi fark edince ve onun şaşkınlık dolu gülümseyen yüzünü yakalayınca kıpkırmızı kesildim. Elimi bir anda çekip hızlı hızlı yürümeye başladığımda peşimden geldiğini adım seslerinden fark edebiliyordum. Üstelik sesine yansıyan gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," demişti. "Açıkça ismime iltifat eden kimse olmamıştı bu zamana kadar."

"Ne iyi," dedim dudaklarımı kemirirken. "Unutmazsın o zaman beni, komutan."

"Başka şansım varmış gibi," diye ondan gelen mırıltılar işittim ama kulak vermedim.

Ah Şifa! Ah Şifa! Daha dün tanıdığın adama söylenecek şey miydi şimdi bu? İsmi çok yakışmış kendisine. Bunca derdin, tasanın içinde düşündüğün şeylere bak! Adımlarım ondan kaçarken adımları beni kovaladı. Kapının önüne çıktığımızda ise artık kaçacak bir yerim kalmamıştı. Bilmediğim bir şehirde -ki artık bildiğim bir şehir de kalmamıştı- mecburen onu beklemek durumunda kaldım. Duraksamamın üstünden çok geçmemişti ki yanıma geldi. Başımı çevirdiğimde o konuşmadan ben konuştum.

"Ben gideyim."

"Nereye?" diye sordu ciddiyetle. "Gidecek bir yerin yok diye biliyorum."

İçli bir soluk almama sebep oldu bu ve omuz silkerek, "Bulurum," dedim. Bulamayacağıma adım kadar emindim ama başımın çaresine bakmak zorunda olduğumun da bilincindeydim.

"Şifa," dedi ciddiyetle ve adım ağzından böyle baskın bir tonlamayla ilk kez döküldü. Takındığı o ciddi tavır beni hazır ol konumuna getirecek cinstendi. "Hiçbir yere gitmiyorsun!"Allah'ım öyle bir sesi, öyle bir tonu, ona eşlik eden öyle bir bakışı vardı ki can verecek gibi oluyordum. Değil ondan kaçmak, emrine hazır bir asker moduna geçmeme ramak kalıyordu. Sanki ölecektim sesinde, içimi öyle titretiyordu.

Ürkek ve titrek ifademi görünce yüzüne düşen istemsiz tebessümde yumuşaması da hemen peşinde geliyordu. O ciddi hâlleri ayrı ama böyle gülerken bir ayrı güzeldi o yüzü. Kendine yakıştıramıyormuş gibi bakışlarını öteki tarafa çevirirken eliyle yüzünü sıvazladı ama bana döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. "Ne!" dedim kaşlarımı çatarak. "Neyime gülüyorsun?"

"Şu hâline..." dedi bakışlarını üstüme doğru atar gibi. "Komik geliyor böyle bir anda donup kalman, karşımda titremen."

Bozulmuş gibi omuz silkerken, "Sen bir de bana sorsan," dedim hâlâ yüreğim hop hop atarken. Sonra bir anda o öfkeyle, benimle alay edişiyle ne yaptığımın idrakine bile varamadan elini

Ninova

tuttum ve göğsüme koydum. "Bak, nasıl çarptırıyor senin alayla güldüğün şey beni."

Benim elim onun bileğinde, onun parmakları göğsümün üstünde ve biz göz gözeyken Mir Aslan'ın ağırca yutkunuşu benim nefesimi kesti. İçinde bulunduğumuz hâlin farkına yeni vardım ve yüreğim o an beş katı fazlasıyla çarpmaya başladı. "Ben..." diyerek elini bırakıp geri adımladığımda nereye bakacağımı bilemedim. "Ben, yani şey..." dedim, devamını getiremedim.

Ama o benim utangaçlığımı kendisi söze girerek örttü.

"Bak, seni korkutmak değil niyetim, tamam mı? Öyleyse özür dilerim ama benim sesim böyle."

"Normal sesin böyle," dedim kocaman açılmış gözlerimle. "Komutan, senin normal sesin böyleyse sen sinirlenince nasıl olursun kim bilir?"

Kaşları çatıldı ve başını bana doğru yaklaştırdığında o korkutucu ifadesine büründü alay eder gibi. "Görmemeni tavsiye ederim. O yüzden sözümden çıkmayacaksın."

Bilerek yaptığını bildiğimden omuz silkerek ileri doğru yürümeye yeltendim. "Sen anca alay et benimle."

O ise benim gidişime izin vermeden bileğimden kavradı ve ben başımı çevirdiğimde biz yüz yüze geldik. "Alay etmiyorum ama bir süre birlikte hareket etmek zorundayız. *Beni anla ve zorluk çıkarma,* diyorum."

Kaşlarım anlamadığımdan ötürü çatılınca açıklama yapmak durumunda hissetti. "Affan çok tehlikeli bir örgütün lideri. Seni elinden aldık ve öfkesine ikimiz de şahit olduk. Seni bir süre korumamız altında tutmak zorundayız."

Beklemediğim bu ihtimalle -ki neyi beklediğimi ben bile bilmiyordum- "Yani?" diye sordum. "Burada mı kalmam gerekiyor? Ama benim tanıdığım kimse yok ki. Ben Ankara'ya daha önce hiç gelmedim bile."

Ninova

Anlıyorum, dercesine başını salladığında, "Hicr örgütü çok tehlikeli ve bizim uzun süredir peşinde olduğumuz bir örgüt. Seni tehlikeye atamayız, Şifa," dedi canım onun için gerçekten önemliymiş gibi. "Sen de bir daha o cehenneme dönmek istemezsin, değil mi?"

İhtimali bile aklımı kaçırmama yeterdi. Başımı iki yana salladığımda, "Geri kalanını halledeceğiz bir şekilde. Hadi gel, önce bir hastaneye uğrayalım," dedi.

Cevabımı bile beklemeden ileri doğru yürümeye başladığında ben de peşine takıldım. O kadar büyük adımları vardı ki onu yakalamam bir hayli zordu. Üstelik üstümdeki çarşafı hâlâ çıkarmamıştım ve ayaklarıma dolanıyordu. Onun adımları hâkî yeşili SUV bir aracın önünde durduğunda kendi şoför tarafının kapısını açtı ve ben diğer tarafta kaldım. "Hadi," dedi kapıyı işaret ederek. "Bin."

Utana sıkıla kapıyı açıp yanına yerleşirken, "Komutanım," demiştim ki bana bakarak, "Mir ya da Aslan. Mir Aslan da olabilir. Hangisini istersen," demişti.

Daha dün tanıdığım adama ismiyle seslenmek başta epey zor geldi. Ağzımın içinde defalarca evirip çevirdim ve en son dudaklarımın arasından, "Mir," daha baskın çıktı. Sonra direksiyonda olan bakışları aheste aheste bana döndüğünde, "Mir Aslan," diye tamamladım yüzüne bakarak. İlk kelimesini söyleyen çocuklar gibiydim ve o da aynı o hisle duymuş gibi karşılık verdi. Yutkunarak bakışlarımı çektiğimde parmaklarımla oynamaya başladım. "Her şeyi anladım. Sana güvenim de tam. Beni oralardan kurtardın sonuçta. Sen ne dersen o olacak ama hastaneye gitmesek olmaz mı? Bunu seçme hakkım var, değil mi? Hem sabah baktılar ya. İlaçlarımı da verdiler."

"Şifa zorla çıktın ya hastaneden."

Tereddütte kaldığını hissedince, "İyiyim ki," dedim heyecanla atılarak. "Valla bak. Oralar beni çok boğuyor, Mir Aslan. Kolumda serum bile olsa bir şeylerin bağlı olması, bir odanın içinde

Ninova

uzunca kalmak. Boğuyor, Mir Aslan. Yemin ederim, daha kötü oluyorum." Bakışlarında içinde bulunduğum hâle getirenlere karşı bir öfke beliriyordu sanki ben böyle bahsettikçe. O yüzden, "Ben iyiyim," dedim. Bir de sıcacık gülümsedim. O ise sessizce baktı. "Olmaz mı?" diye sordum usulca. "Ben kötü hissedersem derim hem."

Çok içine sinmese de başını *tamam*, dercesine salladığında derin bir nefes alarak arkama yaslandım. "O zaman bir şeyler yiyelim," dediğinde, "Tokum ben," dedim başımı çevirerek. Bu sefer aksi bir ifadeyle karşılaştım.

Yine bir sorun çıkarır gibi olduğumdan mahcubiyetle önüme dönerken, "E zorlama da kızım daha da beni," dedi ve ben dudaklarımı birbirine bastırıp sessizleştim ve o da arabayı çalıştırdı. "Yemek yenilecek diyorsam yenilecek."

Daha fazla kızmasın diye yüzümde bir gülümsemeyle, "Tamam," dedim ve o da yüzüne istemsizce yansıyan gülümsemeyi benden kaçırarak, "Allah'ım sen mukayyet ol," diyerek önüne döndü.

Yola koyulmamızla birlikte arabada sessizlik oluşunca radyoyu açmak durumunda hissetti sanırım ve birkaç saniyede içeriyi çok sevdiğim bir şarkı doldurdu.

Benim de şu cihana gelişim,

Hey canım rinna nay rinna rinna nay!

Bir güzelden ötürü...

Dünün üstüne bu şarkıya denk gelmek kaderin çok tatlı bir tebessümü gibiydi bugün bize. Hangi yöne gideceğimizi bilemezken attığımız tek bir adım bile bizim geleceğimizi şekillendiriyordu. Ettiğim duanın yıllar sonra karşılık bulması. Şerden çıkan hayır. Mir Aslan oraya gelmese, ben o gün belki birkaç dakika geç gitsem o kuyuya biz karşılaşamayacakken şimdi ben onun koruması altında kendi ülkemdeydim. Gerçekten onun bu cihana gelişi benim selametim içindi sanki.

"Ne düşünüyorsun öyle?" diye sorduğunda yüzümdeki tebessümün beni hiç terk etmediğini de fark ettim. Yıllar sonra böyle gülebilmek, özgürce gülebilmek çok güzeldi.

"Şarkı," dedim evirip çevirmeden. "Bana bizi..." *Biz* kelimesi o an çok tuhaf geldiğinden ve biz deyişimin ardından kaşlarının şaşkınlıkla yukarı kalkmasından ötürü beni de tereddütte düşürdü. "Yani içinde bulunduğumuz durumu hatırlattı. Sen olmasaydın..."

"Şifa," dedi bakışları büyük bir ciddiyetle bana takılı kaldığında. Ağzının içinde evirip çevirdi ve en sonunda, "Biz seninle..." dedi. "Daha önce hiç karşılaşmış olabilir miyiz?"

Sorusu hissettiklerimin, gördüklerimin tek olmadığı hissini peşinde getirince yüzüme oturan gülümseme, kalbimi çarptıran o düşünceyle, "Hayır," dedim. "Ya da belki bir yerlerde. Bizim farkında olmadığımız bir yerlerde..."

Mir Aslan'ın buna inancı benim kadar derin olmasa gerek, "Sanmıyorum," diyerek kestirip attı. "Neyse, sormadım say. Muhtemelen bir yerlerde, bir şekilde denk geldik."

Yüzüm düşüp, önüme döndüğümde ellerimle oynarken benden çok kendine konuşur gibi, "Dün karşılaşmamız da tesadüftü," demişti o da önüne dönerek. Ama benim bakışlarım aniden ona döndüğünde ve o da bakmak durumunda kaldığında, "Kader," diye düzeltmiştim onu hızlıca. "Tesadüf değil seni de beni de oraya getiren." Duraksadım ve aynı inançla tane tane döküldü dilimden onu da inandırmak ister gibi. "Kader."

Baktı, baktı ama hiçbir şey demeden donuk bir ifadeyle önüne döndü. Benim kabul gördüğümü onun içi olduramadı sanki. "Dün olanları hatırlıyor musun?" diye sordu bir an ve zihnim kesik kesik hatırladıklarıyla beni bir girdaba soktu.

Başımı sallarken hatırladığım o kesik parçalarda beni kucağında taşıyışı, yıkayışı vardı. Sırtımın o hâliyle utana sıkıla olduğum yerle bir bütün olmaya çalışırken, "Gece banyodaki şeyden bahsedeceksen..." demiştim ki ışıklarda durduk. "Ondan

Ninova

bahsetmeyeceğim," diyerek kesti sözümü. Camı açtı. "Senin utanacağın bir şey yok ama yine de onlardan bahsetmeyeceğim, Şifa. Çünkü bahsedince..." Yerinde duramıyormuş gibi kıpırdandı ve epey ilerideki çocuğa ıslık çaldıktan sonra cümlesini tamamladı. "Ben de kendimi zapt edemeyecek gibi hissediyorum."

Gözlerim ilerideki kovadan çiçekleri kucaklayarak koşan çocuktaydı ama "Neden sordun o zaman?" dedim Mir Aslan'a.

Mir Aslan bir kolunu dışarı doğru uzatmış; bir yandan ışığa bakıyor, bir yandan direksiyonla oynuyordu. Kısa bir an bana döndü bakışları. "Kendine *ceylan*, dedin dün."

Hatırlamadığım için kaşlarımı çattığımda, "Neden kendine ceylan demiş olabilirsin?" diye sordu.

Düşündüm durdum ve dudak bükerek, "Bilmem," dedim tereddütle. "Bizim köyde evimiz ormana yakındı. Koşturur dururdum ben her gün ormanın içinde. Babaannem de *kız sen ceylan mısın tüm gün sekip duruyorsun oralarda,* derdi bana. Ondan demişimdir belki. Niye öyle bir şey dedim ki?"

Mir Aslan başını iki yana sallayıp cevapsız bırakırken çocuk yanımıza geldi ve nefes nefese, "Buyur abi," diyerek koca bir çiçek buketini uzattı. Ben dudaklarım aralanmış, şaşkınlıkla onları izlerken Mir Aslan cebinden cüzdanını çıkardı, birkaç iki yüzlüğü çocuğa uzattıktan sonra çiçekleri aldı ve yeşil ışık yanmasıyla çiçekleri bana doğru uzatarak arabayı sürmeye devam etti.

Bir çiçeklere baktım, bir Mir Aslan'a. "Alacak mısın?" diye sorduğunda, "Ben tabii... Şey..." diyerek hızlıca kavradım çiçekleri. Kalbim onu tanıdığı andan beri ritmi bozulmuşçasına beni derbeder ediyordu. Benim kucağımda, onun tarafından uzatılmış çiçekler varken bile kendime ait görmemiştim onları.

"Bunlar kime ki?" diye sordum çekinerek.

Mir Aslan bana doğru baktığında al al olmuş yanaklarıma kayan bakışlarıyla bir tebessüm hâkim oldu yüzünde. "Senin kucağında olduğuna göre *sanadır* diye düşünüyorum."

Aralanmış dudaklarımın arasından kaçan soluklar heyecanımı belli edecek kadar derindi. "Bana mı?" dedim tekrar çiçeklere bakarak. "Neden ki?" Derince kokladım, sarıldım ve ben bir çiçeğe bile bu denli hasret kaldığımı tahmin edemedim. "Öyle güzeller ki," dedim için için kokusunu solurken. "Aynı bizim köydekiler gibi. Çok güzeller. Çok özlemişim, Mir Aslan. Öyle çok özlemişim."

"Biliyorum," dedi içime dokunur gibi. "Sana o çiçekleri kucaklatacağım demiştim, Şifa Sürmeli."

Ben bunu ne ara dediğini dahi hatırlamazken kalbim bilir gibi yükseldi. Koca bukete sıkıca sarılırken, "Ben hatırlamıyorum bile," dedim. "Zahmet verişim, eziyet oluşum yetmezmiş gibi bir de ben mi istemiştim senden? Keşke almasaydın. Ben kendimde değildim ya ne dediğimi hatırlamıyorum. Kusura bakma lütfen."

Hatırlamadığım kim bilir daha neler olmuştu ve ben bilmediklerimin utancında, çekincesindeydim. O ise kurduğum cümleye öfkelenerek benimle yüz yüze geldi. "Kimseye zahmet verip, eziyet olduğun yok da kurduğun cümlelerin can sıktığı bir gerçek. Benden, bizden rahatsız oluyorsan söylersen mesafemizi koruruz ama bu kurduğun cümleler sana rahat ettiremiyormuşuz hissi yaratıyor. Beni de geriyorsun, anlatabiliyor muyum?" diye sordu tane tane, öfkeli ve vurgulu bir şekilde. "Rahat hissetmen için elimden geleni yapmaya çalışıyorum ama bu sana farklı yansıyormuş gibi hissediyorum."

İçine yük olmak istemediğimden ve yanlış anlaşıldığımdan, "Hayır," dedim. "Yok, öyle değil. Gerçekten. Senlik, sizlik bir durum değil. Teşekkür ederim her şey için. Çiçekler için, dün için, bugün için. Ben sadece..."

"Dilinle değil, elinle et o teşekkürü. Çiçeklerin..." dedi sözümü keserek. "Yakıştı sana. Ona olan ilgini teşekkür sayarım."

Dudaklarımı ısırarak önüme döndüğümde bir sessizlik sardı etrafımızı ve ben bir çocuk gibi sarıp sarmaladım kucağımdaki demeti. Bir süre öyle izledi beni. Bir konuyu daha sonuca

vardırmanın getirisiyle yaslandı arkasına. Ne garip ne büyülü ne hasret ve vuslat dolu bir andı. Ben kendi savaşımdan yaralı ama yaralarımı bile sevecek duruma getirecek bir gerçekle çıktım.

Yol boyunca sessiz sakin giderken yer yer ona çevirdiğim bakışlarımla dalgınlığını fark ettim. Yolu takip eden gözlerini ayırmıyordu. Bir eli direksiyondayken diğer eli künyesinin zinciriyle oynuyordu ve zincirin genişlettiği yerde gördüğüm kesik izleri eminim ki epey hikâye taşıyordu. Bugün bir hayli rezil olduğum adama daha fazla rezil olmamak için bakışlarımı çektiğimde istemsizce kaşınmaya başladım. Üzerimde bana çok büyük gelen çarşaf, saçlarımın toza toprağa bulanışı bana derin bir su hasretini çektirdi. Dün Mir'in sırtıma döktüğü o sular biraz olsun ferahlamamı sağlasa da bir duş almak gibi değildi.

Ben öyle çok kaşınınca, "Şifa," dedi sonra utana sıkıla. Utanıp sıkıldığını da hem ses tonundaki çekincesinden hem de elini boynuna götürüp bir kaçış aramasından anladım. Başımı hemen ona çevirdiğimde o da benimle göz teması kurdu yanlış anlaşılmamak adına. "Eğer yanlış anlamazsan benim Ankara'da arkadaşımın evi var. Oraya gidelim mi? Hem sen rahat edersin." Sonra konuya yanlış yerden başladığını düşünmüş olacak ki, "İkimiz değil," diye düzeltti. "Yani dün bizim ekipten olan arkadaşım. Evli. Eşi de var. Tatlı kızdır. Eminim anlaşırsınız. Bizim çocukları kahvaltıya çağırmıştı. Hem herkesle tanışmış olursun. Daha rahat edersin diye söylüyorum."

Gidip gitmeme kararını bana bırakmıştı. "Ayıp olmaz mı?" diye sorduğumda, "Olmaz olmaz," dedi gülümseyerek. Sonra da eline telefonu alıp mesaj yazmaya başladı. Böylelikle gideceğimiz konum kesinleşmiş oldu. Neresi olduğunu sormadım. Bana zaten her yer yabancıydı.

Çiçekleri kavramış, parmaklarımla sık sık oynuyor oluşum ve gerginliğim Mir Aslan tarafından fark edilmiş olacak ki, "Şifa!" dedi kuvvetli bir sesle. Bununla da kalmamış, elimi tuttuğu an bir ateş topu düşmüş gibi oldum. Yerimde titrercesine doğrulduğumda bakışlarım ona çevrildi ve kaskatı kesildim. Sıcacık elleri

gerginlikten buz tutmuş, ellerimi çözüyordu sanki. Bakışlarım ellerimize doğru indiğinde elini hızlıca çekti ve "Tırnakların kötü vaziyette. Bir de fark etmeden kanatıyorsun," dedi. O an tırnak aralarımdan süzülen kanları görüp ellerimi yumruk yaptım. Çiçek buketine doğru süzülüyordu ve ben pisleteceğim düşüncesiyle nasıl sileceğimi bilemedim. Mir Aslan ise benim telaşlı hâlime karşı elimdeki buketi usulca alıp arkaya doğru bıraktı.

"Senden bahsediyorum senden," dedi sonra da. "Yemişim çiçeğini. Hiç mi kıymeti yok kendi canının? Kendin hariç her şeyi düşünüp duruyorsun."

"Var," dedim kuvvetli bir sesle başımı dikerek. "Olduğu için bugün buradayım ya ben komutan. Size yetişmek için banyonun kırık camını genişletmem gerekti. Taşları yerinden oynatırken oldu."

Bir insanın bu denli kendi için bir savaşın içinde kalması onun da yüreğine dokunmuş olacak ki yüzünde o acının emarelerini gördüm ve önüne döndüğünde konuyu değiştirirdi. "Eğer yabancı diye onların yanında gerilmiş hissedersen gideriz, merak etme."

İstemsizce güldüm bu söylemine. Onun da dikkatini çekmiş olmalı ki bana baktığında ciddi olan bakışları önce yumuşadı, ardından tebessüme döndü. "Ne oldu? Niye güldün?" diye sorduğunda öyle dikkatli bakıyordu ki elimle gülüşümü kapatma ihtiyacı hissettim. Tam cevap verecektim ki, "Yeteri kadar gizlemediler mi?" diye sordu beni eksik bıraktığım o yerden tamamlamak ister gibi. "Sen niye gizliyorsun şimdi gülüşünü?"

O an elim benden bağımsız düştü yüzümden ve ben daha belirgin bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde o da güldü.

"Neye güldün? Söyle şimdi," dedi sıcacık bir sesle ve ben omuz silkerek önüme dönerken, "Yabancı gelirse onlar dedin ya ona güldüm. Sen de yabancısın ki bana," dedim ona doğru dönerek. "Ne fark edecek?"

Ettiğim dua gibi, rüyalarımda senelerce içimde büyütmüşüm gibi, öyle geniş ve merhamet dolu bir yüreği olduğundan yabancı gibi hissettirmiyordu esasında bana ama yine de daha yeni tanışmış olduğumuz gerçeği de ortada duruyordu. Benim onu bu denli kabul görüyor oluşum beni büyük bir esaretten kurtarmasından da kaynaklıydı. Onun ise muhtemelen genişçe bir yüreğinin oluşundan ve o kabul etmese de seneler önce oraya yerleşmiş oluşumdan.

"Aşk olsun," dedi tebessümle. "Dünden beri o kadar hukukumuz oluşmadı mı?"

Beni rahat hissettirmekte hiç şüphesiz ki başarılı ilerliyordu. Söylemine göre bir süre beraber hareket edecektik ve o ortamı gergin tutmamaya çalışıyordu. Başımı *evet,* dercesine sallarken başka bir şey söylemedim ve önüme döndüm. Çok geçmeden de bir sokağa giriş yaptık. Birkaç arabanın park edildiği o sokakta bir evin önünde durduk. "Orası," diyerek benim tarafımdaki bir evi gösterdi. Hemen yan tarafımda kocaman bahçesi olan eve baktım. İki katlı, müstakil bir evdi. Kapıyı açıp arabadan indiğimde derin bir soluk aldım. O soluk bile bana o kadar huzurlu hissettirdi ki tenime hafifçe çarpan rüzgâr ile bir masalda savruluyor gibi hissettim.

"Çok başka," dedim sonra durup beni izliyor oluşunun hissiyle. "İnsanın kendi vatanının havası bile çok başka. Ben her bir karışına öyle hasret kalmışım ki geçtiğim yollar, hissettiğim rüzgâr, içtiğim çayın bile tadı damakta bırakırcasına. Hepsine delicesine hasretim ve doyamıyorum."

Başımı geri doğru çevirdiğimde gerçekten de durup öylece beni izlediğimi fark ettim. "Hadi, gidelim," diyerek bahçeye doğru bir adım attım. Bahçenin ortasından evin kapısına kadar uzanan o taşlık yolda ben önde, o hemen arkamda ilerlerken kapıya yaklaşmamla adımlarım yavaşladı ve Mir Aslan Komutan bir adım olacak şekilde benim önüme geçti. Kapıyı çaldıktan sonra da o adımı yanına çekti. Şimdi biz yan yana duruyorduk. Ellerim

önümde, mahcup bir şekilde dururken kapı güler yüzlü, üstü başı un olmuş bir kadın tarafından açıldı.

Bizi görünce de gözlerindeki mahcupluk büyüdü ve "Ben size dedim ama," diye bağırdı içeri doğru. "*Bana geç haber verdiniz,* dedim."

Yanlış bir zamanda gelmiş olmanın sıkıntısı çöreklenince üzerime, "Rahatsız ettik," deme ihtiyacı hissettim. Mir Aslan'a baktığımda ise güldüğünü fark ettim. O hiç rahatsız olmuş gibi değildi.

"Ay, olur mu?" dedi genç kadın. "Ondan demedim ben. Bunlar bana geç haber verdiler. Ben de börek yapayım dedim ama yetiştiremedim."

Mir Aslan içeri doğru bir adım atarken, "Ne rahatsızlığı," dedi bana hitaben. "Burası bizim de evimiz." Sonra yanındaki kadına doğru dönerek, "Ayrıca senin o böreği yapabilmen için geceden başlaman lazımdı. Neden böyle bir hataya düşüp bir saat kala başladın?" diye sordu alaya alırcasına.

Genç kadın bu söyleme bozulmamış, aksine gülmüş fakat yapmacık bir sinirle kaşlarını çatmıştı. Mir Aslan içeri doğru ilerlerken, "Kumalarım," dedi kadın bana içerisini göstererek. Sonra bana elini uzattı ve "Melek ben," dedi. "Sen de Şifa olmalısın."

Ben gelmeden adım ve muhtemelen hikâyem de gelmişti kulağına. Elimi uzatacağım sırada elinin unlu olduğunu fark edip benim hâlime bakmadan ellerini üzerinde temizleyerek tekrar uzattı ve elimi sıktı. "Kusura bakma," dedi beni içeri davet ederek. Ben de yönlendirmesiyle içeri girince arkamızdan kapıyı kapattı. "Ben mutfakta biraz dağınık çalışırım."

Koridorun sonu ortada masa olan büyük bir salona açılmıştı ve kalabalık bir erkek grubuyla karşılaşmıştım. Hepsi dün gördüğüm askerî gruptu ama bugün sivil hâlleriyle yabancı geldiler. Doğal olarak bir çekince hissettim.

İçlerinden biri, "Biraz mı?" diye sorunca tam karşısındaki, koltuktaki yastığı ona doğru fırlattı. "Karıma laf söyleme, lan!"

Ninova

O sırada, "Çocuk gibisiniz!" dedi arkamdan gelen Melek öne geçerek. "Kız daha yeni geldi."

Mir Aslan benden önce masadaki yerini almıştı. Ben ise öyle ortada kalmışken Melek eliyle beni masaya doğru yönlendirdi. "Geç, lütfen."

Birkaç adım attıktan sonra biri benim için sandalyesinin yanını açtı ve ben de oraya doğru ilerledim. Oturduktan sonra elini bana uzatarak, "Ben, Fare," dedi. Sonra da güldü. Elini sıktım. "Pardon, alışkanlık. Uğur ben."

"Her yere girip çıkabildiği için," dedi karşımda Melek'in yanında oturan, muhtemelen kocası olan adam. Biraz heybetli duruyordu. Hatta epey. Ses tonu da çok kalındı. Sonra da kendi elini uzattı. "Ben de Sinan. Bana da Pala derler."

Elimi uzatırken Melek konuştu. "Eşim Adanalıdır. Askeriyeye gittiği ilk andan itibaren, *benim bir pala bıyıklarım vardı, gören bir daha bakıyordu,* diye anlattığından adı Pala kaldı."

"Ama vardı!" dedi böbürlenerek Melek'e döndüğünde. Mir Aslan'a göz ucuyla baktığımda sohbete katılmadan bir yandan kahvaltısını yapıyor, bir yandan önündeki telefondan bir şeylere bakıyordu. Sofradaki muhabbetle pek ilgisi yoktu.

"Memnun oldum," dedim tebessüm ederek. Hemen yanındaki elini uzattığında, "Kartal ben. Her anlamda," dedi kısa ve öz. Tebessüm ettim sadece.

Diğer taraftaki elini uzatarak, "Dalyan ben," dedi ve yerinde doğrulması bile her şeyi açıklar nitelikteydi. "Alper."

Elini sıktım. Sonra yanındaki uzattı. Daha sakin bir yapısı var gibiydi. "Ben de Mesut. Sıhhiyeciyim. En son geldiğim için *Torun,* diyorlar bana."

Herkesle tek tek tanıştığım için, "Çok memnun oldum," dedim daha sesli bir şekilde. Yerimde biraz daha doğrulurcasına oturduğumda elimden geldiğince tebessüm etmeye çalışıyordum. Mesut'un konuşmasıyla Mir Aslan'ın dikkati biraz olsun sofraya

döndü ve bakışlarını kısa bir an bana doğrultarak, "Kendini hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sordu. "En azından Mesut baksın istersen."

"İyiyim," dedim tebessüm ederek.

"Bana öyle gelmiyor ama..." dedi. O son söylediği ama neyse manası içerdiğinden uzatmadı ve tekrar önüne döndü.

"Ye sen canım," dedi Melek önümdeki tabağa sofradaki şeyleri doldurmaya başlayarak. "Boş ver onları, ne yapacaksın? Sanki yüzlerini görebiliyoruz da. Kendilerini tanıtıyorlar bir de."

Yanımdaki Uğur gözlerini kısarak ağzının içinde cık cıklayarak, "Ayıp ama ya," dedi. "Nankörlük diyoruz buna."

Hemen karşısındaki Alper de aynı kınamayla, "İnsan vicdanen demez bunu," diyerek masadaki kızartmalara gömüldüğünde Melek suratını sahte bir kızgınlıkla büzdü. "Sizin o manipülasyonlarınız bana sökmez. Benim neyden bahsettiğimi biliyorsunuz siz. Tamam işiniz var, gidiyorsunuz. Ee sonrasında neredesiniz oğlum? Şimdi bir kalkacaksınız bir daha görev dönüşü kahvaltıda görürüz artık sizi. Aradığımda hep işim var, hep işim var."

Kocası ona doğru ayıp dercesine bakarken, "Aman Sinan sen de..." dedi omuz silkerek. "Yabancı mı onlar?"

Mir Aslan'ın o kadar ilgisi yoktu ki sofraya bir hayli rahat tavırlarıyla telefonuyla uğraşıyordu. Bu bir tek benim dikkatimi çekmemiş olsa gerek, "Düşmez oradan komutanım," dedi Uğur yanımda sırıtarak imalı bir sesle. Telefonunu çıkarıp, "Hemen rehberimi önünüze serebilirim," dedi. Yüzündeki o imalı gülümseme beni utandırıp tabağıma gömerken bir hayli rahatsız da hissettirmişti. Mir Aslan bakışlarını Uğur'a doğru çevirdi. Ben de kaçamak bakışlarımla bunu yakaladım.

"Ben seni şuraya bir sererim şimdi," dedi. O şimdi kelimesi öylesine kaygan çıkmıştı ki dudaklarından cümlenin gidiş noktası varışa ulaşmıştı bile. Bir sürü erkeğin içinde sadece iki kadın olarak en azından ben muhabbetten gerilip utanınca daha çok

Ninova

kaşınmaya başladım ve Melek, "Ay, sizde de ne ar kalmiş ne edep," dedi.

Onların şakayla karışık atışmaları sürerken Melek bana dönerek, "İyi misin sen?" diye sordu. Derin bir nefes aldım ve sorusuyla birlikte onlar da atışmayı kesmiş oldu. Ben ise herkesin dikkatini üzerime çektiğimden tedirgin hissettim. Başımı sallayarak, "Sadece suya hasret kaldım," dedim çekine çekine. "Ben bir lavabonuzu kullanabilir miyim? Elimi yüzümü bir yıkasam."

Melek ise benden daha fazla mahcup hissetmiş gibi hemen ayaklandı ve "Gel, lütfen Şifa," dedi. "Benim densizliğim, kusura bakma. Aslında *neye ihtiyacın var,* diye soracaktım ama önce yemek yemek istersin diye düşündüm. Gel, lütfen. Üst kata çıkalım."

Masadaki tüm gözler özellikle de Mir Aslan'ınkiler şu an üzerimdeyken hiç ikiletme ihtiyacı hissetmedim. Gitmek, şu an burada oturmaktan daha yakın geldiğinden ayaklandım ve erkekleri o sohbetin ortasında bir başlarına bırakarak Melek'in peşine takıldım. Merdivenlerin sonu büyük bir koridora çıktı. Koridorun kapıları başka odalara açılıyordu. "Sen elimi yüzümü yıkayayım dedin ama duş almak istersen..."

Normalde olsa *hayır,* derdim fakat dilim varmadı buna. Ne evet diyebildim ne hayır. Öylece bakınca o da anlamış gibi, "Gel sen, gel," dedi. "Banyo bu tarafta ama önce," dedi başka bir odaya girerek.

Girdiğimiz oda yatak odasıydı ve Melek bana kapılarını sonuna kadar açmıştı. Beni şöylece bir süzerken, "Bedenlerimiz hemen hemen aynı," dedi ve bir iç çamaşırı çıkardı. Daha yeni olduğu çıkardığı paketinden belli olan takımları elimi tutuştururken mahcup hissetsem de bir şey diyemedim. Çünkü benim hiçbir şeyim yoktu. Sonra da elbiselerin olduğu kapakları açarak, "İstediğini seç," dedi.

"Ben..." dedim bir dolaba bir ona bakarak. "Benim için fark etmez."

"Lütfen, Şifa," dedi tüm sıcakkanlılığıyla. "Lütfen, sen seç. Yoksa içim rahat etmeyecek. Gönlüne nasıl sinerse."

Sırtımdan beni *hadi,* dercesine dolaba doğru yönlendirince çiçekli bir elbiseye gitti elim. Fitilli bir kumaşı vardı ve mevsim geçişine uygun olarak ara bir boyla yarım kollara sahipti. Hem sırtı da kapalıydı.

"Heh, çok güzel," dedi gülümseyip dolabın kapaklarını kapatırken. "Hadi, gel şimdi."

Onunla yürümeye başladığımda yan odaya girdi ve "Burası misafir odası," dedi. "Kapını kilitleyip buranın banyosunu da odasını da istediğin gibi kullanabilirsin."

Yüzümde samimi bir gülümsemeyle gözlerinin içi gülen o kadına, "Teşekkür ederim," dedim.

"Aa, Şifa!" dedi tatlı bir sitemle beni odada bırakıp kendisi çıkarak. "Kızacağım şimdi. Her şeye teşekkür edip durma."

Başka türlüsü nasıl yapılır bilmediğimden ne diyeceğimi de bilemedim ve onun sesli gülümsemesine ben de eşlik ettim. Sanırım ilk arkadaşımı bulmuştum. Bulmuş ve sevmiştim. Kapıyı çekip gittikten sonra odada bir başıma kalmıştım. Önce etrafıma baktım ve yavaşça banyoya doğru ilerledim. Elimdeki kıyafetler bana ait değildi, buradaki kimseyi tanımıyordum ama bu ev bana kendi canım kanım olan ablamın o cehenneminden daha güvenli geliyordu. Banyoya girdiğimde pırıl pırıl aynadaki kirli aksime baktım. Önce keçeleşmeye yüz tutmuş saçlarımı usulca ayırmaya çalıştım. Ardından bana ait bile olmayan, yıllarca üzerimde taşıdığım o siyah çarşaf son kez bedenimden ayrıldı. Ayak uçlarıma düştüğünde karşımdaki aynada çıplak ve yara bere içindeki Şifa ile baş başa kaldım. Başımı omzuma yatırdım usulca ve dolu ama ümitli gözlerle kendimi izledim. Bir omzun varlığını, sıcaklığını, bir elin saçlarını okşamasını bile ne çok arıyordu insan. Kendi saçlarımı kendim sevdim.

"Başardın kızım," dedim kendi kendime. "Artık özgürsün."

Ninova

Gözümden dökülen o sıcacık yaşlar tenimde bir yol çizerken ağlamalarım dahi sessizdi. Öyle çok susmuş, öyle çok avaz avaz ağlamıştım ki şimdi hepsi birbirine girmişti. Kimse yoktu ama kimseye ihtiyacım da yoktu. İnsan kendinden umudu kesmediği müddetçe her zaman ayağa kalkabilendi. Kalktım. Elimle gözyaşlarımı sildim ve banyoya girdim. Onca zaman sonra sıcacık suyun altına girdiğimde irkilerek derin bir nefes aldım. Başımdan aşağıya dökülen, ayaklarımın ucuna akıp bir girdaba giren su birikintisinde derdim, kederim, sustuklarım, avaz avaz bağırdıklarım, yüklerim vardı. Ben, her şeyimden arındım. Elime döktüğüm şampuanla, vücuduma bastıra bastıra sürdüğüm o liflerle o topraklara ait her şeyi silip attım kendimden. Yeni bir Şifa'yı, yeni bir hayata hazırladım. Dakikalar geçti, yaralarım sızladı ama durmadım. Kendimi temiz hissedene kadar, *geçti,* diyene kadar, *bitti,* diyene kadar, buruş buruş olana kadar durmadım. Sonra çıktım ve kendim için seçtiğim o çiçekli elbiseyi giydim. Saçlarımı kurutup taradım ama bu sefer toplamadım. Aylar sonra ilk kez saçlarımı seneler önceki gibi özgür bıraktım. Kahvelerin içinde parıldayan sarı tutamları görünce yüzümün her yerine gülücükler koydum.

"*Sarı kızım,*" derdi bana babaannem.

"*Ama babaanne ben sarı değilim ki,*" dediğimde, "*Sen benim sarı kızımsın,*" derdi. "*Toprak renkli o kıvırcık saçlarının arasındaki sarı tutamlar da benim güneşim,*" derdi. Şimdi ben o toprağın arasında bugün bana parıldayan birkaç sarı tutama gülümsedim. Buradaydı, benimleydi, yıllar öncesinin tatlı esintisini getirmişti. Aylardır kesmemenin sonucu boyu çok uzamıştı ve kendimi uzun süre böylesi güzel bir elbisenin içinde görünce hiç hissetmediğim kadar iyi hissettim. Tam çıkacakken adımlarım duraksadı. Gülüşlerim yavaşça solarken tedirgin kaldım. İnsan uzunca bir süre bir zindanda kalınca o zindanın kapılarını da öyle kolay açamıyordu. Bir filin zincirlenme hikâyesini okumuştum. Küçükken ayaklarına takılan o zincirleri aşamıyordu evet ama büyüyünce kırıp aşacağını bilse de yapamıyordu. Fil, yalnızca zincirle ve kazıkla mücadele edip onu yerinden kımıldatamayan küçük hâlini

Ninova

hatırlıyordu çünkü. Tutsaklığı kendi zihninde devam ediyordu. Benim hissettiğim de tam huydu aslında. Ama ben öyle olmak istemedim. Zincirler kendi zihnimizdeydi ve ben onları kırıp geçebilecek güce sahiptim artık. Çekince duyduğum ruh hâlinden bir anda sıyrılarak hızlıca merdivenleri indiğimde derince nefeslendim. Hiçbir şey düşünmeden salonun ortasına yıldırım gibi hızlıca düştüğümde hepsinin bana bakmasıyla adımlarım durakladı.

Çekingen bakışlarım salonun orta yerinde asılı kaldı. Mir Aslan'ın nutku tutulmuşçasına kalan bakışlarıyla nereye bakacağımı bilemedim. En sonunda Uğur sessizliği bozarak, "Pardon," dedi parmağını kaldırarak. "Biz az önce Şifa diye bir kızı yukarı göndermiştik ama oralarda görmüş müydünüz?"

Yüzüme yerleşen sahici gülümsemeyle kısa bir an başımı öne eğdim. Ardından kaldırdığımda yine ve yine Mir Aslan'a kaydı bakışlarım. Önüne döndü ve elleri çenesindeki hattın üzerinde bir ileri bir geri dolandı durdu.

"Aa," dedi Melek kalkıp yanıma gelerek. Elini belime koydu ve beni masaya doğru yönlendirdi. "Her hâli güzel onun."

Uğur az önce oturduğum sandalyeyi çekerek, "Ona bir şey dediğimiz yok canım," dedi. "Ama gerçekten her hâlinin güzel olduğunu da bizzat bilir olduk şu an."

Bana göz kırparak gülümsediğinde Mir Aslan ters bir bakışla, "Yavşak!" dedi. "Senin çenen düştü bugün iyice." Ardından elindeki çatalı bıçağı tabağın içine atarcasına bırakarak, "Hadi, hadi," dedi. Hızlıca ayaklandığında masadakilerin yüzüne mızmızlanırcasına bir ifade çökmüştü. "Daha işimiz var."

"Daha tabağım bile bitmedi," dedi Alper serzenişle. Mir Aslan ise o katı ifadesini koruyarak, "Daha iyi ya," dedi. "Midenin üçte birini boş bırakmak gerekiyormuş." Eli *kalkın*, dercesine hareketlendiğinde ve son kez bakışları bana kayıp o aksi ifadesini bozmadan arkadaşlarına döndüğünde hepsi kalktılar.

Ninova

"Yine görüşelim," dedi Uğur tatlı bir tınıyla. Omzumun üstünden ona doğru bakarken Mir Aslan ensesinden tuttuğu gibi önüne katmıştı ama o hem bana göz kırpıyor hem eline aldıklarını ağzına tıkıştırıyor hem de Mir Aslan ile atışıp duruyordu. Uğur yanımda oturduğundan kalıplı olduğunu anlamıştım ama Mir Aslan'ın yanında çok daha zayıf kalıyordu.

Yanımdan geçip gidecekken adımları tam önümde duraksadı ve gücünün bir yansıması gibi olan o bakışları bile gücünü kaybetmiş gibi üzerime düşmüştü. Bakışları baştan sona hatlarımın keskinleştiği noktalardan ayrılmakta zorlanırken çözümü kısa bir an gözlerini kapamakta buldu. Açtığında ise göz göze geldik. Şüphesiz ki bir aslan için gücünü kaybettiğini hissetmesi öfke yaratır, saldıracak yer aratırdı. Mir Aslan için de öyleymiş gibi kendi içinde bir çırpınıştaydı ama öfkesini bana yansıtmak bir yana sesinin ona bile yabancı olan dalgasında, "Melek'in yanında güvendesin," dedi. Sonra derin soluğu göğsünü şişirdi ve cümleyi uzatmadan, "Ben birkaç saat sonra gelirim," diyerek hızlıca çekti benden kendini.

Ben ise sadece başımı salladım. Tırnaklarım birbirinin üzerindeyken gitmeden hemen önce kocaman eli benimkilerin üzerine geldi ve ellerimi birbirinden ayırarak, "Şunu da yapma artık," dedi.

Kalbimin çarpıntısında tekrar başımı salladığımda Melek'in salona girişiyle o da bakışlarını benden çekti ve büyükçe adımları dış kapıya doğru ilerledi. Onların curcuna sesleriyle evden çıkmasıyla ev anında büyük bir sessizliğe büründü.

"Deli bunlar," dedi Melek karşıma otururak. "Ama ne yapayım, ben de onlarsız yapamıyorum. Hepsi kardeşim gibi."

Çayımı tazeleyince reddedemedim ve çok özlediğim o çayı yudum yudum içtim. "Aile gibi olmuşsunuz."

"Az mı?" dedi biçimli kaşları havalanırken. "Dört senedir kocamı her gün onların yanına uğurluyorum, aynı duanın içine

katıyorum, hepsinin sağ salim gelmesini bu camın karşısında bekliyorum."

Haklısın dercesine başımı salladığımda çayımdan içmeye devam ettim. "Bakma sen böyle didiştiklerine," dedi sıcacık sohbetine devam ederek. "Hepsi de bir dediğimi iki etmez, çok iyi çocuklardır."

"Eminim," dedim. Kocaman bir yürekleri olmasa bu vatana canlarını adarlar mıydı? Sohbet genellikle onun anlattıklarıyla ilerledi. Bana bir şey sormadı, irdelemedi. Ama ben evinde kalırken ve terör bölgesinden gelmişken kendimi açıklama ihtiyacı hissetmiştim.

"Biliyorum sen benim hikâyemi de merak ediyorsundur. Ben..." diye başlamıştım cümleye ama "Şifa," diyerek kesti sözümü. "Anlatmak istediğinde anlatırsın. Mecbur da değilsin bu arada. Sadece konuşmak istersen ben dinlerim ama bugün yeteri kadar anlatmışsındır baştan sona gerekli yerlere. Bir de bana özet geçerek tekrar tekrar seni o dünyaya hapsetmek istemem. Seni alıp benim evime misafir deyip getirdiler. Başımın üstünde yerin var. Gerisi benim için mühim değil."

Anlayışı, sesinin tonu kalbimi sıcacık etti. Tam, "Teşekkür..." demiştim ki büyüyen gözleriyle bana bakınca, "Tamam, etmiyorum," diyerek ellerimi kaldırdım. Sıcacık bir evde, demli bir çay eşliğinde şen gülümsemeler doldurdu odayı. Yıllar önce kaybettiğim o anılar canlandı sanki tekrar. Günlerdir uyumamanın yorgunluğu ve sıcak duşun rahatlatıcı etkisiyle derin bir şekilde esnedim. Bu da tabii hemen Melek'in dikkatini çekti.

"Şifa, hadi kalk," dedi beni bir anda sofradan kaldırarak. "Kalk, git, yukarıdaki odada dinlen sen."

"Ama sofrayı bari toplasaydım," dedim fakat hiçbir hükmü olmadı. "Hadi Şifa, hadi, hadi," diyerek beni üst kata zoraki yolladığında tekrar aynı odada buldum kendimi. Ellerim kadife battaniyenin üzerinde kaydı önce. Sonra usulca oturdum. O yatak

Ninova

bana kuş tüyü hissi verdiğinde kıvrılma ihtiyacı hissettim. Sonrası ise hiç beklemediğim bir şekilde derin bir uykunun koynu oldu.

"Ben seninle gelmeyeceğim!"

Kaçma girişimim yolun başında Said'in kollarıma yapışmasıyla son bulmuştu. Özgürlüğüme bir kez daha kilit vuruldu. Koşmak isteyen adımlarıma bir çelme takıldı. Yere düştüm. Yetmedi, Said'in karnıma attığı tekmeyle iki büklüm kıvranır hâle geldim. Canım çıkıyordu. Ölüyordum fakat bu onları daha da sinirlendiriyordu. Bir insan kaç kez aynı yerden yara alırdı. Benim aldığım fiziksel yaraların bile üzeri kapanmadan tekrar kanatılıyordu. Evlerinin arkasında camlara gizlenmiş kadınlar hâlime acıyarak bakarken hiçbiri bir şey yapamıyordu. Erkekler ise açık saçık o pis dişlerini göstererek hâlime gülüyor, Said'e 'bir kadını zapt edemedin' diye gaz veriyorlardı. Kadın olmanın bir hayli zor olduğu bu topraklarda kimse insan bile olamıyordu.

Said o söylenenlerin öfkesiyle saçlarıma yapışarak sürükledi beni yerlerde. Ben canımın incinmesini aşmış, gururumun yok olmaması adına veriyordum mücadelemi. Saçlarım kopacakmış gibi etim kalkıyor ama ayaklarım gitmemek için direniyordu.

"Sen haddini aştın!" diye bağırdı sokağın orta yerinde. Saçlarımı avuç içine dolayarak bir hayvanı çeker gibi çekti beni. "Ama ben sana yapacağımı bilirim. Sen iyilikten de anlamazsın."

Gücüm ona yetmedi. Mücadelem yolu uzatsa da tamamen bitiremedi. Said'in dediği oldu. Beni evin içine fırlattığında ablamın ayaklarının ucuna düştüm. Kana bulanmış gözlerim onun berrak gözlerine acıyla baktığında kaçmayı tercih etti. Beni gördü ama görmezlikten geldi. Kendini odasına kapattı ve beni o caniyle bir başıma bıraktı.

"Bak ben şimdi sana ne yapıyorum?" Arkamdan gelen sesler Said'in bana yaklaşan adımlarının sesleriydi. Bir de yerde sürünen bir zincir sesi duydum. Önümde duran bıçağı elime almak istedim ama alamadım. Bıçak yok oldu. Buhar oldu, uçtu. Emekleyerek kaçmak istedim, yer yürüdü sanki. İleri değil, geri. Onun kucağına doğru yürüdü. Bağırdım, çağırdım, çığlık çığlığa ağladım ama hiçbir şey yapamadım. Başımı geriye doğru çevirdiğimde Said'in bir şeytana benzeyen silüetiyle karşılaştım. Ağzından salyalarını akıta akıta elindeki zinciri önce vücuduma vurdu. Bedenim öyle bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştı. Aklımı kaçıracak gibi oldum. Tahta zemine düştüm önce. Kalbim acıdan duracaktı. Gitgide kabaran etimin yanışı tenimi zonklattı. Sinirlerimin en uç noktaları, en uç acılarla kıvrandı. Yetmez, der gibi düştüğüm yerden acımı bile yaşayamadan kaldırdı beni. Bileklerimi tek avucunun içinde birbirine katarcasına sıkarken zinciri bileklerime bağladı ve hiç olmadığı kadar sıktı. Birini evin bir ucundaki cama, diğerini öteki cama bağlarken bileklerim havada asılı ve kopacakmış gibi kaldı.

"Kal böyle günlerce de aklın başına gelsin!" dedi insanlığın görmediği bir gaddarlıkla.

Çığlık attım.

Attığım çığlık, çektiğim acı bugünüme sıçradı. Ağzım yırtılacakmış gibi kıvrana kıvrana, yatakta iki büklüm, bir o yana bir bu yana sığınmaya çalışırken, "Şifa!" diye işittiğim o sesle iki gerçeklik arasında gidip geldim. Karanlık, zifiri bir odada o yabancı ama güven dolu adamın sesiyle arafta kaldım. Ayılmak istedim, ayılamadım. *Gerçek değil,* dedim ama bileklerimin acısı, kalbimin sancısı, saçlarımın tutamları tek tek sızladı. Yatakta dizlerimin üzerine kalktığımda kapının girişinde gördüm onu. Sanki hâlâ ellerim bağlıydı ve benim gözlerim yaştan hiçbir şey göremez hâldeydi.

"Bağladı beni," dedim bileklerimi uzatarak. Orada, kapının girişinde bana bakıyordu. Ben ise sadece ağlıyor, bir ileri bir geri sallanıp acımı yok etmeye çalışıyordum. Çünkü sabit kalmak daha çok hissettiriyordu. Geçmezdi ama belki azalırdı.

"Şifa," dedi yumuşak bir sesle. "Kâbus görmüşsün."

Başımı iki yana sallayarak, "Bak, bağlı!" dedim bileklerimdeki zinciri göstererek. "Çıkarmayacakmış. Çıkarmayacakmış. Hissetmiyorum." Avazım çıktığı kadar bağırdım. İnanması için, görmesi için. Gözlerim şişti ağlamaktan, başım acıdan koptu sandım. "Hissetmiyorum bileklerimi! Hissetmiyorum." Yatakta çırpına çırpına ağlarken bana doğru koştuğunu gördüm. Bana inanmıştı. Bana sıkıca sarıldığında bile ellerim iki yana açıktı. Sarılmak istedim, sarılamadım.

"Burada ölmek istemiyorum," dedim bir çırpınış, bir umutla için için ağlarken.

"Şştt," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Şifa, ben geldim."

Başımı iki yana salladığımda önce başımı genişçe olan omzuna doğru yerleştirdi. "Kapat gözlerini," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. Başımı iki yana korkuyla salladığımda, "Seni kurtaracağım," dedi şefkat dolu bir sesle. Saçlarımı usulca okşarken, "Güven bana. Kapat gözlerini," dedi.

Korka korka ama başka kimsenin kalmadığı bilinciyle gözlerimi kapattım. Kalbinin güçlü ve korkusuzca atışı benim ürkek atışlarıma denk düşüyordu ve sanki o da onu iyileştirmeye çalışıyordu. "Neredesin?" dedi bana.

"Ev," dedim. "Evde. Bak, zincirli kollarım. Kaçıyorum diye yaptı Said. Kaçacaktım ben ama yakaladı. Kaçamadım ki." Sesim gitgide kısılırken hıçkırıklarıma karıştı.

"Tamam," dedi sakince. "Tamam, bak şimdi, orada bir pencere var. Gördün mü?"

Tam karşımda olan pencereye bakıp başımı salladığımda, "Bak, ben dışarıdayım," dedi. "Tam karşındaki eve konumlandım. Şu

Ninova

an silahımın dürbününden Said'i görebiliyorum. Senin önünde duruyor. Hiç kıpırdamazsan ve ses çıkartmazsan onu vuracağım ve seni oradan kurtaracağım. Anlaştık mı?"

Ağlamam kesilir gibi oldu ve hıçkırıp iç çekerek başımı salladım. "Güzel," dedi saçlarımı sevmeye devam ederken. Kulağımdan tenime akan nefesi, terlemiş bedenimde sıcacık bir rüzgâr estiriyordu. "Üçe kadar saydığımda silahı ateşleyeceğim ve Said ölecek."

Tepkisizce bekledim. Bana *hareket etme,* dedi diye sallanmayı da bıraktım. Canım hâlâ çok yanıyordu ama sabrettim. "Bir," dedi sakince. "İki," diye devam etti. *Geçecek,* dedim içimden. Geçecek. Şimdi kurtulacaksın. "Üç!" dediğinde bunu daha gür bir sesle yaptı ve beni tutan kolları daha sıkı sardı.

Onun üç demesiyle zihnimde eş zamanlı patlayan silah Said'in bedenini önüme düşürmüştü ve ben kendimi koyuverdiğimde ellerim iki yana düşerken Mir Aslan'ın kolları arasındaydım.

"Kurtuldun," dedi bana. "Gördün mü, kurtardım seni."

Kurtuluş, bana onun o güzel dudakları arasından, ellerinden çıkan mermiyle müjdelenmişti. Ağlamakla gülmek arasında bir yerde başımı omzundan kaldırırken gözlerinin içine baktım. Ondan çekilince o da beni bırakmakta tereddüt etmemişti. Aynı yatakta birbirimize bir nefeslik mesafede, zifiri karanlıkta benim acımla kaldık. "Çok acıyor," dedim çenem titreyerek bileklerimi gösterdiğimde. "Saçlarım da çok acıyor. Nasıl geçecek ki?"

"Sarılayım mı sana?" diye sordu. "Acına sarılırsam geçer. Öpersem geçer. Var mı iznin?"

Bir çocuğu avutur gibi avuttu beni. Ben de kandım ona. Bütünüyle ona teslim olur gibi omuzlarım düştüğünde önce bileklerimi aldı avuç içlerine. Parmakları o sert dokunuşlarının aksi bir yumuşaklıkla dokunmaya özen gösterdi. Bileklerimi ovaladı, acımı dağıttı.

Ellerimi kaldırmak yerine başını bileklerime eğdi ve dudaklarının o kadifemsi dokunuşunu hissettim tenimde. Acıyan bilek içlerimden öptü ve benim içim gitti.

Soluğunu tenimde bir ömür miras bırakır gibi elleri saçlarıma çıktı ve ben bir sığınak arar gibi göğsüne yaslandım. Kalbinin o korkusuzca atışı bana güç oldu, iç çeke çeke orada kaldım.

Parmak uçları saçımdaki acıyı şefkatiyle yok ederken, "Sana bir daha bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Korkma," dedi ve o araf kalktı. Duvar yıkıldı, sis perdesi aralandı. Ben gerçeğe döndüm. Rüya ve gerçek arasındaki o çizgide gerçek yerimi idrak edebildim. Mir Aslan'ın burada oluşunu, kapının girişinde bizi izleyen gözü yaşlı Melek'i ve Sinan'ı. İçinde bulunduğum durumda tanımadığım ama başka da kimsem olmayan Mir Aslan'ın şefkatini. Utandım, ezildim, geldiğim hâle gücendim ve bu sefer ağlamam katıla katıla ve daha yüksek sesle oldu.

Başımı kucağına doğru kapattığımda, "Mir Aslan," diye avaz avaz bağırarak ağlamaya başladım. Sadece adı döküldü dudaklarımdan ve ben içim sökülürcesine ağladım. O ise sustu. Sustu ve kendi göğsünde acımı, içimi, derdimi, tasamı ona dökmeme izin verdi. Zaman her şeyin ilacı mıydı bilmem ama Mir Aslan'ın kucağı, ocağı, benim bu geceki tek ilacımdı. O da gidecek diye içim içimden söküldü sanki.

Mir Aslan saçlarımı severken Melek de yanımıza geldi ve başımın ucunda eğildi. Onun da eli bir anne gibi, arkadaş gibi, bir kadının en büyük desteği gibi saçlarımı buldu. Dolu dolu gözlerle, "Kalayım mı yanında güzelim?" dedi. "Beraber uyuyalım mı bu gece?"

"Kal tabii, kal," dedi Sinan abi tüm içtenliğiyle.

Ama ben başımı usulca Mir Aslan'a doğru çevirdiğimde çenem titriyor, gözlerimdeki yaştan hiçbir şey göremiyordum ama ona bakmaktan da geri duramıyordum. Hak değildi bana, bencillikti onu istemek ama ben bir tek onun yanında iyi hissediyordum. Tek bir gözyaşımda bile binlerce yalvarış, yakarış vardı. Dilimle

diyemedim ama kucağına kapanan başım, yaşlı gözlerim, onun tenine süzülen yaşlarımda çok şey gizliydi. O da anladı.

"Siz çıkın, Melek," dedi beni kucağından kaldırmadan ellerini bacaklarımın arasına sokarken. "Ben kalırım Şifa'yla."

O öyle deyince onun sözünün üstüne söz etmedi kimse. Usulca geri çekildiler ve kapıyı çektiler. Ben uzuvlarımı bile oynatamayacak gibiyken o kucakladı beni. Tek kişilik daracık o yatakta kendi arkasına doğru yaslandı ve beni göğsüne doğru yatırdı. Elleri hâlâ saçlarımın üzerindeyken ikimiz de şu ânı sorgulamadık. Ben hâlâ titriyor, içli içli ağlıyordum ve o benim tüm korkularımı göğsünde savuşturuyordu. Bir eli bileklerimi okşarken diğer eli saçlarımın üzerindeydi.

"Geçti mi?" diye sordu geceyi bile titreten sesiyle. O sorusundaki sesinin tonu bile geçirirdi, öyle inançlıydı. Başımı salladım sadece ama göğsünden bir adım geri çekilmedim. Bacaklarımı karnıma doğru çekmiş, iki büklüm olmuş hâlde öylece kaldım.

"Uyu o zaman biraz."

Yine o kâbuslara uyurum diye, "Uyudum ben," diye fısıldadım. "Yetti bana."

"Senin canın ne kadar ki?" dedi o da inatla. "Bunca ağlamaya bile yorgun düşersin sen. Korkma, uyu. Buradayım ben."

Cevap veremedim. O, ağlayışımın bile beni düşüreceği hâli düşünürken ben nelere nelere göğüs gerdim. Bunu aşamadım. Onun göğsüne o yaşları usul usul dökerken kaskatı kesilmişti sanki. "Eline bir bıçak alıp deşsen şu içimi, şu ettiğini edemezsin Şifa," dedi.

Ardından beni kollarıyla öyle bir sardı ki bende daha çok ağlama isteği doğurdu. Kolları arasında yok oldum sandım. Bir bebeği yatırır gibi yatırdı beni kollarının arasına. Sıkı sıkı sardı, dudaklarını saçlarıma bastırdı. Şifa olsun diye, biraz olsun iyi hissedeyim diye yaptı ne yaptıysa. İçindeki merhamet öylesine büyüktü ki şaştım, kaldım. "Uyu," diye fısıldadı sonra da. "Kendin için değilse de benim için uyu. Yoksa içim sökülecek, Şifa."

Sessiz iç çekişlerimle, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Gözümü kapatınca çıkmıyor aklımdan. Ölecek gibi hissediyorum."

Bir çare arar gibi kısa bir an duraksadı ve "Ceylan gibi yani," dedi.

Anlamadan öylece kaldığımda saçlarımı severek beni bir masalın içine hapsetti. "Bir zamanlar, ormanın derinliklerinde, bir aslan ve bir ceylan yaşarmış. Bu orman; devasa ağaçları, serin suları ve uçsuz bucaksız çayırlarıyla bilinen, huzurun ve sessizliğin hâkim olduğu bir yermiş. Aslan her gün, ormanın her köşesini gezip hayvanların güvenliğini kontrol eder, kimseye zarar vermemek için büyük bir özen gösterirmiş. Ceylan ise narin ve kırılgan yapısıyla tanınır, ormanın en hızlı ve en ürkek yaratıklarından biri olarak bilinir, her an tetikte yaşarmış."

Gözlerim usulca kapandığında elleri bir an olsun saçlarımdan ayrılmadı. Başımın yarısı göğsünde, yarısı çıplak kolunun üzerinde, parmaklarım kollarına sarılmış hâldeydi ve ben hâlâ iki büklümdüm.

"Bir gece, ceylan uyuyacak bir yer arıyormuş kendine. Ancak her köşe gölge doluymuş ve her fısıltı onu ürkütüyormuş. Korku, ceylanın kalbine öyle işlemiş ki uyumaktan bile korkar olmuş. Tam o sırada aslan ceylanı fark etmiş. Kocaman adımlarla ceylanın yanına gelmiş ve neden bu kadar ürkek ve korku dolu olduğunu sormuş."

Hâlâ titreyen kollarımın üzerine ellerini koyduğunda sıcaklığı, varlığı durulmamı sağladı. "Ceylan cevap verirken bile titriyormuş. *Ormanın gölgeleri beni korkutuyor, her an bir tehlike çıkacakmış gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatamıyorum, uyuyamıyorum,* demiş."

"Benim gibi," dedim gözlerimi açmadan gülümseyerek.

"Senin gibi," dedi gülümseyerek. "Aslan, ceylanın korkusunu anlamış. Yavaşça yere uzanmış ve ceylana doğru nazikçe eğilmiş. *Eğer istersen bu gece benim gölgemde uyuyabilirsin. Ben buraların*

kralıyım. Ben buradayken sana hiçbir şey zarar veremez. Benim korumam altındasın, demiş."

Masalın devamı zihnimde şekillendi. Ceylan, yavaşça aslanın yanına sokulmuş ve yumuşacık yelesine başını yaslamıştı. Aslan, ceylanın üstüne koca pençesini koruyucu bir şekilde yerleştirmişti. Tıpkı Mir Aslan'ın şu an yaptığı gibi.

Kulağıma doğru eğildi ve "Ben buradayken sana hiçbir şey zarar veremez Şifa," dedi. "Benim korumam altındasın. Huzurla uyuyabilirsin."

Güp güp güp güp. Masaldaki gibi ceylan, aslanın güçlü kalp atışlarını duydukça sakinleşmeye başladığında, ben de onun kalbinin atışlarıyla sakinleştim. Buraların sahibi oydu ve bana hiçbir şey olmazdı.

Zihnim buna emin olduğunda bedenimde hissettiğim o rahatlama hâli beni elden ayaktan kesti. Kollarını saran parmaklarım kucağına doğru düştü.

"Kim anlattı sana bu masalı?" diye sordum uyku mahmuru bir sesle.

"Ceylandan dinledim bizzat," dedi ben uyku sersemi hiçbir şeyi zihnimde oturtamazken. "Uyuyamadığım gecelerde beni uyuturken sanırım bir gün kendisine de anlatayım diye."

Sonrası koca bir sessizlikti. Gece boyunca, aslan ceylanı sinesinde korudu ve ceylan, hayatında hiç bu kadar huzurlu bir uyku çekmedi. Aralarındaki o büyü odanın her köşesine yayıldı. O andan itibaren, aslan ve ceylan birbirlerinde saklı olduklarını anladılar. Ceylan o gece hiç korkmamıştı. Çünkü yanında onu koruyan güçlü bir aslan vardı.

Güneşin doğuşunun üzerinden henüz iki saat geçmişti ama bana bir asır gibi gelmişti. Dün geceyi hatırlıyordum. Gördüğüm kâbusu ve Mir Aslan'ın o kâbusa dahil oluşunu. Hıçkıra hıçkıra

Ninova

ağladığımı ve sonra bütün gece onun göğsünde uyuyuşumu hatırlıyordum.

Mir Aslan hiçbir şey dememişti, sormamıştı. Geceyi onunla bitirirken sabah uyandığımda onu yanımda bulamamıştım. Sabahın erken saatlerinde herkesle birlikte ben de ayaklanıp odadan çıktığımda da kimse bir şey dememişti. Mir Aslan sanki dün gece dün gecede kalmış gibi üzerine tek bir kelime etmemişti. Belki bana rahat hissettirmek adınaydı, onu da bilmiyordum. Denilecek çok bir şey yoktu esasında. Her şey açıktaydı ve soru sormanın, her şeyi tekrar hatırlatmanın bana yük olacağını bildiklerinden insanca davranmışlardı. Olmamış gibi. Varla yok arası ettiğimiz kahvaltının ardından Melek'in evine misafir geleceğini öğrendiğimizde Mir Aslan gitmeyi teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim.

Yerim, konumum değişse de ben oradan oraya sürüklenendim. Bir yere ait olmadığım için gideceğim yer de zaman da Mir Aslan'a bağlıydı. Melek'in bana verdiği yeni kıyafetleri giyip yatağımı düzelttikten sonra merdivenlerden inerken konuşmalarına şahit oldum. "Sakın yalnız bırakma, Mir Aslan," dedi Melek endişeyle. "Bak, istiyorsanız kalabilir de burada. Ben ona arkadaşlık ederim."

"Evinde yer mi var Melek?" dedi Mir Aslan aksi bir sesle. Muhtemelen aksiliği karakterinin bir parçasıydı ve kısa süreli onu bıraksa da bütününde asla terk etmiyordu.

"Ne olacak? Kaynanamla kayınpederime bir otel ayarlarız."

Daha cümlenin orta yerinde Mir Aslan *saçmalama*, dercesine surat bükmüş, cevap verme gereği bile hissetmemişti.

"Bende Şifa. Merak etmeyin," dedi ve ben son adımımı attığımda hızlıca toparlandılar.

"Hazırlandın mı kuzum?" diye sordu Melek. Beni yanına çekip, elleri omzumu sıvazlarken Mir Aslan'ın bakışları beni

okumak ister gibi endişeyle gözlerimde dolanıyordu. "Gitmeseydiniz aslında. Daha erkendi hem. Hatta hiç gitmeyin derdim de..."

"Gidelim," dedim Mir Aslan'ı zor durumda bırakmamak için gülümseyerek. "Başka bir zaman görüşürüz tekrardan. Ben seni tanıdığım için çok mutlu oldum. Ayrıca her şey için de..."

Teşekkür edecektim ki beni yarıda kesip sarılırken, "Teşekkürünü yabancıya edersin," dedi. "Ben artık senin arkadaşın sayılırım. Kapım da her zaman açık."

Sinan da onun samimiyetiyle, "Aynen öyle Şifa," dedi. "Ne zaman istersen başımızla beraber."

Sağ olun, dercesine bir baş hareketiyle tebessüm ettim. İnsanlığı da ben yine kendi topraklarımda görmüştüm. Melek elime siyah bir çanta tutuşturdu. "Bunda senin için birkaç parça kıyafet var, kuzum." Sonra bakışları bir uyarı gibi Mir Aslan'a dikildi. "Kıza alışveriş yapın."

Yüküm daha da artıyormuş gibi hissedip mahcupça, "Ben idare ederim bunlarla," dedim ama yine dikkate alınmadım. Mir Aslan arabasına doğru yürürken, "Tamamdır!" dedi imayla laf sokarak. "Başka tembihin yoksa gidelim biz."

"Hım..." dedi Melek arkasından bağırıp kocasının kolunun altına girerken, "Hatırlatmasam aklına geleceği var mı acaba?"

"Yok," dedi Mir Aslan. Kendi arabasının şoför kısmından kollarını yaslayıp arabaya dayandı ve gülümsedi. "Arsız, edepsiz olduğum kadar akılsızım ya ben."

Melek cevap vermekten geri durmadı ve "Aynı zamanda hazır cevap," diye ekledi. O sırada bana sarılıp vedalaştıktan sonra ikisine de dolu dolu el sallayarak ayrıldım yanlarından. Bir günde bana evinin kapılarını açıp insan gibi davranmış olmaları bile büyük bir vefa borcuydu bende. Mir Aslan'ın çoktan gidip bindiği arabaya ben de yerleştiğimde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Arabayı çalıştırdı ve "Yaşadığım yere. Teyzemin evine," dedi. Dün buraya gelirken gerilmemiştim ama bugün nedense bir hayli gerildim. Mecburdum. İstememe gibi bir lüksüm yoktu. Bir de çocuk gibi zor durumda bırakmamak adına bir şey demedim ama içimdeki huzursuzluğu da atamadım. Belki de bunun sebebi Aslan Mir'in ailesinden birinin evine gidecek olmamızdı; sonuçta Melek ve diğerleri de aileden biri gibi olsa da aralarında akrabalık bağı yoktu. Neden teyzesiyle yaşadığını da merak ettim ama soramadım. Ailesiyle neden yaşamıyordu? Bir ailesi var mıydı? Bunlar benim için hep muallakta kalan sorulardı. O, benim sınırlarıma girmediği için ben de onunkilere girmek istemedim.

Yol akıp giderken, "Psikolog randevun var bu hafta," dedi. Elindeki kurşuna takıldı bir an gözlerim. Boş bir kurşunu parmaklarının arasında döndürüyordu ve bana *randevun var* derken bunu *gitmek ister misin* gibi değil de bir hatırlatma gibi söylemişti. Tam ağzımı açacağım sırada çatık kaşları bana döndü ve itiraz istemez bir tonda, "Evet, mecbursun Şifa!" dedi.

O an gülümsedim. Dün geceden sonra bu gülümseyişim onun da içine su serpmiş gibi bakışlarını kısa bir an yumuşattı. Sabah kalktığımızdan beri onu da içine düşürdüğüm gergin hâlin kısa bir an yok olması iyi hissettirdi.

"Niye güldün?" diye sordu bakışlarını benden çekmeden.

"Daha dün bir bugün iki ama neye ne tepki vereceğimi ağzımı bile açmadan anlıyorsun."

Oldukça basit bulmuştu muhtemelen yanıtımı. O yüzden cevabını da hiç geciktirmedi. "Çünkü hep aynı tepkiyi veriyorsun."

"Sen de hep *mecbursun Şifa*, diyorsun," dedim gülerek. Hatta mecbursun Şifa kısmını onu taklit eder gibi söyleyince ortamın kasveti gitgide dağıldı.

"Tamam, bir daha mecbur olmadığın seçenekler de sunarım."

"Anlaştık," diyerek elimi uzattığımda beklemiyor olsa gerek önce elime, sonra bana baktı. Ardından elimi sıkarken beklemediğim bir şey yapıp dün akşamki gibi bileğime kayan

Ninova

parmakları elimden çekilmeden önce bileğimi ovar gibi birkaç harekette bulundu. Açıkçası benim bunu beklemediğim gibi o da bunu yapmayı beklemiyor olsa gerek hızlıca elini çektiğinde, kısa bir öksürükle boğazını temizledi, oturuşunu dikleştirdi ve eli çenesinin hattıyla oynarken yola odaklandı. Ben de bir şey demeyip önüme döndüm. Sohbetin getirdiği o sıcaklıkla, "Teyzenle mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Aslında tam olarak yaşıyorum denilemez. Ben burada yaşamıyorum Şifa. Asıl evim Nevşehir'de. Bir süredir buradayım. Çok sık görevde olduğum için kendime ait bir ev tutmadım. Çünkü sadece birkaç hafta buralarda kalıyorum. Onu da ya teyzemin yanında ya da çocukların yanında geçiriyorum. Yani bir yere ait değilmiş gibi hisseden sadece sen değilsin."

Son cümlesini yüzüme karşı bir gülümsemeyle bitirdi ve ben de tebessüm ederek dahası için zorlamadım. Onunla çıktığım ikinci yolculuk da bir sokakta son buldu. Önce o indi, ardından ben indim.

Birkaç basamak merdiven çıktıktan sonra Mir Aslan kapıyı çaldığında ben onun gerisinde iki üç adım arkasında duruyordum. Kısa bir süre bekledik. Ardından kapı esneyen bir kadın tarafından açıldı. Saçları maşalı, üzerinde kısa bir gecelik, üstü sabahlık olan bir kadın.

Mir Aslan, "Asude," dediğinde kadının uyku sersemi gözleri öylesine açıldı ki kalakaldım.

"Mir Aslan," dedi ve sesindeki heyecan yüzüne yansırken kollarını beklemediği bir anda boynuna doladı. Bir kardeş gibi değil, dost gibi değil, akraba gibi değil. Canında emanet bir can taşır gibi, sevgili gibi, ona hasret gibi. "Şükür seni bana kavuşturana. Şu kapılarda, pencerelerin başında seni beklerken öldüm öldüm dirildim. Nişanımıza da *tamam*, demişsin ya sen gelene kadar vakit geçmek bilmedi."

Bu his nasıl tarif edilir bilmiyorum ama göğüs kafesimin altında bir yer sancılandı. Özgür bir dünyada kalbime örülen duvarlar vardı sanki. Benim özgürlüğüm, kalbimin tutsaklığı...

Bir insanın ezelden beri kalpten bağlılığı.

Benim sana hissettiğim yakınlığın yegâne adı: Kader.

Ben sana geç kalmışım Mir Aslan.

Ben sana geç kalmışım.

Kendimi kaybederken seni de bırakmışım.

Kalp dilsizmiş ama hissiz değilmiş. Şairin dediği gibi, "Acımasaydı nereden bilecektim kalbimin yerini?" Bunca acının, derdin, kederin içinde sen bana kalbimin yerini de öğretenmişsin.

Bilmiyormuşum.

Öğrendim.

Eğer yapabilseydim seni de kendimle birlikte orada saklamak isterdim.

5. Bölüm

Herkesin gidebileceği bir yeri olmalı.
Çünkü öyle bir an olur ki,
İnsanın mutlaka bir yere gitmesi gerekir.

DOSTOYEVSKİ

Yanına geldiğinde bir an duraksadı onu fark etsin diye ama etmedi. Sonra da çöktü hemen yanına.

"Mir Aslan, neden burada oturuyorsun? Hadi gelsene, birlikte oynayalım." Elini Mir Aslan'a doğru uzattığında Mir Aslan hızlıca diğer tarafa doğru çevirdi kendini.

"Sen istiyorsun diye geldik zaten. Benim hiç gelesim yoktu. Oyna işte kendi başına."

Çatık kaşlarının arası öylesine oyuktu ki başka çocuklar görse yanına bile yaklaşmazken Asude kalktı ve yönünü değiştirdiği tarafa doğru tekrar geçti. "Sen bana söylemezsen ne olduğunu ben de gitmem."

Gitmezdi, biliyordu Mir Aslan. Biliyordu ve sevmiyordu bu durumu. O öfkeli bakışlarını ona doğru çevirerek, "Babamı merak ediyorum, oldu mu?" diye sordu. "Onu çok özledim. Gelmezse diye korkuyorum. Bugün gelir belki diyordu annem ama bak saat kaç oldu hâlâ gelmedi."

Asude onun yüreğine dert olan duyguyu yakinen tanıdığından elini Mir Aslan'ın omzuna doğru koydu. "Bizim babalarımız asker, Mir Aslan. Çok uzaklara gittikleri için çabucak dönemiyorlar. Ama her zaman geliyorlar, yine gelirler merak etme."

Mir Aslan iç çekerek yere doğru baktı. Asude'nin cevabı onu tatmin etmediğinden kendi içindeki o dalgın düşüncelerde dağıldı, durdu. Bir süre ikisi de sessiz kaldılar. Sonra Asude onu neşelendirmek isterken kendi yürek ağrısını da ortaya bıraktı. "Biliyor musun? Annem bazen bizim de evleneceğimizi söylüyor. Çok iyi anlaşıyoruz diye. Hem ikimiz de asker çocuğuyuz. Anlarız da birbirimizin derdinden. Sen beni bekletmezsin de o zaman."

Mir Aslan duyduklarının şaşkınlığıyla, "Ne evlenmesi?" diye fırladı yerinden. Öylesine panikledi ve korktu ki ne yapacağını bilemedi. "Annen niye öyle dedi ki sana? Her anlaştığımızla evlenecek miymişiz? Ben evlenmem." Başını iki yana salladı net bir ifadeyle. "Hem büyüyünce asker olacağım ben de. Öyle şeylerle işim olmaz benim."

Asude hem kırıldı hem de kızdı bu söylemine. O da çömeldiği yerden ayaklandığında ellerini iki yana savurup kaşlarını çattı. "He, olmaz olmaz. Fikrin değişirse görürsün sen."

"Değişmez!" dedi inatla.

"Değişir!" dedi Asude aynı inatla. İkisi de birbirine baş kaldırmış, burnundan solurken birbirlerine kafa tutuyorlardı ki, "Neyin kavgasını ediyorsunuz siz?" diye duydukları sesle gözleri yerlerinden fırladı.

Bakışlarını aynı anda yola doğru çevirdiklerinde babalarını karşılarında görmeleriyle oldukları yerden uçar adım koştular. Üniformalarıyla karşılarında dikilen iki koca adamın bacaklarına doğru sıkıca sarıldıklarında ikisi de çocukların boyuna doğru eğildi. Biri *aslan parçam*, diye severken diğeri *güzel kızım*, diyerek öptü saçlarını. Önce, birkaç dakikası sıkıca sarılmaktan ve hasret gidermekten ibaretti. Mir Aslan'ın içi titriyordu sanki babasına sarılırken. Erkek adam ağır olur lafları babasıyla arasındaki ilişkide geçerli değildi. Çocuklaşabildiği kadar çocuklaşıyordu babasının yanında ama bir kızın o nazlı hâlleri gibi olmuyordu elbette. Asude babasının tepesine kadar çıkacakken Mir Aslan sadece başını omzuna yaslıyor, çarpan küçük yüreği bir kez daha babasına kavuşmanın etkisiyle tekrar uzaklara gidene kadar feraha eriyordu. Ferit Türkoğlu oğlunu tek kolunun arasına sıkıca sardığında Mir Aslan'ın en güvenli ve huzurlu alanı orası oluyordu.

"Anlatın bakalım," dedi Selim, kızı Asude'yi kucağına alırken. "Niye kavga ediyorsunuz siz?"

Asude babasının kucağında evin yolunu tutmuşken, Mir Aslan babasmın elini kavramıştı. "Niye olacak?" dedi Asude hâlâ onu reddetmesinin öfkesiyle. "Bu korkak tavuk, Ferit amca eve dönmez diye korkmuş. *Özledim*, diye ağlıyordu."

"Ağlamadım. Yalancı!" dedi Mir Aslan kaşlarını çatıp öne doğru çıkarak. Bıraksalar orada Asude'nin üstüne atlayacakken babası geri doğru çekti Mir Aslan'ı. "Aslan'ım, sakin."

Mir Aslan'ın gururu incinmişti babasının yanında böyle sözler duyunca. "Ağlamadım baba ben," dedi aynı çatık kaşlarla Asude'ye bakmayı sürdürürken. "Özledim ve merak ettim sadece seni. Bu bana *evleneceğiz,* deyince kızdım ben."

Asude'nin yanakları al al olmuş, gözlerini kocaman açmışken Mir Aslan omuz silkti. Asude ne diyeceğini bilemeyerek babasına doğru döndüğünde, "Ne evlenmesi küçük hanım?" sorusuyla karşılaştı.

Asude, daha fazla içinde tutamayarak ağlarken bir yandan da elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. "Ben seviyorum Mir Aslan'ı ama o benimle evlenmeyecekmiş."

Asude ağlamaya başlayınca Ferit, "Hayda..." dedi. "Asude sizin daha yaşınız başınız kaç kızım bunları düşünmek için? Neyin evliliğiymiş daha şimdiden."

"Ulan sen benim kızımı niye reddediyorsun?" diye sordu Selim de gülerek. Ferit ve Selim çocukların ikisinin de ağlak hâllerini ve dertlerini bir aile sıcaklığının hasretiyle izliyorlardı.

"Bana ne?" dedi Mir Aslan omuz silkerek. "Evlenmem ki ben onunla?"

Asude ağladıkça, evlilik konusu devam ettikçe ve Selim de böyle ısrar ettikçe Mir Aslan da ağlayacak gibi oluyordu.

"Evleneceksin işte. Evleneceksin!" diye bağırdı Asude yolun ortasında. Öyle kuvvetliydi ki sesi Ferit ve Selim'in gözleri açık kaldı. Baktılar ikisini de susturmanın yolu yok, Selim önce Asude'yi karşısına aldı ve onların boyuna kadar eğildi. "Bana bakın," dedi ciddi bir ifadeyle. "Şimdi bir anlaşma yapacağız, tamam mı?"

İkisi de beş karış suratla cevap vermeden Selim'e doğru baktılar. "Sen baban için korkuyorsun, merak ediyorsun ya..." Mir Aslan sessizce başını salladı. "Tamam. Ben senin korkularını alacağım senden. Sana söz. Babanı tüm görevlerimizde canım pahasına koruyacağım. O sana sağ salim gelsin diye kendi canımı bile önüne atacağım." Mir Aslan'ın gözleri parıldayınca Selim

işaret parmağını uyarır gibi ona doğru kaldırdı. "Ama sen de bana söz vereceksin. Büyüyünce kızımla evleneceksin."

"Ulan!" diye girdi Ferit lafa. "Çocukla çocuk mu oluyorsun?"

"Sen bir karışmasana kardeşim," dedi Selim. "Dünür oluruz hem fena mı?"

Mir Aslan'ın kararsızlığında çok uzun geçti saniyeler. Bir babasına baktı, bir Asude'ye. Korktu, endişe etti, cevap vermekten çekindi ama Selim, "Daha da sunmam bu teklifi," deyince Mir Aslan'ın babasının derdi daha çok dağladı yüreğini. "Tamam," demiş bulundu.

Yetmedi. "Söz mü? Erkek sözü mü?" diye sorunca Mir Aslan kendinden emin bir ifadeyle, "Erkek sözü," dedi.

"Heh, şöyle..." dedi Selim, Mir Aslan'ın elini bir yetişkin gibi sıkarken. Sonra da kendi kızına döndü. "Sen de Mir Aslan sana gelip evlenelim diyene kadar bu çocuğu hiçbir konuda darlamıyorsun. Oynamak istemiyorsa üstelemiyorsun. Çağırmıyorsa gitmiyorsun. O sana gelene kadar sen Mir Aslan'a hiçbir konuda, hiçbir zaman gitmiyorsun."

Asude için de zor bir anlaşmaydı bu. Bıraksalar yedi yirmi dört Mir Aslan'ın tepesinde dikilecekken şimdi tüm sınırları Mir Aslan belirleyecekti. Düşündü durdu ama sonunda Mir Aslan'a kavuşmak olduğundan, "Tamam," diyerek kuvvetlice sıktı babasının elini.

Ferit ve Selim'in yüzünde olayı tatlıya bağlamanın gülümsemesi vardı. Tekrar yola koyulduklarında, "On on beş sene kafamız rahat," dedi Selim. Onlar gülüştü ama Mir Aslan verdiği sözün ağırlığında kaldı. Sonra on on beş seneyi tarttı biçti kafasında ve çok uzun geldi. *Belki vazgeçer sözünden* diye düşündü. Belki Asude istemezdi onu büyüyünce. Hem istemediği sürece ona yaklaşamazdı da. *Uzak dururum,* diye kurdu kafasında. *Uzak dururum ve o da beni unutur, benimle evlenmek istemez ve sözümüz yalan olur,* diye düşündü. İçi rahat bir şekilde evine adımladı ama bilemedi. Bir gün ikisinin de kapısının çalınacağını, Ferit

Ninova

Türkoğlu yaralanırken, babasını korumak için Selim Karayazı'nın şehit olacağını bilemedi. O gün Asude hüngür hüngür ağlarken ona sarılıp, 'Hep yanında olacağım,' deyişinin bir evliliğe gebe olacağını hiç mi hiç bilemedi. Bilemedikleri gün geldi, tüm gerçekliğiyle ortaya serildi. Mevsimler geçti, takvimler değişti ama yıllar önce verilen o söz hep baki kaldı. Bilemedi...

Şifa Sürmeli

Gerçek sanmıştım.

Ettiğim duaları, onun kaderimin bir parçası olduğunu, hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını. Şimdi gördüğüm ise bir aile saadetinin tam orta yerine düştüğümdü. Kader, bir nehir gibi akar ve insanın hayatını derin bir şekilde oyup şekillendirirdi. Sessiz sedasız, zamanın akışıyla uyumlu bir ritimle ilerlerdi. Ne zaman ne getireceğini önceden kestiremez, sadece kabullenirdiniz. Ben içinde bulunduğum durumda kaderin gizemini anlamaya çalışıyordum. Belki de dualar edip rüyalarımda gördüğüm adamın karşıma çıkması kaderin bir oyunuydu. Belki de bu umudun sessiz fısıltısını duymamı sağlayan bir işaretti. Her ne olursa olsun, kaderin cilvesine boyun eğmekten başka çaremin olmadığını biliyordum. Kaderin bizi nereye götüreceğini ancak ona teslim olarak öğrenebilirdim ama şu an bu gördüklerimi kaldıramadığımı hissediyordum.

Gönlümün kırık tarafları tüm vücuduma dağılmış, ciğerlerime batıp nefesimi kesiyordu sanki. Buraya gelirken ne düşünmüştüm bilmiyorum ama düşündüğüm bu değildi. Ne Mir Aslan'ın bir nişanlısı olacağı aklımın ucundan geçmişti ne de onu böyle sıkı sıkıya saran bir ailesi olacağı. Hâlbuki yaşamın doğal döngüsünde normal bir insanın hayatı böyleydi. Ben aile saadetini ve biri tarafından sevilmeyi o kadar çok unutmuştum ki Mir Aslan'ı gördüğüm ilk andan itibaren nasıl olduysa zihnimde

kendimle bağdaştırmıştım. Biz kimsesizdik ve birbirimize aittik diye düşünmüş ama yanılmıştım. Kimsesiz olan yalnızca bendim. O yüzden çekinerek kaldım bir iki adım gerisinde. Elimdeki çantayı sıkı sıkı tutup bakışlarımı çekmek istedim. Böylesi uzun bakmak bile mahremiyetlerine saygısızlık gibi geldi.

Adının Asude olduğunu öğrendiğim kızın Mir Aslan'ı sıkı sıkı sarmasının ardından çok geçmemişken, "Kimmiş o kızım?" diyerek gelen kadın Mir Aslan'ı gördüğünde ellerini dizine vura vura gülümsedi. "Aslan'ım gelmiş," dedi heyecanla. "Ay, vallahi gelmiş. Oh Allah'ım sen bir kez daha kavuşturdun bizi."

Asude'nin kısa bir an geri çekilmesiyle yerini o kadın doldurdu. Sarsarak sevmesi, ellerini sırtına vururken sıkıca sarılması Mir Aslan'ın yarasına denk geldiğinden kasılmalarını fark edebiliyordum. O onu öyle içten sevdikçe ve Mir Aslan yarasına rağmen tepki vermedikçe ben kasılıyordum. Sanki benim yarama el sürüyorlardı. Öyle bir sızıydı hissettiğim, öyle bir bütünleşmekti onunla. Canının ne kadar yandığını tahmin ettiğimden ve o tepki vermedikçe benim içimden bir şeyler koptuğundan başımı başka yöne çevirmiştim ki, "Mir Aslan," dedi Asude. Bu ses tonu ilk geldiğimizin aksi bir soğukluktaydı. "Bu kim?"

Sıfatsız olan kişinin ben olduğumu bildiğimden bakışlarım hızlıca onlara doğru döndü ve tüm odak bana çevrildi. Mir Aslan omzunun üzerinden bana baktıktan sonra, "Şifa," dedi ve teyzesinin kolları arasından da böylece sıyrılmış oldu. "Bir süre misafirimiz olacak."

Bu misafirlikten benim duyduğum rahatsızlık onların bakışlarıyla katbekat artmıştı. Çünkü ikisi de pek misafirperver bakmıyordu. "Tamam ama kim olarak?" dedi Asude. Kollarını göğsünde bağlamış, tek kaşı hafifçe kalkmış ve kısa bir an yanındaki kadınla aralarında soğuk bir bakışma geçmişti.

"Sana ne, Asude?" dedi Mir Aslan beklemediğim bir aksilikle. "Kimse kim. Misafirim demişim, gerisinin önemi var mı? Ayrıca kim olarak hesap vereceğim ben sana?"

Ninova

Bunu beklemiyordum. Nişanlısına takındığı bu tavır oldukça yabancı ve anlamsız geldi bana. Ya gerçekten Mir Aslan soğuk ve herkese karşı aksi bir adamdı ya da burada bir şeyler ters gidiyordu. Sonra da *sana ne kızım,* dedim kendi kendime. Belki de kavga ettiler ve birbirlerine nazlanma hâlleri bunlar. *Sana ne Şifa,* dedim. Asude'nin dediği gibi bu hikâyede ben kimdim?

"Müstakbel nişanlın olarak ya Aslan," dedi Asude başı dik, *değil mi,* dercesine bakarak. "Hakkım değil mi?" Kendince haklıydı. Nişanlısı yanında bir kadınla gelmişti ve doğal olarak hesap sormak istiyordu. Mir Aslan ise sanki bu nişanlılık olayından yeni haberi varmış gibi tuhaf bir surat ifadesiyle duruyordu.

"Çocuklar, kavga edecek yer mi Allah aşkına?" dedi teyzesi tedirginlikle araya girerek. Tedirgin bakışları daha çok Aslan'ın öfke saçan gözlerinde dolanıyordu. Bir kabahati varmış gibi, saklamak ister gibi, yatıştırmak ister gibi. "Hadi geçin içeriye, orada konuşalım."

Ortamın gerginliği çevremizi öylesine sardı ki ben kendimi kötü hissettim. "Ben gideyim Mir Aslan," dedim gerginliğin başkahramanı olarak.

Mir Aslan bir baş hareketiyle bana döndüğünde o fırtınalar estiren bakışlarıyla ben de savruldum. Bana dönüşüyle gerilen sırtındaki tişört bile vücudunun genişliğinden ötürü parçalanacak gibiydi. Tüm sırt kaslarının ayan beyan ortaya serildiği o dakikalarda *gidecek yerin mi var,* dercesine bakıyordu ama bunu dillendirmek yerine başka kelimeler seçti. "Sensiz bir adım atmayacağımı bildiğin gibi bensiz de bir yere gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Bunu duymayı beklemediğimden ve sadece ben değil, Asude de beklemediğinden kolları şaşkınlıkla çözülürken dudakları aralandı ve derince bir nefes koyuverip yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirdi. Olayın belki de kopuş noktasına gelindiğini hisseden teyzesi araya girerek Mir Aslan'ı geçip yanıma geldi. Elini sırtıma koyup, "Hadi, geç kızım sen de," dedi. "Aslan'ım *misafirim,* dedi. Gerisi bizi ilgilendirmez."

Aslında orada bile Mir Aslan'ın sözünün ne denli kuvvetli bir adam olduğunu anladım. Ağzından çıkan tek bir cümle teyzesini harekete geçirmişti. Ben gitseydim o da gidecekti ve teyzesi bunu göze alamadı. Beni istememesine rağmen kendi elleriyle evine davet etti; yetmedi, elimdeki çantayı alıp salonuna buyur etti.

Bir adım.

Ve bir adım daha.

Utana sıkıla, fazlalık olduğumun bilinciyle salona girdiğimde beni küçük ama vitrinleriyle, dantelleriyle yuva hissi veren bir oda karşıladı. Yine aynı utanma ve sıkılma hâliyle koltuğa oturduğumda arkamızdan da Mir Aslan ve Asude geldi. Yine az önceki sözü gibi beklemediğim bir davranışla Mir Aslan üçlü koltukta benim koltuğuma aramıza mesafe koyacak şekilde otururken Asude tam karşısına geçmişti. Kısa geceliğiyle bacak bacak üstüne atınca tam karşısında oturan Mir Aslan'ın bakışları bir an ona takıldı ama durumdan rahatsız olarak hemen başını başka yöne çevirdi.

Arkasına rahatça yaslanmış, dirseğini kolçağa dayamış, elinden hiç düşürmediği ve hikâyesini bilmediğim o mermiyi parmakları arasında çevirirken yüz hatları her zamanki gibi düzdü. "Asude üzerini değişip gel istersen. Şu durumda pek hoş olmuyor. Ya da keşke teyzem..." dediği yerde sesindeki baskı ve gözlerindeki ima kadını hedef almıştı. "Bana haber vermiş olsaydı da sabahın köründe sizi rahatsız etmeseydik."

Asude bozulmuş tavrından ödün vermeden ayaklandığında bakışları Mir Aslan'ın üzerindeydi ama Mir Aslan ona bakmıyordu bile. Asude'nin o aksi ifadesi, dik duruşu ve rahatsızlık hissi veren gözleri ikimizin üzerinde dolandı. "Hoş olmayan sadece benim kıyafetim değil Mir Aslan, bil isterim."

Cevabını dahi beklemeden odadan büyük adımlarla çıktığında Mir Aslan arkasını dönüp bakmadı bile. O an durduğumuz gerçekliğin içinde onların nasıl birlikte olabildiklerini sorguladım. Mir Aslan bir yabancıya bakar gibi bakıyor, tavrı hiç de âşık

Ninova

bir adam hissi vermiyordu. Sonrasında beni çepeçevre saran *bu duruma ben neden oldum* hissi de oldukça rahatsız ediciydi.

"Kıza karşı biraz daha ılımlı mı davransan oğlum?" dedi teyzesi. Sesindeki çekingenliği hissedebiliyordum. Tedirginlikle kaçan bakışları ve Mir Aslan'ın ona mıh gibi çakılışını. Şüphesiz ki Mir Aslan'ın bakışında, sesinin tonunda titreyen sadece ben değildim. Teyzesi de aynı çekingenlikte kaldı. Parmaklarının arasında döndürüp durduğu mermi ve gözünü dahi kırpmadan sabitlenen bakışları... Bir insana ecel terleri döktürebilirdi fakat şu an bunun nedenini anlayamıyordum. O kadın da bunun farkında olsa gerek Mir Aslan'm bakışlarından kaçmak için ya da sahici bir insanlıkla, "Sana da hoş geldin diyemedim kızım," dedi. "Ben Münevver. Mir Aslan'ın teyzesi."

"Şifa," dedim küçük bir tebessümle başımı eğerek.

Mir Aslan derin bir nefes aldı ve ayaklandı. Hemen peşine de, "Mutfağa gel de biz seninle bir konuşalım teyze," dedi. Ayaklandığında gerginleşen sırtı benim de çarpıştığım bir duvar gibi olmuştu.

"Burada konuşsaydık Aslan," dediğinde Münevver Hanım, Mir Aslan'ın sabitlenen o başından bile ifadesini görmeden okuyabiliyordum. Mir Aslan ağzını bile açmadı ve Münevver Hanım direkt ayaklandı.

Önüne teyzesini aldığında ve o mutfağa doğru ilerlediğinde ondan kalan o öfke dolu hislerle bakışlarını bana çevirdiğinde, "Sen rahatına bak," dedi. Sonra da gitti. Çok tuhaf gelmişti bu söylemi bana. Söylemesi gerekeni söylemişti lakin başkasının evinde insan nasıl rahatına bakabilirdi? Sadece kibar bir söylem etkisi gördü bende. Dikkate almadım ve tüm tedirginliğimle sadece koltuktaki bir yer kadar yer kapladım bu evde. Sessizliğin hüküm sürdüğü dakikalarda ne kadar odadan çıkmış olsalar da sesleri bana ulaştı.

"Bu nişanlılık olayı nedir tam olarak?" diye sordu Mir Aslan ve sesi iğneleyici olan o tavrından bir an olsun ödün vermedi.

"Olması gereken. Sen de biliyorsun. Gitmeden önce de sana söylemiştim ya Mir Aslan," dedi Münevver Hanım yumuşak bir sesle. "Göreve gitmeden önce Asude'nin senelerdir sende gönlü olduğunu ve artık bu işin adını koymak gerektiğini. Seneler öncesi verdiğin sözden sebep Asude seni bekliyor. Sen de biliyorsun. Kız seninle büyüdü. Çocukluğundan beri sevdalı sana. İkinizin de yaşı geldi de geçiyor. Ne bir gün olsun birine baktı ne de senden geçti. Sen evlenelim diyene kadar bekledi. Daha ne kadar bekleyecekti?"

"Ben tamam diyene kadar!" dedi Mir Aslan ve sesi öylesine kuvvetli, tahammülsüzdü ki ben bile ne cevap verilir bilemedim. "Ben tamam diyene kadar bekleyecekti! Böyle konuştuk. Beklemek istemiyorsa da bozsaydı verdiğim sözü. Sen kafana göre neyin nişan sözünü veriyorsun kıza?"

O an Münevver Hanım'ın sesinin geldiğimden beri ilk kez yükseldiğini duydum. "Sordum ben sana Mir Aslan!" dedi net bir ifadeyle. "Göreve gitmeden önceki gece konuştum seninle. *İsteyelim, bir yüzük takalım adı konsun,* dedim. Sen de *tamam, ne yapmak istiyorsan yap teyze*, dedin. Ben de haber gönderdim kıza, Mir Aslan kabul etti diye."

"Ben o gece körkütük sarhoştum!" Aslan'ın sesi evi adeta inletti. Olduğum yerde irkilerek etrafıma baktım. Her şeyi işitiyordum, bunun yanlış olduğunu düşünüyordum ama bir yere de gidemiyordum. "Sen de her zamanki gibi emrivakini o anda mı kullandın? Sabah da konuştuklarımızı haber verme gereği bile duymadın!"

"Yeter Mir Aslan, yeter!" dedi ve sesi ağlamaklı bir hâle döndü. "Ben senelerdir senin dağılıp giden hâllerinden yoruldum. Bir yuva kurman gerek artık. Çok küçüktün sen benim yanıma geldiğinde. Rahmetli kardeşimden kalan tek parçasın sen bana. İstiyorum ki bir yuvan olsun, seni toplayacak bir karın olsun. Sen de biliyorsun ki çok seviyor seni. Senin kimseyi o gönlüne aldığın da yok, almaya niyetin de. O kız senelerce umut etti seni. Daha ne kadar kaçacaksın? Yetmedi, durulmadı mı o deli yanın. Birazcık

hakkım varsa sende Mir Aslan..." dedi son kozunu oynuyormuş gibi. "Azıcık hakkım geçtiyse Asude ile nişanlanır, senden başkasını gözü görmemiş o kıza bir şans verirsin. Ben senin ne yapmaya çalıştığını anlamıyor muyum? Sözünden cayamadığın için o kız caysın diye bekliyorsun. Ama o kız sana adamış kendini. Vazgeçer mi senden? Sen kendine yediriyorsan babasına verdiğin sözden sen cay. *Yarın akşam nişan olmayacak,* de. Ben kendim mi çıkardım bu işi ortalığa da bana kusuyorsun öfkeni. Geç bile kaldın sen sözünü tutmak için."

Mir Aslan *babasına verdiğin söz,* dediğinde sessizleşmişti. Böylelikle ben Mir Aslan'ın annesinin öldüğünü ve bu nişanlılığın zoraki olduğunu anlamış oldum. Münevver Hanım salona geldiğinde Mir Aslan da peşinden geldi. Bağırıp çağırmıyordu ama bakışlarındaki o memnuniyetsizlik hâlâ bakîydi. Soğuk bir duruşla Münevver Hanım yerine oturduğunda, "Mir Aslan," diye incecik bir ses geldi arkadan. Sonra sesin sahibi olan Asude giyinmiş bir hâlde Mir Aslan'ın karşısına geçti. "Ben, sen istiyorsun sanmıştım. Ama görüyorum ki yanlış anlamışım. Şimdi eve gideceğim zaten. Ben annemle konuşurum. Kimse seni hiçbir şeye zorlamıyor."

Sesindeki o mahzun ton ve gözlerinin doluşu severek vazgeçen kırık bir kadının bakışlarıydı. "Yeter ki bu bizim aramıza böyle duvarlar örmesin. Ben seninle eskisi gibi kalabilirim."

Çenesi titriyor, elleri arasındaki çantayı sıkıca kavrıyordu. *Eskisi gibi kalırım,* diyordu ama bunu bile ondan kopmamak için yapıyor, içi kan ağlıyordu. Rahatsızlık duyduğumdan bakışlarımı tam çekeceğim anda Mir Aslan'ın bakışları üzerimde kaldı ve büyük bir çıkmazın içinde debelenirken kendinden vazgeçerek o çukura bıraktı. "Yarın akşam nasıl planladıysanız öyle olacak," dedi bana bakıp, Asude'ye ithafen. O an yüreğimin orta yerine bir bıçak yemişim gibi hissettim. Nefesim kesildi ama can havliyle bile hareket edemedim.

Önüme dönmeden önce son gördüğüm gözü yaşlı Asude'nin dünyalar onun olmuşçasına gülen gözleri ve Mir Aslan'ın

boynuna sarılışıydı. Ondan bana kalan ise yüreğimin var oluş sancısıydı. Belki de benim yalnızlığımın getirisi bir burukluk... Ben hayatımın koca bir yılını esaretle geçirmiştim ve esaret bittiğinde benim tüm düzenim yerle bir olmuştu. Şimdi kimsesiz, yalnız ve yolu kayıp olandım.

"Ben gideyim," dedi Asude. Mir Aslan'ın tek bir cümlesi onu tekrar ayağa kaldırmış, dünyaları önüne sermişti. Bunu sesinin renginden anlayabiliyordum. "Yarın için hazırlık yapmam lazım."

Münevver Hanım'm da neşesi bir anda yerine gelince Asude'yi yolcu etmek için ayaklanması bir oldu. "Yarın burada yaparız her şeyi. Sizin ev küçük şimdi, almaz onca insanı. Bahçe geniş, mis gibi."

"Olur mu ki öyle?" dedi Asude. Gitgide uzaklaşan seslere Münevver Hanım'ın onu ikna edişi karıştı ve gitgide uzaklaştılar. Mir Aslan ve ben odada baş başa kaldığımızda aramızdaki duvarlara sanki birer tuğla daha eklendi. Sessizliğin hâkim olduğu o anlarda tebessümümle gerginliği dağıtmak istedim ama dağılmış olan bütünüyle bendim.

"Gel, sana kalacağın odayı göstereyim," dedi başıyla *hadi,* dercesine bir işarette bulunarak. Ben ise baş başa kalmış olmamızın getirdiği o güven duygusuyla içimde bana yük olan o dağılmışlığı daha fazla taşıyamadım.

"Keşke bana nişanlı olduğunu söyleseydin. Buraya gelmem doğru olmadı. Herkesin huzurunu kaçırdım."

Bakışlarımız birbirinin üzerinde durduğunda hep olan şey yine oldu. İki âşık gibi. Bir araya geldiklerinde zaman adeta durdu sanki. Kalplerimizin atışı dünyanın geri kalanını unuttururcasına birbiriyle senkronize olmuş gibiydi. Ben öyle hissettim. Öyle hissettiğimden ve bana yasak oluşunun hissiyatıyla gözbeklerim titredi. O ise bu hissimi bertaraf etmek ister gibi, müsaadesi yokmuş gibi net bir ifadeyle, "Nişanlı değilim," dedi.

Yüzümdeki o kırık tebessümde gerçeğin kendisi saklıydı. Onun üzerimden çekmediği o bakışlarda ise bir kayboluş vardı.

Ninova

Dolmaya yer arayan, titreyen gözlerimde her detayı yakalayışını anbean okuyabiliyordum. Kirpiklerimin hafifçe titreyişi bile onda büyük dalgalar yarattı, huzursuzlandı.

"Ayrıca ne fark edecek ki, Şifa?" dedi daha katı bir sesle, beni de soğutmak ister gibi. Duygusallık onun baş edemediği bir duygu gibiydi ve daha soğuk duyguların arkasına sığınmak güvende hissettiriyordu. "Senin burada, benim yanımda kalman gerekiyor ve buradasın. Kimin ne düşündüğü, neyden rahatsız olduğu da zerre umurumda değil."

"Ben," diye sordum bir anda, cümlesinin bile bitmesini beklemeden. "Ben rahatsız hissediyorsam peki?"

Sorumu beklemiyor olsa gerek duraksadı. Yutkundu ve kelimeleri seçmekte zorlandı. Gözlerimde bunun gerçekliğini sorguladı ama içimdeki yangından taşan o izlerden başka bir şey göremedi. "Yanımda kalman gerekiyor," dedi sonrasında da. "Seni göndermeyeceğim. Bunun dışında başka bir şeyle ilgilenmiyorum."

Kırık bir tebessümle *anlıyorum*, dercesine başımı salladım. Ne bütünüyle umurumdasın diyebildi ne de değilsin.

Gerginliğin bir an olsun terk etmediği o anlarda olduğu yerde ayaklanarak, "Odanı göstereyim," dedi tekrar.

Elimdeki çantayla ayaklandığımda onun yönlendirmesiyle önüne geçtim. Arkamdaki devasa varlığı beni sinesine alan dağım gibiydi. Varlığını hissetmek dahi elimi ayağımı birbirine dolaştırıyordu. Ben onunla aynı evin içinde, ona böyle hissederken nasıl kendimi zapt edebilecektim? O kadar ki adımlarım bile titrerken merdiveni fark etmeyip ilerleyeceğim o sırada beklemediğim bir şey yaptı. Elini sırtıma doğru koyduğunda bunu beni merdivene doğru yönlendirmek için yapmıştı ama benim sendeleyen adımlarım anında duraksayıp omzumun üzerinden ona doğru bakmama sebep olmuştu.

Eli belimde, gözü gözümde, biz nefes nefese...

Onda da vardı bende olanlar. Aynı hisler, aynı pencereler. Biz birbirimize baktığımızda sanki ruhlarımızın pencerelerini de

aralıyorduk. Hislerimiz, arzularımız, dudaklarımızdaki o titrek solukta bile ruhlarımızın birbirine dokunduğunu, iki kalbin aynı anda attığı o hâli yaşıyorduk.

Beklemediğim teması kalbimde büyük bir serzenişle çarpıntıya sebep olmuştu. İnsan değil ama kalp tanırmış derler ya... Bana yaşattığı, hissettirdiği böyleydi. Normal olmayan bir döngüde ama kaderin kusursuzca işleyişi gibi bir tanışıklık, bilmişlik, eminlik hissi. Bakışlarımızın birbirine tutuştuğu o anda, "Bu taraftan," diyerek beni üst kata yönlendirdi ve ben hızlıca başımı sallayıp adımlarımı uzaklaştırırken eli de belimden ayrıldı.

Üst kata çıktığımızda önüme geçip kalacağım odanın kapısını açtı. Odaya girdiğimde tekli bir yatak ve tek kapaklı bir dolapla karşılaştım. Misafir için yapıldığı belli olan bir odaydı. İyiydi, temizdi. Mir Aslan olduğundan güvenliydi ama yine de yabancıydı ve ben içinde bulunduğum karmaşık ruh hâliyle buraya ait hissedemiyordum.

Benim sırtım Mir Aslan'a dönük öylece bakıp kalınca, "Oda küçük diyorsan..." diye girdi konuşmaya ama ben devam etmesine izin vermeden, "Hayır, hayır," diyerek böldüm. "Gayet yeterli. Teşekkür ederim. Sadece yük oluşumun verdiği rahatsızlık..."

Bu sefer sözümü kesen o oldu. "Yük oluşun evime değil Şifa," dedi. Bir sürü anlam yükleyebilirdim buna ama ben ona bakmakla yetindim. O öyle bir yerdeydi ki bende ben söylemesem de o beni okurdu.

Yine de bir şeyler beklediğini düşündüğümden, "Hiçbir yere yük olmak istemem," dedim.

"Varlığın yük değil," dedi anlamları daraltarak. *Yokluğun,* dedi sanki. *Yokluğun yük olur Şifa,* dedi. Ben mi öyle anlamak istedim, bilmiyorum ama ben onun cümlesindeki anlamları bile bize yormaktan öteye geçemedim. Yine de açıkça dillendirilmeyen şeylerin ağırlığı daha çok biniyordu insanın yüreğine.

"Odanla ilgili bir sorun yoksa hazırlan da dışarı çıkalım."

Ninova

Bir iki adım geri çekildi ve biz dağıldığımız yerden toplanmaya çalıştık.

"Nereye?"

"Burada olmaktan rahatsız olduğunu görebiliyorum. Seni buraya hapsetmeyeceğim. Biraz dolanırız, sana buraları gezdiririm. Uğrayacağımız birkaç yer var zaten." Eli boynuna doğru gitti ve parmakları orayı aynı gerginlikle okşadı. "Beni de gerdi zaten burası."

Haklıydı. Burada olmaktan rahatsızdım. Gittiğimiz yerler de içinde olduğumuz gerçekliği değiştirmeyecekti lakin burada olmaktan daha iyi bir seçenek gibi geldi.

"Olur," dedim sadece.

Kapıyı çekip çıktıktan sonra savrulduğum başka bir evde yine yabancı bir odada bulmuştum kendimi. Daha ne kadar savrulacaktım, bilmiyordum ama yolumu tamamen bulamazsam kaybolup gidecekmiş gibi hissediyordum. Melek'in benim için yaptığı o çantayı açtığımda çıkardığım her bir kıyafetin yeni olduğunu gördüm. Neredeyse hiçbiri kullanılmamıştı. Siyah bir elbise çıkarttım. Yakalı, kolsuz, göğsünde birkaç düğmesi vardı ve tamamen bedeni saran bir kumaşa sahipti. Zaten benim için önemli olan sırtımı kapatıyor oluşuydu. Onun harici nasıl olduğunun bir önemi yoktu. Saçlarımı elimle düzelttikten sonra doğal, dalgalı hâlini toparlamaya çalışarak şekillendirdim. Odaya yerleşmeden odadan çıktığımda alt katta Münevver Hanım ile Mir Aslan'ı yan yana buldum. Tam bir şey konuşuyorlardı ki Münevver Hanım'ın beni görüp susmasıyla ortama bir sessizlik hâkim oldu. Mir Aslan'ın sırtı bana dönük olduğundan, Münevver Hanım'ın bakışları beni bulunca Mir Aslan da arkasına bakma ihtiyacı hissetti ve beni gördüğünde baştan aşağıya süzdü ve tekrar başladığı noktaya, yüzüme denk geldiğinde yaslandığı o koltuktan ayaklandı.

Münevver Hanım'a bir şey deme gereği duymadan bana doğru adımlayıp kapıyı açtıktan sonra eliyle dışarısını gösterdiğinde

önüne geçtim ve eşikten dışarı bir adım attım. Tam arkamdaki varlığı onu tanıdığımdan ve hatta sanki tanımadan öncesinden beri bile hep oradaydı.

"Hep böyle miydin?" diye sorduğunda anlamayarak başımı çevirdim ve uzunca boyundan sebep başımı biraz kaldırmak durumunda kaldım. Anlamadığımı belirten yüz ifademle birlikte, "Çok zayıfsın," dedi. "Senin kilo alman lazım biraz." Sonra üzerimde dolaşan bakışları bana rahatsızlık vermemek için çekildiğinde aramızdaki sınırı da koruyarak geri durdu ve arabanın etrafından dolanmadan hemen önce benim kapımı açıp kendi tarafına geçti. Arabanın içine yerleştikten sonra kapıyı çektim.

"Orada yaşayacak kadar yiyordum sadece. Hatta bazen yaşamaktan da vazgeçip hiçbir şey yemediğim günler oluyordu."

Beni incelemek istiyor ama bunun hoş karşılanmayacağını da düşünüyor olsa gerek bakışlarını çok üzerime değdirmemeye çalışıyordu. Arabayı çalıştırdıktan sonra, "Bir insan kardeşine bunu nasıl yapar?" diye sordu yoldan bakışlarını çekmeden. Sonra sorusunun eksik ya da yanlış olduğunu düşünmüş olsa gerek, "Kendine nasıl yapar ki?" diye düzeltti.

Dudak bükerek başımı iki yana salladım. "Muhtemelen bende bir cevap arıyorsun ama yemin ederim ben de bilmiyorum Mir Aslan. Senin gibi ben de bunu o kadar çok sorguladım ki. Yemin ederim, ben de bir cevap bulamadım."

"Şifa," dedi derin bir solukla. O güzel dudaklarını diliyle kısa bir an ıslatınca bakışlarım oraya takıldı ve sonra hemen önüme döndüm. "Peki sen? Sen neden bile isteye gittin oraya?"

Güvensizliğini anlayabiliyordum ama ben zaten kendimi düşürdüğüm bu hâlden utanırken bir de onun bu sorusuyla iyice kötü hissediyordum. "Ben bir boşluktaydım," dedim o çaresizlikle. "Babaannemi kaybetmiştim ve gittiğim yerin bir cehennem olduğunu bilmiyordum. Sonra da..." *Anlıyor musun,* dercesine yüzüne baktım. İnansın istedim. "Sonra da kaçamadım. Kim

ister ki bile isteye o cehenneme gitmeyi? Ben kandırıldım. Ben ablama güvendim. Sen olsan kendi kardeşine güvenmez miydin?"

Cebinden bir sigara paketi çıkarttıktan sonra dudakları arasında ateşledi ve "Bilmiyorum. Bir kardeşim hiç olmadı," dedi. "Ben kimsenin peşinden bilmediğim bir yere gitmezdim. Üstelik her şeyden haberdar olabileceğimiz bir dünyada yaşıyoruz. Gitmeden önce araştırırdın hiç değilse." Bir boşluk vardı Mir Aslan'da. Bir yara vardı. Tamamlanmamış bir şeylerin sızısı vardı.

"Bilmen için olması gerekmez ki," dedim. "Düşünebiliyoruz. En sevdiğini düşün o hâlde. Sana kötülük yapmayacak birini. İnanmaz mıydın? *Gel,* dese sana, güvenmez miydin? Sevince, sevdiğin kişiyle gitmez miydin?"

Gözlerime öyle bir baktı ki söylediklerim onun için çok uç şeylermiş gibi, "Öyle biri hiç olmadı," diye karşılık verdi. "O yüzden mantıklı gelmedi." Gözlerinden geçen onca yılda kabuk tutmayan, tutsa da kanayan bir yara saklıydı sanki.

"Neyse..." diyerek derin bir solukla başımı camdan dışarı doğru çevirdim. Geçip giden arabaların, insanların arasına karıştı bakışlarım. "Bana inanmadığının farkındayım ama sana yalan söylemek için bir sebebim yok. Üstelik yanında kalmak isteyen de ben değildim. Sen benim seninle kalmamı söyledin. Şimdi şu saniye beni arabadan indirsen emin ol bir daha karşına bile çıkmam."

Aksi çıkan ses tonum ona dokunmuş olacak ki, "Sen hep böyle alıngan mısın?" diye sordu. Sorduğu ton da bana dokundu. Başımı aynı aksilikle ona doğru çevirdiğimde bana bakıyor olusunda takılı kalsam da belli etmedim. "Unut onu," diye karşılık verdi ben daha ona yükselemeden. "Her seferinde *gideceğim,* deyip duruyorsun ya. Unut onu."

"Ben bana inanmayan birinin yanında kalmak istemiyorum," dedim. Dudaklarımdan çıkan her bir kelimeyi bu kadar dikkatle incelemesi cümlelerimi kurmayı zorlaştırıyordu. "Senin mantığına uyduramadığın cevaplar için bana yalan söylüyormuşum

Ninova

muamelesi yapıyorsun. Boşuna beni de yorma. Duymak istediğini söyle, ben de onu ileteyim sana. Ayrıca senin dışında yanında kalabileceğim biri varsa..."

"Yok" dedi direkt. "*Unut*, dedim ya sana. Başka kimse yok. Bana emanet edildin. Ayrıca birilerinin sana inanmaması gerçeği değiştirmiyor."

Sigarasının dumanını aramıza bırakmaktan hiç çekinmedi. Yüzümde sinirim bozulmuş bir gülümsemeyle ona döndüğümde önüme gelen saçlarımı geriye doğru attırdım ve onun bakışları bu sefer ellerimi takip etti. Parmaklarının arasından süzülen o duman saçlarıma karıştı. "Karşımdaki bana inanmayan sıradan biri değil."

"Öyle mi?" dedi ve tek kaşı merakla kalktı. Bu hareketi bile kalbime depar attırdı sanki. "Kimim ben senin için?"

Kalbimin sesinden onun sesini duyamaz oldum. Ne cevap vereceğimi bilemeyince yanaklarım al al oldu ve nefeslerim sıklaştı. Bakışlarımı kaçırırken, "Sen..." dedim, devamı gelmedi. "Sen benim için..." Daha da kızardığıma emindim ve o, bu kızarıklığı ezberlemek ister gibi çekmiyordu bakışlarını. O sırada uzunca bir korna bizi böldü; takip mesafesine uymayan bir araba, önündeki araç ani fren yapınca ona arkadan çarpmıştı. Bir kazanın ortasında kalmıştık. "Dikkat et," diyerek ona döndüm. Kaza tam önümüzde gerçekleştiği için Mir Aslan ani bir manevrayla şerit değiştirmek zorunda kaldı. Ben ise koruma güdüsüyle ona doğru eğilmiştim, o sırada birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim.

Dip dibe, elim kolunda, nefeslerimiz birbirine karışırken yol seyrine girmişti ama benim için aynısını söyleyemezdim. Mir Aslan arabayı durdurdu ve biz öylece nefes nefese kaldık. Deliriyordum. Deliriyordu sanki. Ne ben kendimi çekebildim ne o çekebildi kendini. Biz o mesafedeyken, biraz olsun gitmezken, "Ben..." dedi gözlerime bakarak. "Ben kimim ki senin için? Sen tanıyor musun beni?"

Ninova

Ellerimin teri koluna bulaşıyordu. Gözlerine ne bakabiliyordu insan ne de gözlerini çekebiliyordu. "Sen benim..." dedim ama cesaret edemedim. Nefeslerim sıklaştı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mir Aslan tam dibimdeydi. Dudakları küçük bir aralık oluşturmuştu. Parmaklarımın altındaki teni gerginleşiyordu ve onu hissetmek göğüs kafesimi genişletiyordu. "Devam et," dedi.

"Sen beni kurtaran o askersin," dedim sadece.

Mir Aslan bunu beklemiyor olsa gerek suratındaki o ifade düşerken geri çekildi, geri çekildim. Arabayı sürmeye başladığında sorusunu da hoşnutsuzca sordu. "Konumum mu seni korkuttu?"

"Hayır, sadece..." Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemeyince derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Belki de susmak gerekti. Çünkü konuşmak pek de anlam ifade etmiyordu benim açımdan.

Araya sessizlik girince, ben vazgeçince, o daralmışlığımda Mir Aslan'ın bakışları beni buldu ve çok geçmeden, "Yalnız iyi zorladım seni," dedi bana doğru döndüğünde. Sanki ben daralınca, bunalınca üstünü örtmek istedim. Merakla ona döndüğümde, "Dünden beri çok sakindin ve ben senin bu kadar sakin olmadığını tahmin edebiliyordum," dedi.

Yüzünde bundan keyif almış bir ifade vardı. Öyle değişik bir adamdı ki onu çözmek pek kolay değildi. Doğru söylüyor gibi bakıyordu ama bir yandan da şüpheye düşüyordu. Mesleğinin getirisi mi bilmem ama iki hâli aynı anda barındırıyor olmayı herkes beceremezdi.

"Tersimi görmek istediğini bilmiyordum komutan," dedim gülerek.

Arabayı dolduracak bir kahkaha attı. "Yanımda kalıyorsun," dedi arabayı yakın bir yere park ederken. "Her hâlini görmek isterim, Şifa Sürmeli. Ona göre gardımı alayım." Son cümlesinde bana dönüp göz kırptığında bu öyle doğal ve içten bir görüntü oluşturdu ki içim titredi.

Tam arabayı park edip kapısını açtığı o an ben de onunla birlikte indiğimde küçük çarşı gibi bir yerdeydik.

"Ne yapacağız ki burada?" diye sordum. Yol çok da uzun sürmemişti. O adımlamaya başlayınca benim de adımlarım onun peşine takıldı.

"Ee Melek dedi ya, alışveriş yapın diye."

Kendimi tekrar bir mahcubiyetin eşiğinde hissederek, "Mir Aslan, olanlar bana yeter," dedim. Ama o beni dinlemeden hızlıca yürüdü. Ben onun normal adımlarına yetişmek için bile koşuyordum neredeyse. "Mir Aslan!" dedim tekrar kolunu tutarak. Kolunu saran daha doğrusu sarmaya çalışan parmaklarım onu durdurmaya yetmişti. Yüzümden eksilmeyen o mahcubiyet dolu bakışlar ona yalvarırcasına baktı. "Beni oradan kurtardın; yetmedi, evini açtın, şimdi de para harcatacağım sana. Benim yerime koysana bir kendini. Ben bunu istemiyorum."

"Rahatsızsın, istemiyorsun ve yine mi gitmekle tehdit edeceksin beni?" diye sordu ama bu sefer gülerek sordu.

Ben de aynı gülümsemeyle, "Gitmem senin için bir tehdit mi olur?" diye karşılık verdim.

Hazırlıksız yakalandığı bu soruyla kısa bir an kaşları havalandı ve gülerek başını sallarken, "Sen de beni mi zorluyorsun Şifa?" dedi ve yürümeye devam etti. "Ama yemezler. O alışveriş yapılacak!"

Tekrar yürümeye başladığında, "Mir Aslan!" dedim olduğum yerde boşuna bir uğraşla. O adımlayıp ben durunca başını bana doğru öyle bir çevirdi ve o çehresi öyle emir verici bir ifadeye büründü ki adımlarım benden bağımsız, memnuniyetsiz bir ifadeyle önüne düşmeme sebep oldu.

"Bu arada dün gece..." dedim yanımda kalışına, beni bir kâbustan kurtarışına minnetle.

"Ben güzel bir uyku çektim," dedi hiç mahcup kalışıma izin vermeden konuyu kapatarak. "Yoksa senin için kötü müydü?"

Ninova

Yüzüme bakarak sorduğu o soruda yanaklarıma alları düşürdü. "Güzeldi," dedim yüzümden düşmeyen tebessümle. Başımı olumlu anlamda sallarken o da aynı hareketle ve tebessümle, "Güzel, güzeldi," diye tamamladı.

Ben yine nereye gideceğimizi bilmediğimden yürürken gideceğimiz yeri kaçırınca Mir Aslan'ın hemen yanımda olan eli belimi buldu. Onun bana dokunuşu beni elden ayaktan düşürecek bir etkiye sahipti. Aniden durunca ve o bilmediğinden bir adım atınca eli belimden karnıma doğru kaydı ve ben onun sinesine doğru çekilmiş gibi oldum. Üzerimdeki bakışları, dudaklarından dökülen nefesi bir ateş hissi yarattı ve ben o ateşle tutuşmuş gibi yandım. Hızlıca kaçışım da bundan sebepti ama bir an olsun kurtulamadım.

O da bocalamış gibi çekingen kelimeleriyle, "Aldın başını, gidiyorsun," dedi. "Buradan." Eli tam karşımızdaki mağazayı gösterdiğinde bu sefer ilk giren o oldu. Ben ise dudaklarımdan çıkan nefesi göğsüme doğru üfleyerek içinde bulunduğum durumdan kurtulmak için düşüncelere daldım.

Girdiğimiz mağazanın tanıdık olduğunu çok geçmeden yanımıza gelen orta yaşlı bir amcadan anlamış oldum. "Oo Aslan'ım," dedi kasanın arkasındaki adam oradan kalkıp bizim yanımıza doğru gelerek. Mir Aslan'a elini uzatmak yerine kollarını açtığında Mir Aslan da aynı samimiyetle karşılık verdi ona.

"Ne zamandır görmüyorduk seni. Hoş gelmişsin. Özlettin kendini."

"İş güç Rıdvan amca," dedi Mir Aslan gülümseyerek.

"Belli ki buraya da işin düşmüş. Yoksa *bir Rıdvan amcam vardı,* deyip de aramazsın."

Mir Aslan gülümseyerek, "Biraz öyle gibi oldu," deyince açık sözlülüğü karşısında, "Ulan!" dedi adam ağzının içinde cık cıklayarak. "Bu kadar da doğrucu olunmaz ki. *Öyle oldu,* diyor bir de utanmadan." Mir Aslan gülerek karşılık verince adam devam etti. "Duydum işini, duydum," dedi orta yaşlı adam gülümseyerek.

Ninova

Elini Mir Aslan'ın omzuna doğru vurdu. "Kuruyormuşuz hayırlısıyla senin de yuvanı."

Mir Aslan'ın aniden düşen yüzünü de görebilmiştim. "Öyle..." deyip geçiştirmişti sadece.

"Maşallah, sen *nişanlı değilim,* diyorsun ama bir sağır sultanın duymadığı kalmış," dedim ve bunu esasında çok alçak bir sesle yaptım ama Mir Aslan'ın kulakları hep bende gibi bedenini bana doğru getirdi ve benim seviyemde bir tonla konuştu.

"Benim duyurduğum bir nişan olsaydı emin ol sağır sultan bile duymuştu. Kendisi teyzemle bağı olan bir akraba olduğu için duymuş. Benimle alakası yok yani."

Bir cevap beklemediğimden olsa gerek hazırlıksız yakalandım. Adının Rıdvan olduğunu öğrendiğim adam ise sanki bu işin hayırlı boyutundan çok ticari kısmıyla ilgilenir gibiydi.

"Şimdi tabii gelin hanımın ihtiyaçları vardır. Öyle o var, bu var; almayalım demek de olmaz. Her şeyi en ince detayına kadar baştan düzmek gerek. Ben sana yardımcı olurum Aslan'ım." Sonra onun koca bedeninden arkada kalan beni yeni fark etmiş olsa gerek, "Gelin kızımız da bu mu yoksa?" diye sordu. Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle ne diyeceğimi bilemedim. Tam itiraz edecektim ki, "Maşallah pek de güzelmiş. Buralardan mı yoksa senin memleketten mi Mir Aslan?" dedi.

Bir anda gelin olarak tanıştırılmak benim de beklediğim bir şey değildi. Mir Aslan'ın üzerimden ayrılmayan o bakışlarına karşı, "Ben..." demiştim ki bu sefer de ağzıma lafı tepen Mir Aslan oldu.

"Öyle, Rıdvan amca. Gelinimiz," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Sen ne gerekiyorsa ilgilenirsin."

Gözlerinde para işaretleri beliren adamın ışıltısından gözlerim kör olacaktı neredeyse. "Tabii tabii," dedi ayrı bir özenle. Elini Mir Aslan'ın omzuna koydu ve içeri doğru, "Aynur," diye seslendi. Hızlıca gelen kız daha ağzını açmadan, "Özel misafirimdir. Eksik gedik ne varsa hepsiyle ilgilenin. Geçin Aslan'ım geçin,"

dedi merdivenleri işaret ederek. "Aradığınız her şey yukarıdadır. Ben buradayım. Geç, gelin kızımın isteğine göre olsun her şey," dedi beni zorla merdivenlere yönlendirerek. "İstediğini seç, beğen, al. Hepsi kaliteli mallardır, hiç aklın kalmasın."

Şaşkın bakışlarım Mir Aslan'ın alay dolu ifadelerinde kalınca, "Gelin kızım hadi, hadi," dedi bir de dalga geçmeyi açıkça sürdürerek. "Daha seçilecek çok şey var."

Bizimle ilgilenen kız önde, ben arkasında, Mir Aslan benim arkamda üst kata çıkarken, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Neyi?"

Sanki içinde bulunduğumuz durum çok normalmiş gibi verdiği tepkiyle, "Beni gelin diye tanıttın," dedim.

"Yani?" dedi ve arabadaki aynı rahat tavrı takındığını görünce, "Mir!" dedim baskın bir sesle. Geri dönecek gibi bedenimi çevirdiğimde ve çatık kaşlarım onun fırtınalar kopan bakışlarını delip geçmek istediğinde bir duvar gibi durdu karşımda. Baskın kokusunun içime kadar vurduğu o dakikalarda onunla restleşmek imkân dâhilinde bile değildi. Çünkü o mesleğine yakışır bir şekilde her savaştan galip çıkmaya yeminli gibiydi. Ben ondan bir basamak yukarıda kalmıştım, yüzlerimiz aynı mesafedeydi; birbirimize oldukça yakın duruyorduk.

"Adam *en ince ayrıntısına kadar dizmek gerek,* dedi. En ince ayrıntısını ben bilmem," dedi tane tane. "Ama senin en ince ayrıntısına kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Senin *istemem* diyen tavırlarının önüne geçmek istedim. İhtiyacın olan her şeyi almış olarak çıkacağız buradan Şifa."

"Aksi hâlde?" diye sorduğumda başını bana doğru yaklaştırdı ve "Benim olduğum yerde," dedi nefesi tenime çarpa çarpa, bir meydan okuma gibi. "Aksi bir hâl olamaz."

"Büyük konuşuyorsun, Mir Aslan," dedim onun egosunu okşamak yerine gerçeği yüzüne çarparak. "Bir gün gelir, o sözlerinin altında kalırsın."

"Altında bırakacak biri olursa seve seve."

Sözlerinin imalı tınısı ve yakınlığının içime çarpışıyla arkamı dönüp yürümeye başladığımda peşime takıldı. Bizden önce giden görevli kızın, "Buyurun böyle," diyerek tezgâhın arkasına geçmesiyle ben de oraya doğru gittim. Aslında *gerçekten bir şeye gerek yok,* diyecektim ama Mir Aslan ile zıtlaşacak mecalim kalmamıştı. "Önce birkaç günlük takım bakalım size. Ne tür şeyler giyersiniz?"

"Elbise," dedim hiç düşünmeden. Ben tezgâhın önünde karşımdaki elbiselere bakarken Mir Aslan da hemen yanımda sırtı tezgâha yaslanmış elinde telefon, biriyle mesajlaşıyordu. Muhtemelen ki en olası Asude ile olmalıydı. Genç kızın benim için çıkarttığı birkaç elbiseden iki tanesini beğendim ve "Bunlar olsun," dedim. Zaten Melek de bir sürü vermişti. Yeterdi ve artardı da.

"Tamam," dedi kız onları ayırırken. "Gecelik ve iç çamaşırlarını göstereyim ben size o zaman."

Telaşla, "Gerek yok," dedim ama kız çoktan dantelli takımları tezgâhın üzerine yaymıştı bile. Benim paniklemiş tepkim ile Mir Aslan'ın bakışları yavaşça tezgâha doğru dönerken elimle hızlıca toparlamaya çalıştım. "Gerçekten," dedim utana sıkıla. "Bunlara hiç gerek yok."

Yan gözlerle Mir Aslan'a baktığımda dudağının kenarında bir gülümseme belirdiğini görebiliyordum. Bakışları kapatmaya çalıştığım o iç çamaşırlarının üzerinde kaldı ve ben kızarmış bir hâldeyken, "Ben aşağıdayım," dedi bana doğru hafifçe başını eğerek. Sonra da muhatabı ben değil de o kızmış gibi ona dönerek emir niteliğinde sıraladı cümlelerini. "Oradan birkaç parça seçtirin. Kendisi seçmezse de siz bir şeyler ekleyin. Olması gereken her şeyi almış olarak insin aşağıya."

Cümlelerinin bittiği o yerde adımlarının merdivenleri sarsan o sesi ve hissi kaldı ardında. Gözden kaybolmadan önce son âna kadar da birbirimizde olan bakışları benden kopmadan hemen

önce önümdeki tezgâhı işaret edip gülerek bitti. Derin bir solukla önüme döndüğümde kızın gülümsediğini gördüm.

"Çok yakışıyorsunuz," dedi sonra da nezaketen. "Abi de size çok güzel bakıyor."

"Kime?" deme ihtiyacı hissettim şaşkınlıkla. Mir Aslan bana mı bakıyordu? Hem de güzel mi bakıyordu? Tabii bizi nişanlı gibi tanıştırdığı için kız da satış yapmak için öyle diyordu, biliyordum ama arkama dönüp Mir Aslan'ın yeller estirdiği o boşluğa baktım kaldım kısa bir an. Sonra da zihnimdeki düşünceleri dağıtarak önüme döndüm. Kızın gösterdiklerinden önce fiyatlarını sorup en uygunlarını seçtikten sonra elimdeki kapalı kutu paketlerle aşağıya indim.

Mir Aslan az önceki o adamla karşılıklı oturmuş, çayını yudumluyordu. "Heh!" dedi adam beni görünce. "Geldi seninki. Aslan'ım şanslısın," dedi kasaya geçerken de. "Kadınlar saatlerce seçemez normalde ama seninki maşallah hemen beğenmiş."

Mir Aslan kasaya yönelmiş, ben de arkasında mahcup bir ifadeyle uzakta kalmışken, "O sadece beni uğraştırmayı sever Rıdvan amca," diye bir karşılık verdi gülerek. "Kalan her şeyi hızlıca hallediverir."

"Ben mi?" dedim kendimi göstererek. "Ben mi uğraştırıyorum seni?"

"Yok canım," dedi karşısındaki adam da gülerek. "Öyle bir kıza benzemiyor. İftira atma gelinimize."

Mir Aslan söylediği yalana kendini fazlaca kaptırmış gibi *bir de bana sor,* dercesine başını iki yana salladı. "Senelerdir peşinde koşturuyor beni. Bir de bir inadı var ki..."

Dudaklarını ısırarak başını iki yana salladığında, "Mir Aslan!" dedim gözlerimi irileştirerek.

"Nazdır o naz," dedi yaşlı adam. O sırada bile Mir Aslan'ın bakışları benim üzerimdeydi ve gözlerinin içi parıldıyordu sanki. "Sen de pek seviyorsun besbelli. Bakışların bile değişiyor

gelinimize bakarken. Senelerdir de hiç bahsetmedin bize Aslan. Ben *bu çocuk evlenmez,* diyordum valla, ne yalan diyeyim."

O an sanki bir sis bulutu dağıldı ve Mir Aslan gerçeğe dönmüş gibi, kaçmak ister gibi, belki de başkasından duymanın yarattığı o etkiyle, "Ne kadar abi?" diye sordu ve ödeme faslına geçti.

Seçtiklerimizi paketledikten sonra Mir Aslan ödemeyi yapınca elindeki paketlerle birlikte yanıma geldi. Elinden almak istedim ama diğer eline alarak, "Hallederim," deyip beni taşıma zahmetine bile sokmadı.

Katbekat artan borcumla, "Mir Aslan," dedim utana sıkıla. Adımları her zamanki gibi hızlı ve büyük olduğundan koşar adım yetişmek zorundaymış gibi hareket ediyordum ben de.

"Tamam Şifa," dedi yine ne diyeceğimi bilir gibi. "Borç olarak aldın, ödeyeceksin. Bir de bunun tartışmasına girmeyelim"

"Gerçekten ödeyeceğim ama."

Bana doğru dönüp gözlerini büyüterek, "Gerçekten ödeyeceksin, tamam," dedi gülerek. Ben de gülümseyip önüme döndüğümde beraber yürümeye başladık. Adımlarına eşlik etmeye çalıştım ve bu bir oyuna dönüştü benim için. Adımlarımızı eş atmak için girdiğim mücadeleyi fark etmiş, beni gülerek izlerken bir anda adımlarını karıştırmıştı ve ben sendeleyerek bir anda kalakaldım. Sonra yüzüne baktığımda sırıtan bir adamla karşılaştım. İlk kez böyle dolu dolu bir gülümseme gördüm yüzünde. Yaptığım şeyin ne kadar çocukça olduğunu fark edince de alt dudağımı ısırarak başımı başka yöne çevirdim.

"Hadi gel," dedi sağ tarafta bir yere saparak. Arabanın aksi istikametine yol alınca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Acıkmışsındır." Kendinden emin adımları gideceği yeri de kesinleştirmiş olmasının göstergesi gibiydi. "Ben kurt gibi açım da çünkü."

Açıkçası ben de fazlasıyla acıkmıştım ama dillendirmemiştim. O yüzden Mir Aslan'ın teklif etmesi işime gelmişti. Hiç

Ninova

reddetmeden peşinden yürüdüğümde birkaç sokak geçtik. Yanımızdan geçen insanları inceledim yol boyunca. *Hepsinin nasıl bir hikâyesi vardır,* diye düşündüm ve kendimce çıkarımlarda bulundum.

"Yine ne düşünüyorsun öyle?"

Mir Aslan dikkatli bir adamdı. O kadar dikkatliydi ki tek bir bakışımdan beni yakalayabiliyordu. Yer, zaman, mekân fark etmeksizin.

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Sadece yanımızdan geçen insanların hikâyelerini bilmiyoruz. Acaba onların hayatlarında neler olup bitiyor, diye düşünüyordum. Düşünsene belki de onlardan biri de benim gibi yardıma muhtaç ve biz öylece geçip gittik yanından."

"Sen söylemiştin kader diye Şifa," dedi küçük bir dükkânın önüne geldiğimizde. "Bazen öylece geçip gitmek de kaderdir."

Öyle. Doğru zamanda birbirini bulmak da kaderdendi. O zaman gelene kadar yanından geçip gitmek de. Peki ya dualarda isteyip, rüyalarında görüp kavuşamamak da kader miydi?

"Hadi gel de sana hayatında yiyebileceğin en güzel menemeni yedireyim."

"Hayatımda yediğim en güzel menemen olacağını sanmıyorum." Onun net söylemine karşı ben de bir o kadar net olunca içeri girerken başını çevirdi ve dudak bükerek, "Daha yemeden böyle konuşma..." dedi.

Cam masalardan birine geçtik. O oturdu, ben karşısına geçtim. Küçük bir dükkândı ve bir masa hariç her yer doluydu. Ben yerime yerleşirken, "Çünkü en güzellerinden birini ben yapıyorum," diyerek kendimi büyük bir özgüvenle övünce şaşırması ikiye katlandı. "Bu konuda hiç mütevazı olamayacağım," dedim. O sırada yanımıza gelen garsona ortaya bir tava menemen ve bir demlik çay söyledi. Dirseklerimi masaya yasladığımda o da arkasına rahatça yaslanmış, bir kolunu da yanındaki sandalyeye

doğru koymuştu. "Evimizin önünde yetiştirdiğimiz domatesler, biberlerle yakaladığım o lezzeti burada bulamayacağına eminim."

"Bir gün elinden de yemek isterim o hâlde Şifa Hanım," dediğinde, "Hay hay," diyerek karşılık verdim. Genç çocuk önümüze servisleri açarken, "Biri dediğine göre bir tane daha var sanırım," diye sordu.

"Hı hı," dedim ve önümüze bıraktığı demlikteki çaydan ona doldururken gözlerini üzerimden çekmedi. "Senin menemenin..."

Alttan bir bakışla yüzüne baktığımda şaşkınlıkla kaşları çatıldı. O çukura düşsem ölecek gibi bir derinlikteydi. "Benim mi?"

"Ee ben hiç asker menemeni yemedim," dedim. Şekeri uzattığımda başını iki yana salladı. İkimiz de şeker kullanmıyorduk. Bir şeyi daha keşfetmiş oldum. "Duyduğuma göre en iyi menemeni askerler yaparmış."

Gözlerini devirir gibi baktığında, "Yani her askerin demeyelim biz yine de," dediğinde sesli bir şekilde güldüm. "O zaman tek kaldım. Daha iyisi yok." O ise cevap vermek yerine gülüşümde asılı kaldı. Benim de o çok fazla odaklanınca gülüşüm yavaşça soldu. Yerini dikkatini vermesiyle birlikte güçlü bir kalp atışına bıraktı. Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdığımda o da benden kendini çekmiş olacak ki başını başka yöne doğru kısa bir an çevirdi. O anda masanın ortasına gelen menemen tavasıyla, "Sen önce bir bunun tadına bak da," diyerek masaya doğru eğildi.

Ben çatala davranacaktım ki, "Şifa ya," dedi bozulmuş bir ifadeyle. "Bu, çatalla mı yenir Allah aşkına?" Yanındaki ekmekten bir dilim koparark menemene bandı ve yine beklemediğim bir şey yaparak bana doğru uzattı. Ne yapacağımı bilemeyip öylece kaldım. Bir eline baktım, bir de yüzüne. "Ee hadi," dedi tekrar uzatarak. İkinci kez ısrar edince ona doğru yaklaştım ve bu parmakları dudaklarıma temas etti. Elindeki lokmayı ağzıma aldığımda geri çekildim ve tadı damağımda dağılırken odaklanamadım bile. O ise başka bir ekmek parçasını kendi ağzına atmış

Ninova

ve dünyanın en güzel yemeğini hasretle yiyor gibi gözlerini kapatarak keyifle lokmasını yemişti.

"Bu var ya," dedi bir tane daha ekmek parçası koparark. "Üç ekmek yedirir adama."

"Abart." Gülerek verdiğim tepkiye, "Hadi hadi," dedi bakışları tavayı işaret ederek. "Bak, ben yedireceğim yemezsen."

Onun kadar büyük ve iştahlı lokmalarla yemesem de ben de yavaşça yemeye devam ettim. Onun çayı bitti, çayını tazeledim. Yetmedi, bir tava daha söyledi: onu yedi, ona da eşlik ettim. Uzunca bir süre sonra ilk kez böyle tıka basa yemek yiyerek uzun uzun çay içtim. Sonunda tavanın yarısını geçtikten sonra arkasına yaslanmış çayından yudumlarken, "Mir Aslan," dedim merakla.

Söyle, dercesine olan bakışlarıyla cesaretlenerek sordum sorumu. "Aileni sorsam çok mu özeline girmiş gibi olurum?"

Bakışları anında değişti. Soğudu, kendini saklamak ister gibi içine kapandı ve tek, net bir cümle kurdu. "Çocukken ikisini de kaybettim."

"Başın sağ olsun," dedim sadece. Başka söyleyecek bir şey de yoktu. Zaten sormamı istiyor gibi de değildi. Bir anda değişen o ortamın soğukluğunu iliklerime kadar hissettim. Elindeki mermiyi daha çok ve ritmik hareketlerle çevirmeye başladı. Aslında ben de ailemi kaybetmiştim. Onu anlayabilirdim. Ortak acımızdan yana yaralarımı açabilirdim ama o ne benimkini sordu ne de kendini açtı.

"Asude peki?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, göğsü şişti ve kendini geriye doğru vererek cevapsız bıraktı. "Kalkalım mı?" diye sorduğunda başımı salladım sadece. Avucumun içinde tenimi sıcacık yapan çay bardağını masanın üzerine bırakıp ayaklandım. O, benden önce kalkmıştı. Kasaya gitti, ödeme yaptı ve "Çıkalım," dedi. Çıkmak için beni bekledi. Tanıştığımız ilk günden beri olduğu gibi önce beni önüne aldı, ardından arkamda bir dağ gibi durup beni takip etti.

Dışarıya çıktığımızda içeridekinden biraz daha serin olması sebebiyle içim titredi. Kollarımı birbirine dolayıp yürümeye başlamıştım ki, "Aslan," diye bir ses duydum. İkimiz de durduk.

Arkamı döndüğümde kendini Dalyan olarak tanıtan uzun boylu Alper'i gördüm. Yanında da Asude vardı. Suratı beş karış olmuş bir hâlde ikimize doğru bakarak bize ilerlediğinde, kendimi öyle çaresiz hissettim ki nereye gitsem, nereye sığsam bilemedim.

"Asude?" dedi Mir Aslan mesafeli bir sesle. "Ne işiniz var sizin burada?"

Alper ise bana selam vermişti ama bizim sohbetimiz çok da ileri gidememişti. Hepimizin odağı ortadaydı ve ortada konuşan bir tek onlar vardı.

"Ben sana bakmaya gelmiştim," dedi Alper. Asude de aynı iğneleyici bakışları üzerimizde tutarken devam etti. "Teyzenle birlikte oturuyorduk. Rıdvan amca aradı. *Gelininizle birlikte alışverişe geldi,* dedi." Gelininiz kısmını öylesine vurgulamıştı ki yerin dibine girdim gibi hissettim. "Ben de merak ettim kimmiş gelinin diye gelip kendim göreyim dedim."

Mir Aslan'ın elindeki poşetlere doğru baktığında, "Misafirim dediğin kız mı senin gelinin Mir Aslan?" dediğinde, "Ben..." diye atıldım. "Yanlış anladın."

"Kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin," diyerek böldü Mir Aslan beni. "Bir açıklama, bir yanlış anlaşılma varsa ben düzeltirim."

O sırada elinde döndürdüğü o mermi yuvarlanarak yere düştü. Taş zeminin üzerinde sekerek çıkardığı sesle Mir Aslan o mermiyi takip etti, etti, etti ve şakaklarında bir damar büyük bir öfkeyle attı. Kendine saydırdığı o küfürlerin haddi hesabı yoktu. İçinde bulunduğu duruma, olmak istemeyişine, kendine, hep kendine, sadece kendine.... Hızlıca gidip düştüğü o yerden aldığında ve elindeki mermiye odaklandığında, "Mir Aslan," dedim içime kaçmış, kısık bir sesle.

Ona doğru bir adım atmak istedim ama aramıza bir duvar gibi giren, Asude'nin varlığı ve onun bakışları oldu. Mir Aslan başını hafifçe geri çevirdi. Siz bir öfkenin kana cana bürünmüş hâlini hiç gördünüz mü? Ben gördüm. Onun gözlerinde gördüm. Gözlerine toplanan kan çanağı uzaktan dahi zapt edilemez duruyordu. Ondan çekindiğimi, geri adımladığımı fark etmiş olacak ki bakışlarını hızlıca benden çektiğinde Alper'e doğru döndü.

"Dalyan," dedi ve Mir'in adımları hızlandı. Elindeki paketleri Alper'in eline tutuşturdu ve "Şifa'yı eve bıraksana," dedi. "Benim Asude ile konuşacaklarım var."

Ben ise sadece izledim. Beni geride bırakışını, Asude'nin kolundan tutuşunu ve onun parmaklarını Mir Aslan'a dolayışını, Asude'nin bana bir bakışıyla yerimi bildirirken birlikte uzaklaşmalarını izledim.

Olduğum yerde, kalmam gereken yerde, gidecek başka bir yerim olmadığı yerde sadece izledim.

Ve o an anladım.

Herkesin gidebileceği bir yeri olmalı.

Çünkü öyle bir an olur ki,

İnsanın mutlaka bir yere gitmesi gerekir.

Karanlıkta, yumuşak çarşafların arasında uzanmış, dizlerini karnına kadar çekmiş o kadın oydu. Bir rüya olduğunu biliyordu. Sadece rüyalarda olacak kadar güzel olduğunu biliyordu. Biliyordu ama yine de uyanmak istemiyordu. Öyle çok seviyordu, öyle büyük ihtiyaçtı ki onun için bıraksalar bir ömür uyanmayacağı o uykunun koynunda kalabilirdi.

Sessiz hıçkırıklarını işitti önce. Kalbinde taşıdığı ağırlık, bedenine de yansımıştı; sanki her nefesi zorla alıyor, her gözyaşı Mir

Aslan'ın içinde derin bir yarayı sızlatıyordu. Yatağın bir kenarında sırtı duvara dönük, kırılmış ve yalnızdı. Kollarını birbirine dolayıp başının altına alışı ve kendini teselli edişini kabullenemedi Mir Aslan.

Eşikte duran adımları yavaşça ona doğru yaklaştığında içeri girmeye cesaret edemeyen ama uzaklaşmaya da yüreği yetmeyen bir adama dönüşmüştü. Yavaşça yatağa doğru ilerledi ve yanına oturup gözyaşlarının ıslattığı dudak kenarlarından öptü. Yavaşça yanına doğru uzandığında kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarptı. Omuzlarına baktı. Hüzünle bükülmüş omuzlarına bastı dudaklarını önce. Elleri karnına doğru sarıldığında itmedi onu. Bu daha da deşti içini. Saçlarının arasında açtığı o boşlukta derince bir nefes aldı. İçli içli ağlayan kadının o hâli karşısında çaresizce kapadı gözlerini. "Hem can oluyor hem de canımdan ediyorsun," dedi iç çekerek. "İçimin ağrısı öldürecek beni."

Parmak uçlarıyla zar zor omzuna, saçlarına dokundu. Hâlâ sırtı dönüktü ama ondan kaçmıyordu ve aralarındaki o görünmez bağ onları birbirinden koparmıyordu.

"Bir şey demeyecek misin bana?" diye sorduğunda sesinin fısıltısı Mir Aslan'ın yüreğine çığ gibi düştü. "Neden beni bıraktın?" diye sordu.

Mir Aslan anlamlandıramadı. Bir yere oturtamadı. "Bırakmadım," dediğinde başka karşılık alamadı. Kadının sessizce döktüğü o yaşlara karşılık, "Özür dilerim," dedi sadece neden olduğunu bile bilmeden. Anlamlandıramadığı o rüyaların içinde değişmeyen tek şey kadına hissettiği o güçlü bağdı. Değişmeyen tek şey aslan ve ceylanın birbirine olan aşkıydı.

"Dönsene bana..." diye fısıldadı kulağına doğru.

Döndü ceylan ona doğru. Elini koydu yüreğinin tam ortasına. Gözlerindeki yaşla, ellerindeki şifayla, dilindeki duayla aldı aslanın içindeki ağrıyı, acıyı. Aslan, güç ve kudretin vücut bulmuş hâliydi ancak yüreğinde bu kudretin ötesinde bir duygu saklıydı. O da fark

etti ceylanın nahifliğini, inceliğini. Ceylanın bakışlarında bir şey vardı, aslanı geçmişte bıraktığı yaralarla yüzleştiren bir şey...

Aslan kalbinde taşıdığı duygularla mücadele ederken ceylanın gözlerindeki ışık soldu, kalbi çatlayarak kırıldı. Elini saçlarına götürdü, yaşlardan ıslanmış o saçları severek kulağının arkasına doğru ittirdi. Parmakları yüzünde nazikçe dolanırken, "Benim gözümün nuru, başımın tacı..." dedi burnunun üzerine ufak bir öpücük kondurarak. Tam kolunun altında, göğsünün üzerine doğru konumlandırmıştı kendini. "Gözünden akan bir yaşın benim yüreğime bin azap olduğunu bir bilsen..."

Başını usulca aslanın göğsüne doğru kapattığında, "Dünyayı kucaklamak mümkünmüş yani, öyle mi?" dediğini işitti. Islak gözlerini ona doğru kaldırdığında Mir Aslan'ın gülen gözbebekleriyle karşılaştı. O gülsün diye verdi tüm uğraşını. "Ee sen benim dünyam değil misin? Öyle olmuyor mu?" diye sordu. "Kucakladım işte seni."

Kolları kadının belini sıkıca sardığında kendi üzerine doğru iyice aldı. Başarılı da oldu. Islanan o gözlerde artık yaşların parıldadığını gördü. O güzel dudakları yavaşça kıvrıldı ve "Mir Aslan!" dedi eriyip giden, eritip giden o sesiyle. O an Mir Aslan derin bir nefes aldı, kollarını boynuna dolayarak sardı göğsünde sıkıca. Öyle sıkı sardı ki kimse alamasın istedi, herkesten saklamak istedi.

Göğsünün üstünde iç çeke çeke uzanırken, Mir Aslan sevdi saçlarını sadece. "Bul beni," dedi Mir Aslan'ı bir kez daha çaresiz bir derde düşürerek. Mir Aslan sessiz kaldı.

Saatler saatleri kovaladı, sessizlik yerini korudu. Aslan, ceylanı hep izledi. Onu korumak istemişti ama en çok inciten o olmuştu. Gecenin sessizliğinde iki kırık yürek birbirine bakarak yaralarını sarmaya çalıştı. Aslanın kalbi, ceylanın nahifliğiyle karşılaştıkça daha da sızladı. Ceylanın kalbi ise aslanın gözlerinde titredi. İkisinin de acısı farklıydı ama ikisi de aynı göğün altında, aynı toprağın üzerinde, yaralı kalplerinin birbirlerine olan arzusuyla ceylan kırgın, aslan çaresiz ama ikisi de birbirine derinden bağlı olarak, bir rüyanın içinde, birbirlerinde, birbirleri için yaşadılar.

6. Bölüm

Yüzüm kime dönük olursa olsun,
Yüreğim hep sana dönük olacak.

CEMAL SÜREYA

Esengül Bolat

Çok sevmek duygusunu en derinlerinizde hissettiniz mi hiç?

Ben hissettim. Öyle derinden hissettim ki kalbimi ellerimin arasına almış gibiydim. Her bakışında, her dokunuşunda kalbinin ellerinin arasında kayıp gitme ihtimalini hissedersin. Çok sevmek kontrolü kaybetmek ama bunu bile bile devam etmek gibidir. Kalbimi ellerimin arasına aldım, içim titreye titreye ona zarar verme ihtimali olduğunu bilerek yine de güvenle teslim ettim. Çünkü sevmek, risk almak demektir. Her anını büyük bir tutkuyla yaşamak, bir anlığına bile olsa bunu bile bile tüm varlığını ona adamak demektir.

Sonra o bir an, vakti dolduğunda biter. Teslim ettiğin o kalp teslim ettiğin kişi tarafından öylece boşluğa bırakılır. Senin avuçlarının arasında tuttuğun, için titreyerek baktığın duygular bin parçaya ayrılır. O an, bütün dünya sessizliğe bürünür. Sesler silinir, zaman yavaşlar ve sadece o kırılmanın yankısı kalır geriye.

İçini titreten artık sevginin sıcaklığı değil buz gibi bir soğukluktur. Avuçlarının içinden kayıp düşerken onu tutmak için çabalarsın ama artık çok geçtir. Parçalar birbiri ardına dökülür, derin yaralar açar. O yaraların içi sevdiğin anıları, duyguları taşır ama artık birleşemezler. Elini açtığında sadece boşluk kalmıştır geriye. Kalbinin kırıldığını işte tam olarak o boşlukta hissedersin. Yerini derin bir sızıya bırakır. Her nefes alışın o sızıya bir kez daha dokunur. Ve bilirsin o kırılma, hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşmeyecektir.

Ve yine bilirsin.

Yaralar çok sevmenin yaması gibidir. Çünkü her yara, bir sevginin ardında bıraktığı izdir.

Çünkü çok sevmek bir ömür sürecek bir bağlılık yeminidir. Artık söylemeyi bırakmış olsan bile hâlâ oralarda olan, sözlerle değilse bile hislerle anlatılan bir hikâyedir.

Ben de o hikâyenin başkahramanıydım işte. Kalbi kırık ama sevgisine yamalı olandım.

"Esengül," diye seslendi annem. Elimdeki kitabı bir köşeye bırakıp ayaklandığımda yatak odasına doğru ilerledim. Kapı eşiğinde durduğumda annem tam karşımda ve sırtı bana dönük bir şekilde kendi zamanının izlerini taşıyan zarif oyma desenlere sahip cevizden olan o sandığının başında duruyordu. Başındaki iğne oyalı örtüyü gelişigüzel başının üzerine doğru atmıştı. Pencereden vuran güneş, sandıktan çıkan tozu odanın içinde görünür kılıyordu.

Kapağını dikkatlice açtığı sandığın o gıcırtılı sesi sardı önce odayı. Sonra içindeki çeyizleri teker teker çıkarmaya başladı. Her birini önce kucağının üzerine koyuyor, elleriyle tozunu alarak nazikçe dokunuyordu. Yüzündeki o heyecanlı gülümsemesini izledim. Yıllarca emek emek işlediği o çeyizlerin benim yuvamda yer bulacağının sevincini görebiliyordum onda.

Kendi kendine yaşamak istemiyor olsa gerek o hevesine beni de dahil etmek için heyecanla başını çevirerek, "Esen..." dedi ama beni görmesiyle duraksadı. "Ay, geldin mi?" dedi eliyle çağırarak. "Gel, bak, gel. Ben de çeyizlikleri havalandırıyordum. Bazılarını da yıkamak gerek. Sararmaya durmuşlar."

Usulca ona doğru ilerlediğimde sandığa doğru eğildi ve beyaz bir yorganı çıkararak bana doğru uzattı. "Bak," dedi kollarımın arasına bırakırken. "Bu yün yorgan. Kendim yapmıştım bunu. Öyle çarşıdakiler gibi hazır şeyler değil. Bununla bir sarmalandın mı ne hastalık kalır ne bir şey. Şifadır yün yorgan."

Elime aldığımda o tanıdıklık hissiyle yüzüme buruk bir tebessüm düştü. "Çok güzel," dedim titrek bir sesle. "Ellerine sağlık anneciğim."

Anneme benden aldığı o ufacık tebessüm bile yetmiş, tekrar sandığa doğru eğilmişti. Bu sefer içinden çıkardığı ince bir oyayla süslenmiş mendildi. Ufacık, kibar bir oyası olan saten mendil... Mendili bana gösterirken parmaklarıyla usulca dokundu ve gözleri ufacık da olsa dolmaya yer aradı. "Bunu düğün gününde yanına koyacaksın. Ağlarsan gözyaşlarını bununla silersin." Dolu gözleriyle tebessüm etti. "İnşallah o gün de o günden sonra da sadece mutluluk gözyaşların olur güzel kızım."

Onun benim gözyaşlarımı önemsemeyişine karşılık annemin gözyaşlarım için bile ince ince işlediği o mendille içimde kabaran acıyı bastırmaya çalıştım. Elinde bana uzattığı o mendili alıp nazikçe okşadım. Bu mendil şüphesiz ki mutluluk gözyaşlarımı silmem için hayal edilirken o gün benim kalbimin acısını bastırmak için kullanacağım bir örtüden ibaret olacaktı. "İnşallah anne," diye mırıldandım dolan gözlerimi kaçırarak. İki kelimelik, kısacık cümlem kalbimde ifade etmekte zorlandığım hislerin üzerini örttü.

Sonra bir şey daha oldu. Ben kendimi zar zor tutmaya çalışırken annem sandığın içinden eski bir elbise çıkardı. Elbise benim çocukluğumda giydiğim bebeklik fotoğraflarımdan tanıdık olan bir elbiseydi. "Bunu sana ilk bayramında giydirmiştim," dedi ona hatıraların verdiği huzurla. "Sakladım bir gün kendi kızına giydirirsin diye."

Bende ise kurulan hayallerin acı hislerine gebe olan geçmişin anılarını doğurdu.

Elindeki dondurmayı alıp geldiğinde akşam güneşi tam olarak onun penceresinin önüne vuruyordu. Esen o rüzgâr, incecik perdenin tüllerini kaldırıyor, bir yaz gününün tatlı esintisine şükrettiriyordu.

"Al bakalım," diyerek bana uzattığı dondurmayı alacakken parmaklarının arasındaki dondurmayı bile isteye burnuma,

Ninova

dudaklarımın üzerine doğru bulaştırdı ve beklemediğim hamle karşısında gözlerim refleksle kapanırken, "Tüh, gördün mü?" dedi gülerek. "Bulaştırdın her yere dondurmayı?"

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, "Ben mi?" diye sordum. "Ben mi bulaştırdım?"

Başını sallayarak bana doğru yaklaştı ve ikimizin dondurmasını da bir elinde, parmaklarının arasında hapsetti. "Hı hı," dedi gülerek. "Dur, temizleyeyim ben."

Belimi kavrayışıyla beni havalandırması bir oldu ve ben ellerimle onun gövdesine tutundum. Kalbim göğüs kafesimi tekmelercesine çarpıyordu. Korkuyordum da bir yandan. Gözlerim Seher ninenin geleceği endişesiyle kapı arkasına doğru uzandığında, "Alper," dedim ama dinlemedi. Dudakları önce burnumun üzerini, sonra dudaklarımın üst kısmına bulaşan dondurmalarda dolandı. Dondurmalardan çok benim tadımı, benim tenimi arşınladı sanki. Gözleri kapalı, tüy gibi bıraktığı o dokunuşlarda titrememek, kendini koyuvermemek imkânsızdı.

Yakalanma korkusuna rağmen ona tutkuyla dokunmak, öpmek bir teslimiyet gibiydi. Ben Alper'e teslim oldum. Seher nine girse şimdi şu kapıdan ben yine Alper'den çekilemezdim. Öyle bir teslimiyetti o an yaşadığım. Ellerim omuzlarında yer bulmuş, onun beni öpmesine müsaade ederken dudaklarımız kavuşmuyordu ama hissettirdikleri ondan daha öteydi. Soluklarının soluklarıma karışması, dudaklarının tenimde bir dokunuş gibi gezmesi ve her bir ânı sadece hissetmek ister gibi gözlerini kapayışı...

"Alper!" diye seslenen Seher nine kalbimi sonlandıracak gibiydi. Dedim ya şimdi odaya girse ben yine Alper'den çekilemezdim ama o hislerini ve kendini dizginlemede benden daha kuvvetliydi. Kollarının arasından beni usulca bıraktığında yerdeydim ve o bir komşunun durabileceği o mesafeye kadar erişmiş, kapı eşiğinde Seher nine gelmeden önceki yerini almıştı. Sadece birkaç saniyede her şeyi toparlayışı ağzımı açık bırakırken hâlâ dinmeyen göğüs çarpıntıma bir de göz kırparak yeni bir sebep verdi.

"Efendim babaanne," dedi sonra da her şey çok normalmiş gibi. Sesinin tonu bile düzlüğünü koruyordu. Ben konuşsam harfler birbirine girermiş gibi hissediyordum.

"Burada mıydın?" dedi. Sonra odanın içinde beni görünce diliyle demese de gözleriyle yakışık almayacağını belli eder gibi kaş göz işaretleri yaptı Alper'e doğru. "Ne diye dikildin burada sen? Ayıptır da kız iş yapıyor orada."

Alper ise hiç oralı olmadan, tatlı bir gülümsemeyle, "Ayıpsa bana ayıp da babaanne," dedi. "Hem nesi ayıp? Sabahtandır kızı tutmuş temizlik yaptırıyormuşsun bu sıcakta. Dondurma almıştım da onu vereyim, sevabım ayıbımı örter belki dedim."

Alper'in öyle tatlı bir dili vardı ki insan ona ne kızabiliyordu ne sevmeden durabiliyordu. Ben al al olmuşken o bir güzel toparladı içinde bulunduğumuz hâli.

"He vallahi," dedi Seher nine mahcup bir ifadeyle. "Ne yapsam, etsem ödeyemem ben onun hakkını."

Seher nine bizim kırk yıllık komşumuzdu. Ben kendimi bildim bileli onun elinde büyümüş, torununa çocukluğumdan gönlümü düşürmüştüm. Alper sonradan gelmişti Seher ninenin yanına. Annesini kaybedince ve babası başka bir kadınla evlenince Alper'i istememişti gelen kadın. Seher nine de yanına almış, oğlu gibi büyütmüştü. Annesini kaybettiği gün babasız da kalmıştı esasında. Annem sokakta Alper'i bir başına gördüğü her vakit iç çekerek bize bakar; babanın bir gözü evladını görür, onu da anne sağken görür işte, derdi. O yaşlarımda anlamazdım ama sonra büyüyünce anlamsız cümleler de anlamını kazandı. Kimin gözü Alper'i gördü, kim sevdi, kim sevmedi bilmem ama ben çocuk yaşımda bile çok sevdim onu.

Gel zaman, git zaman bizim komşuluğumuz, arkadaşlığımız yaşlarımız büyüdüğünde bir sevdaya evrildi. Ben nasıl sevdiysem öyle sevildim onun tarafından. Küçük yer, biri duyar diye kimseye de söylemedik. Öyle kendi içimizde çok seve seve devirdik seneleri, çok seve seve büyüttük aramızdaki bağı. Sadece ikimiz... Ne bir arkadaş

Ninova

ne bir eş ne bir dost. Gizli saklı, mesafelerle ama bir ömür sürebilecek kadar, dolu dolu bir yaşanmışlıkla...

"Olur mu öyle şey Seher nine?" dedim ondan çok ben mahcubiyetle. "Ben yapmayacağım da kim yapacak? Ne hakkıymış öyle? Ben senin kızın değil miyim? Evlattan hak mı sorulurmuş?"

"Öylesin ya, öylesin," dedi güler yüzüyle başını sallayarak. "Allah bin kere razı olsun senden de seni yetiştirenden de."

Ben haftada bir gelir, temizliğini yapar, iki günde birde ocağına iki tencere yemeğini bırakırdım. Küçüklükten böyle alıştırmıştı annem beni. Seher ninenin geleni gideni olmazdı, kendisi de hastalıklarından sebep öyle büyük işler yapamazdı. Hemen evimizin dibi olduğu için de biz üstlenmiştik her şeyini. Zor gelmiyordu zaten bana. İki oda bir evi vardı. Bir de Alper'i vardı. İşte o bütün gün buradan çıkmamam için bile bir sebep gibiydi. Yokluğunda, görevde olduğu zamanlar ondan kalanlarla avunmak için daha çok açardım bu evin kapısını. Öyle ki bazen onun yatağında uyuyakalırdım.

"Seher teyze," diye bir ses geldi dışarıdan. Diğer komşumuz Nebahat ablanın sesiydi bu. "Seher teyze," diye seslendi tekrar. "Gel, bak, bahçeden tazecik mısır topladım."

Seher nine bastonuyla, "Geldim, geldim," diye olabildiğince hızlı çıkmaya çalıştı ve biz Alper ile yine baş başa kaldık. Eşiğe doğru yaslanmış, elindeki dondurmayı yalarken yüzümde bir gülümsemeyle, "Yakalanıyorduk," dedim.

"Yakalanmadık," diye düzeltti. "Bitti mi işin?" dedi sonra da gülerek.

"Bitti," dedim ben de ona doğru eşiğin kenarına yaslanarak. Aynı yerde, mesafesizdik neredeyse. Bir yandan dışarısını kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da onu yaşamaya çalışıyordum.

"Tüm evi bir saatte temizlerken sadece benim odamda en az o kadar oyalanman beni çok sevmenden kaynaklı diye düşünüyorum."

Öyle yapıyordum sahiden de. En sona bu odayı bırakıyor, çıkmak bilmiyordum. Bunun dışarıdan böyle fark edilmesi de beni

kıpkırmızı ettiğinden, "Hiç de bile," dedim gülerek. "Senin çok pis olmandan kaynaklı."

Alper elindeki dondurmayı burnuma doğru sürerek 'pis yalancı' demek yerine kelimeleri kendi tarzına göre değiştirip "Güzel yalancı," dedi. "Ben ne pisimdir ne dağınığımdır. Bu söylediğine kimse de inanmaz. Sen çok âşığım, doyamıyorum diye itiraf edemiyorsun da."

Hâlbuki her bir hücrem senin aşkından ölüyorum diye bağırıyordu. Ben ona bakınca nefes alıyor, onsuzken bin yıl yaşlanıyordum. Omuz silkerek arkamı döndüğümde, "Diğer seferlerden farklı olarak ben odanda bunu buldum," dedi geri dönerek. Yatağının arkasına doğru düşmüş oyuncak bir ayıcığı alarak, "Bu ne?" dedim. "Böyle bir şey yoktu."

Biraz eskimiş, yıpranmış, rengi solmuş bir ayıcıktı ama güzeldi. Yeni alınmadığı her hâlinden belli olduğundan daha çok ilgimi çekmişti. Elimdeki ayıcığı alıp üzerinde dalan bakışlarıyla, "Gittiğim görevde bir kız çocuğu verdi," dedi buruk bir gülümsemeyle. Belki çok daha derin anlamlar içeren bir bakıştı bu lakin bana ötesini berisini anlatmadan tekrar uzattı. "Kızımız doğduğunda ilk oyuncağı bu olsun diye."

Böyle bir cümleyi sevdiğiniz adamın ağzından duyduğunuzda yeni yeni hayallerin kapısını aralıyordunuz ve o kapılardan bir an önce geçmek isteyen yüreğiniz sizi bir an olsun rahat bırakmıyordu.

"Kızımız," dedim o duyguların tam ortasında. "Kızımız olacak mı ki bizim?"

Bana doğru yanaştı, burnu burnumu okşadı ve "Olacak," dedi beni yeni bir hayalin ortasına sürüklerken. "Hem de senin gibi güzel, akıllı ve annesine benzerliğiyle babasını deli eden bir kız çocuğu..."

Geçmişin bazı anıları, doğurduğu yaraları gizlemekte zorlanmama sebep oluyordu. Şu hâlimi annemden nasıl saklayacağımı bilemeyerek bakışlarımı kaçırsam da gözlerimin dolu dolu oluşu bile yakalanmamı kolaylaştırıyordu. O an fırından gelen alarm sesiyle, "Yemek pişti herhâlde," diyerek öyle bir fırladım ki elimdeki elbiseyi atmam ve odanın içinden çıkmam sadece birkaç saniyemi aldı. Kendimi mutfağa atmadan hemen önce salondaki aynada aksimin dağılmışlığını gördüm. Darmadağındım ve toparlanamıyordum.

Bu hâlime kendim bile bakamıyorken hızlıca çektim bakışlarımı ve adımlarım yine aynı koşar adımlarla mutfağı buldu. Fırından çıkardığım tavuğu tezgâhın üzerine koyarken buharı üzerindeydi ve tüm suratıma dağılırken tuttuğum el bezini aşan sıcaklık parmaklarımı yakıyordu. Hızlıca mermer tezgâhı koyup parmaklarımı dudaklarımın arasına aldım ve "Bu pişmiş," dedim nar gibi kızardığını görünce.

"Bir tabağa koy da Seher teyzene götür," diye bağırdı içeriden. Dolaptan tabak çıkarırken Alper'in orada olup olmadığını bilmediğimden duraksadım. "Bir kişilik mi koyayım?"

Eskiden *Alper de geldi,* desin diye heyecandan elim ayağıma dolanırken şimdi onun geldiğini bir yanım öğrenmek istiyor, bir yanım bundan korkuyordu. *Sağ salim evine dönsün,* diyen yanımla, *ben onu görünce nasıl dayanacağım,* diyen yanım beni büyük bir ızdıraba sokuyordu.

"Alper gelmemiş daha," diye bağırdı annem içeriden. "Seher teyzene kadar koy."

Cevap vermeden dolaptan bir tabak indirdim ve tabağa sıcacık tavuk ve patatesten koydum. Yeni çırptığımız ayrandan da bir sürahiye doldurarak mutfaktan çıktığımda annem hâlâ sandığın başındaydı. "Ben bunu götüreyim, gelirim," diyerek çıktım evden.

Zaten birkaç adımlık mesafede olduğundan bizim kapıdan çıkıp onların bahçeye geçmem bir dakikamı bile almadı. Ortak bir bahçenin iki eviydik. Bahçeyi geçip evin kapısına geldiğimde

kapı yaz olduğu için ardına kadar açıktı ve tül asılıydı. O tülü aralayarak, "Seher nine," diye seslendim.

"Esengül," dedi Seher nine içeriden. "Gel kızım, gel. Uzanmıştım öyle."

İçeri doğru girdiğimde zamanla sararmış krem rengi duvarlarda asılı çerçeveler karşıladı beni. İçerisinde Alper'in de olduğu, ölmüş eşinden, çocuklarından siyah beyaz, bazıları solmuş fotoğraflar...

Salonun tam ortasında yıpranmış ama hâlâ düzenli bir şekilde duran el dokuması kilimi vardı. Kilimin kenarlarını Seher nine gençliğinde ördüğünü anlatır, kıyıp da atamazdı. Bir köşesinde rahmetli Nevzat amcadan kalma eski bir radyo dururdu. Bir köşede ince ayaklı, ceviz ağacından yapılmış bir vitrin ve içerisinde eskilerden kalma fincan takımları, kristal sürahiler ve küçük bir *Kuran* vardı.

Ortada yuvarlak, ahşap bir masa ve birkaç sandalye vardı. Masanın üzerinde beyaz el işi bir masa örtüsü ve her daim üzerinde olan bahçeden kopardığı çiçekleri koyduğu kavanozdan vazosu dururdu. O masada sayamayacağım kadar çok Alper ile karşılıklı oturup ince belli bardaktan çayımızı içmiş, sayamadığım kadar çok sohbetin tadını damakta bırakmıştık. Bu evde, evin içindekilerde, hissettirdikleri de çok başkaydı bana. Desem ki nefret ediyorum. Korkarım ki çarpılırdım. Desem ki özlüyorum. Kendi gururuma kaldıramazdım. Ben hislerimi gerçekliğiyle bile dillendiremezken bana yaşattığı kalp sancısı çok başkaydı.

Elimdeki tabakla odaya girdiğimde onu koltuğa uzanmış hâlde buldum. Ben girince usulca ayaklanmaya çalışınca elimdekileri sehpaya bırakıp ona yardım ettim. "Sana yemek getirdim," dedim tam karşısına otururken. "Sıcacık. Ayran da koydum yanına. Yersin."

Seher nine hafifçe başını sallayarak, "Allah razı olsun," dedi. "Bugün de doyurdun karnımızı."

"Hepimizden," dedim gülerek.

İstemsizce bakışlarım evin içinde ondan yeni izler aramaya koyuldu. Hâlbuki aylardır uğramamıştı bile buraya. Onu görmek istemeyen yanıma onu deli gibi merak eden yanımın savaşında aklımın selameti için, "Alper'den haber yok mu daha?" diye sordum. "Ne zaman dönecekmiş?"

Seher ninenin yüzü aynı bendeki endişeyle soldu ve dudakları sessizce bükülürken telefonunun sesi odayı doldurdu. "Alper'im mi ki?" dedi bir telaşla. O telaşa benim yüreğim de kapıldı ve sessizce bekledim. Yeleğinin cebinden üçüncü çalışında çıkardığı telefonun ekranına baktığında yüzünde gülücükler saçıyordu.

"Vallahi de Alper'im," dedi bir heyecanla telefona sarılırken. "Alo, oğlum."

İstemsizce doğruldum olduğum yerde ve tüm odağımı oraya verdim. "Geldiniz mi?"

Alper'in sesini duymuyordum ama en azından gönlüm rahatlamıştı gelişiyle.

"E dün geldin de niye eve gelmedin ki oğlum?" Duraksadı. "Misafir mi?" diye sordu sonra da. "Gelsin tabii, gelsin. Başımla beraber." Daha telefonu kapatmadan kulağından indirdi. "Bekliyorum, bekliyorum," dedi kapatma tuşuna basmadan hemen önce.

O hâlâ telefon ekranına bakarken, "Ne olmuş?" diye sordum merakla.

"Gelmiş ya dün geceden bizim oğlan," dedi dünyalar onun olmuş gibi.

Onun adı geçince bile yutkunmakta zorlandım. "Niye gelmemiş ki eve?" diye sordum merakıma yeniden yenik düşerek.

Tekrar dudak büker gibi oldu. "Çok geç döndüler diye çocuklarda kalmış. Şimdi de *bir misafir getiriyorum sana,* dedi ama anlamadım. Bir kadın sesi geliyordu arkadan."

O an beynimde bir mermi patlamış gibi hissettim. Sonra Seher ninenin yüzünde güller açtı. "Esengül," dedi heyecanla öne doğru

çıkarak. "Bu deli oğlan bir kısmet mi buldu kendine yoksa? Onu mu getirecek ki bana?"

O an ikinci merminin kafamın içini tamamen dağıttığını hissettim. Bakışlarım dondu, zihnim bulanıklaştı. "Ben... Ben..." dedim devamını getiremedim. Olduğum yerde ayaklandım, nereye sığsam bilemedim. "Ben bilmem ki," dedim nefesim kesilmiş gibi.

Ne gidebildim oradan ne kalabildim. Göreceklerim belki beni ondan soğutur diye, kendi gözümle görmek istediğimden, yüreğimin inkârına karşı çıkabilmek adına kalmak istedim. Bunu nasıl yapacağımı da bilmezken, "Öyle kuru kuru olmaz ki," dedim kelimeler sadece kalmak için anlamları doğururken. "Ben mutfağa gideyim de bir kek falan yapayım. Ayıp olmasın misafire."

"Yap ya, yap," dedi o da ayaklanarak. "Çayın yanına veririz."

Seher ninenin yüzünde bir umut, bir sevinç, ölmeden önce son isteği torununu baş göz etmekken olabileceğinin umuduyla düğün evine çevirdi. Benim ise evin tam orta yerinde cenazem vardı. Elim ayağım tutmazken ben o mutfağa girdim. Bir yumurta aldım, biraz süt ve un. İstemeden de olsa, alışkanlıktan kakaoya da gitti elim. Alper öyle sever diye. Alışkanlıktan... Ben kendimde değilken bile, onun sevdiği gibi çırpmaya başladım o keki. O yanında bir kadınla gelecek diye. Çocukluk aşkıma, gönlümün tek sevdasına, ondan başkasını bilmeyenime onun evinde kek yaptım.

Keki fırına attıktan sonra odaya geçtim ama Allah biliyor ya, vakit geçmek bilmedi. Kalktım, koltuk örtülerini silkeledim, tekrar serdim. Odayı süpürdüm, toz aldım. Gözümün yaşı, içimin yası, canımın acısı belli olmasın diye, Seher nine görmesin diye ben odanın içinde dört döndüm durdum. Gözünün içine bakmaya bile korkar oldum. "Kızım gel, geç otur biraz," dedi ama dinlemedim. O ev bana dar geldi, ben duvarlarına çarptım, durdum. Gidemedim de. Alper dönse dese bana *ne işin var senin burada,* diye verecek cevabım da yoktu esasında. Gidemedim ama. Gözüm görürse gönlüm siler belki dedim, kaldım.

Dakikalar, dakikaları kovaladı ve onca beklemenin sonunda onun arabası kapının önüne vardı. Sadece sesinden tanıdım. Ben onun arabasını bile sesinden tanırdım. Önce bir kapı sesi vuruldu, ardından ikincisi. Gözlerimi sıkıca yumdum ve beklemeye başladım. Kalbimin çarpıntısı dinmek bilmedi. Salonun tam orta yerinde, gözlerim dış kapının üzerinde kaldı. Seher nine dış kapının yanında bastonuyla dikilirken önce Alper dikildi karşısına. Kocaman boyuyla eğildi ve ellerinden öptü Seher nineyi. Ben onca mesafede bile vuran kokusuyla, aylardır hasret kaldığım yüzüyle, sesiyle uzaktan bir yabancı gibi gözlerimle sarıldım ona. Çenem titredi, dudaklarım yoklukla büküldü. Onu görünce bile her şeyi unutmuş, dünyada her şey silinmiş gibi hissettirirken kalbimdeki sancı gerçeği haykırdı.

Alper doğrulurken arkasında, evin tam ortasında beni görünce yüzündeki gülümseme hafifçe soldu ve bakışlarını benden çekmeden hafifçe kenara doğru çekildi. İşte tam o noktada o kadını gördüm. Adını bile bilmediğim, narin, güzel, yüzünde çekingen bir tebessümle duran o kadını.

Onu karşımda ilk kez böyle görüyordum. Gözlerinde bir yabancının izlerini taşıyordu sanki. Dokunmak için bir adım atmıştım ki geri doğru adımladı.

"Alper..." dedim endişeyle. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Değildi. Görüyordum ve onun bu hâli bile beni büyük bir endişeye sürüklüyordu. Sebebini bilmeden bile yüreğime bir kor düştü.

"Esengül," dedi, durdu. Bana bakmıyordu ve ben aklımı yitirecek gibi oldum.

"Söyle..." dedim hızlıca yanına vararak. O benden kaçmadan vardım ona. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve "Söyle," dedim endişeyle. "Ne oldu? Anlat bana."

Elleri ellerimi büyük bir soğuklukla itti ve ben onun tarafından itildiğim o yerde buz kestim.

"Bir şey olmuş," dedim sesim bile titrerken. "Kötü bir şey olmuş?" Gözlerim dolmaya başladı bu yabancılığı karşısında. "Ne oldu?"

Alper'in benden kaçan bakışlarına karşılık o kadar çok göz hizasına girmeye çalıştım ki...

Yüzüme bakmaya yüzü yoktu sanki. Ben ise tüm inatçılığımla ve endişelerimle dimdik durdum karşısında. "Konuşsana!" diye bağırdım en son. "Bir şey desene. Ne oldu?"

Sesimin o denli yüksek tonu oldu onu bana çeviren. Göz göze geldik ama sanki bir ömürlük mesafedeydik.

Buz gibi sesinin arasında, düz bir tonlamayla, "Bitti," dedi. Bitti, dedi ama ben neyin bittiğini anlamadım. Hani çok sevince mala bağlamak deyimi vardı ya. Ben tam olarak o anı yaşadım. Her şey bitebilirdi. Gün bitebilirdi; filmler, şarkılar, en sevdiğin yemek. Bir sürü örnek verebilirdim biten, bitebilecek şeylere ama bunların hiçbirinin arasında olmayanı söyledi o bana.

"Ne bitti?" diye sordum.

"Biz..." dedi.

Her şey bitebilirdi, biz hariç. Bizi bitirdi, her şey hariç. Gün devam etti, şarkılar da susmadı, çocuklar sokakta oynamaya devam etti. Hayat seyrinde aktı ama Alper orada bitenin biz olduğumuzu söyledi. Anlayamadım, oturtamadım, garipsedim.

Yüzümde titrek bir tebessümle, "Saçmalama," dedim geçiştirerek. "Ne bitmesi? Sen iyi değilsin bence bugün. Eve geçelim istersen. Bana anlatamadığın her neyse onu da yarın konuşuruz."

Anlatamadığı başka bir şey vardı diye düşündüm ben. Ne bileyim, aldıramadı içim başka bir ihtimali. İçim aldıramadı ama kulaklarım duydu ya bir kere, gözlerime de engel olamadım, titreyen ellerime de. Koluna girdim sanki beraber yürüyebilecekmişiz gibi. Eve gidecektik. Biz beraber eve de gitmezdik ama şimdi yürüse

benimle, giderdim herhâlde. Yeter ki az önce söyledikleri silinsin istedim kulaklarımdan.

O ise gerçek bu dercesine, "Esengül!" dedi tok bir sesle. Kolumdan çıktı, karşıma geçti ve acımasızca, "Bitti!" dedi.

Kafamda bir mermi patladı gibi hissettim. Gözlerimdeki yaşlar artık durduramadığımdan birbiri arkasına akarken, "Ben yapamıyorum artık seninle," diye sürdürdü konuşmasını. "Olmuyor. Denedim ama eskisi gibi bir sevgi kalmadı içimde. Dünden beri nasıl söylesem diye düşünüyorum ama bunu yumuşatacak bir şey bulamadım. Ayrılık konuşmaları yumuşatılmıyormuş."

Ayrılık konuşmaları yumuşatılmıyormuş. Ayrılmışız biz. Ayrılık konuşmasıymış bu yaptığımız. Zihnime bir sürü şey doldu ben engel olamadan. Sonrasını düşündüm istemeden. Zihin, akıl sağlığını korumak için sonrasını düşünüyormuş. Düşündüm. Tamam Esengül, dedim. Ayrılmak istiyorsa ayrılsın. Sen ona mecbur değilsin ki. Okuluna devam edersin, arkadaşlarınla vakit geçirirsin, yeni hobiler edinirsin. Unutmak bu kadar zor değildir ki. Bakarsın yoluna sen, dedim. Zihnimde onsuz mevsimler geçirdim, günler, geceler...

O öfkeyle, "Tamam," dedim sadece. Kendi kendimi ben iyileştiririm, dedim.

"Tamam," dedi ve bitti.

Sonra o geçen mevsimlerde, günlerde, gecelerde bir noktanın eksik kaldığını hissettim. O noktaya odaklandığımda yaşanmış anıların, geçen zamanın, rutinleşen şeylerin eksikliği nefesimi kesecek gibi oldu. Alper ile olan zamanlar, onu beklemek, ona kavuşmak, onun sesine sarılıp uyumak, endişesi, merhameti, bana olan sevgisi öyle büyük bir boşluk oluşturdu ki çıkardığımda kalbimin ortasında bir bıçağı çeviriyorlarmış gibi hissettim.

Arkasını dönüp gideceği o yerde ben onun gidişini kabul edemedim. Canımın acısı nefesimi keserken tüm gururumu bir kenara bırakıp önüne atladım. Öyle öfkeli, öyle kırgın, öyle mutsuzdum ki ağlayan hâlimden bile utandım. Ellerim göğsüne doğru vururken, "Niye?" diye sordum. "Seneler sonra ne değişti de bitti sevgin?"

Ninova

Cevap veremedi. Baktı, kaldı öyle. Tekrar ellerim göğsüne doğru vurulduğunda, "Söyle," dedim ama bitap düşmüş hâldeydim. Ellerim ayaklarım tutmuyor, düşecek gibi oluyordum. O bir şey demeden gidecek gibi olduğunda tekrar ayaklarım peşinden sürüklenircesine önüne geçti. Tüm öfkemle gözyaşlarımı silerken, "Başkası değil mi?" diye sordum. "Başka bir kadın var, değil mi?"

Sustu.

Bir tane daha vurdum göğsüne doğru. "Başkası var. Söyleyeceksin bana. Başkası var, değil mi?"

İnkârını bekledi bir yanım ama o çaresizce göğsüne vuruşlarıma ellerimi tutarak karşılık verdi. Beni tutması değil de, "Evet," diye bağırması durdurdu beni. Ellerinin arasında can verdim sandım. "Evet, başkası var. Başkasına âşık oldum. Çok âşık oldum."

Başkasına âşık oldum. Çok âşık oldum, sözleri yankılandı zihnimde. Karşımda gördüğüm görüntüde gözlerim doldu sadece. *Çok âşık oldum*, dediği kadındı muhtemelen yanında getirdiği. Çok âşık oldum diyebileceği kadar da güzeldi.

"Hoş geldin kızım," dedi Seher nine tüm içtenliğiyle. "Buyurun, buyurun, geçin içeri."

"Öpeyim teyzeciğim," diyerek Seher ninenin elini kavradığı o ilk anlarda zaten geçer notunu da aldığını biliyordum. Yüzünde mahcup bir ifade varken Alper'in bakışları benim üzerimdeydi, biliyordum ama ben o kızdan gözlerimi alamıyordum. "Rahatsız ettik seni de, kusurumuza bakma."

"Olur mu kızım?" dedi Seher nine. "Misafir berekettir. Hoş gelmişsiniz. Buyurun, geçin."

Önde o, arkasında Alper içeri girdiklerinde öylece es geçemediler beni. Salonun tam ortasında oluşumla yüz yüze

geldik ve "Merhaba," dedi bana da sıcacık ama benim içimi buz gibi eden bir tebessümle. "Ben Şifa."

Şifa... Adını tekrarladım içimden. Elini uzattı. Ne yalan söyleyeyim, onun gibi yüzüme bir tebessüm konduramadım ama elini sıktım. "Esengül," dedim tok bir sesle.

Hemen arkasındaki Alper ile göz göze geldiğimizde benim içimin acısı öylesine taze, öylesine tekrar kanamaya müsaitti ki ne öfkemi gizleyebildim ne acımı. Herkesin ortasında, Seher ninenin de merak ettiği o soruyu büyük bir öfkeyle sordum.

"Sevgilin mi?" dedim Şifa'yı yok sayıp direkt Alper'i muhatap alarak. Seher ninenin şaşkınlıktan ve muhtemelen ayıp olduğunu düşündüğünden değişen yüz ifadesini de önemsemedim.

"Kızım..." dedi Seher nine mahcup bir ifadeyle. "Kimse kim. Sorulur mu öyle şeyler?"

Şifa'ya olan mahcubiyetini şaşkın bir gülümsemeyle örtbas etmeye çalışıyordu ama ben öyle öfkeliydim ki Alper'den bir cevap alana kadar kim ne demiş, önemsemedim.

O cevap vermeden tekrar aynı öfkeyle konuşmaya devam ettim. "Niye sorulmasın Seher nine? Öyle eve kız arkadaş falan getirilmez bizim buralarda. Arkadaşım diyemezsin yani. Buraya kadar getirdiğine göre ciddi düşündüğün biri sanırım."

Alper'in kaşları çatıldı, cevapsız kaldı ama Şifa kalamadı. Yüzünde rahatsız olmuş bir ifadeyle ikimizin arasına doğru girdiğinde, bence o beni anladı. Beni gözlerimden okudu ve tam konuşacağı sırada Alper, "Mir Aslan komutanımın misafiri," dedi. "Buralarda kimi kimsesi yoktu ve epey canı sıkkındı. O da benim gibi babaannesiyle yaşıyormuş ve kaybetmiş. *Babaannemi paylaşırım ben seninle, senin de babaannen olur, kimsesiz kalmazsın,* dedim, aldım, buraya getirdim."

Seher ninenin umutları bir bir sönerken benimkiler hâlimizde hiçbir şey değişmemesine rağmen dirildi sanki. Şifa'ya bakışım da değişti, yüzüme bir anda sinen o gülümsemeye de engel olamadım. Alper'in söylediklerini Şifa da onayladı.

"Zor bir durumdaydım. Mir Aslan, Alper ve diğerleri sağ olsunlar bana yardım ettiler. Bugün hiç istemediğim bir durumun ortasında kalınca zayıflık göstererek yanında ağlamış bulundum. O da beni öyle eve bırakmayı içine sindiremeyince buraya gelmeyi teklif etti. Rahatsızlık verdiysem özür dilerim," dedi tüm mahcubiyetiyle.

Bu kadar açıklama yapması bile gerekmiyordu esasında ama o bence bir kadın olarak beni anladı. Alper ile aramızda geçen o kısacık bakışmada, hesap soruşumdaki tonda ve şüphesiz cayır cayır yanan kalbimin gözlerime vuruşunda. Anladı ve kendini açıklama ihtiyacı hissetti.

"Estağfurullah," dedim ben de aynı mahcubiyet ya da daha doğru tabirle yaşadığım gönül rahatlığıyla. "Ben sadece meraktımdan sordum. Hepimizin zaman zaman kötü hissettiği zamanlar oluyor. Seher nine hepimizin babaannesi gibi. Eminim dizinin dibinde sana da yer açacaktır. Ben de bir arkadaş, kardeş, eş, dost, komşu hangi sıfatın ardına koymak istersen buralarda olurum senin için. *Ankara'da kimsem yok,* dediğinde beni de aklına getir."

Belki de gördüğüm ilk an yaşadığım o önyargıdan sebepti bu çabam.

"Ayakta kaldın kızım," dedi sözümün bittiği yerde Seher nine. "İçeri geçin de orada konuşalım."

Alper'e bakmamaya çalışıyor ama bir yandan da adımlarımı yavaş tutup onun önünde durarak onu daha çok hissetmeye, kokusunu içime çekmeye çalışıyordum.

Oturma odasına geçtiğimizde Alper tekli koltuğa, ben karşısına oturmuştum. Seher nine ise Şifa'yı yamacına çekerek divana oturtmuştu.

"Demek buralardan değilsin," dedi. Sonra da bir sohbete koyularak, "Nerelerdensin kızım sen?" diye devam etti.

Elini tutmuş, kendi kucağına doğru koymuştu. Şifa da hiç yabancılamamıştı bu durumu ve yüzündeki o tebessümle, "Boluluyum ben," demişti.

"Ben kek yapmıştım," dedim ayaklanarak. "Çayla birlikte getireyim."

Alper'in bakışları sürekli olarak üzerimde dolaşıyordu ve ben mutfağa gittiğimde Seher nineyle Şifa'nın konuşma seslerini işitiyordum. Dolaptan birer tabak çıkardım ve dilimlediğim kekleri yerleştirirken önce bana yaklaşan o adımların sağlam olmayan o zemini titretişini işittim. Ardından arkamı döndüm ve Alper ile karşılaştım.

"Evin kızıymışsın gibi davranmayı daha ne kadar sürdüreceksin?"

Sorusuyla afalladım ve bizim aramızdakilerden çok daha öte olan o durum karşısında, "Ne saçmalıyorsun sen be?" diye sordum. "Ben zaten bu evin bir kızıyım. Sen buraya gelişlerimi sana mı bağlıyordun gerçekten? Gerçekten mi Alper?" diye sordum sesimin tonuna dikkat etmeden. "O kadar mı tanıyamadın sen beni? Seher nine benim de babaannem sayılır."

"Sayılır ama değil Esengül," dedi bıçağı boğazıma dayarcasına. Bir iki adım geri çekilip gözlerini kaçırdı ve sesinin tonu biraz olsun düştü. "Benim yokluğumda babaannemle ilgileniyorsunuz, sağ olun ama ben varken burada olmanı istemiyorum."

Kırmaya çalışıyordu beni. Bile isteye kırmaya çalışıyordu ama bundan çekinen de yine o oluyordu. Bakışları, tavırları, kaçırdığı gözleri...

"Niye?" dedim üzerine doğru giderek. "Korkuyor musun yoksa benimle aynı yerde durunca kendini tutamamaktan?"

Sorum onu apansız bir anda yakalamış gibi irkildi. Cevabı muhtemelen inkâra dayanacaktı fakat onu yapmasına bile gerek kalmadan telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığı telefonla, "Buyurun komutanım," diyerek içeri doğru gittiğinde ben de elimdeki tabakları tepsiye tepiştirerek içeri ilerledim.

Ben tepsidekileri dağıtırken Şifa da bana yardım etti.

"Babaanneme getirdim komutanım," diye sürdürdü konuşmasını aynı resmî tonlamayla. "Sizi arayacaktım ama..." Şifa'ya doğru baktığında cümlesine devam etmedi. Şifa ise kısa bir an Alper ile göz göze gelmiş, sonrasında hiç umurunda değilmiş gibi kekini yemeye koyulmuştu.

"Emredersiniz komutanım," dedikten sonra telefonu Şifa'ya doğru uzattı ama Şifa telefona garip garip bakmaktan başka bir şey yapmadı.

"Hıı," dedi omuz silkerek.

"Telefona istiyor."

Şifa tekrar omuz silkerek kekini yemeye döndü ve iştahla yediği keke karşılık, "Sen mi yaptın?" diye sordu bana. Başımı salladım. "Çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

Alper yok sayılmanın getirdiği o şaşkınlıkla telefonu kulağına koyduğunda, "Almıyor komutanım," dedi. "Kek yiyor," diye devam etti ve hemen sonrasında da, "Peki, komutanım," diyerek telefonu tekrar uzattı.

Bu sefer burnunun ucuna kadar sokulmuş telefona karşılık, "Ne konuşacakmış?" diye sordu aksi bir sesle ve baskın bir tonlamayla. Mir Aslan abinin de bunu duyduğuna emindim.

"Sormadım," dedi Alper.

"Sorabilirsin o zaman," diye karşılık verdi. "Sonuç olarak beni sana emanet ederek öylece bırakıp gitti. Benimle ilgili merak ettiği şeylerin cevabını da senden alıp seninle bana iletebilir."

Alper'in arada kalmışlıktan gerildiğini benim kadar Seher nine de görebiliyordu ve elindeki telefonu bir anda aldığında Alper ne yapacağını bilemedi. "Benimledir Aslan'ım," dedi. "Aklın kalmasın hiç." Şifa'nın yüzüne doğru bakarak, "Biraz yaşlanmış

gözleri ama iyidir iyi," dedi. "Gözüne yaş düşürenlerin peşine düş sen. Buradakinde kalmasın aklın."

Şifa'nın imalı gülümsemesiyle tabağına dönmesi bir oldu ve Alper telefonu Seher nineden alırken babaannesi pot kırmış gibi dudaklarını birbirine bastı. "Birazdan götüreceğim eve komutanım, merak etmeyin," dedi.

Şifa ise ondan bahsedilmiyormuş gibi tabağıyla oynamaya devam ediyordu. "İyi çocuktur Aslan'ım," dedi Seher babaanne. "Sağ olsun her daim gelir, hayır duamı alır, öyle gider gideceği yere. Sayar, sever."

Şifa cevap vermedi söylenilenlere. Alper de telefonu kapattıktan sonra eski yerine oturdu.

"Buralarda mısın artık?" diye sordum konuşma olsun diye. Benim burada durmamam gerekiyordu aslında ama ben kendime engel olamadım. *Git,* diyen aklıma *biraz daha kan ona,* diyen yüreğim baskın geldi.

Şifa ne zaman gideceğinin, nerede kalacağının cevabı kendisinde yokmuş gibi bir huzursuzlukla dudak büktü. "Bir süre buralardayım ama temelli kalmayacağım," dedi. Sonra da bana dönerek "Sen?" dedi. "Buralı mısın? Çok güzel bir yüzün var. Geldiğimden beri bakıp duruyorum, sonra da rahatsız olursun diye korktum. Yanlış anlama, sürekli bakmam güzelliğinden."

Alper'in yerde olan bakışları usulca bana doğru çıktığında kalbim çarptı deli gibi. "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Evet, buralıyım ben. Edebiyat okuyordum, bu sene mezun oldum. Atanana kadar da buralardayım."

"Ne kadar güzel," dedi iç çekerek. "En kısa zamanda gönlünün istediği yere atandığın haberini de alırım inşallah."

"İnşallah," diyerek karşılık verdim. "Bizzat kendim haber vereceğim sana. Numaranı verirsen..." diyerek girmiştim ki konuya Şifa geri çekilerek, "Bir telefonum yok," dedi.

Çok şaşırdım o an söylediğine. Bu devirde telefon kullanmamak çok tuhaftı. Telefon başlı başına bir ihtiyaçtı.

"Olsun," dedim onun düşen yüzüne karşılık. "Ben de yanına gelirim hem fena mı, görüşmüş oluruz öylece. Aaa, sen Melek ablayla tanıştın mı?" dedim sonra da aklıma gelen fikirle. "Biz her ay öyle toplaşır, otururuz. Sen de katılsana bize."

"Tanıştım," dedi bir yer edinmenin sevinciyle gözleri parlayarak. "Olur tabii. Sizin için sakıncası olmazsa burada olduğumda katılırım ben de aranıza."

"Ne sakıncası olacak?" dedim gülerek. "Ben konuşurum Melek ablayla. Bu ayki buluşmayı da erkene alırız, diğerleriyle de tanışmış olursun."

Seher babaanne de bizim anlaşmamıza karşılık gülerek Şifa'nın dizine vurdu. "Heh, gördün mü bak, ne iyi oldu böyle? Hem çalacak kapın oldu hem arkadaşların. Biz kimsesiz koymayız seni buralarda, sen hiç o yüreğini dara düşürme."

"Bir de gelmeyeceğim diyordun," dedi Alper de tebessümle. "Eve gidip, odanın içine tıkılıp ne yapacaktın sanki?"

Geldiğinden beri o kadar az konuşmuştu ki daha çok konuşsun istedim. Şifa minnetle başını eğip çayını yudumlayarak arkasına yaslandığında benim çekemediğim bakışlarım Alper'deydi ve arkadan annemin sesi duyuldu.

"Esengül!" diye bağırdı bahçenin diğer tarafından. "Esengül! Kime diyorum ben?"

Elimdeki çayı bırakıp hızlıca ayaklanarak, "Geldim," diye bağırdım pencereye doğru. Hemen pencerenin dibinde oturan Alper'e doğru eğilmek durumunda kaldığımdan gövdem yüzüne doğru kapanmıştı. Hızlıca geri çekildiğimde bakışları yüzüme doğru çıktı.

"Ben gideyim," dedim Şifa'ya doğru. "Tanıştığıma çok memnun oldum."

Ninova

Şifa elimi sıkmak yerine kalkıp ayaklanarak bana sarıldığında, ona aynı karşılığı verdim.

"Esengül," dedi Seher nine ben geri doğru çekilirken. "Sabahtandır sizin evde bir telaş var kızım. Hayır olsun inşallah?"

Yüzüm istemsizce düşerken o haberi Alper'in gözlerinin içine bakarak vermek istedim. "Akşam görücü geliyor bana Seher nine," dedim. "Onun koşuşturması var."

Alper'in âdemelması yavaşça kalkıp düştü, gözlerini üzerimden çekmedi ama bir şey de demedi. Benim yüreğimi yakan, onun yüreğini kül etsin istedim.

"Ay, deme," dedi heyecanla. "Seni de veriyoruz he. Kimlerden, tanıyor muyuz oğlanı?"

Dudak bükerek Alper'e bakmayı sürdürdüm. "Bilmem," dedim, bir tepki versin diye için için ölürken. "Sormadım da. Çok bir anlamı da yok benim için. Akşam gelsinler, hayırlısıyla olur zaten."

"Öyle şey mi olurmuş kızım? İyi midir, kötü müdür, öğrenmek lazımdır en başında. Sorup soruştururduk."

Onun içinde kopan fırtınaları görmek, bilmek, duymak için nelerimi vermezdim benim içimde fırtınalar koparken. Ben sandım ki bu haberi duyduğunda yakıp yıkacak, *olmaz,* diyecek, dökecek bana içini. Öyle olmadı. Beni bir kere vurduğu yetmezmiş gibi bir kere daha vurdu.

"Ben biliyorum babaanne," dedi. Dudaklarım hafifçe aralandı, kaşlarım çatıldı. "Bizim Kadir gidiyor akşama Esengül'e. İyi çocuktur yani."

Seher ninenin sesi arkada uğultu gibi geliyordu ve benim beynim dönüyordu. Onun söyledikleri ve onun dışında her şey silikleşti. Kapıya doğru tutundum. Kadir onun en yakın arkadaşı, kardeşi, sırdaşı, dostuydu.

"Ka... Kadir mi?" diye sordum titrek bir sesle.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Geçenlerde geldi, söyledi bana. Gönlü varmış sende. *Çok seviyorum*, dedi. Ben de *git iste babasından, yakışırsınız, Esengül iyi kızdır*, dedim."

O söylediklerini sanki bir ağırlık taşımadan söylemişti. Oysa benim yüreğime oturan yük öylesine ağırdı ki nefes almak bile zorlaştı. Bile isteye, kendisi benimle evlenmesi için onu layık görmüş, destek olmuştu. İçimde bir dalganın kıyıya çarptığında parçalanması gibi bir şey koptu. Güven, umut, bir zamanlar hissettiğim o saf sevgi... Hepsi birer birer yerle bir oldu sanki.

"Ben..." dedim kaldım. "Ben gideyim."

Ne gözlerim bir şey görüyordu ne kulaklarım duyuyordu. Arkamı dönüp ayaklarım sürünürcesine dış kapıya doğru ilerlediğimde, attığım her adımı bir asır sonra atıyormuş gibi hissediyordum. Zihnim bulanıktı ve kalbimde bir hançer vardı.

Tam dış kapının oradayken, "Esengül," diye seslendi Alper. Gözlerim dolu dolu usulca arkamı döndüğümde onu gördüm ama her şey anlamsızlaşmış, renkler bile solmuştu. Bana doğru adımladı ve tam önümde durdu. "Seninle ayrıldıktan sonra söyledi," dedi açıkça. "Yani ayrılığımıza onun hislerinin sebep olduğunu düşünme. Bir şeyden haberi yok. Ben söylemedim de. Kadir iyi çocuktur ama sen de biliyorsun. Seviyormuş da seni. İstediğin gibi bir hayat sunar sana. Mutlu eder seni."

Mutlu eder seni...

Bu söylemi öylesine komik geldi ki gülmeden edemedim. Alper konuşmaya devam etti ama benim kulaklarım artık onu duymuyordu. Kafamın içinde yankılanan tek şey, hayal kırıklığımın çınlayan o sesiydi.

"Ben şimdi sana ah etsem..." dedim içimde biriken bu acıyla ne yapacağımı bilmezken. Yüksek başlayan ses tonum, cümlenin sonunda omuzlarımın düşmesine sebep oldu. "Benim sana ahım da tutmaz ki."

Ninova

Kalbimin derinliklerinde bir yer benden sökülüp alınırken çekip gitmeden hemen önce duamı ve bedduamı aynı cümlede topladım. "Ama sen yine de hak ettiğin neyse onu yaşa."

Mir Aslan Türkoğlu

Ben de biliyorum yüreğim böylesi çarparken başka bir eli tutmamam gerektiğini, çekip gitmem gerektiğini ama insan seneler önce verdiği sözden öylece cayamıyor işte. Siz hiç yüzünüze kapatılan kapıları arkasında kimse olmadığını bile bile yumrukladınız mı? Ben yumrukladım. Senelerce. Selim amca öldüğünden beri ve o kilit üzerimde unutulduğundan beri defalarca kez yumrukladım.

Çocukken verilen söz çocuklukta kalmıyordu. Üstüne anılar, yaşanılan ve yaşanılmayan şeyler de siniyordu. Belki o gün Selim amca sadece bizi susturmak, o gün ve sonraki kısa sürenin üzerini örtmek için bizden o sözleri almıştı ama sonra o sözleri bozabileceğimiz bir gün de olmamıştı. Selim amcanın tabutunu babam yaralı hâlde omuzlarında taşırken ben de hıçkıra hıçkıra ağlayan Asude'yi kucağımda taşımıştım. Yarım kalmışlıklarını ben sarmak mecburiyetinde hissetmiştim. Çünkü Selim amca babamı korurken şehit düşmüştü. Asude'nin çocukluktan yarım kalışının suçlusu olarak da senelerce ben kendimi görmüştüm.

Her eksik hissettiğinde, her ağladığında, her ihtiyacı olduğunda yanında olmam gerektiğini düşündüm. Oldum da. Oldum ama gönlüm bir kardeşten, arkadaştan öte hiç sevmedi, sevemedi onu. O ise bana karşı beslediği ateşini hiç söndürmedi. Babasından ötürü yaşayamadığı çocukluğunun sebebini kendimde ararken kendini yalnız ve eksik hissetmesin diye beraber geçirdiğimiz onca zamanın yaşanmışlıkları da bugünün bizini oluşturdu. Hem yaşananlar hem yaşanmayanlar aradaki bağın günden güne güçlenmesine sebebiyet verdi. Sadece bir söz olarak kalmadı yani hiçbir şey.

Sevmedim, sevemedim ben Asude'yi. Gözümü kapadım, hayal ettim yüzünü ama başka bir yüz aldı yerini. Şifa'nın yüzü. Saçmalık dedim. Bunu kendime kaç kez söyledim, yemin ederim, bilmiyorum. Bir asker olarak ayaklarımın yere sağlam basması gerek benim. Rüyaların, hayallerin benim gerçekliğimde etkisi olamaz, olmamalı. Defalarca tekrar ettim bunu kendime ama aklımın açıklamalarını kalbim kabul etmedi. Her şeyin bir anlamının olduğunu fısıldayan o sesi susturamadım.

Susturmak istedim. Aklımın baskın olduğu o noktada bu nişanın mantıklı bir karar olduğunu, sözümü tutmam gerektiğini, Asude'nin bunu beklediğini ve hak ettiğini söyledim. Her şeyin yerli yerinde olması gerekiyordu. Görev, disiplin, kararlar. Bunlar benim dünyamın değişmez dinamikleriydi. Sonra Şifa'nın kalbime yaptıkları aklımı sikti attı. Tüm askerî disiplinlerimi, bastırmam gereken duyguları bile altüst etti. Evet dediğime bir ses, bir koku, bir göz, bir damla yaşla yenildim.

Kalbimde bir yankısı var ki nasıl anlatsam bilmem. Ne kadar inkâr etsem de aklımın kabul etmediği bu hissi kalbim bir türlü susturamıyor. Beynim disiplinle çalışmak için beni kamçılıyor ama kalbim onu görünce, duyunca, hissedince düzensizce atıyor ve ben içimdeki bu savaşı nasıl kazanırım, bilmiyorum. Ne sözümden cayıp Asude'yi bir kez daha eksik bırakmaya gönlüm razı oluyor ne de Şifa'yı öylece atabiliyor. Üstelik sadece bunu düşünmek bile beni hırçın, öfkeli bir adama dönüştürüyor. Şifa'nın bana yaşattığı şey gerçekliğin ötesinde bir güç taşıyor ve içimde çok derin bir izler bırakan bu duyguyla nasıl baş ederim, bilmiyorum.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

Asude'nin sesi zihnimdeki tüm sesleri bastırarak beni gerçeğe döndürdü. Dönüp baktığımda yolu epey ilerletmiştik ve nereye gideceğimizi de bilmiyordum. Şifa'yı Alper ile gönderdikten sonra merak edip aradığımda sesini bile benden sakınması içime öyle bir oturdu ki yürüdüğüm yolu bin kat yürüsem, dağları aşsam yine nefes alamaz gibiydim. Asude ile konuşmam gerekenler vardı ama benim aklımdaki tek şey Şifa'ya bir telefon alıp

Ninova

ona vermekti. Başkalarının vasıtasıyla ulaşmak, ulaşamamak zulümdü. Bir de tabii başkaları vasıtasıyla ret yemek. Ulan tamam konuşmak istemiyorsun madem, al telefonu *konuşmak istemiyorum,* de, kendin kapat. Sen benim emrim altındaki adam vasıtasıyla beni neden bu duruma düşürüyorsun? Etrafıma bakınıp bir kafe ararken gördüğüm telefoncuyla önce kafamın içindeki o sesi susturmak istedim.

"Bekle iki dakika," diyerek Asude'yi yolun ortasında bıraktığımda adımlarım hızlıca mağazayı buldu.

"Selamün aleyküm," diyerek araladığım kapıda karşımdaki genç çocuk, "Aleyküm selam abi," diye karşılık verdi.

"Bana bir telefon, bir de hat lazım," dedim hiç uzatmadan. Tezgâhın arkasında bir dünya telefon vardı ve o, "Tabii abi," diyerek onlara yöneldiğinde, "Hangi model?" diye sormuştu. Baktım, baktım, hiçbir halt anlamadım.

Modelinin, markasının benim için hiçbir önemi olmadığından, "Aradığımda açılan model," dedim ve muhtemelen bunu kendime olan öfkemle biraz dik bir tonla söyleyince genç çocuk afallamıştı.

"Ya kardeş, bakma sen bana," dedim olabildiğince kendimi dizginlemeye çalışırken. "Ben bir gidip geliyorum, elli tane model çıkmış. Ne bileyim, ver bir tane işte. Bir de hat ver oradan bana."

Çocuk kapalı kutu bir telefonu çıkardıktan sonra bir de hat çıkardı. "Hattı takayım mı abi?" diye sordu. Hiç düşünmeden, "Tak koçum," dedim.

Bazı kâğıtlar çıkardı, imzaladım. O sırada o da telefonun kurulumunu falan halletti. Camdan dışarı baktığımda Asude hâlâ bıraktığım yerde, öylece dikiliyordu. Bu kızın gerçekten beklemekle ilgili fantezileri olduğunu düşünmeden edemiyordum. Sormadan kilometrelerce yürüyor, senelerce bekliyor, *dur,* diyorsun, duruyordu.

"Hallettim abi," diye telefonu uzattığında, "Eyvallah," diyerek aldım. Bir yandan da arka cebimden cüzdanı çıkararak fiyatını

Ninova

sormadan kartı uzattım. Telefon elimde boş bir hâlde duruyordu ve ben ilk olarak kendi numaramı yazdım.

İsim yerine Mir Aslan yazdım sonra duraksadım ve onunla tanıştığım o ilk âna gittim. *Mir ya da Aslan, istersen ikisini bir kullan,* dediğimde Mir öylesine baskın çıkmıştı ki dudakları arasından ben ismimin öylesi narin ama bir o kadar kuvvetli söylendiğini daha önce hiç duymamıştım. O yüzden onun da öyle kaydetmek isteyeceğini düşünerek sadece Mir yazdım.

Aslında sonrasında Melek'i kaydetmeyi de düşündüm ama bir şeye ihtiyacı olduğunda önce beni değil de onu ararsa endişesi sarınca *siktir et,* dedim kendi kendime. Sadece ben yeterdim ona. Telefonu ve kutusunu poşetin içine koyup, "Hayırlı olsun abi," diyerek uzattığı fişi de aldım. Elimle buruşturduğum fişe bakmadan çöp kutusuna attıktan sonra, "Hayırlı işler," diyerek çıktım dükkândan.

"Yuh, ulan! Kız bıraktığım noktadan kenara bile kaymamış," dedim gayriihtiyari sesimi dışa vurarak. Karşıya doğru koşar adım geçtiğimde hemen arkasında kalan kafeyi göstererek, "Girelim mi şuraya?" diye sordum.

"Olur," dediğinde başımla içerisini işaret ettim ve o önde, ben arkasında kafeye girdik. Ne konuşacağıma dair bir sikim bildiğim de söylenemezdi. Kafenin içi dolu ama benim kafamın içi bomboştu sanki.

Masalardan birine oturduğunda yanındaki sandalyeyi benim için çekse de ben tam karşısındaki sandalyeyi tek elimle çevirdim ve aramıza mesafe koyarak karşısına oturdum. Hemen başımızda biten garsona cevap vermeden önce Asude'ye baktığımda, "Su," dedi.

"Su ve çay," diye ekledikten sonra garsonun gitmesiyle Asude'ye doğru döndüm.

Gerginlikten her tarafım uyuşmuş, olduğum yerde bir doğrul bir otur ne yapacağımı şaşırmıştım. "Asude..." diye başlayan konuşmam onun söze atlamasıyla kesildi.

Eli elime doğru uzandı ve "Mir Aslan!" dediğinde konuşmanın ortasında benim o an aklıma öyle saçma sapan bir şey düştü ki şok oldum. Ben adama *fark etmez bir telefon ver,* demiştim ama Şifa için fark edip fark etmeyeceğini düşünmemiştim. Aldığım telefon çok eski model bir şeyse kıza rezil olmak da istemezdim, onun kendisini eski şeylere layık gördüğümü düşünmesini de istemezdim. Öyle dert oldu ki içime, çok alakasız bir yerde, çok alakasız bir şekilde aklıma dolan sorunun cevabı beynimi kurcalarken bir anda telefonu cebimden çıkardım ve Asude'ye doğru uzatarak, "Bu telefonun modeli çok eski mi?" diye sordum.

Allah belanı versin Mir Aslan!

Asude de sorumu garipsemiş, yüzünden okunacak şekilde elimdeki telefonu alıp bakmıştı ve hiç sorgulamadan başını iki yana sallayarak bana uzattı. "Hayır," dedi sonra da içimi rahatlatarak. "En son çıkanlardan bu telefon. Neden ki?"

Gönül rahatlığıyla telefonu cebime koyarken, "Boş ver," dedim. "Önemli değil. Biz konumuza dönelim."

Konuyu dağıtan zaten sensin. İkinci kez Allah belanı versin Mir Aslan!

Asude toparlamakta hiç zorluk çekmeden, gözleri dolu dolu bana, "Hakkım değil mi?" diye sordu. "Bana nişanlanacağımızı söyledin ve ben hazırlık yaparken senin nişanlın ile birlikte alışveriş yaptığını öğrendim."

Haklıydı. Hem de sonuna kadar haklıydı ama benim gönlüm bu nişana da razı olmadığından ne onun açısından düşünebiliyordum ne de aksini yapmak için kendimi tutabiliyordum.

"Şifa buraya yabancı. Hiç kimsesi olmadığı gibi giyecek doğru dürüst kıyafeti bile yok. Başkasından bir şey isteyemeyecek kadar da gururlu. O mağazaya girdiğimizde ben sadece bir şeyler alıp çıkacaktım ama *nişanlın mı her şeyi en ince ayrıntısına kadar dizmek gerek,* deyince *evet,* demiş bulundum." Duraksadım ve "Açıkçası bunu açıklamak benim için de çok gergin hissettiriyor," dedim oturduğum yerde gerginlikten kasılarak. "Sen kendince haklısın

ama ben bu içinde bulunduğumuz duruma adapte olamıyorum ve sanırım olamayacağım."

Yüzümde o vazgeçmişlik ifadesi epey belirgin olunca Asude korkmuş olmalı ki, "Biliyorum," dedi tekrar. "Biraz sert çıkıştım belki, özür dile..."

Özür dilemesi gereken o değildi ve ben bunu ona yapamazdım. Sırf benimle birlikte olmak istiyor diye, haklı olduğu konuda ona özür diletemezdim.

"Asude," diyerek böldüm konuşmayı orta yerinden. Ellerim şakaklarımda, gergin bir şekilde, "Ben sana *evet,* dedim ama ben onu gönülden demedim," diye girdiğim konuşmanın başında bile Asude'nin gözlerinden bir damla yaş usulca süzülmüş, başını hemen öne eğmişti.

"Biliyorum," dedi hıçkırarak.

"Asude!" diyerek daha garsonun masaya koymadığı suyu yanımıza gelmesiyle tepsiden alarak ona uzattığımda, "İç şunu," dedim. "Bu şekilde devam edersen de konuşmadan kalkalım buradan."

Benim için zaten her şey bir hayli zorken bir de karşımda böyle ağlaması iyice çaresiz bir duruma düşürüyordu beni. Ben Asude'yi gönülden bir aşkla sevmiyordum ama bir arkadaş olarak değer veriyordum. O yüzden her şey benim için daha zor bir hâle geliyordu.

Asude hızlıca suyu içerek derin nefesler aldı ve karşımda durduğunda biraz daha toparlanmıştı. "Biliyorum," diye girdi konuşmaya. "Sen yıllar önce verdiğin sözü beklettin, durdun. Sonunda *tamam,* deyişin de bu yükten kurtulmak içindi. Beni sevmiyorsun Mir Aslan. Ben bunu biliyorum."

"Biliyorsan niye?" dedim öne doğru çıkarak. "Niye diretiyorsun senelerdir?"

"Çünkü ben seni seviyorum, Mir Aslan!" dedi üstüne basa basa, kendinden emin bir şekilde. "Hem de çok seviyorum.

Çocukluk desen artık çocuk da değiliz. Benim sana olan hislerim hiç azalmadı ki... Ben büyüdükçe onlar da büyüdü, hayallerim de büyüdü. Çocukken sadece seninle olmak yeterken şimdi seninle çocuğumuzu büyütmek istiyorum ben."

O an beynimden vurulmuşa döndüm. Bir cümle bana her şeyin gerçekliğini ayan beyan gösterdi sanki. "Ne çocuğu?" dedim önünü ardını düşünmeden o anki öfkeyle. "Ben çocuk falan istemiyorum ki Asude. Sen neden kendi kendine sürekli bir düşüncelere giriyorsun, ben anlamıyorum ki."

Olduğum yerden ayaklandığımda sandalyem geri doğru savruldu. Şakaklarımda bir damar patlayacak gibi atmaya başladı. Ben anne ve babamı terör örgütü yüzünden aynı gün kaybetmiş bir çocuk olarak böyle bir mesleğin içinde kendi çocuğuma da bu ihtimali yaşatamazdım. Benim hayallerimde, aklımın ucunda hiçbir zaman baba olmak yoktu. Bu benim için keskin, aşılamaz bir sınır gibiydi ve Asude kurduğu hayallerle, hisleriyle beni bir evliliğe mecbur bıraktığı yetmezmiş gibi şimdi o keskin sınırlarımı da aşmaya çalışıyor, onlar üzerine hayaller kuruyordu.

"Tamam," dedi beni sakinleştirmek ister gibi alçak sesle. "Tamam, Mir Aslan. Ben lafın gelişi söyledim zaten." Gözlerimin içine bakıyor, samimiyetini kanıtlamaya çalışıyordu. Elimden tutup tekrar geri oturttuğunda o da hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. "Konumuz bu değil üstelik. Ben Şifa'yı yanlış anlamışım," dedi yüzüne kondurmaya çalıştığı bir tebessümle. "Sen yardım etmek istemişsin."

Bu da yalandı. Ben Şifa'dan *nişanlım,* diye bahsederken bundan hiç rahatsızlık duymamıştım ama bunu Asude'ye açıklarken rahatsız hissetmiştim. Derin bir nefes aldığımda, "Biz şimdi nişanımızı düşünelim," dediğinde, "Asude..." dedim gözlerimi kaçırarak.

"Mir Aslan," dedi beni susturarak. "Biliyorum, beni hiç sevmedin ama sevmeyi de denemedin ki hiç. Ben bekledim ama sen hiç denemedin. Hep arkadaş gözüyle baktın bana. Bir kez bana başka gözle bakabilsen belki sen de seversin." Ona doğru çevirdim

Ninova

bakışlarımı ve yüreğimde tek bir kıpırtı bile olmadı. Bence o da gördü ama tüm sınırları zorladı. "Hem sen Ferit amcanın oğlusun," dedi o tatlı diliyle. "Ferit amca gibi sözünde duran, mert bir adamsın. Öyle yetiştirdi baban seni. Sen de ona layık bir evlat olduğunu gösterdin senelerce bana. Benim babam Ferit amca için canını verdi ama oğlu da bana canı gibi baktı. Eminim babam da yerinde rahat yatıyordur. Öyle de yatsın, Mir Aslan. O yüzden, sözünde durabilmen için de bana bir şans vermen gerek. Sana söz veriyorum, eğer deneyip de sevemezsen seni anlarım ama dene önce. Lütfen. Ben bunca sene beklemişken hak ediyorum bunu, Mir Aslan."

Beni babamdan vurdu, Selim amcadan vurdu. Konuşacak, üstüne edecek tek bir kelime bırakmadı. Senelerce olduğu gibi ama bu sefer, en azından vazgeçmek için bir kapı açarak tüm yollarımı kapadı ve kollarını boynuma sararak, "Söz veriyorum," dedi. "Sen sadece dene. Şu nişanı bir yapalım. Bak gör, biz çok güzel olacağız seninle."

Şifa Sürmeli

Kaybolmanın en kötüsü kendi içinde olanıymış. Kendini anlayamamak, kendini bulamamak... Yitirdiğini aynı yere koyamamakmış. Ben kendimi yitirdim. Yitirdiğimi de başka yere koyamadım. Ruh bulur yolunu diyerek bıraktım akışa. O buldu yolunu ama ben o yola çıkmayı kendime yakıştıramadım. Gidemedim de. Gidebilirdim esasında. En çok ben gidebilirdim. Yersiz, yurtsuz, kimsesiz... Gidebilir ve dönmeyebilirdim. Gidemedim. Bir şeyler pranga vurdu ayaklarıma. Belki korkaklık, belki acizlik... Güvenli bir liman bulunca fırtınalarla savaşmaya gücüm olmadığından sığındım oraya. İyi olana alışmak insanoğlu için en kolay olanıymış. Hiç yaşanmamış gibiydi benim hissettiğim. Geçti gitti ve ben bu güvenli ortama birkaç günde

alıştım. Oradan dışarıya çıkmak istemedim. İstemediğim için de beni istemeyenleri bile göz ardı ettim. Ama bugün Mir tarafından orada bırakılışımı edemedim.

Kendi kendime kızdım. Öyle çok kızdım ki en çok ben yaktım kendi canımı. *Acizsin, korkaksın, sen bir aptalsın,* dedim kendime. *Bir insan iki günde tanıdığı birine bu kadar bağlanmamalı,* dedim. Bunun muhakkak psikolojide bir tanımı vardır lakin nedir bilmem. Ben senelerce kaybolduğum yerde Mir Aslan tarafından bulunduğumdan içim onu çok başka kabul etmişti. Rüyalarımı kadere düğümlemiştim. Bugün de beni orada Alper ile bırakıp gidişine gönül koymuştum. Asude ile nişan evresinde oluşuna, beni bıraktığı hâle kızmıştım. Hakkımmış gibi. Mecburmuş gibi. O da yabancıydı bana. Beni evine aldı diye, en kötü kâbuslarımdan uyandırdı diye hiçbir şeye mecbur değildi. Bilakis ben mahcuptum ona karşı. Ama gönlüm aksini söyler gibi ona gücenince de çok kızdım kendime.

Asude ile çekip gidişleri geldi aklıma. Kayboldum kafamın içinde yine ve yine. Ağladım, çok ağladım. Gidecek bir yerimin olmamasına, içinde bulunduğum hâle ve yalnızlığıma... Her şeyin birikip de taşması gibi bir andı benim için. Alper beni ağlar hâlde görüp de babaannesine götürmeyi teklif edince bu eve gelmektense oraya gitmeyi tercih ettim. Alper, Esengül, Seher babaanne beni öyle içten karşıladı ki aile samimiyetini seneler sonra belki de ilk kez hissettim.

Alper beni eve bıraktıktan sonra Münevver Hanım ile oturduk biraz. O anlar da en gergin anlardı benim için. Ben bir yabancı ile yan yana geldiğimde, evime misafir geldiğinde konuşmak için kırk konu ararken Münevver Hanım benim yüzüme bile bakmamıştı. Muhtemelen nişanlı olarak tanıştırılma hadisesinden haberi vardı ve onun tavrını sürdürüyordu. Soru sormamıştı, ilgilenmemişti. Tanımak merakına bile girmemiş, öyle göz ardı etmişti. Mecbur da değildi elbette ama insan yine de bu kadar belli bir şekilde istenmediğini hissettiğinde buruklaşıyordu. Sanki sığındığım o limanda biri beni denize geri itmişti ve kimse yine kayboluşumun endişesinde değildi. Bu tetiklenmek demek miydi, bilmiyorum

Ninova

ama o his beni saatlerce ağlattı. Münevver Hanım'ın yanında kısa bir süre oturup odama geçmek istediğimi söylediğimde onun da canına minnetmiş gibi ağzını bile açmamıştı ve ben odaya geçip gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamıştım.

Fırtınalardan kaçmış ama kendi içimdeki ilk rüzgârda savrulmuştum. Dağılışımın toparlanışı için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu içimden. Tek istediğim kendimi yük görmediğim bir evde, kendime ait bir yatakta, üzerimi sıcacık bir battaniyeyle örtüp güven dolu bir uykuya dalmaktı. Şimdi ise izin verseler günlerce çıkmayabilirdim bu yataktan. Pencereleri açmaz, perdeleri ömür boyu kapalı bile tutabilirdim. Ama bunu yapabilecek kadar bile bu eve ait değildim. Uykunun bir an olsun gözüme girmediği o yatakta saatlerce dönüp durdum. Zaman zaman kalkıp penceremin perdesini aralayarak gönlümün içerlemesine rağmen Mir Aslan'ı aradı gözlerim ama bulamadım. Arabası henüz görünürde yoktu. Ev, gece sessizliğindeydi. Münevver Hanım iki saat kadar önce evin tüm ışıklarını kapatmış, benim olduğum kattaki odasının kapısını da çekmişti usulca. Bir tek ben ayaktaydım ve bir öte bir beri dönmekten sırtımdaki yaraların kaşıntısına sebep olmuştum.

Kabuk tutmaya duran yaralar delicesine kaşınıyordu ve olmayan tırnaklarımla kaşımaya çalışmak hem sırtım için bir hayli zordu hem de yaraları taze olan tırnaklarımın kanamasına sebep oluyordu. Oturdum, kalktım, uzandım. Elim sırtıma gitti defalarca kez. Sırtımı bir yerlere sürtüp kaşımak istedim, beceremedim. Sırtımı kontrol etmek için de başka bir ayna aradım, bulamadım. Benim odamdaki ayna küçücük ve çok yukarıda olduğundan sadece yüzümü ve omuzlarımı görebiliyordum. Daha fazla dayanamayınca da usulca araladım odanın kapısını. Eski oluşundan sebep biraz gıcırtılı sesler çıkarsa da açtığım aralıktan geçmeyi başararak çok ses çıkarmamaya özen gösterdim. Parmak uçlarımda merdivenleri inerken elim hâlâ sırtımdaydı. Kaşıdıkça kaşınıyor ama tam da erişemediğim için delirecek hâle geliyordum. Parmak uçlarımda indiğim merdivenin sonu salona çıktı. Dış kapının hemen karşısında olduğunu bildiğim

Ninova

boy aynasına doğru yürüdüm. Işığı açmaya çekindim. Kimseyi uyandırmak istemedim ama böyle ne yapacaktım, onu da bilemedim. Kısa bir an gözlerim zifiri karanlığa alıştığında sokaktan gelen ışıkla da birlikte biraz daha seçilebilir olmuştu her şey. Geldiğimden beri üzerimden çıkarmadığım elbisenin fermuarını tek başıma açmaya çalıştım. Zorlansam da becerebildim ve kollarımdan biraz düşürüp yan döndüğümde sırtımı görmeye çalıştım. Bir yandan kaşıyor, bir yandan yaraların ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyordum ve o sırada hiç beklemediğim bir şey oldu.

Ben kendi kendime mırıldanırken, elbisenin sırtı açık, omuzları biraz düşük ve bence bir hayli müstehcen bir hâldeyken ışık açıldı. Gecenin karanlığı dağılıp gün gibi her şey açık seçik ortaya serildiğinde başımı çevirmemle Mir Aslan ile karşılaştım. Ellerim elbisenin göğüs kısmında kalmış, omuzlarım dekolte oluşturarak bir açıklıkta kollarıma düştüğünde, "Hıh," dedim panikle. İkimizin de bakışlarında şaşkınlık ve ne yapacağını bilmezlik vardı ve öylece birbirimize bakıyorduk. Hemen önümü döndüm, elbisemi toparlamaya çalıştım ve onun hâlâ prizden çekilmemiş eli arkamı dönmemle birlikte ışığı kapattı. Kalbim çarpıyordu ve dinecek gibi değildi. Üzerimi bile toparlayamadım titremekten.

Tekrar ve tekrar karanlığa hapsolurken, "Şifa," dedi o da ne diyeceğini bilmez bir hâlde. "Sen uyumadın mı? Ben..." Kelimeleri titrekti. "Bir anda bilmeden ışığı açtım ama..."

İkimiz de olduğumuz yerde kalmış, aynı utanç duygusunu taşıyorduk. "Ben..." dedim aynı şekilde ne diyeceğini bilmez hâlde. "Uyuyamadım da. Sırtım çok kaşınınca..."

Devamını anlatmaya lüzum yoktu fikrimce. Her şey açıkça ortadaydı zaten.

Konu bir anda sırtıma gelince, "İlaç vermişlerdi ya hastanedeyken," dedi Mir Aslan mutfağa doğru yönelerek. Sesinde de azarlar bir ton vardı. "Ben almıştım onları sana. Kullanmadın mı sen?"

Ninova

Ben peşine gitmedim ama o elindeki ilaç poşetiyle geri döndü. Hâlâ zifiri karanlıktaydık ama o karanlığa alışmış, birbirimizi seçer hâldeydik. "Ben..." dedim biraz çekinceyle. "Ben kendim halledemedim." Sonra bunun acındırmak gibi olacağını düşünüp toparlamak istedim. "Aklıma da gelmedi zaten. Çok önemli değil. Geçiyor onlar zamanla kendiliğinden."

Mir Aslan ise benim önemli değil dediğim konuyu gündemi hâline getirmişti. Kaşlarını çatarak, "Bu sefer kendi kendine iyileşmeyecek o zaman Şifa," dedi. "Kendi kendine iyileşirken sana yaşatacağı çileyi göz ardı etmene izin vermeyeceğim."

Eli bileğimi kavradığında ona karşı koymadım ve peşinde ilerledim. Beni oturma odasındaki koltuğa oturttuktan sonra yanıma otururken, "İznin var mı?" diye sordu.

"Neye?"

Gecenin karanlığı her şeyi gizleyip saklıyordu ama sesindeki kırılmışlığı, yorgunluğu ve bitkinliği gizleyemiyordu. Mir Aslan'ın içi dağılmıştı sanki ama kendisi ayakta durabiliyordu. Ben ise hiçbirini yapamıyordum.

"Sana dokunmama."

İki kelimenin aramızdaki sessizliğe bir çığ gibi düşmesi kalbimin ritmini değiştirdi. Ne demek istediğini anlamıştım. Yaralarıma şifa olmak istiyordu. Benim yapamadığımı yapıp tenime kendi elleriyle derman olmak istiyordu. Bir koltukta, tek karışlık mesafede birbirimizin yüzüne bakarken başımı salladım ve sırtımı ona döndüm. Koltukta hareketlenişi kalkmaya yeltenmesinden kaynaklıydı ve o an içimden bir his ışığı açacağını söyleyince, "Işığı açmasan olur mu?" diye atıldım.

Bu sefer de o kabul gördü. Başını sallayıp tekrar koltuktaki yerine oturduğunda usulca omuzlarımı kapattığım elbisenin kollarını indirdim. Sırtım ve omuzlarım çırılçıplak karşısındayken Mir Aslan'ın nefesini hissettim önce tenimde. Aramızdaki ufacık mesafeler onun güçlü solukları için bir hiçti. Sessizlik, karanlık ve onun nefeslerinin peşine nasırlı ellerinin yumuşak dokunuşları

eklenince benim nefesim tıkandı içimde. Hareket edemedim, nefes alamadım, çıkacak yüreğime engel olamadım. Sadece öyle sessizce bekledim. İşaret parmağı yaralarıma o sertliğinin aksi bir yumuşaklıkla dokunmaya özen gösterdi ve sonra diğer parmakları eşlik etti. Nasırlı ellerinin narin dokunuşları yüreğindeki merhametin göstergesi gibiydi. Öyle çok sessizlik oldu ki yüreğimin çarpışı dışarıdan duyulacak korkusuyla konuşmak istedim. Kırgınken, böyle içerlerken, içinde bulunduğu hâlden memnun değilken nasıl oluyordu da onu gördüğümde böyle her şeyi unuturcasına ona çekiliyordum?

Kırıldığım yerden kelimeler korkarak dilimin ucuna geldi, konuşmayı unutmuşum hissi yarattı ama tek seferde beklemediğim bir soruyla çıktı dudaklarımdan.

"Asude ile aranda bir sorun olmamışımdır inşallah."

Benim bile sormayı beklemediğim o soru pişmanlıkla gözlerimi kapatmama sebep olsa da Mir Aslan bunu yabancılamadı. "Olmadı," dedi sadece ve ben, "Anladım," dedim. Deme ihtiyacı hissettim. İrdelemek de kırılmak da hesap sormak da hakkım değildi. Gerildim, bunaldım, ateşlere daldım. "Senin için oldu ama," dedi ben söylemeden. Susrum, sessizliğimi bir cevap kabul etti. "Olduğu için telefonuma da cevap vermedin. Bana *konuşmak istemiyorum*, demek yerine emrim altındaki adam vasıtasıyla reddederek cezalandırdın."

Ben bu açıdan hiç düşünmemişrim lakin bu ona epey dert olmuş gibiydi. Kendimi nasıl, hangi kelimelerle ifade etsem bilemedim. Onun telaşındayken elim onun arkamda olduğunu unutarak sırtıma doğru gittiğinde parmaklarımı dokundurduğum yerde onun parmaklarıyla birleşti. Kaşıyacaktım ve o bunu anlamış gibi bana engel olmak istercesine duvar örmüştü önüme. Parmaklarım parmaklarının arasına karışır gibi olduğunda başımı istemsizce yan çevirdim ve gecenin karanlığında göz göze geldik.

Ben orada bir yenilgiyi daha yaşadım. "Bana bırak," dedi usulca ve ben ellerimi çekerken yutkunmakta zorlandım. Parmakları okşar gibi kaşıyacağım yerin üzerinde dolandıktan sonra

parmaklarının ucundaki kremi dağıttı tenime. Dağılan ise ben oldum. Mir Aslan'm dokunuşlarında şifa bulurken aklımdan oldum.

"Oldu Mir Aslan," dedim hiç saklamadan. "Hoş bir durum değildi. Ne Asude açısından ne de benim açımdan. Öyle bir durumun içinde kalmak istemezdim. Şu an burada kalmak istemediğim gibi. Seni cezalandırmak da istemedim. Ben kimim ki seni cezalandırayım ayrıca? Sadece ben de öylece bırakılıp gidilmeyi içerledim. Konuşmak istemedim ve konuşmadım."

Tekrar bir sessizlik aramıza girdiğinde, "Haklısın," dedi sadece. Ses tonunun yumuşaklığı karakterinin aksi bir şekilde geceye örtünür vaziyetteydi. O her durumun, her ortamın şeklini alabilecek bir adamdı sanki. Gece ile bile kusursuzca bütünleşebiliyordu. Kırgındık, kızgındık fakat oldukça dingin bir konuşmanın ortasındaydık.

Sessizlik etrafımızı sardığında, "Çok mu istiyorsun?" diye sordu. Tekrar başımı yan çevirdiğimde gözlerinin sırtımda, parmaklarının tenimde çizdiği o sınırlarda dolandığını gördüm ve ona baktığımı fark ettiği an gözlerimle buluştu.

"Neyi?"

Nefesinden aldığım o alkol kokusu fazlaca belirgin değildi fakat hiç yok da değildi. Oldukça ciddi sorduğu bu sorunun cevabını aynı ciddiyetle sürdürdü. Gözlerimin içine bakıp cevabı orada arar gibi, "Gitmeyi," dedi. "Gitmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?"

Yüzüme sahte bir tebessüm otururken, "Kalamam," dedim net bir şekilde tekrar önüme dönerek. "İstenmiyorum ve hoş da durmaz Mir Aslan. Sen nişanlanacaksın. Kim olarak burada kalacağım ki?"

"Misafirim olarak."

Yapma, dercesine bir tebessüm oturdu yüzüme. "Misafirliğin de bir süresi vardır. Bir gün, iki gün, belki üç gün. Üç günden sonra misafirlik olmaz. Siz bana bir zaman da veremiyorsunuz

Ninova

burada kalacağım süre için. Ben bu misafirliği belirsiz bir süre devam ettiremem. Üstelik beni istemediğini bildiğim insanların içinde hiç devam ettiremem."

Sustu. Bir cevabı ya da çözümü yokmuş gibi. Derince bir nefes sırtıma döküldüğünde dudaklarının arasından o çaresizliğini belirten kelimeler döküldü. "Ben gerçekten ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Benim burada oluşum onun da işini zorlaştırıyordu ve ona dert olmak, içine yük olmak beni bana kırdırıyordu. "Bir şey demene gerek yok," dedim tok bir sesle. "Sen elinden geleni yaptın beni kurtararak. Daha fazlası için kendini mecbur hissetme. Ülgen Komutan ile konuşup bir çözüm buluruz."

Odama çıkmak istedim. Hemen şimdi konuşmayı kesmek ve mümkünse bu saatten sonra Mir Aslan ile olabildiğince az iletişim kurmak istedim. Benim yüreğimin sağlığı, onun da selameti için. Kırgındım içinde bulunduğumuz hâle. Nişanlı bir adam değildi şu an ama öyle olacaktı en nihayetinde. Elim elbisenin omuzlarına giderken kendimi de öne atmak istedim fakat Mir Aslan'ın atik hareketleri beni benden önce yakaladı. Elleri omzumun iki yanından kavrarken, "Ne oldu?" diye sordu. Ellerimin üstünde elleri vardı ve bu sefer ses tonu endişenin getirdiği bir tokluktaydı. Elbisenin kollarını kapayamamış ben kumaş parçasını avuçlarken o benim ellerimi avuçladı.

"Yeterli," dedim sadece. "Teşekkür ederim."

Sesime koyduğum mesafeyi fark etmemesi imkânsızdı. Tıpkı benim onun konuşmasıyla o mesafeleri aştığını hissetmem gibi. "Değil," dedi ellerimi tutup yavaşça indirirken. "Yeterli falan değil. Neden kaçmak istedin sen şimdi? Neye kızdın? Bana mı?"

"Hiçbir..." dedim ama devam edemeden parmağının değdiği yerdeki acıyla sızlanarak irkildim. Muhtemelen kaşırken kanattığım bir yaraya ilaç denk gelmişti ve ben cayır cayır yanıyordum. Belimden darbe almış gibi yerimde doğrulurken dudaklarımın arasından çıkıp odada yankılanan o inleme sesi Mir Aslan'ı da

panikletti. Ona doğru bir kaçış gibi geri çekildiğimde parmakları belimin yanından içeri doğru yayıldı. İkimiz de istemediğimiz bir durumda kaldık. Gerilen sırtımla nedenini anlaması da bir oldu. Ben sabit kalmışken o da parmaklarını tenimde sürüyerek geri çekip kendi de geri çekildi. Eğilip sırtıma doğru üflerken hiç olmadığı kadar yakınlaşmıştık. "Yalan söyledin. Allah çekmedi, bak, gördün mü?" dedi laf yetiştirmekten de geri durmayarak.

"Yalan söylemedim. Sadece söylemek istemedim."

Bana yansıyan ses tonu eğlenir gibiydi. "Şimdi daha da meraklandım." Üzerine düşecekti ve ben de yüreğine dert olmaktan endişe ediyorum, senin için bir seçim olmak istemiyorum demekten korktuğumdan konuyu kapatmak istedim. "Mir Aslan," dedim mesafeli bir sesle. "Gerçekten yeterli. Teşekkür ederim."

Sınırları zorlardı, sınırları baştan çizerdi fakat istemediğim o yerde de geri çekilmesini bilirdi. Çekildi. Ben mesafeli bir sesle istemediğimi ikinci kez dile getirince cayır cayır yanan tenime bir nefesle veda etti. Yaktığı canımı üfleyerek sarmak istedi. Parmaklarını elbisenin kollarına geçirdiğinde yavaşça yukarı çekti ve hemen peşine elbisenin iki ucunu birleştirerek hiç zorlanmadan tek eliyle o fermuarı kapattı.

Artık önüme döndüğümde yüz yüzeydik. Gecenin karanlığı bizi gizleyemiyordu. "Teşekkür ederim," deme ihtiyacı hissettim tekrardan.

"Rica ederim," diyerek oturduğu yerde düz dönerek kendini geri doğru bıraktığında arkasına yaslanmıştı. Bacaklarını iki yana açmış, yorgun bedenini koltuğa bırakmış, başı tavana bakar hâldeydi. O ne düşünüyordu bilmiyorum ama benim aklımdan geçenler onu gördüğüm ilk andan beri hayranlıktan ibaretti. Yine gidebileceğim bir andaydım ama gidemedim. Onu izlemek yapılabilecek tüm eylemlerden çok daha iyi hissettiriyordu bana. Uzunca bir süre tek başına bir mücadele verince yanında senden daha güçlü ve korkusuz birini görmek güven veriyordu. Bıraksalar Mir Aslan'ın yanından bir an ayrılmayacakken bunun yanlış olduğunun da bilincindeydim.

Ninova

Ona doğru çevrili olan bedenimde, Mir Aslan'ın da bacaklarını iyice açarak oturmasıyla dizlerimizin teması kaçınılmaz olmuştu. Ufacık dokunuşların bile gecenin sessizliğinde yankısı, hisleri büyük oluyordu. Odanın içine dağılan nefeslerinin kuvveti gibi.

Sessizliğimizi onun dingin ama tok sesi bozdu. "Sen neden uyumadın?"

"Uyuyamadım," dedim açıkça. Bakışları hâlâ tavanda asılıydı ve benimkiler de onda. "Korktum yine dün akşamki gibi olurum diye."

"Ben buradayım," dedi başını yaslandığı koltuktan bana çevirirken. "Güvenle uyuyabilirsin artık. Saat çok geç oldu zaten."

Ona duyduğum güvenin o da farkındaydı ve bu, kaybetmek isteyeceği son şeylerden biri gibiydi. "Öyle yapayım," dedim gülümseyerek. Adımlarım gitmek istemese de buna mecbur olduğumu da bildiğimden ayaklandım ve "İyi geceler sana," dedim.

"İyi geceler," dedi sadece. Koltuğun arkasından dolanıp giderken bakışlarım hâlâ onun üstündeydi. Her şeyin durduğu bir anda sadece onu izleyebilirdim. Öyle de yaptım. İçimde büyüyen bu acı, boynuma dolanan bir zincir gibiydi. Gitmeliydim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Aklım her şeyi bırakıp kaçmam gerektiğini fısıldarken kalbim *kal ve belki de son kez izle* diye haykırıyordu. Gözlerim ona değdiğinde içim titriyor, nefes almakta bile zorlanıyordum. O başka bir dünyanın içindeydi ve ben oraya giremezdim. Sadece izledim. Sessizce, gölgelerin arasına saklanarak... Tam gideceğim anda oldukça yavaş olan adımlarım Mir Aslan'ın elini boynuna götürüp acıyla sızlanmasıyla durdu.

Parmakları boynuna gittiğinde ve o yaslandığı yerde doğrulduğunda, "İyi misin?" diye sordum. Cevabını da beklemeden ona doğru yürümeye başladım. "Bir şey yok," dedi ama dinlemedim. Yanına oturdum. "Arada oluyor böyle. Geçer şimdi."

"Arada oluyor ve hiç doktora gözükmedin mi?"

Boynundaki o bölgeye doğru bakarken o da sağa sola doğru çevirerek rahatlatmaya çalıştı. "İlaç kullandım ama öyle bir şey değil bu ya. Arada bir ağrı saplanıyor işte. Onda da böyle sızlatıyor ne ağrı kesici ne başka bir meret fayda ediyor."

Dokunduğu bölge omzuyla bağlantılı bir yerdi ve muhtemelen kullandığı ağır silahların sebep olduğu bir ağrıydı. Onun *geçer, iyiyim,* demelerini ben dinlemedim bu defa. Sadece ona ve çektiği ağrıya odaklandım. Kimmişiz, neymişiz, yasakmış, izinmiş dinlemedim. Ona doğru sokuldum ve sırtını göğsüme doğru yaslayarak bir elimi alnına koydum. Diğer elim ensesine doğru sarıldığında, "Şifa," dedi şaşkınlıkla.

Başını hafifçe kenara doğru çevirdiğinde, "Şimdi de sen bana bırak," diye fısıldadım, az önce benim sırtımla ilgilenişine karşı. Öyle yaptı. Alnından destek alarak ensesindeki o ağrıyı dağıtırken şakaklarına ulaşan parmaklarım başına da masaj yapıyordu. O an ikimiz de kendimizi o ânın içine hapsettik. Benim girdiğim o girdaba Mir Aslan da çekildi. Kendini koyuverip başını geri doğru attığında başı koynuma düşecek vaziyetteydi.

O kadar yanımda, o kadar benimleydi ki nefes alışverişlerindeki o değişimi bile fark ediyordum. Gözleri kapalı ama dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Kendini tamamen bana bırakmış, ellerimin arasında gevşeyerek, "Sen..." dedi büyülenmiş gibi. "Sen nasıl bir şeysin?" Ellerimi biraz öteye çeksem ondan kaçacakmışım gibi ellerimi takip ediyordu ve bu, istemsizce bir gülümseme oluşturuyordu yüzümde. Ona iyi gelebilmek, benim ona güvendiğim gibi onun da bana güvendiğini bilmek öylesine huzur vericiydi ki.

Gözleri kapalı, gitgide gevşerken teninin parmaklarımda bıraktığı o hisle doldum, taştım. Mir Aslan bana çekiliyordu anbean. "O boktan ilaçların kesemediği ağrıyı parmaklarının ucunda böylesi oynatman..." Dudakları arasında hafifçe sızlandı, iç çekti ve derin bir nefes aldı. "Büyülü mü senin ellerin?"

Onu gevşetmek için tenini iki parmağımın arasına sıkıştırıyor, sonra da usulca bırakarak okşuyordum. Dokunduğum her yerde

Ninova

bunu yapmam ve parmaklarımın baskısının yavaş yavaş azalıp artması Mir Aslan'ın devamını istemesine sebep oluyordu.

Öyle ki elim alnından düşüp tek şakağına doğru indiğinde yüzünü avuç içime yasladı. Daha da öte gitme der gibi. "Nereden öğrendin?" dedi o bağımlılıkla. Kısacık saçlarının avucuma dolmasıyla yüzünün avuç içimde bıraktığı sıcaklığa içim çekildi.

Küçücük bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Sen söyledin ya demin. Büyülü benim ellerim."

Belki de bizim birbirimiz için yaratılışımızdan dolayıydı birbirimize bu denli iyi gelişimiz. Böyle büyük düşünceler, böylesi kısa bir zaman diliminde mümkün müydü, bilmiyorum ama onu gördüğüm ilk andan itibaren diğerlerinden farklı hissettim, farklı gördüm. Bunu da bizim bile mâni olamayacağımız büyük bir kudrete bağladım. Kader... Çünkü akıl sınırlarımda beni tatmin edecek bir cevap yoktu. "İyi geldi mi?"

Gözleri kısa bir an aralanıp benimkilere kenetlendiğinde, "Yıllardır hastaymışım da..." dedi, duraksadı. Sonrasını söyleyip söylememek arasında tereddütlü olmasına rağmen gözlerimin içine baka baka bilinçsizce mi, bile isteye mi bilmem ama beni dağıtarak döküldü. "İlk kez *şifamı* bulmuşum sanki. Daha nasıl anlatayım?"

Ellerimin arasında bana olan muhtaçlığıyla bakarken benim de ona olan muhtaçlığımın güçlü bağı ikimizi de sardı. Gülümsememin solması mutsuzluktan değildi. Hissettirdiği o yoğun duygunun ve ikimizin arasında geçen o kuvvetli bağın bu denli hissediliyor oluşundandı.

Tekrar gözlerini kapatması ise benim işime geldi. Zira kelime haznemde ona cevap verebilecek cümleleri bulamıyordum. Aheste aheste teninde dolanan ellerimle avucumun içine sığmasına izin verdim. O kendine sığınmaya bir yer aradı, ben de ona o yer oldum. Tıpkı onun bana olduğu gibi.

Ninova

"Benim babaannem köyün eli şifalı kadınlarındandı. Ben de onunla birlikte yetiştim. Ondan el aldım, ondan öğrendim. Doğru noktalara dokunmayı bilirsen kesilmeyecek ağrı yoktur."

"Ellerinin de tiryakisi olacağız yani," dedi ve ben birkaç saniye duraksadım. Bence o da bunu söylemeyi beklemiyor olsa gerek duraksamıştı ama bozuntuya vermeden susunca ben de bir şey diyemedim.

Karanlıkta dahi orta sehpanın üzerinde parıldayan o kurşunun parlak rengi gözlerimi kamaştırınca içimde tutamadım ve ellerimin arasında her şeyi dökülecekmiş gibi duran o adama, "O kurşunun bir hikâyesi var mı?" diye sordum. Haddim de hakkım da değildi. Belki de en özeline girmekti ama başını da sonunu da düşünmeden sordum. O ise çekincemin aksine, "Annemden kaldı," dedi. "Benim annem vuruldu. Babamla aynı günde, gözümün önünde, küçücük yaşımda. Onun içini delip geçen kurşun o."

Sesinin donukluğu, soğukluğu, acısı geçmemiş küçücük yaşım dediği o yaşının öfkesi gibiydi. Bir kurşunun elbette ki iyi bir hikâyesi olmasını beklemiyordum fakat beklediğim de anneden alınan bir yara olması değildi. Mir Aslan'ın çok küçük yaşta hem annesiz hem babasız kalışı, kimseye olmayan güvensizliği ve sabah yolda giderken fark ettiğim o soğuk düşünce yapısı, kapanmayan yarası buradandı demek ki. Bir insan şüphesiz yürekten güvenmeyi ve sevmeyi en çok annesinden öğrenirdi. Mir Aslan kendini büyütmüş, yetiştirmiş ama annesinden açılan o boşluğu, o boşlukta olması gereken şeyleri kendisi yerine koyamamıştı. Nedenini nasılını sormadım, sorgulamadım ama onun ne denli acı çektiğini onu gördüğüm ilk anda gözlerinden anladım.

"Başın sağ olsun," dedim parmaklarım hâlâ ensesinde onu daha fazlası için rahatlatmak isterken. "Ama sen de sağ ol, Mir Aslan."

Anlamamış gibi gözlerini araladığında avucuma yaslı olan yüzünü istemsizce sevdim. Gece karasının düştüğü o çocuk gözlerinde küçük bir çocuğu sever gibi, usul usul okşayarak... "Haddim

değil belki ama anladığım kadarıyla sana senelerdir eşlik eden bir kurşun o. Peki annenin canını alan o kurşun seni yaşattı mı Mir?" diye sordum. "Bunca senedir yaşattı mı? Sen kendine yazık etmiyor musun? Çocukluğunun en sancılı, en acılı kısmını hiç unutmak istemez gibi yanında taşımak o canına günah değil mi?"

"O çocuğun günahını düşünmüşler miydi ki zamanında şimdi ben düşüneyim?"

Öfkesinin kaynağı öylesine nasırlaşmıştı ki bugün bile koparıp atmak mümkün değil gibiydi. "Evet, sen düşüneceksin," dedim onun aksi bir söylemle. Bu sözlerimden hoşlanmadığının bilincindeydim. Yapabilseydi eğer muhakkak bugün olduğu gibi ellerimin arasından kalkmak ve kaçmak isterdi fakat şu an ellerimin onu yatıştırmasına öylesine kapılmıştı ki ne söylersem söyleyeyim beni itemez gibiydi. "Seni senden başkası düşünmez ki, Mir. En çok sen öğrenmedin mi bunu senelerdir? Seni sen düşüneceksin. Bak, seneler önce atılmış o bir kurşunu sen bugününe bin olarak taşımışsın. Başkası istese bunu sana yapamaz. Sen kendi kendine yaşatmışsın bunu."

Düşe kalka değil, yana yakıla, feleğin çemberinden, ölümün eşiğinden dönerek öğrenmiştim ben bunu. Sen kendini düşünmezsen, sen kendini kurtarmazsan, çabalamazsan, onların sana bıraktığıyla, verdiğiyle, sana attığıyla yetinirsen bir çukurda debelenip daha da dibe çökerek ödüyordun bedelini. O yüzden Mir Aslan'ın kendini düşürdüğü bu hâl kendimden tanıdık olunca daha da içerleniyordum sanki.

"Senin annen gözünün önünde ölmemiştir. Eşit değiliz. Sen bunu anlayamazsın," dedi öfkeyle. Ben onun öfkesini de görmezden geldim.

"Acını küçümsemek, unutturmak değil niyetim," dedim. "Acılar da yarıştırılmaz ayrıca." Göğsümün inip kalkışı, soluklarımın tenine çarpışı bile kendimi ona kanıtlamak gibiydi ve o bunu kapalı gözleriyle hissedip, çarpan kalbimi dinleyerek anlıyordu sanki. "Bir kaybın insanı ne denli yollara sürükleyeceğini en iyi ben bilirim. O yüzden anlarım. O boşlukta savruluşu,

savrulduğun yerde duramayışını ben bilirim. Demek istediğim sen yaşıyorsun, Mir Aslan." Öyle güzel yaşıyordu ki hem de bu dünyada öyle güzel bir konumdaydı ki benden alınıp onun ömrüne yazılsın isterdim. "Yaşadığının bilincine varıp geçmişte tutsak kalma. Ömür bir kere. Yıllar önce atılmış o kurşunun seni bugününde, yarınında tekrar tekrar öldürmesine izin verme."

Sustu. Haklılığımın getirisi mi, konuşmak istemeyişinin karşılığı mıydı bu bilmiyorum ama sustu. Onun karakterinin aksi gibiydi bu durum. Belki de konuşmanın devamı onun bana olan muhtaçlığının önünü kesecekti ve şu an bu durum için göz ardı etmeyi seçti. Sırf ona dokunmaktan vazgeçmemeyim diye benimle savaşmaktan bile vazgeçti. Ben de devam etmedim konuşmaya. Ellerim de usulca geri çekilir gibi olduğunda hızlıca elimi tuttu ve *gitme,* dercesine bir hareketle parmaklarımı ensesine doğru yaydı.

Buz gibi ellerini, sıcacık ellerimin üstüne bastırdı. "Denedim onu," dedi sonra gözlerini açmadan. Bir açıklama yapmazsa gideceğim sandı ama niyetim o değildi. "Destek almak istedim. Sadece annemin vurulduğu o an dışında başka bir şey de hatırlamıyorum zaten. Neden oldu, nasıl oldu? Hiçbiri yok bende. Psikolog gerçekten unutmak istediğim için zihnimin kendini kapattığını söyledi. Her şey silindi sanki kafamın içinden. Sadece birkaç saniyelik ufak bir an. Annemin yere düşüşü gözlerimin önünde. O kadar. Babamın o sırada neden yanımızda olmadığını bile bilmiyorum. Belki de biliyorum ama hatırlamıyorum. Her şey o kadar karışık ki dokunduğun o yerlerde..." Parmaklarım tekrar teninde onu mayıştırır gibi hareket ettiğinde şakır şakır döküldü bana. Kelimeleri kesik kesik ama anlamlıydı benim için. "Ellerim şifalı dedin. Onlara da iyi gelir misin? Ya o ânı da sil benden ya da ben bütününü bileyim. Böyle bölük pörçük tek bir anla kafayı yiyecek gibi oluyorum."

Ben bu gece Mir Aslan'ın geçmişini ve yaralarını da öğrenmiş oldum. Derdine yana yakıla derman aradığını ama bulamadığını da öyle. "Dilerim..." dedim alnını seven elim kalbinin üzerine doğru düştüğünde. Ellerimin ensesinden çekilmesiyle başı

kucağıma doğru düştüğünde gözleri açıldı ve bakışları gözlerim, dudaklarım, saçlarım arasında bir üçgen çizdi. Kalbinin güçlü atışları elimi koymamla birlikte daha da kuvvetlenirken avucumun içini doldurdu. Dilimdeki dua, elimdeki şifaya karışsın istedim. "...Yüreğin bir an önce ferahlar."

"Ah, göğsündeki her yarayı merhametle öptüğüm...

Geç kalınan hiçbir hayat, hayat değildir.

Hayatın olmayı dilerdim." (Didem Madak)

Öyle bir baktı ki anlamsız olan her şeyin bir anlamı varmış gibi. O da hissedermiş gibi. Yutkundu, yutkunamadı. Nefeslenmek istedi, nefesi kesildi. Geceymiş insanı en savunmasız, en çaresiz, en çırılçıplak bırakan. Tüm günahları sakladığı gibi her şeyi de açığa çıkaran... Mantığın devre dışı kalıp kalbin hükmettiği o anlarmış bu anlar...

Görür gibi, bilir gibi, kaçmak ister gibi önce gözlerini kapadı, ardından kucağımdan usulca kalktı. Başını büyük bir yorgunlukla tekrar koltuğa yasladı. "Sen git, yat en iyisi," dedi cephanesini yitirmiş bir asker gibi.

Tebessüm ettim ama görmedi. Korkusunu anlayabiliyordum. Dokunuşlarımın onda bıraktığı o hissin alışkanlığa dönüşmesini istemiyordu. Ama artık çok geçti. Biz birbirimizi tanıdığımız o anda kader ağlarını örmüştü bizim için. Ne ben ondan kaçabilirdim ne o benden kaçabilirdi. Günün sonu yine birbirimizde bitecekti.

Hiçbir şey demeden ayaklandığımda birkaç adım atmıştım ki, "Şifa," dedi. Durdum ve başımı çevirdim. Cebinden çıkardığı bir telefonu bana doğru uzattı. "Senin için almıştım. İhtiyacın olduğunda kullanırsın ya da en azından telefonunu açmak istemediğinde bunu araya birini koymadan yaparsın."

Yüzümde bir gülümsemeyle telefonu aldığımda *teşekkür ederim* anlamı taşıyan bir baş hareketiyle odama çıktım. Üzerimi bile değişmeden yatağa uzandığımda aşağıdaki her şey gözümün önünden geçti. Her bir karesinde kalbim göğüs kafesimi

aşacakmış gibi hissettim. Anlamlarını yormadım, düşünmedim. Sadece hissine kapıldım. Sonra bana verdiği o telefonu açtım. Odanın içerisini cılız bir telefon ışığı aydınlattı. Rehberinde sadece kendisinin numarası kayıtlıydı. Mir yazmıştı. Ona ilk hitap ettiğim o an gibi. Parmaklarım isminin üzerinde birkaç kez dolandı ve ben hiçbir şey düşünmeden, en azından bu gece düşünmek istemeden adını göğsüme kapatarak kapadım gözlerimi.

Mir Aslan Türkoğlu

Şifa Sürmeli ve bana ettikleri...

Ben bu yaşıma kadar kendimle ilgili olan şeyleri bir başkasına anlatmazken Şifa ne yapıyordu, bilmiyorum ama ona dökülürken bulmuştum kendimi. Üstelik bunu zorlamadan, sadece doğru kelimeleri kullanarak yapmıştı. Üstüne üstlük birileriyle paylaşmak iyi gelmişti ama en zayıf yanımı da açmış gibi hissediyordum. Birine silahsız olduğunuz alanı açıkça göstermek gibiydi. Şifa beni vurabilirdi ama sanki içim çoktan ona zaten vurulmuş gibi bundan bir çekince de görmedi.

Ellerim az önce dokunduğu o yerlere dokunmak istedi ama sanki onun şifa olduğu yerlere ben dokunursam tekrar bir acıya hapsolacakmışım gibi hissediyordum. Parmaklarının o dokunuşları sadece bir dokunuş gibi değildi, yılların yorgunluğunu silen bir büyü gibiydi. Şifa... Ruhumun da şifasıydı. O yüzdendi belki de ona böylesi dökülüşüm. Gerçekten elleri mi şifalıydı yoksa onun varlığı mıydı beni böylesi rahatlatan? Bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey var ki, Şifa o narin elleriyle bana dokununca içimde kök salmış her bir acı, her bir sıkıntı buhar olup gidiyordu.

Titrek, derin bir soluk alıp gözlerimi kapattım ve bana hissettirdiklerinin tadını çıkarmaya çalıştım. Uyuşmuştum sanki. Nasıl yapabilmişti bunu? Çözmekte zorlandığım şeylere bir yenisi daha

Ninova

eklendi ve kimsenin yapamadığını yaptığından içimdeki büyüklüğü yetmezmiş gibi bir hayranlık duygusu daha yükseldi. Yaptığı sadece fiziksel bir rahatlatma değildi. Şifa benim kalbime dokunuyordu. Yıllardır kendime bile gösteremediğim duyguları gün yüzüne çıkaran bir şey vardı onda.

Herkes bakıyordu ama herkes göremiyordu. Asude mesela. Bir ömrü adamıştı benim için. Her şeyi yapmaya hazırdı. Şifa ise beni sadece sayılı günlerdir tanıyordu ama sadece bakmıyor, görüyordu da. Ben onun gözlerinde yalnızca merhamet, şefkat değil beni bütünüyle anlamaya çalışan bir derinlik de gördüm. En zayıf noktama kadar inen ama yine de o zayıflığı saran bir kuvvetteydi bakışları. O yüzden bu gece elleriyle bana yaptığı sadece geçici bir rahatlığa kavuşturmak değil, beni içten içe köklü bir iyileştirmenin eşiğine getirmekti. Düşündüm. Birkaç günde bunu yapan senelerce hayatımda olsa bana bilmediğim ne duyguları yaşatırdı diye düşündüm.

Gözlerimi tavana diktikten sonra derin bir nefes aldım. Sessizlikte hissettirdikleri birleşince düşüncelerimin ağırlığı omzuna çöktü. "Şifa..." diye mırıldandım adı bile şifalı gibi hissettirirken. Gözlerim ağırca kapandı ve bıraktığı huzurun derin uykusuna girmeden önce adını bir masal gibi tekrarladım. "Şifa... Şifa... Şifa... Sen bana neler yapıyorsun?"

Sabaha karşı sönmüş o soğuklukla yatağın içine biraz daha girmek için kıpırdandığımda kolumu atmamla birlikte bir, "Ah!" sesi çıktı. Bir anda yerimden sıçrayışım dirseklerimle doğruluncaya kadardı. Uyku sersemi o bakışlarım onun güzel yüzünü gördüğümde ayılmama sebep oldu. Yüzüme anında oturan o gülümsemenin sahibi kadın. Gecemin iyisi, günümün aydınlığı...

Bir eli alnında gözü hafifçe kapalı sahte bir sızıyla, "Şifa," dedim. "Ne işin var senin burada?"

Şifa benim altımdaydı. Ben doğrulduğumda ve kendimi ona doğru çevirdiğimde göğsümün hemen altındaki döşekte sere serpe yatıyordu. Saçları yatağıma dağılmış, o güzel dudakları iyice şişip kızarmıştı.

"Benim ne işim var, öyle mi?" diye sordu gözleri irileşmiş bir hâlde. "Kim olsun isterdin Mir Aslan?"

Öyle panikledim ki, "Ben..." dedim kaldım ve sonra gerçekler bir çırpıda döküldü. "Senden başka kimseyi istemem."

Bunun rahatlığıyla yüzüne bir gülümseme düştü ve benim tüm endişelerim kayboldu. "Bütün gece beni uyutmayıp ki ben hâlâ uykuya dalamamışken senin uyuman, yetmeyip uykunda bana dirsek atman o da yetmeyip bana burada ne işin var demen. Tamam Mir Aslan ya, sen hiç dün geceyi hatırlama zahmetine de girişme, devam et uykuna, ben giderim."

Tüm bu söyledikleri benim zihnimde bir an olsun yoktu lakin varmış gibi de hissediyordum. Ben beynimin içinde olayları çözümlemeye çalışırken onun yüzünün o asıklığında kalan bakışlarım usulca altımdan kalkmaya çalışırken bedenine doğru kaydı. Çırılçıplaktı. Şifa bütün çıplaklığıyla benim yatağımda, benim koynumda, bana aitti. Hep olduğu gibi. Büyük bir şok geçirdim ve kalkmasına müsaade etmeden ellerimi o çıplak tenine doladım.

Dün geceye dair hiçbir şeyi hatırlamıyordum ama Şifa'nın benim ve benimle olduğunu biliyordum. Yorganı usulca üzerine doğru kapatıp çıplak bedenini kapatma telaşıyla doğrulduğunda göğsümün altından bir yere kıpırdayamadı ama bana daha fazla yakınlaştı. Yorganı tutan elinin teması benim çıplak göğsüme dokunurken nazlı nazlı ama kırgın bakan o gözlerinden gözlerimi çekmedim. Şifa'nın kokusu buram buram ciğerlerime dolduğunda ve kalkarken bana attığı o birkaç saniyelik bakışta deli gibi çarptı yüreğim. Tek bir his, bütünüyle bir ihtiyaç ve ellerimden kayıp gitme korkusu harekete geçirdi beni. Elimi beline sardım ve dudaklarımı şişmiş o dudaklarının üzerine kaparken onu delicesine öpmeye başladım.

"Nereye?" diye sordum başı yastığa geri düşerken. "Nereye gidebilirsin?"

Ona eğildiğimde ve dudaklarımız birbirine dokunduğunda bütün dünya silindi. Göğsümde bir ateş gibi yanan o his damarlarıma yayıldı sanki. Nefesim kesilircesine öperken yaşadığımı hissetmenin de en saf hâli gibiydi. Elleri boynuma dolandı. İşte o an ellerinin ve dudaklarının sıcaklığında tüm savunmalarımı yerle bir etti. İçimde bir yerlerde Şifa'ya olan ihtiyacımın ne kadar derinlerde olduğunu hissettim.

Kokusunu solumak, teninin bu denli çıplaklığı, onu gizlemeye çalışması ama gözlerinde gördüğüm o arzu, sevda, kıyamama ve sitem beni ona çeken yegâne şeylerken kana kana içtim dudaklarını. Çenemi tutup geri doğru ittiğinde, "Mir Aslan!" dedi soluk soluğa. "Biraz dursak mı?" Dudaklarının sızısıyla parmakları dudağını sıvazlarken onu izledim. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi.

Onu yatağa doğru yatırırken üzerine doğru çıkan ve birbirine kapanan bedenimizde ikimiz de çırılçıplaktık. Belinde olan ellerim yavaşça kayarken önce o incecik bel oyuntusuna ardından o küçük kalçalarına denk geldim. Nasırlı ellerimin arasında onu incitmemek için olabildiğince yavaş dokunmaya çalışırken teninin ipeksi bir şekilde avuçlarımda kayışı benim ona karşı yükselmeme sebep oldu. Yutkunamadım, nefesimi kesti. Sanki bir yeni yetmeye dönüşmüşüm gibi ellerimi titretti. Her bir kıvrımı ellerimin arasında kayıp giderken kendi alt dudağımı dişlerimin arasına alarak öyle baskılı ısırdım ki ânın gerçekliğini sorguladım. Bakışlarımdaki o tuhaflığı fark etmiş olacak ki, "Kızdın mı?" dedi kollarını boynuma dolayarak. "Sadece biraz nefes almanı istedim. Yorgunsun."

Kelime haznemde en basit kelimeler bile kayboldu sanki. Onun tutkusunda, tutsaklığında ağzım açık kaldım. O güzel gülüşüyle, o incecik parmaklarıyla yanağımı okşarken elleri usulca boynumdan koluma doğru kaydı. "Daha dün geldin, yaralısın." Koluma doğru baktım. Gerçekten kolum sargılıydı. O hâlde belki de rüyada değildim. "Üstelik bütün gece boyunca, şey... Çok yoruldun." Yanağına

oturmuş o kızıllıkla gözlerini kaçırdığında çenesinden tutarak kendime doğru çevirdim.

Kalbim ağır ağır çarptı. Kollarımın arasında dökülmüş saçlarının tutamlarında dolandırdım parmaklarımı. Saçları, teni sanki benim için dokunmuş, benim için yaratılmış gibiydi. Öyle narin, öyle güzel... Benim olamayacak kadar güzel. Bu kadar narin ve güzel bir kadını kollarımda tutabilmek, ona ait olabilmek o erkeksi duyguyu okşuyordu ve onun bana yaptığı, onu böyle yakınımda, böyle savunmasız ve benimle, bana ait görmek içimdeki koruma içgüdüsünü daha da güçlendiriyordu.

Başını hafifçe kaldırdığında tutulmuş kalmış gibi takip etti bakışlarım onu. Ben sana tutkunum Şifa, ben sana tutkuluyum. Ezelden beri süren, kıyamete kadar yetmeyecekmiş gibi hissettiren bir duyguyla tutkunum. Dudakları kolumdaki yaranın üzerine doğru gelip oraya usulca bastırıldığında önce bir sancı hissettim sonra onun aniden yok olduğunu. Şifa bir dokunuşuyla geçirmişti acımı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle elleri yüzümü karış karış severken. Ben Şifa'nın elleri arasında yok olup tekrar dirildim sanki. "Canın acıyor mu? Değiştirelim mi sargını?"

Benim ağrılarım, sızılarım onun tek bir dokunuşuyla silindi sanki. Ondan uzaklaştıkça artan, onun yanında son bulan ağrılar beni dizinin dibinden ayrılmaz bir adam hâline getirdi. Yetmiyordu. Şifa'nın eli, kokusu, dokunuşu her şeye yetiyordu ama içimde ona duyduğum açlığa, aşka, sevdaya yetmiyordu. Ne kadar dokunursam dokunayım da yetmeyecek gibiydi.

Kokusunun içime her vuruşunda istemsizce kapanan gözlerimle başımı iki yana salladım. O an her şeyi düşünmeyi bırakıp başımı iki göğsünün arasına düşürdüm. Göğüslerinin arasında derince bir soluk alırken elleri bir çocuğu avutur gibi sevdi saçlarımı. "Şifa'm," dedim içimin yangını sönmek yerine daha da çoğalırken. "Benim eli şifalım, kokusu şifalım, teni şifalım." Burnum göğüslerinin üzerinde kendisi için bir yol çizerken ne dersem diyeyim yetmeyecek gibi hissettim. "Ruhumun şifası..." Omuzlarından öptüm, göğsünün hemen

Ninova

kenarından öptüm. "Ödüm kopuyor biri benim sende gördüğümü görecek diye. Ödüm kopuyor senden mahrum kalacağım diye."

Tüm korkularımı, endişelerimi kendi göğsünde yatıştırdı. "Ben sadece senin Şifa'nım," dedi duymak istediklerim onun dilinden bir gerçek gibi döküldüğünde. Demesine göre bütün gece ona dokunmuştum fakat içimdeki öyle bir açlıktı ki hiç el sürememişim gibi, hiç koynundan çıkmak istemez gibi. "Sen de benim," dedi bizi birbirimize mühürleyerek. "Bunu kimse bozamaz."

Rüyanın içinde bile olsam bundan daha gerçekçi bir şey yokmuş gibi hissettim. Ama sonra birden, bu huzurlu tabloyu bölen bir ses duydum. İnce, acıklı bir bebek ağlaması. Olduğum yerde irkildim. Öyle ağlıyordu ki bütün sıcaklık dağıldı, gitti. Kalbimdeki huzur yerini bir endişeye, bir belirsizliğe bıraktı. Sıkıca tuttum Şifa'nın ellerini ama korktuğum oldu. Gözleri birden endişeyle doldu, bedeni sanki bu dünyadan silinir gibi hafifçe titredi. Onu kaybetmekten korktuğum o anda rüya gerçekliğini kaybetmeye başladı.

Şifa'nın silüeti bulanıklaştı, varlığı buhar oldu dağıldı. "Hayır," diye bağırdım kalbim korkuyla çarparken ama sesim bir boşluğa karıştı. Şifa kayboldu ve o ince çaresiz bebek ağlaması kaldı geriye. Olduğum yerde hızlıca kalktım ve evin içinde, "Şifa!" diye yeri göğü inletircesine bağırırken kendimi dışarıya attım. Çıktığım o yer benim evimin önü değildi. Bir ormanın içindeydim ve geri dönmek istediğimde ev de silinerek yok oldu.

Adımlarım sekteye uğrasa da ileri bir iki adım attım.

Zifiri bir karanlık vardı ve ben gördüğüm o görüntüden ilk kez bu kadar korktum.

Bir iki adım daha attıktan sonra dehşete düştüm. O karanlıkta annemi sırtından vurulmuş bir hâlde yerde yatarken yanında bir başka adamla buldum. Çimlerin üzerinde, hemen onun yanında sırtından vurulmuş bir hâlde uzanıyordu. Yanındaki adamın can çekişen seslerini duyduğumda, "Anne," dedim ağlamaklı bir hâlde. "Anne! İyi misin? Anne!"

Koşmak istedim ama yapamadım.

Adımlarım gitgide yaklaşırken bebeğin ağlama sesi daha da arttı.

"Geldiler," diye bir ses duydum ve annemin cansız olan gözleri içimde büyük bir korkunun yankı bulmasıyla bir anda açıldı.

"Anne!"

Derin bir uykunun koynundan sıçrayarak uyandığımda nefesim hızlanmış, alnım soğuk terlerle kaplanmıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve sanki göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibiydi. Etrafımı kontrol etme ihtiyacı hissettiğimde gördüğüm rüya zihnimde yankılandı durdu. Çocukken duyduğum aynı korku, aynı yalnızlık hissi sarmıştı beni.

Ben annemi görmüştüm.

Seneler sonra onunla ilgili yeni bir an görmüştüm.

Benim zihnimdeki tek an onun vurulduğu o anken şimdi sonrasını görmüştüm. Annemi görmüştüm. Hatırlamıştım. Bir anı hatırlamıştım. Tek bir anı. Öncesi yoktu, sonrası yoktu. Yine, yeni, yarım bir kare. Kalbimin atışları giderek hızlanırken nefes alışverişim düzensizleşti. Her şeyi bilmek ve bilmemek arasında kararsız kaldım. Öğreneceklerimden korktum. Neden diye düşündüm durdum. Neden seneler sonra, şimdi, bu gece... Neden? Delirecek gibi olduğumda zihnim tek bir ismi fısıldadı. Hepsinin tek kaynağı Şifa gibi geldi. Ona anlatmam, onunla paylaşmam, onun dokunuşları, onun duası... Derin, bastırılmış duyguları gün yüzüne çıkarmış, beni uyandırmıştı.

"Şifa..." dedim soluk soluğa, aklımdan atamadığım rüyanın her bir karesiyle. Uyumadan önce kendime huzurla sorduğum o soruyu bu kez korkuyla sordum. "Sen bana ne yapıyorsun?"

Ninova

7. Bölüm

Ertesi gün sana kavuşamayacağım için,
Uyuyamadığım geceler var benim.

CEMAL SÜREYA

Zehir de şifa da birdir, ölçüyle şekillenir.

Ölüm kapımızda,

Biz seninle bir hiçliğin ortasında canımın içi,

Zehrin öylesine kuvvetli ki şifamıza engeldi.

Sandım ki onu bulunca her şey bitecek, kader sadece buluşacağımız süreyi bize azap kılacaktı. Şimdi görüyorum ki buluşmak kavuşmakla eş değer değildi. Dün bizim aramızda geçenler hem birbirimize ait olduğumuzun bir göstergesi hem de vazgeçmemiz gerektiğini gösteren işaretlerdi. Ne neden böyle oldu diye kendime sorabildim ne de içimin sökülürcesine yandığını ona gösterebildim. O Asude'yi seçerek kadere karşı direnmeyi seçtiğinde ben de ona teslim oldum. Gidişimi kabul görüşüne sevinmem gerekirken içimin acıyan tarafları sadece derin bir sessizliğe gömülmeme sebebiyet verdi.

Ben yalancı değildim. Gizleyemezdim, saklayamazdım. Hissetmediğim duyguları maske yapıp ardında duramazdım. İçimin sızısını dile vuramasam da yokmuş gibi de davranamazdım, davranamadım. *Tamam,* dedim sadece. *En iyisi böyle olacak,* dedim. Belki de öyleydi esasında. Belki de en doğrusu birbirimizden uzak durmamızdı.

Oldukça geç biten gecenin ardından kısa bir uyku çekmiştim. Ne beklediğim gibi kâbus görmüştüm ne de iyi sayılabilecek bir rüya. Sanıyorum ki çok yorgun bir günün ardından geç bir saatte uykuya dalışımdan sebepti bu. Bana kalsa daha da uyanmazdım muhtemelen ama kış uykusu sayılabilecek uykumdan yıllar sonra tekrar benimle olan telefon uyandırdı beni. Göğsümün hemen üstünde titreyen telefon sıçramama sebep olmuştu. Sıçramamla birlikte de yatağa düşen telefonu yakalamaya çalışmam

Ninova

bir olmuştu. Birkaç saniyede yaşadığım panik uykumu bir anda dağıtırken telefonu elime aldığımda bir mesajla karşılaştım. Mir Aslan'dan gelen bir mesajla. Dağılan saçlarımı elimle düzeltirken mesaja baktım.

Mir: Pişt

Mir: Uyandın mı?

Ne yapacağımı bilemeyerek telefona baktım önce. Derin bir nefes aldım.

Aynen Şifa. Aynen kızım, uzak duracaksınız. Bak, duruyorsun. Elin ayağına dolandı bir mesajla.

Yatakta rahat bir pozisyonda oturup mesaj yazmaya başladım. Senelerdir unuttuğum bu mesajlaşma hâli bana bir hayli garip gelmişti. Parmaklarımı telefon üzerinde dolandırdığım o his çok keyifliydi.

Şifa: Yani. Sen mesaj atana kadar uyanmamıştım.

Bir sene öncesine göre bir hayli unutmuş ve yavaş yazmış olsam da parmaklarımın özgürce tuşlarda gezmesi ve birileriyle iletişim kurmak bana iyi hissettirmişti.

Mir: Uyandın yani?

Gülümsemeden edemedim bu mesajına.

Şifa: Evet, öyle oldu.

Mir: Tamam. Hadi, aşağıya gel o zaman. Seni bekliyorum.

Tebessüm ederek tekrar mesaj yazmaya başladım.

Şifa: *Senin kusura bakma uyandırdım mı* falan demen gerekmiyor muydu? Ya da *devam et uykuna* gibi bir şeyler.

Benim aksime o daha hızlı cevap veriyordu.

Mir: Peki, öyle deneyelim o zaman.

Mir: Kusura bakma, uyandırdım. Uykun dağılmıştır artık diye düşünüyorum. Uyuyamazsın fikrimce. O yüzden seni aşağıda bekliyorum.

Mesajın ardından gönderdiği gülücük benim de yüzüme oturunca telefonu kenara bırakıp yataktan kalktım. Bırakmadan hemen önce saate baktığımda ise daha 06.30 olduğunu gördüm. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanmıştı ya da hiç uyumamıştı sanırım. Sabahın bu saatinde uyandırıp neden aşağıya çağırdı diye merak ettiğimden üzerimden çıkardığım elbiseleri bir kenara bırakıp dün Mir Aslan ile aldığımız deniz mavisi elbiselerden birini giydim. Tenimi saran triko, uzun ama yırtmaçlı bir elbiseydi. Göğsünde de ufak bir dekoltesi vardı ama rahatsız edecek boyutlarda değildi. Saçlarımı da salık bırakarak onu gizleyebiliyordum. Senelerdir kesmeyişimin getirisi epey bir uzamıştı. Daha fazla bekletmemek için telefonu elime alarak aşağıya indiğimde Münevver Hanım'ın kapısı hâlâ kapalıydı ve evde de ses olmadığı için muhtemelen uyuyordu. O yüzden adımlarımı daha temkinli atarak ses çıkarmamaya özen gösterdim.

Aşağıya indiğimde Mir Aslan'ı sırtı bana dönük, elinde telefon, koltuğun kolçağına yaslanmış hâlde buldum. Üzerinde siyah bir eşofman ve beyaz bir üst vardı. Kısacık saçları başını öne eğdiğinde daha belirgin hâle geliyordu.

"Umarım iyi bir sebepten uyandırmışsındır," dediğimde başını geri doğru çevirdi ve öylece kaldı. Bakışları saçlarımı boydan boya arşınlarken ona konuştuğumu bile unutmuştu sanki. Öylesine dikkatli inceleyince de kendimi tedirgin hissettim. Saçlarımı ellerimle toparlayıp sırtıma doğru bırakırken, "Sen iyi misin?" diye sordum. O ise kendini silkeler gibi bakışlarını çekerek yüzüne bir gülümseme kondurdu. Olduğu yerde ayaklanırken, "Kesinlikle," dedi. "Senin elinden menemenimi yediğimde daha da iyi olacağım."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ne menemeni?"

"Ee sen demedin mi *benden yemediysen en güzel menemeni yememişsindir,* diye. Ben de daha fazla beklemeden tadayım dedim."

Ninova

"Ve bunun için beni sabahın köründe ayağa diktin!"

Gözlerimi şaşkınlık ve ima dolu bir belertmeyle ona diktiğimde *kesinlikle,* dercesine gülümsüyordu. Ve ben bu gülümsemede ne yaparsam yapayım beğenmeyecekmiş hissi alıyordum. Beğenmiş olsa bile beğenmeyecek hissi...

"Ayıca ben sana *kendi bahçemizden olanlarla yaptığım,* diye belirtmiştim," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Market ürünleriyle bahçe bir olmuyor."

"Hı hı," dedi bunu da biliyorum dercesine. Ayaklandığı yerden kapıya doğru yürürken önce kapıyı açtı, ardından eli dışarısını gösterdi. "Ben de sana market ürünleri sunmuyorum zaten. Bizzat kendi ellerinle bahçeden koparacaksın. Bak!" dedi dikkat çekmek ister gibi parmağını aramızda doğrultarak. "Kendim bile toplamıyorum mızıkçılık yaparsın diye."

"Kim, ben mi?" diyerek gülerken önüne doğru geçmiştim ve birlikte dışarı çıktığımızda o ilk soğuk iliklerime kadar çarpınca kısa bir an soğuktan titretmesiyle cümlelerim kesildi. Mir Aslan ise beni şaşırtmaya yeminli gibi kapıyı çekmeden hemen önce eline aldığı hırkayı omuzlarımın üzerine bıraktı. Kokusunun buram buram sindiği o hırkayla ilk temasımda gözlerim kapanır gibi olsa da, "E hadi!" demesiyle kendime geldim. Hırkanın kollarını giyip fermuarı çektiğimde bana birkaç beden büyük olmuştu ve Mir Aslan çuval giymiş olan şu hâlimi dudaklarını dişleyen bir gülümsemeyle izledi.

"Seneye de giyersin diyeceğim ama seneye de olmaz gibi." Dalga geçer gibi gülümseyince, "Sabah sabah çok enerjiksin," dedim. "Sen hiç uyumadın mı?"

O yürümeye başlayınca ben de ona uydum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama o yanımda olduğu sürece nereye gittiğimiz de pek mühim değil gibi hissettiriyordu.

"I-ı," dedi kaşlarını kaldırarak. Yan yana, usul usul adımladım. "Uyudum sayılmaz. Gerçi bir saat kadar kestirdim desem daha doğru."

"Sonra da dedin ki *canım sıkıldı acaba ne yapsam? En iyisi Şifa'yı uyandırıp kendime kahvaltı hazırlatayım.*" Başımı ona doğru çevirdiğimde her bir kelimemde büyüyen gülümsemesi sabahın en güzel manzarası gibiydi.

"Cıks," dedi dudakları arasında. Bakışları bana doğru döndü. "Sen geçen bana demedin mi *çok büyük konuşuyorsun altında kalırsın,* diye. *Ben de bırakan çıkmadı,* demiştim. Sen de aynı büyüklüğü bu konuda yaptın. Çok merak ediyorum söylediğinin altında kalacak mısın diye."

Bunu hiç beklemediğimden ve beni kendi cümlelerimle vurunca ister istemez bir gerildim. İyi yapamazsam dilinden kurtulamayacaktım. Çekinceyle hırkanın kollarını içime doğru çekip dudaklarımı ısırırken o bana gülümsemekle meşguldü. Ve o bana gülümserken de yürümek pek kolay bir eylem değildi. O yüzdendir ki onun durduğu o noktada ben yine durmayı unutmuş yürümeye devam ederken elini karnıma doğru sararak beni kendine çekti. Ayaklarım zemindeki toprakta kayarak ona vardığında tek elinin arasında hapsedilmiş hâlde ona bakıyordum. Yine zaman durmuştu ve biz istenmeyen bir pozisyonda kalmıştık. Bu sefer o konuşmak mecburmuş gibi düşünüyor ama bence bilinçli olarak yapmıyordu bunu. "Yine daldın, gidiyorsun," dedi kendi dalmamış gibi, saçlarımda gözü kalmamış gibi.

Yutkundum, yutkundum ve yine yutkundum. "Ne bileyim," dedim bir iki adım uzaklaşıp saçlarımı düzeltirken. "Nereye gideceğimi bilmiyorum ki. Yürü dedin, yürüyorum işte." Elim yolu göstermiş, bakışlarım kaçamak tesadüfi gibi gezinmişti ondan uzaklarda.

"Geldik," dedi ve beklemediğim bir hamleyle kucağına alırken, "Mir!" dedim bir anda. Elleri belimde beni havalandırmıştı. Ben ise panikle omuzlarına tutunmuştum. Öylesine sertti ki avuçlarım kavramakta zorlandı. En büyük şaşkınlığımdı o an. Mir Aslan'ın kolları arasında, boyum ondan uzun bir hâlde, ellerim omuzlarında ve neden bu hâlde olduğumuzu bilmeden ama o bir rutinmiş gibi bunu gerçekleştirirken...

Ninova

"Şştt," dedi beni tahta çitin arkasına doğru bırakırken. "Ses yapma, yakalanmayalım."

Beni bahçenin diğer tarafına geçirip kendisi de atlarken, "Yakalanmayalım derken?" diye sordum gözlerimi irileştirerek.

"Ee izinsiz girdik ya," dedi cümlesine tezat sanki kendi bahçesiymiş gibi rahatlıkla yürürken. "Ayşe Hatun duymasın, keser bizi. Sevmez öyle bahçesinden bir şeyler aşırılmasını."

"Çalacak mıyız?" diye sordum. Hem gözlerim hem de ağzım aynı anda açılmıştı ve o, bu hâlime *ne var bunda,* dercesine ciddiyetle bakıyordu.

"Kızım sen demedin mi *başka bir şeyle yapamam, aynı lezzet olmaz,* diye?"

Azarlar gibi kaşları çatılınca aynı ifadeyle karşılık verdim. "Dedim, dedim de. *Gel çalalım* da demedim ben sana. Ben hayatta izinsiz almam da yemem de." Kollarımı *kati surette,* der gibi göğsümde birleştirdiğimde Mir bahçeye doğru yürüyordu. "Ya hem günah!" diye bağırdım ellerim hızlıca çözülürken. Ben hâlâ onu ikna çabasındayken o eski kuruluk gibi bir yerden hasır bir sepet almıştı. Bahçe mahsullerini çaldığımız yetmiyormuş gibi kadının çanak çömleğini de çalıyorduk. Çalıyordu yani. Mir çalıyordu. "Bak, haram lokma dedikleri bu oluyor." Sepeti elime tutuşturduğunda, "Mir!" diyerek geri tepiştirdim eline ve omuz silkerek arkamı döndüm. "Ben gidiyorum. Sen ne hâlin varsa gör!"

Yer yer çamurlu olan toprakta çamura bulanmadan yürümeye çalışırken, "Şifa!" diye sesleniyordu arkamdan. "Gelsene buraya?" Ben ise arkamı dönmeden sadece omuz silkiyordum. Tam o sırada, "Ah!" diye bir ses duydum.

Bakışlarımı arkaya doğru çevirdiğimde Mir Aslan'ı yüzü acıyla kasılmış bir hâlde başını tutarken gördüm. Tam yönümü tamamen ona çevirmiştim ki yaşlı bir kadının sesi ilişti kulağıma. "Bre deyyus!" dedi öfkeyle. Ses tuğla kaplı sıvasız o evden, bahçenin sahibinden geliyordu. Küçük bir pencerede, beyaz başörtüsünü bağlamış, bize bakarken yakalandık düşüncesiyle

dudaklarımı ısırdım. Tam Mir Aslan'ı savunma içgüdüsüyle ağzımı açacaktım ki kadın beni şaşırtacak bir biçimde konuşmaya devam etti. "Madem geldin de ne diye kapımı tıklatmıyorsun?"

"Ayşe Hatun ya!" dedi Mir Aslan yüzünü asarak. "Uyuyorsun diye çalmadım kapını. İnsan ince düşünür diye incitilir mi?"

"Tövbe!" dedi kadın geri doğru çekilerek. "Sen bilmez misin ben sabah namazından sonra uyumam. Hele sen dün gelip, *sabah nişanlımla gelip bahçene gireceğim,* deyince hiç uyumam."

Ben konunun hangi noktasına şaşıracağıma şaşırdım. Mir Aslan beni şaşkınlıklara sürüklemekten hiç gocunmadı bu sabah. Mir Aslan'a doğru baktığımda, "Bakma bana öyle," dedi suçluymuş gibi gözlerini kaçırarak. "Bu sefer valla ben *nişanlı* falan demedim. *Yarın bir arkadaşımla bahçene misafir olacağım,* dedim. O da *hanım kızımız mı,* dedi. Ben de *evet,* dedim. Nereden bileyim ben nişanlım olarak düşüneceğini."

Mir Aslan'ın bahaneleri hiç bitmiyordu ve biz sürekli olarak bize ait olmayan bir nişanlılığın içinde buluyorduk kendimizi.

"Az önce bana *hırsızlık yapacağız,* dedin. Onun için de açıklaman var mı?" Gülen ifadesinin aksi bir ciddiyetle sorsam da o şeklini hiç bozmadı. "Var tabii, var."

Tekrar elime az önce bıraktığım o sepeti verdi. "Seninle uğraşmak hoşuma gitti. Aslında başta yalan söyleme niyetinde değildim ama sen sanki hırsız gibi girmişiz endişesiyle çok güzel gözükünce gözüme..." İtirafı onun da beklemediği bir şey olduğundan sustu ve cümlenin devamını getirmemek için öksürür gibi yaptı. O sırada da Ayşe teyzenin konuşması konuyu bütünüyle dağıttı zaten.

"Hoş gelmişsin kızım." Mir Aslan'a kullandığı tonun aksi bir tatlılık içeriyordu benimle konuşması. "Bu oğlan *nişanlımla geleceğim,* dedi ama ben yaşlılığımdan pek hazırlık yapamadım."

"Olur mu öyle şey?" Mahcubiyeti beni daha da mahcup etse de bir yanlış anlaşılmayı da düzeltmek istedim. Utana sıkıla, "Ben Mir Aslan'ın nişanlısı değilim," dedim.

Bakışları anında Mir'e doğru dönerek, "Ya ne ya?" diye sordu. "Münevver, *Aslan'ımızı nişanlayacağız,* demişti. Ee bu hanım kız değilse kimmiş senin nişanlın?"

"Asude..." Mir Aslan'ın ağzından o isim oldukça soğuk ve hissiz çıkmıştı. Aynı hissizlik Ayşe teyzede de yankı buldu. Suratını ekşitti ve "Allah sana başka dert vermez Aslan'ım," dedi pencerenin kulpunu tutarak. "Sen kendi derdini kendin bulmuşsun zaten."

Hoşnutsuzluğuyla Mir Aslan'dan cevap bile beklemeden tavır yapar gibi çarptı pencereyi yüzümüze. Mir Aslan'a doğru döndüğümde, "Pek sevmez Asude'yi," dedi kısaca. Dahasını konuşmak isteğinde de niyetinde de değildi. Ben de sormadım zaten, beni ilgilendirmeyen hiçbir şeyi. Ama az önceki itirafını da unutmadım.

"Sen az önce bana yalan söylemenle ilgili bir şey diyordun."

"Sen biber, domates falan topla, ben de şuradan yumurta alayım," dedi. Kümese doğru ilerledi. Benim de işime geldi. Zira çocukken bir horoz tarafından gagalandığımdan bende büyük bir travmaydı. Hatta eğilmiş biberleri toplarken bile kümesin açık bıraktığı o kapısına kayıp durdu gözlerim.

"Az önce diyorum," dedim yüksek sesle. "Bir şey diyordun. Bana yalan söylemenle ilgili."

Öylesine ustaydı ki cümlelerini kıvırmakta, "Kısacası seni denedim," dedi.

"Bu konuda anlaşsak mı acaba?" Birkaç domates daha toplarken ona doğru yaklaşmıştım ve kümesten çıkan tavuklarla bahçe benim için gergin bir ortama dönüştü. Yine de buna rağmen sesimi sıcak ve sevimli tutmaya özen gösterdim. Zira az önce ettiği o itiraf içimi yumuşacık yapmıştı. "Denemek yerine bana sorsan, benden öğrensen merak ettiğin her şeyi."

"Sen de bana aynısını dün gece yaptın ya." Cümlesindeki ima benim aksim bir ciddiyet barındırıyordu.

"Ne yaptım?" dedim anlamayarak. Eline aldığı birkaç yumurtayla orada oyalandı. "Dün geceden bahsediyorum. Nasıl oldu

bilmiyorum ama sana dökülüverdim. *Sarhoştum*, desem bir kadeh bir şey içmiştim aslında ama..." Kendisi de onun o kadehten olmadığının bilincindeydi ama ona inanmak istiyor gibiydi. Cümlesi bana değil de kendine inandırmak istemesinin ağırlığındaydı. "Sen de beni onun etkisiyle konuşturmayı denemedin mi?"

"Mir Aslan..." diyerek güçsüz sesimle ayaklandığımda bana doğru geldi ve "Ben hiçbir şey denemedim," dedim.

"Neydi dün akşam o zaman?" diye sordu kaşlarını çatarak o da bir cevap arar gibi. Kendi o koca bedeniyle küçücük kümesten çıkınca tavukları ve horozu da korkutup çırpınmalarına sebep oldu. Ben de korkuyla onun koluna yapıştığımda her anda ne olursa ne hissederse hissetsin *yanındayım*, dercesine bunu emir bilmişçesine beni sinesine doğru çekince inkâra tutuşan gözlerimiz birbiriyle karşı karşıya kaldı. Ben onun sinesinde, ellerim kollarını küçük bir çocuk gibi korkuyla kavramış ama genç bir kadın olmanın bilinciyle başımı kaldırdım.

"Sence neydi?" diye sordum. İstedim ki Mir Aslan o yüzüğü takmadan belki bir umudumuz varsa o umut bizi bulsun. Kaderde kavuşmak varsa Mir Aslan bunun adımını geç olmadan atsın.

Tutuşan tenlerimizin sıcaklığı kelimelerimize, nefesimize vuruyor ve karşı koyulması güç bir çekim yaratıyordu. "Ben seni denemedim Mir Aslan," dedim yumuşak bir sesle. "Dün akşam..." Kolundaki elim, ensesine doğru çıkıp bana ağrıdığını söylediği o bölgeye doğru giderken bile gözleri kapanır gibi olduğunda, "Ben sana iyi gelmek istedim," diye devam ettim cümleme. "Sen de bana kendini açtın. İçtiğin kadehten değildi bana dökülüşün. Sen beni her ne kadar yeni tanıyor olsan da için..."

Elim yüreğine doğru indiğinde benim ilk an içime düşen o tanıdıklık hissinden bahsedecektim ki soğuk ve gaddarca atışlarını perçinler gibi sözleri de aynı gamsızlıktaydı.

"İçim çok boktan bir yer Şifa," diyerek kesti beni. "Orada bir cevap yok bana. Dün akşam neden öyle oldu bilmiyorum ama

Ninova

öyle olmaması gerektiğini de biliyorum." Sonra nefes nefese bir soru sordu. "Ferit Türkoğlu, Handan Türkoğlu. Bu isimler sana tanıdık geliyor mu?"

Düşündüm. Öyle yana yakıla bir cevap arıyor gibiydi ki uzunca düşündüm durdum. Zihnimde söylediği isimleri tekrarladım ama bir cevap alamadım. Başımı iki yana doğru salladığımda samimiyetime inanıyordu. Bilmediğime inanıyordu.

"Ben senin kokunu neden ezbere biliyorum?" dedi dan diye yüzüme karşı. "Rüyalarımda ben seni neden görüyorum Şifa?" İtirafı kalbimi delicesine çarptırdı. "Sen bana dokununca neden eksik bir şeyler tamamlandı ve ben senelerce hatırlamadığım şeyleri hatırlamaya başladım? Bir şey var..." dedi kendi kendine daldığı o yerde. "Bir şey var eksik olan. Senin bilmediğin ama benim bulmam gereken bir şey var. Cevaplar sende değil bende sanki ama bulamıyorum. Bir şeyler eksik, her şey açıkça ortada gibi ama saklı gibi de. Kafayı yiyecek gibi oluyorum bazen. Seni gördüğüm o ilk andan beri Şifa. Eksikleri tamamlayamıyorum."

"Dün gece..." dedim bir adım yanaşmaya çalışarak. "Bir şey mi oldu?"

Yine duvarlar vardı aramızda. "Senin de dediğin gibi ben seni yeni tanıyorum. Tam anlamıyla kimsin, onu bile bilmiyorum. Senin yanında neden o hâle geliyorum, neden her şeyi anlatasım geliyor bilmiyorum," dedi. Söylediği her bir kelimeyi içerledim. "Benim Asude'ye verilmiş bir sözüm ve bugün nişanım var." Bir kurşun saplandı içime. Kadere kilit vurdu sanki sözleri. "Nişanım var ama neden öyle olmaması gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun bana bilmiyorum. Kokun neden bu kadar tanıdık bilmiyorum. Gece boyu beni uyutmayan soruların cevabını bilmiyorum. Tek bildiğim benim Asude'ye verilmiş bir sözüm olduğu."

Yüzümde bir gülümseme oluşturmaya çalıştım, denedim. Oturup onunla saatlerce konuşabilirdim esasında ama onun bunu konuşmak istediğini değil de kestirip atmak istediğini hissettim. Etraf bulanık görünse de gülümsedim. *Ben set çekemiyorum sen çek,* anlamını taşıyordu belki de sözleri. Zaten öyle de olacaktı.

Ninova

Bugüne kadar nişanlı bir adam değildi ama bugünden sonra öyle olacaktı ve benim ona öreceğim o sınırlar çok daha keskin olacaktı. "Bence odaklanman gereken tek şey bugün olacak olan nişanın Mir Aslan," dedim içimin yangınını göstermemeye çalışarak. "Bir de bir an önce Ülgen Komutan ile konuşmak. Sen yapmazsan bugünden sonra ben yapacağım çünkü."

Elim göğsünden hızlıca düşerken adımlarım da aynı hızla bahçenin dışını buldu. Mir Aslan bana yetişmek, kendini açıklamak için telaşa düşmedi. Zaten cümleleri de bir hayli netti. Aptal olan bendim. Onun gerçekliğini unutarak kendi hislerimden oluşan dünyaya onu da katmam benim aptallığımdı. Hızlı adımlarla, gözümdeki yaş yere düşmeden, koşa koşa ait olmadığım o eve vardığımda hiçbir şey belli etmemek adına mutfağa girdim. Tavır koyarsam, bozulduğumu anlarsa yumuşardı, açıklama telaşına girerdi. İstemedim. Söylediği her bir cümle gerçekti ve bunları düzeltmek değil, daha çok kendime hatırlatmakla yükümlüydüm artık. O yüzden o gelmeden mutfağa girip topladığımız malzemelerle nasıl olacağını düşünmeden bir menemen hazırladım. Münevver Hanım ben tam menemeni bitirdiğim an mutfağa girdiğinde, "Sen uyandın mı?" dedi.

Başımı salladım sadece. Ondan kalan kilit vurulan dilimi çözmekte zorlandım. "Aslan nerede?" diye sordu. *Bilmiyorum*, dercesine dudak büktüm ve derin bir nefesle boğazımı temizledim.

"Ben size kahvaltı hazırlamak istedim ama sanırım devamını halledemeyeceğim. Midem biraz kötü. Size ayıp olmazsa odaya çıkabilir miyim?"

"Çık tabii, çık," dedi önemsizmiş gibi. "Biz de nişan hazırlıkları yapacağız zaten." Bir kez daha yüzüme vurulan o gerçek kendimi daha da kötü hissettirdi. "Asude ile olanları da biliyorsun. Seni görmesi iyi gelmez ona. Yanlış anlamıyorsun, değil mi?"

Yanlış anlamamı isteyeceği ama *Mir Aslan'a belli etme,* dediği cümleler kuruyordu. İstenmiyordum ve *ortalarda gözükme,* diyordu. Başımı *evet* anlamında salladım ve sığıntı hissettiğim o

Ninova

evde gitmek mümkün müydü, nereye gidilir bilmiyordum ama artık kalmak yasak olandı.

"Ben Melek'in yanına gitsem. Sizde numarası var mı?" dediğimde, "Melekler akşam nişan için burada olacak," dedi.

O an bir kez daha kimsesizliğimin içine çekildim. Burada tanıdığım herkes onun arkadaşıydı ve elbette en özel gününde yanında olmak isteyeceklerdi. *Anlıyorum,* dercesine başımı eğdiğimde gerginliğimi saklamak adına parmaklarımla oynamaya başladım. Başka gidecek bir yer düşündüm kendime ve bir umut ikinci tanıdığım olan, "Esengül peki?" dedim. "Esengül'ün numarası var mı?"

Münevver Hanım, Esengül'ü nereden tanıyor oluşumun merakında kalsa da başını sallayarak ilerideki sehpaya doğru gitti ve aldığı telefonundan numarayı bulup bana doğru uzattı. Numarayı telefonuma geçirirken, "Ben akşam üzeri dışarı çıkacağım. Gideceğim kuaför o yönde. Giderken seni de taksi oraya bırakır," dediğinde aslında *Mir'e söyleyip kendini taşıtma, yan yana gelmeyin* anlamını da içeriyordu söyledikleri.

Öyle bir niyetim yoktu zaten. "Tamam," dedim sadece. Esengül'ün numarasını telefonuma kaydedip, "Teşekkür ederim," diyerek uzattım.

Odaya çıktıktan sonra kısa bir süre yatakta boş boş oturdum. Dışarı çıkmadım. Kendi düşüncelerimde kendimi suçladım durdum. Her defasında olduğu gibi en çok kendime ben yüklendim. Mir Aslan'ın beynimde yankılanan cümleleriyle küçücük bir odaya sığmaya çalıştım. Mir Aslan gelmedi. Gelsin istemedim ama gelmedi de zaten. Zar zor, daha bir kez tanıdığım, gördüğüm ve beni evine kabul edip etmeyeceğini bilmediğim Esengül'ün numarasını aradım. Çaldı, çaldı ve ben gerginlikten sığamadım hiçbir yere. *Sana gelebilir miyim,* nasıl denirdi daha ilk kez tanıştığın birine, bilemedim.

Birkaç kez çaldıktan sonra tam kapatıyordum ki, "Alo," diye bir ses geldi karşıdan. Oturduğum yerden hızlıca kalktıktan sonra,

"Alo," dedim ve olduğum yerde yürümeye başladım. "Esengül selam. Ben Şifa."

Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Şifa," dedi gülümseyen bir sesle.

"Münevver Hanım'dan aldım numaranı." Onun sıcacık sesine karşı ben hâlâ gergin hissediyordum. "*Burada da bir kapın, arkadaşın var,* demiştin ya."

"İyi yapmışsın," dedi aynı sıcaklığı sürdürerek. "Ben zaten senin numaranı istemiştim ama *telefon kullanmıyorum,* demiştin."

"Evet. Dün akşam Mir Aslan almış, sağ olsun. İlk arkadaşım olarak senin numaranı kaydettim," dedim gülümseyip biraz olsun gerginliğimi atarak. "Şey, ben aslında nasıl denir bilmiyorum ama..."

Gergin ses tonumu duyunca, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok," dedim endişelendirmemek için. "Sadece, benim bugün bir yerde durmam gerekiyor da. Müsaitsen, yani rahatsızlık vermeyeceksem..."

Daha ben lafımı bitiremeden, "Olur mu öyle şey Şifa?" dedi. "Ne rahatsızlığı. Müsaitim tabii ki, bana gelebilirsin. Evi bulabilecek misin? İstersen gelip alabilirim."

Daha fazla mahcup hissetmemek adına, "Yok," dedim. "Münevver Hanım o tarafa gidecekmiş. O çıkarken geleceğim ben de."

"Tamamdır canım. Bekliyorum ben," diyerek telefonu kapattığında vaktin geçmesini beklerken bile odadan dışarı çıkmadım. Öylece oturdum, odanın içinde dolandım, uzandım, camdan dışarıya baktım. Mir Aslan'ın kendisi de arabası da ortalıkta gözükmüyordu ama bir organizasyon şirketinin arabası bahçeyi süslemek için evin yanına yanaşmıştı. Görmeyi bile kaldıramayacakmışım gibi öyle hızlı çektim ki perdeyi odanın içine sığmak da pek mümkün değildi artık. Ben kendi hislerimden utanır oldum. O hislerle bu evin içinde olmayı da yakıştıramadım kendime.

"Şifa!" diye aşağıdan gelen sesle eşyalarımı hızlıca toparlayarak aşağıya indiğimde Münevver Hanım'ı kapı girişinde buldum. Üzerinde etek, ceket vardı ve elinde o klasik şıklığına uyumlu küçük bir çanta taşıyordu.

"Hazırsan çıkalım," dediğinde başımı sallayarak dış kapıya yöneldim. Ben çıkmadan hemen önce elinde Mir Aslan ve Asude yazılı panoyla bir görevli bana gülümseyerek selam verdi. Ben de gülümsemeye çalıştım ama gördüklerimden sonra bunu becerebildiğime bile emin değildim.

"Aracı beklemeyelim tatlım," diyen Münevver Hanım'ın peşinden yürüdüğümde evin hemen önünde bir araba bizi bekliyordu. Hava kasvetliydi ve Münevver Hanım başını kaldırarak, "İnşallah yağmaz," dedi. Sonra riske atmak istemiyor olsa gerek arabaya binmekten vazgeçip, "Bahçeye kurduruyoruz bir de. Ben söyleyeyim de üzerini de kapatsınlar," diyerek beni arabada kısa süreli yalnız bıraktı.

Taşınan sandalyeler, masalar, rengârenk çiçekler ve daha nicesi yanımdan geçip giderken ve ben bakmamak, görmemek için direnirken her şey gözüme sokulmaya çalışıldı sanki. Arabada oturmuş Münevver Hanım'ı beklerken birkaç dakika sonra elinde şemsiyeyle geri döndü ve arabaya binip yanıma oturdu. Ardından yola koyulduk.

Önce sessizdi her şey. Ardından ben sormadan, "Mir Aslan bırakırdı aslında bizi ama..." diye başladı cümleye. "Hazırlanmak için berbere gitti. Taksiyle gidecektik ama Mir Aslan bunun güvenli olmayacağını düşünüp bizim için birini göndermiş. Takım elbisesinde de bir yer içine sinmemiş, onu yaptıracakmış." Yüzünde bence soğuk hissettiren bir gülümsemeyle bana döndü. "Takıntılıdır da biraz. Bir de en özel günü tabii."

Ben cevap vermeyip önüme dönsem de o devam etti. "Asude ile çocukluktan geliyor ilişkileri. Aslan Asude'nin üzerine titrer, herkesten öte koyar. Babaları arkadaştı onların. İkisini de şehit verdiğimizde aralarındaki bağ gitgide arttı. Asude'nin annesi de benim rahmetli eşimin akrabasıdır."

Ninova

"Anlıyorum," dedim sadece ama o iyice aklıma kazıyayım ister gibi devam ediyordu sanki sözlerine.

"Asude tek çocuk olduğundan, babasının kaybından sonra çok nazlı büyüdü. Mir Aslan'ın çok üstüne düşmesi de bunun sebebi tabii. Seni gördüğünde de kıskanması ondandı. Asude çok ayrı tutar Mir Aslan'ı. Yeri gelir, benden bile kıskanır."

Bunu normal ve iyi bir şeymiş gibi bahsetmeye çalışıyordu fakat "Söylediğiniz cümledeki garipliği siz de fark etmediniz mi?" dedim. "Teyzesinden kıskanıyor. Bu, normal bir durum mu sizce?"

Aslında beni ilgilendirmeyen bir konuydu fakat o kadar çok konuşunca bir karşılık vermek zorunda hissetmiştim kendimi. Münevver Hanım ben cümleyi tekrarlayınca garipsemiş ama bozuntuya vermemeye çalışmıştı.

"Aman canım," dedi çantasından çıkardığı yelpazeyle yüzünü yelleyerek. "Ben lafın gelişi söylüyorum. Yani *çok sever, ayrı tutar* anlamında. O yüzden sana karşı başta biraz soğuktu ama o da biliyor Aslan'ımın ondan başkasına bakmayacağını. Aslında *sen de kal nişan için,* derdim ama aranızda biraz gerginlik oldu ya hemen ısınamazsınız birbirinize diye ısrar etmek istemedim. Malum onların da en mutlu günü. Mir Aslan'ım arada kalmasın istedim. Birbirlerinin tadını çıkarsınlar. Siz sonradan kaynaşır, geçmişi unutursunuz."

Birbirlerinin tadını çıkarsınlar...

Söylediği her bir cümle öyle koydu ki içime, ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben zaten gideceğim Münevver Hanım," dedim soğuk bir sesle. "Kaynaşacak bir durumumuz yok yani. Asude için de sorun çözüldüyse sevindim. Allah mutlu etsin ikisini de..."

Allah'ım madem bana nasip etmeyecektin, bir ateşe atıp onu da kurtuluş diye neden karşıma koydun ki? Kafestesin, anahtar önünde ama açamıyorsun. Susamışsın, su önünde ama içemiyorsun. İçimin hâlini böyle döksem eksik bile kalırdı.

"Âmin," dedi Münevver Hanım da hiç uzatmadan. Söyleyeceklerini söylemiş, içimi dağlamış, bana da mesajını gayet yerinde vermişti. İkimiz de önümüze döndüğümüzde yol önce onun geldiği yerde bitti. "Oğlum," dedi inmeden önce öndeki çocuğa. "Şifa'yı Alperlerin oraya bırakacaksın."

"Biliyorum, Münevver teyze," dedi genç çocuk sadece.

"Heh, tamam o zaman," diyerek indikten sonra, "Görüşürüz kızım," diyerek arabanın kapısını kapattı ve biz giderken el salladı. Karşılığını dudaklarımdaki silik tebessümle verdim. Benim kendi düzenimi kurmam gerekiyordu. Düzenimi kurup herkese borcumu ödemem gerekiyordu. Aksi bir hâli kaldıracak gücüm yoktu artık.

Yolun sonu Esengül'ün evinin orada bittiğinde, "Teşekkür ederim," diyerek indim arabadan. Alper ile evleri yan yanaydı. Seher babaanne kapının önünde elinde bastonuyla çiçeklerle ilgileniyordu ve ben arabadan indikten sonra bakışları bana doğru dönmüştü.

Başta seçmeye çalışmış, sonra, "Şifa," demişti. Hızlıca yanına doğru giderek elini öptüğümde, "Sen mi geldin kızım?" dedi. "Hoş geldin. Gel gel. Gir içeri."

Bastonuyla evi gösterip koluma doğru girince, "Bu sefer sana değil Seher Sultan," diye bir ses geldi ve ikimiz de arkamızı döndüğümüzde gülen yüzüyle karşımızda duran Esengül ile karşılaştık.

"Hoş geldin," diyerek bana sarıldığında beni de Seher babaannenin kolundan almış oldu.

"Öyle mi?" dedi Seher babaanne gülen yüzünü hiç bozmadan. "Oturun madem siz gençler."

"Bak bak," dedi Esengül yanağına doğru eğilip sıkıca öperek. "Bir de gençler diyerek laf atıyor alttan alttan. Sen bizden gençsin maşallah."

Seher babaanne sesli bir gülümseme eşliğinde bastonuyla Esengül'ü ittirdi. "Git şuradan deli kız," dedi eve doğru yürüyerek. "Nerem gençmiş benim? Ahım gitmiş, vahım kalmış."

Aksini söylese de ona genç dediği için hâlâ sesinde de yüzünde de bir gülümseme gizliydi en nihayetinde. Seher babaanne eve doğru geçtiğinde, "Hadi gel," dedi Esengül de beni kendi evine buyur ederek.

Çekine çekine girdim eve. Etrafa bakınırken, "Kimse yok," dedi Esengül. "Rahatça oturabilirsin, hatta..." diyerek gözlerinde parıltıyla bana doğru döndü. "Bu gece burada kalabilirsin. Annemler evde yok. Kuzenim evlenecek diye annem birkaç gün önceden yardım için gitti. Evde yalnızım yani bu gece. Bana arkadaşlık edersin, olmaz mı?"

Ben başka yerlerde kalmaktan çok fazla hoşlanmazdım ama gidecek çok da bir yerim olmadığından ve Mir Aslan'ın evine dönmek istemediğimden, "Rahatsızlık vermeyeceksem..." dedim.

Ne zordu böyle her şey. Her yerde sığıntı gibi hissediyordun ama bir yer seçmek zorundaydın. "Ne rahatsızlığı Şifa?" dedi yüzünde bir sitemle. "Kapatalım artık şu rahatsızlık laflarını. Aç mısın?"

Akşam olmak üzereydi ve ben kahvaltı da yapmadığım için bir hayli acıkmıştım. Çekinerek başımı salladığımda, "Makarna sever misin?" dedi.

Tekrar başımı salladığımda, "Tamam o zaman," dedi ellerini birbirine çarparak. "Ben domates soslu, kıymalı harika bir makarna yapıyorum. Sen de bize salata hazırlıyorsun. Anlaştık mı?"

Elini bana doğru uzattığında gülümseyerek elini sıktım. "Hadi gel," diyerek beni mutfağa doğru çekti. Ben tezgâhın başında öylece dikilirken o buzdolabından salata malzemelerini çıkardı. Önüme doğru bıraktığı her sebzeyi yıkamaya başladım. Karşımda olan kesme tahtasını da aldıktan sonra çekmecede olduğunu tahmin ettiğim bıçak için çekmeceyi açtım ve gördüğüm ilk bıçağı aldım. O da makarna için tencereye su koydu.

"Sen neden Mir Aslan'ın nişanına gitmedin?" diye sordum merakla. Salataları doğramaya başladığımda o da kıymaları tavaya koymuş, domatesleri rendelemeye başlamıştı.

"Asude'den hoşlanmıyorum," dediğinde karşılaştığım herkesin Asude'ye karşı bu kadar soğuk olmasının sebebini merak ettim ve "Neden?" diye sordum. "Bunu birkaç kişiden daha duydum da merak ettim. Neden sevmiyorsunuz Asude'yi?"

"Çünkü şımarık," dedi bana bakarak çok net bir tavırla. "Birkaç kez denk gelmiştik ve tek yaptığı sadece kendisinden bahsetmekti. *Kötü biri,* demiyorum ama fazla bencil ya da kendini beğenmiş," dedi yüz ifadesindeki imayla. "Tüm ilgi onda olsun isteyen tipler vardır ya öyle. Onun dertleri, onun sorunları, onun telaşları, onun istekleri. Seninle konuşur ama asla senin ne istediğini, ne hissettiğini, nasıl olduğunu falan sormaz. Sadece kendini anlatır durur. Zaten toplu hâlde bir yere gitmişsek asla bizim yanımızda durmaz. Çocuk gibi Mir Aslan abi nereye giderse oraya gider, peşinde dolanır. Benim anlaşabileceğim biri değil yani. Zaten ben çağırılmadım da. Neden gideyim ki?"

Aslında Münevver Hanım da böyle anlatmıştı ama o bunları daha çok övünür gibi anlatmıştı.

"Anladım," dedim sadece tekrar salataya dönerek. Ben salataya dönünce o da bana döndü. "Sen peki?" diye sordu. "Sen neden kalmadın nişanda?"

Omuz silkerek gözlerimi kaçırdığımda, "Ben yeni geldim buralara," dedim. "Hiçbirini tam anlamıyla tanımıyordum bile. Benim orada olmam çok doğru olmazdı."

Yan gözlerle Esengül'e baktığımda pek de inanmış bir ifade yoktu yüzünde. "Bir köşede otursan kimse sana *neden buradasın,* demezdi Şifa. Sen nerede kalıyorsun bu arada?"

Meraklı sorusuyla tüm odağı tamamen bana döndüğünde çekinerek, "Mir Aslanların evinde," dedim. Gözlerindeki şaşkınlık epey büyüdü. Aklında neler kurduysa parçaları birleştirmeye çalışıyor gibiydi. Ne garipti, beni hiç tanımayan, hiç tanımadığım

birinin evinde kalıyor, onunla yemek yapıyordum ve kendimi güvende hissediyordum.

"Orada kalmana rağmen nişan akşamı evden çıkmak istedin. Anlıyorum," dedi imayla başını sallayarak.

"Sen peki?" dedim konuyu değiştirme çabasıyla. "Nasıl beni evine kabul ettin? Tanımadığın hâlde. Bir de *kal,* dedin bana. Ya hırsızsam ya da katilsem?"

Kızın içinde şüphe yoksa da düşürecektim bu gidişle ama onun yüzünde gayet sevimli bir ifade vardı ve gülümsüyordu. "Öyle biri olsan Alper seni bize getirir miydi? Mir Aslan abi evine alır, ailesinin içine sokar mıydı? Onlar güvenmişse benim için bitmiştir."

Mir Aslan'a duyduğum güvenin aynısını onda da görmüştüm. Verdiği kararları, etrafındaki kişileri hiç sorgulamıyorlardı. "Yine de beni sevmemiştin," dedim gülerek.

Yüzünde mahcup bir ifade belirdiğinde, "Sonradan değişti tabii o canım," dedi.

Ben bir düzeltme ekleyerek, "Alper'in hiçbir şeyi olmadığımı öğrendiğinde," dedim vurguyla.

Esengül'ün yüzü hem güler gibi oldu hem solar gibi. "Olsan da bir önemi yoktu ki gerçi..." dediğinde rendelediği domatesleri kıymayla buluşturunca enfes bir koku ve ses doldurdu mutfağın içini. O onları karıştırırken ben de merakıma yenik düşerek, "Siz sevgili misiniz yoksa sevgiliydiniz ama ayrıldınız mı?" diye sordum.

Esengül cevap vermekten biraz geri dursa da, "Sevgiliydik," dedi açıkça. "Ama ayrıldık."

Ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. "Bence ayrılmış gibi değilsiniz," dedim gülümseyerek. "Birbirinize bakarken hâlâ âşık gibi bakıyorsunuz. Öyle ayrılık olmaz."

Esengül'ün yüzünde kırık bir tebessüm hâkim oldu. "Bir bakışla olsaydı..." dedi elini sallayarak. Makarnanın suyunu süzdü

Ninova

ve domates sosunu makarnayla buluşturdu. "Hem ben evleniyorum. Bir önemi yok artık."

Aslında o gün söylemişti ama şimdi böyle daha yakın arkadaş olur gibi olduğumuzda şaşkınlığımı açıkça göstererek, "Ama neden?" diye sordum. "Başkasını severken mi evleneceksin bir de?"

Omuz silkti. "Alper ile evlenemedikten sonra kiminle evlendiğimin bir önemi yok ki. Kim gelirse gelsin karşıma, sevemeyeceğim zaten."

"Peki ama neden evleniyorsun?" dedim hâlâ inatla. Ben onun gözlerinde de Alper'de de birbirlerini ne kadar sevdiklerini görebiliyordum.

"Çünkü o beni istemiyor," dedi söylerken bile nefesi kesiliyormuş gibi. Yaptığı makarnaları tabaklara koyduktan sonra masaya taşırken ben de yaptığım salatayı götürdüm. Konuşmaya devam ederek oturduk masaya karşılıklı olarak. "Sen bakışlar falan diyorsun ama bana açık açık başkasına âşık olduğunu, hatta..." dedi vurgulayarak. "Çok âşık olduğunu söyledi."

Makarnamdan yerken o da anlatmaya devam etti. "Yani şimdi eminim hiçbir şey anlamıyorsundur ama ben de anlayamıyorum Şifa." Yüzünde yorgun, kırgın, çökmüş bir ifade vardı. "Biz çok âşıktık birbirimize. Çocukluktan beri birlikteyiz neredeyse. İkimizden başka kimsenin bilmediği bir ilişki. Bizim buralarda pek hoş karşılanmıyor böyle şeyler. Benim okulum, bizim görüşmelerimiz zora girer diye hiç söylemedik de. Direkt evleneceğimiz zaman çıkacaktık karşılarına. Bu sene benim okulum bitti ve tam kavuşacağız derken Alper bana ayrılmak istediğini söyledi. Başkasına âşık olmuş ve benimle olamazmış."

O bunları söylerken gözlerini kaçırdı, ona yakıştıramadı söylediklerini ama gerçekler de ayan beyan ortada gibiydi.

"Ben tanımıyorum sizi ama bilmiyorum, inanamadım," dedim şaşkınlıkla. "O sana öyle bakmıyor çünkü. Çok başka bakıyor. Başkasına âşık olan adam böyle bakmaz."

Ninova

Yüzünde aynı kırgın tebessüm hâkim oldu. "Ben de öyle düşündüm. Onun inadına görücü kabul ettim. Aslında tek amacım Alper'in aklını başına getirmek, itiraf ettirmekti. Bir anlık öfkeyle yaptım ama yıkılan ben oldum. Kabul ettiğim görücü en yakın arkadaşıymış ve Alper'in haberi varmış. Hatta bizzat kendisi destek vermiş, bizi yakıştırmış."

Her bir cümlesinde gözlerim şaşkınlıktan açık kalırken lokma boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. Bana su uzatıp, "Helal," diyerek sırtıma vurdu. "Bana haram oldu zaten. Bari sana bir şey olmasın." Verdiği suyu biraz içtim ve "Nasıl yani?" dedim. "Sen ciddi misin? O kadar da yapmamıştır herhâlde."

Keşke der gibi baktı. "Tam olarak o kadar yapmış," dedi aynı hayal kırıklığıyla. "Ben de dün akşam Alper'i değil, Kadir'i ağırladım işte bu evde. Ailelerin tanıştığı bir akşamdı. Bir sonraki de isteme olacak."

"Acaba arkadaşının sevdiğini öğrenince kendini geri çekmiş olabilir mi?" diye sordum başka bir sebep arayarak. Çünkü bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ona da başını iki yana salladı. "Özellikle bunun böyle olmadığını söyledi bana. Onun ayrılık sebebi başkasına âşık olmasıymış, kafamda kurmayacakmışım. Kadir iyi çocukmuş ve beni mutlu edermiş."

Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. "Aman boş ver," dedi o da daralmış gibi. "Yemeğini ye, soğutma hadi."

Makarnadan birkaç çatal aldım ama bakışlarım Esengül'de kaldı. "Bu arada," dedi sonra da endişeyle. "Bunlar bizim aramızda, tamam mı? Kimseye bahsetmek yok. Bizi kimse bilmiyordu. İlk öğrenenlerden biri sen oldun."

Elimle dudaklarımın üzerine fermuar çektim. "Merak etme," dedim samimiyetle. "Sırrın bende."

İçimden de *inşallah kavuşursunuz* diye dua etmekten geri duramadım. *Sır olmaktan çıkar ve siz herkesin karşısına el ele çıkarsınız,* dedim. Yemeklerimizi yedikten ve mutfağı topladıktan sonra oturma odasına geçtik. Havanın kararmasıyla birlikte

Ninova

Esengül bizim için bir film açtı ve ışıkları kapattı. Koltuğun birinde ben, birinde o vardı ve ikimiz de televizyona bakıyor ama bambaşka şeyler düşünüyorduk. Televizyon öyle boş çalışıyor, bizim sessiz, kendi iç dünyamızda kalmamızı sağlıyordu sadece. Esengül telefonunu eline alıp sanırım sosyal medyada dolanınca önce bir alkış sesi doldurdu odayı, sonrasında, "Olmuş nişan," dedi. Tüm uzuvlarım uyuştu gibi hissettim. "Melek abla paylaşmış."

Dikkatlice videoları izleyince oturduğum yerde kalmak istedim ama yapamadım. Bir süre öylece otururak beklesem de alkış seslerini duyduğumda istemsizce ayaklarım beni Esengül'ün yanına doğru itti. Telefona doğru baktığımda sarı ışıkların altında onları yan yana bir kurdeleyle gördüğümde yüreğime düşen ateşi tarif edemezdim. Elimi yüreğime sıkıca bastırdım. Benim inandığım kadere onun karşı gelişi gibi bir andı o yüzüklerin takılışı, kesilişi ve artık onun gerçekten nişanlı bir adam oluşu.

Yan yana gördüğüm o an, Asude'nin yüzünde bir gülümseme ve onların artık gerçekten nişanlı oldukları andı. Mir Aslan'ın yüzüne kenetlendi bakışlarım. Bir an nefes almak imkânsızmış geldi, göğsüme bir ağırlık çökrü.

Duyduğum ilk andan itibaren bir şeylerin değişeceğini düşünmüştüm. Değişmemişti. Onu gördüğüm ilk an içimdeki sevda şimdi sessizce çığlık atıyordu sanki. Her bakış, her gülümseme onun başkasına ait olduğunu kabullenmek zorunda bırakıyordu beni. En acı veren şey ise içimdeki o duyguların artık bir kenara atılmak zorunda olduğu gerçeğiydi. Mir Aslan başkasına aitti ve bu gerçek içimi kemiren bir yara olarak kalmak zorundaydı sadece.

"Allah mutlu etsin, yakışmışlar," dedim geri çekilerek. Dağılmış bir hâlde, dağılmışlığımı gizleyemeden koltuğa oturduğumda Esengül telefonunu kapattı ve bana doğru dönerek, "Şimdi sıra sende," dedi.

Anlamayarak baktım yüzüne. "Ben sana anlattım her şeyimi," dedi. "Şimdi sen anlatacaksın Mir Aslan abi ile olan hikâyenizi."

"Bir hikâyemiz yok," diyebildim sadece. O ise bana *yapma,* dercesine bakıyordu.

"Bekliyorum Şifa," dedi üstüne ısrarla. "Senin buraya gelişin, nişanda kalmayışın, az önce onları görünce değişen yüzün, elini kalbine koyuşun... Ben salak değilim. Sen seviyorsun Mir Aslan abiyi."

Sanki gizli bir sırrı dile getirmiş gibi panikledim ve olduğum yerde doğrularak, "Öyle bir şey yok Esengül," dedim panikle. "Ben Mir Aslan'ı tanımıyorum bile. Ben zor bir durumdaydım ve Mir Aslan beni kurtardı. Sonra da gidecek yerim olmayınca ve orada kalınca Asude bunu yanlış anladı. İçinde bulunduğum duruma içerledim ben sadece. Senin ilk gün beni görünce hissettiklerin gibi hissetti o da."

Ben öyle söyleyince mahcupça bakışlarını kaçırdı ve "İnanmış gibi mi yapayım?" dedi üstünü örtmek ister gibi.

"İnan," dedim ben bile inanmazken söylediklerime. Titrek bir solukla önüme döndüğümde, "Münevver abla bir şey demedi mi?" diye sordu sonra da. "Sahip çıkar aslında o zor durumda olanlara. Asude gibi değildir o. Susturamadı mı Asude'yi?"

Yüzümde imalı bir tebessüm hâkim oldu ve dilimi tutamayarak, "Kibarca kovuldum bugün ben Esengül," dedim.

Esengül'ün kaşları yavaşça havalandı ve sonra tekrar geri düşerken, "Gerçi o da Asudeci," dedi. "Asude'nin düşmanı onun da düşmanıdır. Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi sonra da yıkılan umutlarımı canlandırırcasına. "Bunlar sana bu kadar taktıysa sende gördüğüm, Mir Aslan abide de vardır."

İstemedim, bu konu böyle devam etsin istemedim. Ben artık Mir Aslan ile aynı cümlede geçmek, kalbim kanmaya yer ararken yeni bir ümide tutunsun istemedim.

Ümit etmek bile bir dua hâliydi ve ben ümidimi hep saklı tutmuştum ama Mir Aslan seçimini yapmışken artık kalbim buna kansın istemiyordum.

Ninova

"Benim derdim bunlar değil Esengül," dedim oturduğum yerde dikleşip sıkıntıyla. "Olamaz. Benim kendime bir hayat kurmam gerek. Kim kimle evleniyorsa evlensin. Ben sığıntı gibi yaşamak istemiyorum. Benim bir iş bulup kendi düzenimi kurmam lazım. O evde kalmak çok ağrıma gidiyor."

"Neden kalıyorsun ki?" diye sordu merakla. "Madem bu kadar rahatsızsın, git başka bir yere. Evin, ailen, arkadaşın falan yok mu?"

Yutkundum kaldım. Anlatıp anlatmamakta kararsız kaldım ama en son birine anlatmazsam içimde daha büyüyecekmiş gibi hissederken, "Ben gidemem," dedim. "Benim kimsem yok. Bir evim kalmadı. Eşim, dostum, akrabam yok ama bunlar olsaydı da gidemezdim sanırım."

Cümlelerimle Esengül'ün merakı daha da artarken bir şaşkınlık düştü yüzüne. "Anlamıyorum," dedi.

Duraksadım ve bir çekinceyle döküldü dudaklarımdan anlayamadığı gerçekler. "Ben bir terör örgütünün elinden kurtarıldım Esengül," dedim. O an gözlerinin korkuyla irileştiğini ve sanki geri çekilir gibi olduğunu gördüm. "Ben kaçırıldım," dedim kendimi açıklama telaşıyla. "Gerçekten bile isteye gitmedim. Bir sene boyunca orada esir tutuldum ben." Anlatırken bile gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Gözlerimi kaçırdım ve başımı eğdim. "Ben..." dedim kesik kesik. "Ben gidemem. Orası öyle kötü bir yer ki Esengül. Şimdi kurtulmuşken kendi vatanımda bin cefaya da düşsem oraya gitmemek için beni bulmamaları için bir yere gidemem. Sen de lütfen geri durma benden. Gerçekten kimsem yok..." İç çektim. "Hiç kimsem yok!"

Esengül, ben ağlamaya başlayınca hızlıca yanıma doğru geldi. "Bak bana," dedi eğdiğim başımı yerden kaldırarak. "Tamam," dedi saçlarımı severken. "Tamam, Şifa. Bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Tamam. Ben dedim ya sana, *ben senin arkadaşınım,* diye. Ne demek kimsem yok? Ne demek geri durmak?"

O an öyle sıkı sarıldım ki ona dünyadaki ilk arkadaşımmış gibi, minnetle, sevgiyle... Aynı karşılığı ondan aldığımda, "Anlatma daha fazla, tamam mı?" dedi. "Hadi gel, biz konumuza geri dönelim şimdi. Düşünelim senin için bir şeyler. İş demiştik önce, değil mi?"

Aklım dağılsın diye, derdimi dert edinerek, "Sen ne okudun?" diye sordu.

"Lise mezunuyum ben," dedim sakinleşmeye çalışarak. Esengül'ün gözlerinde merak vardı, bir sürü soru vardı ama hiçbirini beni rahatsız etmemek için sormadı. Sadece konuya odaklandı. "Ebelik okumuştum ama mesleğimi hiç yapamadım. Hastane tecrübem yok yani."

O yüzden hiç mesleğimi yapabileceğimi düşünmemiştim ama "Ee Melek abla buradaki en iyi hastanelerden birinin satın alma ve lojistik biriminde çalışıyor," dedi Esengül heyecanla. "O bize yardımcı olur. Sonuç olarak diploman var."

Yeni bir ümide tutundu yüreğim. "Olur mu ki?" dedim heyecanlı bir telaşla. "Tecrübem yok ama alırlar mı ki beni?"

"Alırlar bence," dedi Esengül. "Melek abla sevilir hastanede. Bir soralım bakalım ona."

"Olur," dedim yüreğim yeni bir hayatın hevesiyle çarparken. Telefonuma sarılıp hemen Melek'i aramak istedim ama nişanda olduğu aklıma gelince ve böyle bir günün gündemi ben olmak istemediğimden usulca kenara bıraktım. "Yarın olsun da arayayım ben o zaman Melek ablayı."

"Ara bakalım," dedi o da çözüm bulmanın getirisi bir rahatlamayla. Bir yanım kırık dökük, bir yanım umut doluyken elini elimin üstüne koydu ve cesaret verir gibi sıvazladı. "Ne zaman konuşmak istersen ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa ben senin hep yanındayım."

Ninova

Mir Aslan Türkoğlu

İki kişinin hayatını bağlayan yüzük bazen seni tutsak eden bir kelepçe olabiliyordu. Ben bir yüzüğün, bir sözün esiriydim. Adım Aslan'dı ama adımın hakkını verip de kendimi özgür bırakamıyordum. Bir kafese hapsedilmiş gibi hissediyordum. İçine sinmeyen bir sözü tutmak mıydı esas doğru olan yoksa sözü bozup özgür olmak mıydı? Sözünden dönmeyen mertti de sözünün hakkını vermeden sözünde durmak da mertlik miydi? Çünkü ben verdiğim sözün hakkını veremiyordum. Şu an parmağımda bir yüzükle yanımda başka, aklımda başka bir kadınla cebelleşiyordum. Boynumdaki kravatı çekiştirip attıktan sonra, "Sikeyim böyle işi de böyle düzeni de..." diye söylendim durdum.

Herkes bir yere dağılmıştı, Asude elindeki yüzükle akrabaların yanında kasıla kasıla oturuyordu. Ben eve geldiğimde Şifa, Esengül'e gitmek istediğini söylemiş; beni beklemeden, bana haber verme gereği bile duymadan gitmişti. Aramak istedim, neyin hesabını soracağımı bilemedim. Uzak durması için elimden geleni yapmışken şimdi ben onsuz nefes bile alamıyordum ama bunu ona söylemeye ne yüzüm vardı ne cesaretim.

Bir sağa bir sola bakıp dururken Asude'nin ilgisini çekmiş olacak ki oturduğu masadan kalkıp yanıma doğru geldi. "İyi misin?" diye sordu.

Değildim ve bu gayet okunurken bir yalanın ardına saklanmaya gerek yoktu. Asude cevabı yüzümden okuyunca gözü ceketimin koluna takılmış, sonra parmakları gözünün takıldığı yere gelmişti. Sallanmakta olan düğmeyi parmaklarının arasına alarak, "En azından bir takım elbise alabilirdik," dedi.

"Gerek yoktu," dedim kolumu geri doğru çekerek. "Alt tarafı bir düğme. Başka takım giyince de farklı bir şey olmayacaktı.

Sallanan düğmeyle de nişanlandık mı nişanlandık." Sallanmakta olan düğmeyi tuttum, çektim, kopardım. Keşke canımı sıkan her şeyi böyle kolaylıkla fırlatıp atabilseydim hayatımdan.

Asude'nin elleri, "Sakin ol," diyerek açtığım gömleğin düğmelerini kapatacak gibi olduğunda, "Asude," dedim geri çekilerek. Ben bile bana çekilmez bir adamdım. "Beni biraz rahat bırakabilir misin?"

Bağırmamıştım, çağırmamıştım ama sesimdeki o gerginlik, o tahammülsüzlük beni bile geriyordu. Asude'ye söylemek istediğim tam olarak buydu. Biz bundan öte gidemezdik. Görüyordu ama inatla istemeye devam ediyordu. Yine öyle yaptı. Nişanda bile şu hâlimiz büyük bir problemken o göz ardı ederek geri doğru çekildi. "Masadayım ben," dedi.

O gittikten sonra sinirim bozulduğundan bir gülümseme hâkim oldu suratımda. Arkamdaki sandalyeyi çektim önüme ve cebimden bir sigara çıkararak oturdum. Dudaklarımın arasına alıp yaktığımda, çektiğim o derin nefesle birlikte başımı gökyüzüne kaldırdım. O bile simsiyahtı bu akşam. Ne bir yıldız vardı ne bir renk. Öyle kasvetliydi ki her şey, bu gece olduğum yere sığamadım. Gerginlikten boynuma saplanan ağrı da cabası olunca elim oraya giderken, "Seni de sikeyim," dedim öfkeyle. Koparıp atacak gibi bir güçle sıktı parmaklarım o noktaları ama içimdeki acıyla eş değer bile olamadı.

Ben öylece oturup gözlerim kapalı, derin bir nefes daha çekmişken, "İyi misin?" diye duyduğum diğer ses teyzemden geliyordu. Gözlerimi araladım ve elim boynumdan düşerken, "Sence?" diye sordum.

Asude'ye kullandığım tondan daha da aksi bir ton kullanmıştım ve sanki zaman geçtikçe ve benim içimi daraltan şeyler bitmedikçe bu hâlim katlanarak artacak gibiydi. Teyzemin yüzü asılır gibi olduğunda, "Boynuma bir ağrı saplandı," dedim.

Teyzem gerginliğimi anlamış, "Birazdan misafirler gider," demişti. "Sonra gider, bir ağrı kesici yaptırırsın. Hatta bence

Ninova

gitmişken bir sakinleştirici de iste sen oğlum," dedi laf sokarcasına. "Barut gibi dolanıyorsun ortalarda. Ben hadi neyse de kız en mutlu gününüzde seni böyle çekmek zorunda değil."

Cevabımı bile beklemeden asık suratıyla diğer masaya geçtiğinde, "Çekmesin o zaman!" dedim homurdanarak. Saatin epey geçmesiyle birlikte ve birkaç masa hariç kimse kalmayınca kendime bahaneler çıkardım. Asude'ye olduğu kadar Şifa'ya da sözüm vardı benim. Üstelik eve gelecekti ve tek gelemezdi. Bu gece burada olmamasını anlayabiliyordum ama sonuçta gelecekti ve kendi gelemeyeceğine göre ben alacaktım. Ben de çıksam zaten anca varırdım. Evet, benim kesinlikle şimdi çıkmam gerekiyordu.

Önce telefonu çıkarıp Şifa'yı hazırlanmasını söylemek için aramak istedim ama telefon bir kez çaldıktan sonra meşgule atıldı. Kaşlarım çatılmış, ekrana öylece bakarken bir mesaj düştü telefonuma.

Şifa: Ben geceni bölmek istemediğim için aramadım. Sen aradığına göre müsaitsin sanırım. Bu gece burada kalacağımı haber vermek istedim ve mutluluklar dilerim.

Tek bir mesajla göğsüme bir ağırlık çöktürdü, kaşlarım çatıldı. Ne demek eve gelmeyecekti? O an sadece bir gece olarak görmedi zihnim bunu. Bu ilk gecesi olacaktı ama bundan sonrasında da bir noktada Şifa gitmek durumundaydı. Bu, öyle bir çarptı ki zihnime üç beş düğme daha açtım. Telefonun arama tuşuna basıp tekrar kulağıma götürmeye fırsatım olmadan bir kez daha ret yedim. Bir kez daha aramak istedim, tekrar ret yedim.

Bu sefer mesaj yazmaya başladım.

Mir: Ne demek orada kalacağım? Böyle bir şey olamaz tabii ki Şifa. Güvenliğin için benim yanımda kalman gerekiyor.

Kısa bir süre sonra karşılık geldi.

Şifa: Alper az önce buraya geldi Mir. Evleri yan yana zaten. Bütün gece de bahçede işleri olacakmış. Ne zaman bir sorun olursa kapıda olacağını söyledi. Lütfen daha fazla beni düşünüp

bana da kendimi sana engel oluyormuşum gibi hissettirme. Asude'ye de ayıp olmasın. İyi geceler dilerim size.

"Gecesini de sikeyim, Alper'i de sikeyim. Bok vardı, erkenden gittin," dedim öfkeyle. "Bir de *sorun yok, ben buradayım,* demiş. Sana düştü sanki amına koyayım. *Bir komutanıma sorayım,* de bakalım."

Elim şakaklarımda öyle dolandım durdum bahçede ama sığamadım. Asude'yi gördükçe, o nişan masası, isimlerimiz, her şey süslü bir kafesi andırınca hiçbir şey demeden attım kendimi dışarıya. Kapının önünde bir sağa baktım, bir sola. Yürümek istedim başta. Sonra nereye yürüyeceğimi bilmeden atladım arabaya. Yol öyle aktı, neresi boşsa oraya saptım. *Hastaneye giderim en azından,* dedim. Sonra bir şarkı çıktı, yolu bulamadım. Gittim ama nereye gittiğimi bile bilemedim. Ben bilmiyormuşum da kalp biliyormuş gibi yolunu buldu ve yolun sonu onun yanında bitti.

Yemin etsem ben bile isteye gelmedim diye Allah şahidimdi. Kalbim getirmişti kapısına kadar ama benim o kapıyı çalmaya cesaretim var mıydı, bilmiyordum. Önce arabadan indim, ardından kapısına kadar gittim. Elim kapıya vurulmaya gitti, ne diyeceğimi bilemedim, kaldım. Sonra içerden onun sesini duydum. Esengül'e bir şey dedi ama kalbim bana demiş gibi çarptı. Sadece sesini duymak bile derin bir hasretin koynuna koydu beni. Sanki görmemişim gibi, bir asırdır uzakmışım gibi. Senelerdir aramışken ve şimdi bulmuşken, kaybetmek üzereymişim gibi korktum. Elim benden bağımsız o korkuyla çaldı kapıyı.

Birkaç dakika sonra önce kapının yanındaki camdan Esengül baktı, ardından kapıyı açtı.

"Mir Aslan abi," dedi ve benim bir şey dememe gerek kalmadan kendi usulca çekilerek, "Şifa," diye seslendi.

Genç bir çocuk gibi üstümü başımı düzeltme gereği duydum, boğazımı temizledim ve kalbim birazdan duracak gibi gözlerimle birlikte onu beklemeye başladı. Gördüm onu. Biraz ötemde,

Ninova

gözlerimin tam içine bakarken gördüm. Ben değil ama o isminin anlamını taşıyordu işte. Her şeyi şifaydı ruhuma. Adı, kendisi, dokunuşları, varlığı bile şifaydı. Ruhumun şifası...

Onu görünce bile tüm gerginliklerim çekildi sanki. Ağrılarım dindi ve o karşıma geldiğinde konuşmayı unutmuş, yeniden doğmuş gibi oldum.

"Mir Aslan," dedi şaşkınlıkla. "Neden geldin ki? *Kalacağım,* demiştim."

Verecek bir cevabım olmadığı o yerde içimden geldiği gibi döküldüm ben de. "Ben de bilmiyorum ki Şifa," dedim titrek bir solukla. "Çok boktan bir akşam geçirdim. Kafamın bu denli ağrısını ben ömrümde çekmedim. Bir kafese tıkmışlar beni de ölecekmişim gibi hissettim. Çok gerginmişim, *sakinleştirici al,* dediler bana ben sakinleştirici diye sana geldim. Öyle çıktım sokağa, yolun sonu sende bitti. Oldu mu sana da hiç öyle? Ben neden geldim buraya bilmiyorum ama gelmek zorundaymışım, gelmezsem bu gece sabah olmayacakmış gibi hissettim, ondan geldim."

Öyle bir nefes çekti ki ciğerlerine sanki bendeki azap onu da yakışıyormuş gibi. Bende bir olan onda bin yankı buluyormuş gibi. Derdim ona da dertmiş, yarama da bir o şifaymış ve bilirmiş gibi. Bundan cesaret alarak geçen akşamki gibi ellerini tutup kalbimin üzerine doğru koydum. "Hani demiştin ya..." dedim çaresizce. "*Doğru noktaya dokunmayı bilirsen geçmeyecek ağrı yoktur,* diye." Elleri ellerimin arasında, kalbime doğrultulmuş bir silah gibiydi ve ben hiç bu kadar güzel bir silah görmemiştim. "Dokunsana yine öyle Şifa. İçimde öyle bir ağrı var ki geçmek bilmiyor."

Gözlerinin dolduğunu gördüm. Bir adım atacak gibi oldu ama sonra gözü parmağıma, parmağımdaki alyansa, ondan sarkan kurdeleye takıldı. Onu görünce hissettikleri ve bizi prangalayan o yüzük öyle ağrıma gitti ki elimi nasıl saklasam bilemedim. Elim düştü, o düşünce o da titrek parmaklarını usulca çekti. Bir onun sarabileceği yaraları bir o artık sarmak istemez gibi geri çekildi.

"Bazı yaraları sadece açan sarabilir Mir," dedi beni çaresiz bırakarak. "Sen kendi yaranı da kendin açmışsın. Ağrısını ben dindiremem artık. Gitsen iyi olacak," dedi cansız bir sesle. Ben onu böyle görmüşken nasıl giderdim, onsuz durabilsem zaten gelebilir miydim?

"Sen de gel o zaman," dedim bir anda. Gözlerimiz bile birbiri üstünde durmak için çıldırıyor ama geri çekiliyordu. "Kalamazsın hem sen burada. Ben yokum. Nasıl uyuyacaksın? Ya yine o rüyaları görürsen. Kâbuslarından kim kurtaracak seni?"

O ise beni az dağladığı yetmiyormuş gibi bir sekme daha açtı kafamın içine. "Bazı gerçekler kâbuslardan daha acı vericidir, Mir Aslan," dedi. O cümlenin altında ezildim. Yetmedi, daha da ezdi. "Beni kâbuslardan korudun diyelim, gerçeklerden nasıl koruyacaksın?"

Başım öne düştüğünde bir adım ileri doğru çıktı. "Benim kâbuslarım beni ilgilendirir. Seni ise aynı yastığa baş koyacağın eşinin kâbusları ilgilendirir bu saatten sonra."

Ben hayatımın hiçbir evresinde böyle posta koyulduğunu bilmem. Karşılık veremediğim, altında ezildiğim tek bir an olmamıştır. O küçücük bedeniyle, o güzel dudaklarının arasındaki kelimeleriyle öyle altüst etti ki beni, karşısında dikilmekten utandım.

"İyi geceler sana," deyip kapıyı örteceği sırada gideceğinin, döndüremeyeceğimin bilincindeydim ama "Buradayım," dedim. Duraksadı. "Seni kâbuslardan koruyamam, gerçeklerden sakınamam ama bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım Şifa. *Git,* dersen giderim ama *gel,* dersen nereye, ne zaman istersen."

Baktı öylece. Soğuk, kırgın ama içi de gider gibi baktı. Gururundan başını dikti ve "Demem Mir Aslan," dedi. "Ben başkasına ait olan bir adama *gel,* demem."

O kapıyı suratıma çarpmadan bile çarpılmış gibi hissettim. Son sözünü söyledi ve bizim aramıza o kapıyı örttü. O kapının

Ninova

önünden çekildim ama açıkta kalmış perdenin onu görebildiğim kısmına ilerledim. Yine yamacından, ötesinden, berisinden ayrılamadım. İçimde söylediği sözün sancısı kaldı.

Alper'in bahçeden gelen sesiyle adımlarım oraya yöneldiğinde tam olarak Şifa'nın olduğu odanın köşesindeydim.

"Komutanım," dedi. "Sizin nişanınız yok mu? Ne arıyorsunuz burada?"

Kalkacak gibi oldu, elimle oturmasını işaret ettim. Ben de yanına oturduğumda, "Benim cevapları ben bile bilmiyorum Dalyan..." dedim. "Beni siktir et. Senin gece gece ne sikim işin olabilir sabaha kadar bahçede?"

Bir sigara yakmıştı ve onu bana doğru uzattı. Hiç bakmadım bile yüzüne. Bakışlarım karşıdaki evdeyken derin bir nefes çektim.

"Eski bir motor vardı, onu toparlayayım diye uğraşıyorum geceleri," dedi. Sonra bana doğru döndü. "Siz iyi misiniz komutanım?"

"Bok gibiyim," dedim açıkça. "Beraber sabahlarız o zaman. Yardım ederim sana."

Odanın içinde bir ileri bir geri giden hareketlerini izledim. Ellerindeki çarşafla kendine bir yatak hazırlıyordu. Bakışları ara ara camdan dışarı kayıyor, benim burada olduğumu görüyordu. Ne kadar dirense de o da bakmaktan alamıyordu kendini.

"Anlar mısın motordan?" diye sordum sigaranın dumanını görüş alanıma doğru bırakarak. Dumanlar Şifa'nın üzerinde dağıldı.

Onun da bakışları karşı evde ama farklı bir odadaydı. Bu zamana kadar söylemediklerini tek bir bakışıyla anladım. Elindekilerle öyle boşa uğraştı durdu. Sorumu sordum ama cevabını çoktan almıştım. "Yok," dedi.

"Niye o zaman?" dedim.

"Öyle," dedi sadece. "Siz anlar mısınız?"

"Yok," dedim.

"Niye o zaman?" diye sordu. "Öyle," dedim, sustuk.

Biz sustuk, Şifa cama doğru ilerledi. Perdeyi tuttu ve üzerime çekmeden hemen önce öyle bir baktı, öyle bir baktı ki sanki tüm dünya bir araya gelip inkâr etse bile o söz yankı bulacaktı bizde:

Bazıları birbirine aittir, hiç kavuşamasalar bile.

Affan El Musavaf

"Affan El Musavaf seni bekliyor."

Adam hızlı adımlarla yürümeye başladı. Getirdiği haber ile birlikte ona verileceği ödüllerden sebep içi içine sığmıyordu. Adımlarını ne kadar hızlı atmak istese de gördüğü zenginlikle baktığı her yerde ayrı bir yere takılı kalıyordu.

Affan El Musavaf'ın sarayı çölde yükselen bir vaha gibi altın ve mermerlerle yapılmış ihtişamlı bir saraydı. Geniş avlusu, antik dönemlerden kalma zengin motiflerle işlenmiş taşlarla kaplıydı. Avlunun ortasında, büyüklüğü ile görenleri hayran bırakan bir şelale akıyordu. Etrafı egzotik çiçeklerle süslenmişti. Çölün ortasındaki bu sarayın sonsuz kumların arasında böylesi parlaması Affan El Musavaf'ın gücünü ve zenginliğini haykıran bir işaret gibiydi.

Sarayın içinde tavandan sarkan devasa kristal avizeler, altın varaklı duvarları aydınlatıyordu. Her köşede el işi İran halıları serili, büyük salonları süsleyen kadife koltuklar ve sandalyeler, zenginliğin bir başka göstergesi gibiydi. Affan El Musavaf'ın tahtı salonun tam ortasında yükseliyordu. Altın işlemelerle kaplı oluşu oturan kişinin saltanatını ilan edercesine gösterişliydi. Duvarlarda nadir tablolar ve antika silahlar asılıydı ve her biri gücünün bir parçasıydı.

Affan El Musavaf uzandığı yerden yarasının sızısıyla kalktığında yüzü kasıldı ve etrafındaki herkes çekinerek başını eğdi. Uzun, ince yüzü sert hatlarla çevriliydi ve gözlerinde öfkeden başka bir şey barındırmıyordu. Üzerindeki cübbesi en kaliteli kumaşlarla dokunmuş, değerli taşlarla işlenmişti. Parmaklarında kocaman yüzükler, bileğinde ise zümrüt taşlarla süslenmiş bileklikler vardı. Gücü, zenginliği ve acımasızlığı dillerde dolaşır, sınır tanımayan bir zalim olarak anılırdı.

Affan El Musavaf'ın karşısında diz çöken adamları başlarını öne eğmiş, ondan gelecek emri beklemekteydiler. Odanın içinde hiddetli sesi yankı bulurken, "*Onu bulacaksınız,* demedim mi ben size!" diye bağırdı.

Her bir kelimesi kırbaç gibi çarptı odanın içine. O kadın, Şifa, Affan El Musavaf'ın gururunu zedeleyen tek şeydi. Elinden kaçırdığı için içi kinle dolmuştu. Kadının ortadan kayboluşu ve ardında bıraktığı hengâme Affan'ın zihnini bir karabasan gibi sarmakta ve uyku bile uyutmamaktaydı.

"O kadın, benim!" dedi elindeki kırbacı onların sırtına tek tek büyük bir kuvvetle geçirirken. "Ona ulaşamadığım her gün, size cehennemi yaşatacağım!"

Kırbacın sırtlarına indiği adamlar acıyla kıvranarak gözlerinin ucuyla birbirlerine baksalar da bir şey yapamadılar. Affan'ın öfkesi sarayın soğuk mermerlerinde bile yankılanacak kadar kuvvetliydi. Onu hayal kırıklığına uğratmanın bedeli ağır olacaktı ve bunu hepsi biliyordu.

Affan elindeki kırbacı tekrar bütün kuvvetiyle indirecekken kapılar hızla açıldı ve içeri giren bir adam telaşla, "Efendim," diyerek önünde eğildi. Vereceği haberin büyüklüğünden sebep dayanamayıp başını biraz kaldırarak Affan'ın tam gözünün içine baktığında o haberi büyük bir heyecanla verdi.

"Kızı bulduk!"

8. Bölüm

Nasıl bir his, biliyor musun?
Oda çok geniş ama sığamıyorsun,
Bak, kapı orada ama çıkamıyorsun,
Pencere açık ama nefes alamıyorsun.

CEMAL SÜREYA

Görüp işittiği, hissettiği şeyler karşısında bile bir şey yapamayınca anlıyordu insan çaresizliği. Her şeyin bir sınırı olduğunu ve *o sınırları aşacağım,* derken bile insanın kendisiyle savaşmasının herkesle savaşmaktan çok daha zor olduğunu. Her şeyin zamanla geçeceği, düzeleceği belki de koca bir yalandı. Hayat her daim zor olacak, yeri gelecek özgürlüğümle yeri gelecek hislerimle sınayacaktı ve ben bunlarla yaşamaya alışacaktım. Benim en başta kabullenmem gereken buydu sanırım. Hayatın her daim zor olduğu, hislerimde bencil olmamam gerektiği ve bunu sadece benim yaşamıyor oluşum. Eğer incinmeye yer arayan kalbime bunu inandırabilirsem her şey çok daha kolay olacaktı. Kimse başımı okşamak zorunda değil, kimse beni sevmek zorunda değil ama ben kendimi sevip kendimi ayağa kaldırmalıyım. İnsan kendine yaslanınca başkasına ihtiyaç duymazdı. Benim kendime yaslanacak gücü bulmam gerekti. Başkalarının gölgesine ömür boyu saklanamazdım. Hayata bir yerden tutunmam gerekti. Kaderi yaşamak için ona teslim olmak gerekirdi. Ben de öyle yaptım. Eğer kader bizi gerçekten bir araya getirecekse zaten dünya üzerinde hiçbir güç buna engel olamazdı.

Kapının tıklanmasıyla uzandığım yataktan kalktım. Hafifçe aralanan kapının ucunda Münevver Hanım vardı. Nişan gecesinden sonra sabah tekrar bu eve geri dönmek durumunda kalmıştım. Mir Aslan ile mesafeli olan ilişkimiz aynı mesafeyi koruyordu ama yine de hâlâ burada olmak bile can sıkıcıydı. Konuşmasak da yan yana geliyorduk ve bu azap gibiydi. Çekinerek başını uzattığında, "Uyandıysan kahvaltı hazır diye rahatsız ettim. Gel hadi kahvaltıya."

Başımı tamam dercesine salladığımda bir tebessümle usulca çekti kapıyı. Mir Aslan Asude ile nişanlanınca Münevver Hanım

Ninova

beni bir tehlike olarak görmeyi bırakmış gibi huzurla dolmuştu. İmkânsızlığımızın surete bürünmüş hâli gibiydi Münevver Hanım. Yerimden kalkıp üzerime aldığımız elbiselerden birini geçirdim. Tesadüf ya da içimin getirdiği o hisle bir yas evindeymiş gibi siyahlara bürünmüştüm. Yanlış anlaşılmamak için değiştirmeyi düşünsem de vazgeçtim.

Odanın kapısını açtım ve merdivenleri usulca inmeye başladım. Adımlarım hafif bir hüzünle onu göreceğimin kırgınlığında ilerliyordu. Mir Aslan'ın nişanlısına değil belki ama nişanlılığına olan bağlılığı ve hislerim içimde bir yara açıyordu.

Küçük Şifa'nın ettiği dualar, senelerce rüyalarında büyüttüğü o sevda ve bugünün gerçekliği...

İçim ona kırgındı.

İçim ona paramparçaydı.

İçim ona dökülüyordu.

Bastığım adımların ağırlığı içimdeki duygusal yükü de taşıyor gibi olunca ilerlemek bir hayli zordu. Bir zamanlar karanlıktaydım ve onun tarafından kurtarıldım. Aydınlık olacağına inandığım geleceğim şimdi sonrasını bilmediğim gizemli bir karanlığa dönüşmüştü. Küçük Şifa'nın umudu, ettiği duaları, bizim denk gelişimiz, yabancıyken bile tanıdık hissedişimiz, Mir Aslan'la olan bağlarımızın gücü bu karmaşanın daha da çıkmaza sürüklenmesine sebep oluyordu.

Merdivenlerin bitiminde gördüğüm yüzle adımlarımın duraksayışına engel olamadım. Elim tırabzanlarda asılı kalmışken kahvaltı masasında Münevver Hanım'ı ve Asude'yi gördüm. Kursağımda kalan ukde nefesimi ciğerlerime tepmişti sanki. Zar zor nefes almaya çalışırken adımlarım geri gitmek istedi lakin bu konuda da başarılı ve cesaretli değildim. Açıklayamayacağım o ruh hâlinin arkasında durup işleri zora sokmak istemiyordum. Gülerek birbirleriyle konuşmaları beni gördüklerinde duraksamalarına sebep oldu. Asude evin kızıymış gibi yerine kurulurken, "Gelsene Şifa'cığım," dedi.

Mecbur kaldım. Adımlarım masaya doğru ilerlerken yüzüme bir tebessüm kondurmaya çalıştım. Tam Asude'nin karşısındaki sandalyeye oturduğumda, "Senin kim olduğunu merak ediyorum," dedi Asude açıkça. Yüzüne kondurduğu o yapay gülümsemede Mir Aslan'ı elde etmenin hazzı da vardı. "Doğruyu söylemek gerekirse başta kıskanmıştım da biraz. Anlarsın beni..." Gözlerini mutluluktan uçan bir kadın gibi kaçırdı. "Sevdiğimiz adamın yanında uçan dişi sinek görsek bile kıskanır, çekilmez biri olabiliriz. Benim de seni ilk görüşümde sana ters bir tepki verişim şahsına özel değildi yani."

"Şimdi nişanlanınca korkuların geçti sanırım," dedim. "Yüzüğün bağlayıcılığına bu kadar inanıyor musun?" Bir anda kurduğum o cümle ona fazlasıyla açık gelince cümlemin altında gizli kalan tehdit mi sorusunun cevabını arıyordu. Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve "Mir Aslan sadık bir adamdır," dedi meydan okurcasına başını dikerek. "Eğer öyle bir şey olsaydı o nişan gerçekleşmezdi. Evet yani. O yüzük Mir Aslan tarafından takıldıysa yüzüğün bağlayıcılığına inanıyorum."

Onu benden daha iyi tanıyordu, biliyordu. Parmağında Mir Aslan'a ait bir yüzük takılıyken de bana karşı hissettiklerinde, söylediklerinde haklıydı. Umursamamaya çalıştım. İçim söküle söküle. Ben bir rüyanın hayaliyle yaşarken onun gerçekliğinde bir hükmüm yoktu. Tabağıma koyduğum peynirden bir çatal aldıktan sonra bakışlarım tabağa doğru indi. Bir tehdit değildim onun için. Kendime yakıştırmazdım bunu. Mir Aslan o yüzüğü bile isteye taktıysa o parmağa ben kötü kadın rolünü üstlenmezdim. Çekip gitmek varsa benim kaderimde çekip giderdim. Başımı kaldırdığımda Asude'nin tedirgin gözlerinin üzerimde kalışıyla, "Senin için bir tehdit değilim," dedim tebessüm ederek.

Yüzüne yapay bir gülümseme oturtmaya çalıştı ama gerçeklikten çok uzaktı ve benden kaçan bakışları Münevver Hanım'a uğrayıp o gerginliği masaya yayıyordu. Az önce söylediğim, içine kuşku düşüren o cümlelerin pişmanlığıyla, "Gideceğim ben zaten bir iki güne merak etme," dedim. "Kim olduğum da zihninde bir

yer etmesin. Bir yolcuydum ve evinizden misafir olarak geçtim. Öyle hatırlarsın sen beni."

"Kim, nereye gidiyormuş?"

Arkamdan gelen o tok sesin aksi tonuna, "Günaydın sevgilim," diyen Asude'nin ince sesi çarptı. Lokmamı zar zor yutarken arkama bile dönmeden tabağımı tırtıklamaya devam ettim. Asude yanındaki sandalyeyi çekmiş, kendisinin yüzünde güller açarken, diken gibi masanın üzerine yayılan o geniş ve damarlı eller zıttı olarak Mir Aslan'a aitti.

Masanın diğer başına geçmiş, çektiği sandalyeye de oturmayarak Asude'ye hiçbir anlamda karşılık vermemişti. O kararmış bakışlarının altında kaldığımı hissettiğimde, "Sana diyorum," dedi. "Kim, nereye gidiyormuş?"

Başımı hafifçe ona doğru kaldırdım. "Ben gidiyorum," dedim olabildiğince sakin durmaya çalışarak. Onu gördüğüm ilk anda bile yakınlığım daha fazlayken şimdi ona ördüğüm bu duvara toslamak onun canına dokunmuş gibiydi.

"Oğlum geç hadi sofraya, sonra konuşursunuz," dedi Münevver Hanım gerginliği dağıtmak niyetiyle. Ama Mir Aslan'ın canına dokunmuşum gibi olan gözleri her an bir yere saldırmaya meyilli gibiydi. Öfkesi kimeydi? Bana mı, kendine mi? Cesaretime mi, cesaretsizliğine mi?

"Kim verdi bu kararı?" diye sordu. Üzerime oluşturduğu devasa gölgenin altını bir ömür sığınak bilecekken ben o dağa sırtımı dönmeyi tercih ettim, ettirildim.

"Ben," dedim üzerine basa basa. "Sana da Ülgen Komutan ile konuşmanı söylemiştim. Halledebildin mi?" Masadaki ellerine doğru kayan bakışlarımda parmağında parıldayan o alyansla yüzüme oturan o kırık tebessüm onu kesti sanki. Bakışlarımın kilitlendiği o anda ellerini hızlıca masadan çekince nereye koyacağını da bilemedi. Saklaması var olduğu gerçeğini değiştirmeyeceğini bilemediği gibi.

"Henüz değil," dedi sanki beni oyalarcasına.

"Bir yeri imzalamam gerekiyorsa imzalarım, biriyle görüşmem gerekiyorsa görüşürüm. Tüm sorumlulukları üzerime alıp bu evden gideceğim." Mir Aslan'ın deliye dönen bakışları altında ayaklandım ve onun göğüs kafesine geldiğim o an orada kalamadığıma yandım. "Afiyet olsun size."

Mir Aslan'ın üzerimde kalan bakışlarıyla ve muhtemelen az önceki sözlerimin onda yarattığı etkiyle Asude bir gerçeği bu sefer de Mir Aslan'a hatırlatmak ister gibi, "Şifa," diye seslendi. Daha bir adım atmıştım ki arkamı döndüğümde burnundan soluyan bir Mir ve yüzünde keyiften dört köşe bir gülümseme olan Asude ile karşılaştım. Elindeki çikolata tabağını bana doğru uzattı. "Nişanımıza katılamamıştın. Nişan çikolatamızdan al gitmeden."

Mir Aslan tarafından alınmış o çikolata tabağı Mir Aslan ve benim arama girdiğinde Mir Aslan'ın gözlerine bakarak içinden bir tane aldım. Hayal kırıklıklarının yerleştiği o gülümsemeyi onun gözünün içine bakarak sunarken bir ısırık aldım ve "Hayırlı olsun," dedim canım yerinden sökülmüyormuş gibi. "Allah bir ömür mutlu etsin inşallah."

Yarım kalan bir benin simgesi gibi kalan yarısını masanın üzerine bıraktığımda adımlarım hızlıca merdivenleri buldu. Arkama bile bakmadan, kendinden emin adımlarla yürüyüşümle Mir Aslan, "Şifa," diye seslendi. Durmadım, ilerledim.

"Şifa sana diyorum," diyerek peşime takılışı yüreğimin bir öfke, bir umut, bir kırgınlıkla çarpmasına sebebiyet verdi. Ben merdivenlerin sonunda, o başındayken bile gelen o ses merdivenleri üçer beşer çıktığının göstergesi gibiydi. Odanın kapısını açıp girdiğimde geçen kısacık zamanı kocaman adımlarıyla yoka çevirmişti. Daha kapıyı bile kapatamadan o geniş eliyle kapıyı aksi yönde bana doğru itti.

Karşı koymadım, geri çekildim. Tıpkı ilk gün ona yaptığım gibi. Karşı karşıya kaldığımızda bir korkak, iki yaralıydık. "Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu. Aramızda geçen o yoğun hislerin bir cümleye dökülmesine ihtiyaç duymayacak kadar ortada oluşları bile kaçışımın bir göstergesi gibiydi. Kadere inanan ve

Ninova

ondan kaçan Mir Aslan. Beni biliyordu. Bildiğini biliyordum. Hissediyordu. Hissettiğini biliyordum. Kabul etmiyor, kaderle savaşıyordu.

"Senden kaçmıyorum," dedim onun aksi bir sakinlikle kaşlarımı çatarak. "Aramıza gereken mesafeyi koyuyorum. Sen de onu ima etmemiş miydin zaten nişanlanacağın gün? Şu an içinde olduğumuz duruma bir bak," dedim ellerimi iki yana açarak. "Nişanlı olan bir adamın, nişanlısı aşağıda olan bir adamın yabancı bir kadınla odada bir başına işi ne?"

Sözlerim yüzünü kızartmış ve bir cevap verememiş, veremeyecekmiş gibi susmuş kalmıştı.

Yüzümde oluşan o derin gülümsemede bakışlarımla baş kaldırdım ona. "Gördüğün rüyaların bir sebebi olabileceğini düşündün mü hiç Mir Aslan?" diye sordum. Sorduğu sorular, kaçışları, bilirken bilmezden gelişleri yüreğine bir ihanet gibiydi.

Sorumla afalladığında gözlerinin kısa bir an büyüdüğüne şahit oldum. "Anlamadım," dedi. Anlamıştı.

"Rüya," dedim gayet açık ve net bir şekilde. "Belki senin gördüğün rüyaları gören biri daha vardır."

Bocaladı. Yüzümde gezinen o dalgalı bakışları ise bir fırtınayı beraberinde taşıyordu. Sanki çözemediği bir meseleydi, o da bende bir cevap arıyor gibiydi. "Sen?" dedi. "Sen de görüyor musun?"

"Sıklıkla," dedim üzerine basa basa. Ona doğru bir adım attığımda başımı ona doğru kaldırdım. Göğsünün hemen başımın hizasında oluşu oraya yaslanma isteği uyandırsa da sadece gözlerimle sevmekle yetindim. "Özellikle çocukken çok fazla görürdüm. Ben bir adamı dualarıma katmıştım ve o adamın o gece beni göğsünde uyuttuğunu görmüştüm. O gece uyuduğum en güzel uyku, gördüğüm en güzel düştü. Bir gün büyüyeceğimi ve o adamın beni bulup o göğsünde saklayacağını düşünmüştüm." Bakışlarım göğsünden yüzüne doğru kırgınlıkla

çıktığında cümlelerim boğazında bir yumru oldu kaldı. "Şimdi ise çocukluğumun en güzel rüyasının bugünün kâbusuna dönüşmesini izliyorum."

Mir Aslan'ın yaşadığı şaşkınlığı gözlerinde görebiliyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi. "Böyle bir şey olamaz," diye sürdürdü konuşmasını sonrasında da. Bakışları bir boşluğa daldığında, hâlâ inkâra tutuşunca onunla savaşmaktan da konuşmaktan da vazgeçtim. "Boş verdim ben. Rüyalar yalanmış zaten Mir Aslan," dedim. "Öyle cesur adamlar yokmuş gerçek dünyada. Bu dünyanın erkekleri..." dedim tek tek, üstüne basa basa bir kırgınlık ve öfkeyle. "Korkağın tekiymiş."

Şüphesiz ki cesur bir askeri korkaklıkla itham etmek kanına dokunacak yegâne şeylerden biriydi. Öyle de oldu. Mir Aslan'ın bakışları bunu kabul görmez gibi çatıldığında, "Haklısın," dedi o da. "Ama maalesef rüyalarda yaşamıyoruz Şifa. Dünyanın gerçekliğini bir erkeğin korkaklığıyla bağlamak da hayalperestlerin işidir. Ben hayalperest bir adam değilim, olamam."

İnkâr etti rüyaları, kaderi, bizim birbirimize ait oluşumuzu. O, gerçeklikte var olmak istedi.

"Peki..." dedim vazgeçmişlikle. Hayalperest olan bendim. "Hayallerimi de alıp gideceğim."

Ne kadar konuşursam konuşayım onun duvarlarını yıkamayacağımı anladığımda başımı boş bir umutsuzlukla kenara çevirmiştim ki, "Neden gitmek için bu kadar ısrarın?" diye sordu o da tükenmiş gibi.

"Neden mi?" dedim ve bu sefer sesim az öncekilere nazaran daha baskındı. "Ben oradaki esaretten kurtulup şimdi burada senin esaretin altında yaşamayacağım. Nişanlandın sen Mir Aslan. Beni koyduğum konuma bir bak. Ne yapacağım evlenince de sizin aranızda mı gelip yatacağım? Üstelik sen de sürekli olarak karşıma gelip bana gelişlerinin nedenini bile bulamıyorsun. Beni bir ateşin ortasında bırakıyorsun."

"Ben de o ateşin tam ortasındayımdır belki," dedi. Parmağında o yüzük varken bir anlamı yoktu artık o ateşte yanmasının.

"Kendin yan o hâlde," dedim ilk defa onu benden ayrı tutarak. "Bunaldım Mir Aslan. Ben çok bunaldım. Nefes bile alamıyorum bu evde. Sana bu odadan bile çık diyemiyorum çünkü ne bu oda ne bu ev bana ait. Ben bana ait olmayan şeyleri hayatımda istemiyorum Mir Aslan," dedim içinde bulunduğumuz duruma ithafen. "Kendi hayatımı kuracağım. Haklısın, fazlasıyla hayalperesttim fakat artık bundan vazgeçiyorum. Senin gibi düşünüyorum. Rüyalarda yaşamıyoruz. Ben de kendi gerçekliğime dönüyorum."

Onun bana kurduğu o cümleleri ona bir silah gibi uzattığımda Mir Aslan'ı vurmaktan çekinmemiştim. Bir aslanın canına dokunca büründüğü o öfkenin kontrol edilemez hissiyle üzerime doğru geldi, yükseldi ve cesaret edemediği kelimelerin solukları vurdu yüzüme.

Odanın içinde sadece ikimiz vardık. Odanın her bir köşesinde yankılanan kırık kalp atışlarımın ritmi duyuluyordu sanki. Mir Aslan'ın yanında olmak beni huzura kavuşturup sanki dünyanın bütün sıkıntıları bu odanın dışında kalmış gibi hissettiriyordu lakin onun parmağında duran gerçeğimiz yüreğime ağır geliyordu.

"Siktiğimin yerinde öylesine haklısın ki her bir cümlende," dedi kendisine olan öfkesinden. "Seni durdurmak istiyorum ama bunu da yapamıyorum," dedi bir itiraf gibi.

"Yapma o zaman," dedim kırgınlıkla. "Gitmem için bana yardım et sadece."

Sustu. Söylediklerime bir cevabı yoktu. Varsa da vermeye cesareti yoktu. Göndermeye cesareti olmadığı gibi. Kollarımız arasındaki mesafe gözle görülür bir şekilde daralırken nefes alışlarımız birbirimize karışıyordu. Tutkunun getirdiği bu yakınlık bedenimi bir ateş topu gibi yakıyordu. Puslanan gözlerimi araladığımda onun yüzünde ikimizin rüyalardaki yansımalarını gördüm sanki.

Her bir çizgisi, her bir ifadesi, içinde gizli olan derin duyguları yansıtıyordu.

Sözcüklerin anlamsızlığı duygularımızı ifade etmek için yetersiz kalıyordu. Ama sessizlik, kalplerimizin dilini konuşuyordu. Ve o dil kabul edemediği o kaderin, aşkın ve tutkunun en güçlü ifadesiydi.

"Mir Aslan!" diye duyduğumuz sesle ilk geri çekilen ben olduğumda Mir Aslan da geri adımlamak durumunda kaldı. O tutkunun girdabında oradan oraya savrulduk. Münevver Hanım'ın adını haykırmasının ardından, "Alper geldi oğlum," dedi. "Karargâha geçecekmişsiniz."

Mir Aslan'ın bakışları bana döndüğünde sonuca ulaştıramadığımız o konunun yükünü ve korkusunu taşıdığını gördüm. "Akşam tekrar konuşacağız bu gitmek konusunu ve rüya meselelerini."

"Gitmek konusunda benim söyleyeceklerim aynı kalacak," dedim aynı eminlikle. "Senin benim fikrimi değiştirecek cevapların varsa bekliyor olacağım. O yüzden gitmişken Ülgen Komutan'la da konuş Mir Aslan. Bugün halletmezsen yarın ben gideceğim."

Mir Aslan kapana sıkışmış gibi hissederken yine sessizliğe büründü. Bakışları yüzümdeki netlikte dolandı ve daha şimdiden akşamın derdine düşmüş gibi kapıyı kendine olan öfkesiyle sertçe çekip odadan çıktı.

O çıktıktan hemen sonra odada dolandım durdum. Nereye gitsem, nereye baksam onunla olan anlara çarpmış gibi hissettim. Beynim uyuşuyor gibiydi. Odadan çıkmak istedim ama Asude'nin aşağıda oluşu beni durduran şey oldu. Ne ileri ne geri, bir adım bile atamadım. Sıkıştım kaldım ve o sırada bir kurtuluş gibi telefonum çaldı.

Esengül'ün adını görünce yüzümde bir gülümsemeyle açtım telefonu. "Ne doğru bir anda aradın bir bilsen," dedim en azından nefes alabilmenin rahatlığıyla.

Ninova

"Hadi hazırlan," dedi o tatlı diliyle. "Melek ablalarda buluşacağız."

Reddetmeyeceğim, edemeyeceğim bir teklifti benim için. "O kadar iyi oldu ki bu şu an," diyerek heyecanla dolaba doğru ilerlediğimde elbiselerden birini almıştım ama aklıma gelen şeyle duraksadım.

"Ama ben çıkamam ki tek başıma," dedim sonra da. "Mir Aslan'm haberi yok."

Esengüllere giderken bile özel bir araç ayarlamıştı benim için. Şimdi böyle kendi başıma çıkıp gidebilir miydim, bilmiyordum. Ben kararsızlıkla kalakalmıştım o anda fakat Esengül, "Zaten az önce Mir Aslan abi ayarladı bunu," dedi ve ben öylece kaldım. Daha yanımdan çıkalı birkaç dakika olmuştu. "Sen çok bunalmışsın evde sanırım. Sana değişiklik olsun, yalnız kalma diye Melek ablayı aramış o da. Sinan abiyle dışarıdalarmış, geçerken seni alacaklar."

Öyle bir adamdı işte. Canımı çok yakıyordu ama o canın da derdine bir o düşüyordu. Derin bir solukla olduğum yere oturduğumda aklımda tek bir soru vardı: Biz ne yapacaktık böyle?

Mir Aslan Türkoğlu

Telefonuma gelen mesajı açtığımda Sinan'dan geldiğini gördüm.

Sinan: Şifa'yı aldım, bizim eve bırakıyorum, bilgin olsun.

Gündüz oluyor içine çekiyorsun,

Gece oluyor içime çöküyorsun.

Ben nasıl başa çıkacağım içimdeki sen duygusuyla, Şifa?

Telefonu cebime atıp Alper ile birlikte nizami adımlarla Ülgen Komutan'ın kapısını tıklatarak gel sesinin ardından odasına girdiğimde her zamanki tekmilimi vererek rahat olup oturmamızı söylediği ânı bir milyonuncu kez yaşamanın ardından masanın karşısındaki koltuklara oturduk. Keskin bakışları bana her zamanki gibi bakıyordu. Hem bir baba hem de bir komutan gibi. İki elimi de dizimin üzerine koyarak ardıma yaslandım. "Şifa Sürmeli dosyasıyla ilgili araştırmalarımız tamamlandı, Yüzbaşım." Bakışları benim üzerimdeydi ve Alper sessiz olan taraftaydı. Sözünü kesmeden dikkatli ve itaatkâr bir şekilde Ülgen Komutan'ın sözlerini dinlemeye başladım. Konu Şifa olduğunda dikkatim hem bu kadar dağılıp hem de en odaklandığım şey hâline nasıl geliyordu, çözemiyordum. Ben çözemiyordum da Ülgen Komutan çözer gibi bu hâllerim dikkatinden kaçmadan oturduğu yerden süzdü beni. "Şifa bir sene önce sınırın dışına kaçırılan bir kafile kadınla aynı dönemde kaybolmuş." Kaşlarım çatılırken, dizimin üzerine koyduğum elim sıkılaştı olduğu yerde. "Bölgedeki ekiplere konuyla ilgili istihbarat geçtiğimizde detaylı bir şekilde araştırmanın ardından da teyit etmiş olduk." Sakin kalmaya çalışarak dinliyordum Ülgen Komutan'ı. Şifa'nın onca zaman aynı umutla kaçıp her seferinde yakalandığını düşünmek bir elin boynuma dolanıp da beni nefessiz bırakırcasına sıkmasına neden oluyordu.

"Affan El Musavaf'ın etkisi sadece kendi bölgesiyle sınırlı değil, küresel bir tehdit de teşkil ediyor. Özellikle kadınlara yönelik sistematik bir yöntem geliştirmiş. Affan, travma yaşamış, duygusal olarak kırılgan kadınları hedef alıyor. Çoğu ailevi problemler ya da finansal sıkıntılar içinde olan, kendi başlarına ayakta durmakta zorlanan kadınlar. Bu kadınlar, Affan'ın adamları tarafından titizlikle seçiliyor. Önce sosyal medya, ardından yerel bağlantılar ve hatta bazı durumlarda sahte yardım kuruluşları aracılığıyla belirleniyor. Tıpkı Seda Sürmeli'ye yapıldığı gibi."

Şifa'nın ablası... Her şey onun o tuzağa düşmesiyle başlamıştı. Bazı belgeleri çıkartıp masaya yayarak konuşmaya devam etti.

Ninova

"Bu kadınlar Affan'ın ve onun vadettiklerine kurtarıcı rolüyle ikna ediliyorlar. Onlara Affan'ın koruması altında huzur, güvenlik, sevgi dolu bir yaşam vaat ediliyor. Kadınlar Affan'ın bölgesine girdikten sonra dış dünyadan izole ediliyorlar. Her türlü bağımsız düşünce ve hareketten koparılıyorlar. Bu izolasyon süreci kadınları hem fiziksel hem de psikolojik olarak tamamen Affan'a bağımlı hâle getiriyor. Öyle ki, zamanla kendi kimliklerinden uzaklaşıp onun hizmetine girmeye zorlanıyorlar."

"Bu sadece insan haklarını ihlal etmek değil, aynı zamanda uluslararası hukuk açısından da ciddi bir suç," dedim.

"Öyle, Yüzbaşım," diyerek masadaki belgeleri toparladı. "Bu durumun daha fazla yayılmasını engellemek ve mağdurları da kurtarmak için uluslararası iş birliği şart."

Alper sessizliği bozarak, "Neler için kullanıyor Affan bu kadınları?" diye sordu. "Onunla ilgili bilgiler var mı elimizde komutanım?"

"Bir değil, birkaç amaç için kullanıyor," dedi ona doğru dönerek. "İlk olarak onları kendi sadık müritleri hâline getiriyor. Bu kadınlar, dış dünyadan izole edildikçe Affan'a olan bağlılıkları artıyor. Onlara sadece onun söylediği şeylerin doğru olduğuna inandırıyor. Böylece birer köle hâline getiriyor onları. Onların bu sadakatini de kendi güç ve nüfuzunu arttırmak için kullanıyor. Bu kadınlar onun için casusluk yapıyor, düşmanları izliyor, bilgi topluyor ve gerekirse Affan'm hedeflerini öldürmek için kullanılıyor."

Şifa'dan ilk anda şüphelenmesi de bundan kaynaklıydı. Onun etkisi altında olabileceğinden ve yanımıza sızmış olabileceğinden kaynaklı. O yüzden bakışları bana döndü. "Şifa'yı tanık korumaya almıştık. Teyit ettiğimiz bilgilerle de üzerindeki suçlamaları kaldırttık."

Benim içimi rahatlatmak için söylediği sözlerin ardından tekrar masaya yatırdığı başka belgelerle konuşmaya devam etti. "Tabii bunlar sadece başlangıç. Bu kadınları aynı zamanda politik

ve ekonomik çıkarları için de kullanıyor. Onları zengin ve etkili kişilerle ilişkiye girerek şantaj aracı olarak kullanıyor. Bu şekilde, yüksek mevkilerdeki insanları tehdit ederek kendi çıkarlarını elde ediyor."

"Yani..." dedim sıkıntılı bir solukla ardıma yaslanıp Alper'e doğru bakarak. "Bu kadınlar, Affan'ın elinde hem birer köle hem de birer silah hâline geliyor."

Ülgen Komutan başını salladı. "Tam olarak öyle. Bu kadınları diğer ülkelerdeki operasyonlarında da kullanıyor. Onlar hem birer ajan hem de birer tuzak. Kimse böyle masum görünen kadınların böylesine tehlikeli bir amaca hizmet ettiğini anlamıyor."

Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Şifa onun için sıradan bir kadın o hâlde?" diye sordum böyle olmasına inanmak ister gibi. "Peşine düşmez belki de. Sıradan bir kadının kaybı için kendini riske atmak istemez."

"Sıradan değil, Yüzbaşım," diyerek bir fotoğraf koydu önüme. O an büyük bir şok yaşadım. Fotoğraftaki kadın Şifa'ya çok benziyordu. O değildi ama çok benziyordu.

"Affan için sadece bir kurban değil. Şifa, Affan'ın geçmişte kaybettiği birinin yerine koyduğu bir figür. Anladığımız kadarıyla Affan yıllar önce çok sevdiği bir kadını kaybetmiş. Bu kayıp onun hayatında derin bir yara açmış ve bu yaranın Şifa'ya benzemesiyle de onu özel bir takıntı hâline getirmiş."

"Yani geçmişte kaybettiği kadının yerine geçiriyor Şifa'yı," dedim parçalar tek tek yerine otururken. "Yeniden doğuş gibi. Geçmişte düzeltemediği bir hatayı düzeltme fırsatı gibi onun için."

Alper elindeki fotoğrafı alıp inceledi. "Bayağı da benziyor," dediğinde Şifa'nın içinde bulunduğu tehlikenin boyutuyla gücümden şüphe duyacak gibi oldum. Onu koruyamama korkusu sardı içimi. "Bu kadar benziyorken de kendi dünyasına çekmek için her şeyi yapar."

Ninova

"Öyle," dedi Ülgen Komutan. "Bu, onu diğer kurbanlardan çok daha önemli ve tehlikeli yapıyor. Affan Şifa'yı kendi kontrolü altına alabilirse geçmişte kaybettiği gücü ve sevdiği kadını geri kazanmış gibi hissedecek. Ama eğer onu kontrol edemezse bu onun için hem duygusal hem de psikolojik bir çöküş anlamına geliyor. Bu yüzden Şifa, Affan için vazgeçilmez bir hedef hâline geldi."

"O hâlde Affan'ın planlarını bozmanın ve onu bitirmenin yolu Şifa'dan geçiyor," dedi Alper. O an aklıma gelen ve aklıma getirmek bile istemediğim ihtimallerle araya girdim.

"Şifa'nın korunmasını sağlayıp onu etkisiz hâle getireceğiz komutanım," dedim başka bir ihtimale geçit vermeyerek. Ülgen Komutan bende gördüğü birkaç şeyden rahatsız olmuş gibi belgeleri toparladıktan sonra, "Sen çıkabilirsin Alper," dedi.

"Emredersiniz komutanım!" diyerek ayaklandıktan sonra bir baş selamıyla geri çekildi. Biz Ülgen Komutan'la baş başa kalmıştık. Çekmecesinden çıkardığı bir zarfı bana doğru uzattı.

"Şifa'nın yeni kimliği ve aile bilgileri bu zarfın içinde. Bundan sonra Şifa Sürmeli değil Ceren Karalı olarak hayatına devam edecek. Ailesi küçük yaşta bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş, aileden sadece Ceren hayatta kalmış." Bana ezberlemem gereken metni özet geçtiği zaman kafamı salladım. Bunun Şifa için bir yıkım gibi olacağının da bilincindeydim. Her şeyini kaybetmişti ve şimdi kimliği de elinden alınıyordu. "Başka bir durum var mı komutanım?" Ülgen Komutan nefeslendi. "Şifa'yı koruması ve ona arkadaşlık etmesi için Nihal'i ayarladık. Artık senin yanında kalmasına gerek yok."

Kafamı elimdeki belgelerden kaldırıp Ülgen Komutan'a baktım. Bu, *Şifa'nın benden gitmesi,* demekti. *Benim korumamdan alınması,* demekti ve o ihtimalle bile yerimde doğrulup huysuzca, huzursuzca konuştum. "Gerek yok komutanım. Şifa benim korumamda zaten."

Ülgen Komutan'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı. Alnındaki keskin kırışıklıklara eşlik eden öfkesi beni hedef almışken

bağırmasa bile konuştuğu anda yeri bile titreten bir otoriteyle kurdu cümlelerini.

"Mir Aslan." Sesi tok ve güçlüydü. "Şifa'nın hayatı tehlikede ve içinde bulunduğu durumda ekstra bir ilgi gerekiyor. Sen bunu yapabilecek misin?"

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek komutanım? Canım yettiğince aldığım görevi layıkıyla yerine getirmeye çalışacağım."

Kaşları alayla yukarı kalktı. "Bildiklerimi konuşturma bana Mir!" Elini masaya vurdu. "Birkaç gün önce Asude ile nişanlanmışsınız. Nişanlınla ilgilenirken Şifa'yı yeterince koruyabilecek misin? O kızın canını tehlikeye atamazsın."

Derince bir nefes alıp verdim. "O durum bildiğiniz gibi değil komutanım." Dik dik baktı yüzüme.

"Oğlum!" diyerek daha yumuşak bir sese büründüğünde gerçekten kaygıyla yaklaştı durumuma. "Bir komutanın olarak değil, abin, baban olarak konuşuyorum şu an seninle. Selim Komutan'a verdiğin sözü biliyorum da sevmediğin bir kızla da bir ömür geçer mi? Sırf söz verdin diye bir ömrü heba etmeye değer mi? Gencecik adamsın. Gönlüne biri düşerse o kıza da sana da Asude'ye de günah değil mi? Sen o zaman herkesin yükünü nasıl omuzlayacaksın?"

Gönlüme düştüğünü bilir gibi, hisseder gibi kurunca cümlelerini içimdeki karmaşaya bir düğüm daha attı sanki. Yine de dik durmaya çalışarak, "Ne yaptığımı biliyorum, komutanım," dedim. *Bir sik bildiğin yok, Mir Aslan. Senin dik duruşunu da sikeyim.*

O ise bu asiliğimi aksi bir ifadeyle karşılayıp olduğu yerde dikleşti. "Eminim bilirsin, Mir Aslan. Eminim bilirsin. O yüzden bu hâldesin. Sen bilirsin de ben öylesini böylesini bilmem, Mir Aslan!" Netti. "Ya Şifa'yı korumak için durumu çözeceksin ya da Şifa'yı bize teslim edip durumuna bakacaksın." Açık açık söylemese de içinde olduğum çıkmazın iki hâlini de bana sunuyordu.

Ninova

Oysa ben de farkındaydım ne denli büyük bir çıkmazın içinde olduğumun.

"Emredesiniz komutanım!"

Son kez selamımı verip odadan çıktım. Adımlarım kantine doğru ilerlerken yanımdan geçen birkaç askerin selamına hafif bir baş eğmeyle karşılık verdim. İşim bitmişti fakat eve gitmemek için ayaklarım geri geri çekiliyordu. Şifa ile akşam konuşacağımızı söylemiştim ama ne konuşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onu yanımdan gönderemeyeceğimdi. İstesem de bunu yapamayacağımın bilinciydi. Çünkü benim Şifa'ya hissettiklerim bilincimin kaybolmasına eş değerdi. Kantinin demir sandalyesini tek elimle çekip genişçe oturduğumda, "Komutanım çay?" diye seslendi ileriden Yusuf. Başımı salladım sadece. Onun hızlıca doldurup önüme getirdiği çaydan bir yudum aldıktan sonra bakışlarım o bardağın üzerinde daldı gitti.

İçimdeki fırtınalar sessizliğin derinliklerinde yankılanırken ben sert bir kale duvarının ardında durmuşum gibi hissediyordum. Dışarıdan bakıldığında yüzümdeki soğuk ve sert ifade içimdeki yangını gizlemek için yeterli gibi görünüyordu ancak bu sadece bir maskeydi. İçimdeki karmaşık duyguları ve araftaki çatışmayı gizlemek için takınmış olduğum bir zırhtı belki de.

Araftayım...

İçimdeki ateşle soğuk arasında sıkışmış gibi hissediyordum. Şifa'nın varlığı içimdeki bir kıvılcımı ateşliyordu. Ona karşı hissettiğim çekim beni zorlayarak düşüncelerimi altüst ediyorken hâlâ buna karşı direnmek, mantığımın sesini dinlemeye çalışmak ağır geliyordu.

Muhtemelen o ise bana baktığında soğukluğum ve donukluğumla istenmediğini düşünüyordu. Korkak bir adam olduğumu ve ondan kaçtığımı... Belki de bu bir Türk askeri olarak içimdeki gücün ve disiplinin bir yansımasıydı bilmiyorum ama ben seneler önce Selim Komutan'a söz verdiğimde kesmiştim Asude ile o nişan kurdelesini.

Yine de tüm bunlara rağmen beni gördüğünü de biliyordum. Çünkü bazen en güçlü kaleler bile içlerindeki en zayıf noktalara sahipti ve benim en zayıf noktam Şifa'nın varlığıyla daha da belirgin hâle geliyordu. İçimdeki bu savaşı kazanmak için çabalarken kendi içimde kendime bir yabancı gibi dolaşıyordum.

Elimde bana verilmiş kimliğe baktım ve "Ceren..." diye mırıldandım. "Ceren Karalı. Ceren, Ceren, Ceren..."

Değildi. Dünyadaki tüm isimleri söyleseniz yüzüne karşı, o yine *ben Şifa'yım,* diye bağırırdı. Kaşı, gözü, saçı, duruşu, bütün varlığıyla Şifa'ydı o. Şifa Sürmeli'ydi.

Ben o derin düşüncelerin arasında boğulurken, "Ne o lan?" diye bir el omzuma vurdu ve ben hafifçe başımı çevirdim. "Ben yokken Karadeniz'de gemi alıp bir de onları batırdın mı?"

Gördüğüm Orçun'un yüzüyle bugün ilk kez tebessüm ederken, "Nereden çıktın lan sen?" diye sordum. Bana doğru yaklaşınca babacan bir sarılmayla elleri sırtımı buldu.

"Ee görev bitti oğlum," dedi. "Vallahi kaç ay oldu, ben de sayamadım."

Kısa bir sarılmanın ardından tam karşıma oturduğunda gözleri kolumdaki sargıya ilişti. "Duramadın mı lan yine durduğun yerde?"

O söyleyene kadar ben kolumdaki yarayı bile unutmuştum. Şöyle bir göz ucuyla baktıktan sonra, "Vallahi onlar durmuyor," dedim ellerimi teslim olur gibi kaldırarak. "Ben de kaşıyanı kaşıyorum."

"Bu sefer seni de kaşımışlar gibi duruyor."

"Sen bir de onları gör," dedim gülerek.

İkimizin de yüzünde yorgun bir gülümseme varken, "Sen hayırdır?" diye sordu. "Ne yapıyorsun burada? Raporlusun diye duymuştum."

"Öyleyim," diye yanıtladım. Yusuf tam konuşmamızın arasına girerek elindeki çayı bırakırken, "Hoş geldiniz komutanım," dedi.

Orçun büyük bir hasretle bana getirilmiş çay bardağını avuçlarken koca bir yudum aldı. "Hay eline sağlık Yusuf," dedi. "Nasıl özledim senin çayı bir bilsen."

Yusuf'un yüzünde bir gülümseme oldu. "Afiyet olsun komutanım," diyerek geri çekildi.

Orçun çayından içmeye devam ederken, "*Ne oldu*, diyorduk," dedi. "Dökül bakalım." Benim bakışlarım yine içmediğim o çay bardağında oyalandı. "Bir şey yok. Ülgen Komutan çağırdı, öyle," dedim geçiştirir gibi.

Ama tabii ki ona bu cevabım yetmedi. Söylediklerim onu tatmin etmemiş olacak ki, "Yeme lan beni," dedi. "Onu mu diyorum ben? Sen neye dalmıştın, onu soruyorum. Hatta bence sen lafı hiç evirip çevirme Aslan'ım. Ben bu dalgın bakışları tanırım. Gönül meselesi bu." Sesinin tonu gitgide artarken, "Ulan, sen âşık mı oldun?" diye sordu heyecanla. Senelerdir benden bunu duymayı beklediğinden, şimdi ayan beyan görüyor olmak onu hazza getirmiş gibiydi.

"Oğlum ne oldu, lan?" diye sordu gülerek. "Hani senin öyle şeylerle işin olmazdı. Ne oldu Aslan'ım? Geldi mi şimdi başına büyük konuştukların?"

Yok desem de inanmayacağından yüzündeki gülümseme bana da bulaşmıştı. "Geldi," dedim hiç inkâra sığınmadan. "Belasını da çifter çifter getirdi peşinde. Allah belamı verdi Orço..."

İçinde bulunduğum hâlin getirdiği o acıya ve ben ilk kez bir kadına karşı neredeyse yenilecek oluşuma gülümsedim. Orçun ise koca bir kahkaha attı.

"Ne hissediyorsun, lan?" dedi yıllardır merak eder gibi. "Harbi harbi sen bu yaşına kadar kimseyi hayatına almamışken, hiç kimseyi sevmemişken şimdi o içinde dönen fırtınaları öyle merak ediyorum ki."

Yüzünde aldığı keyfi gördükçe, "Piç," dedim gülerek.

Ne hissediyordum? Ben Şifa'ya ne hissediyordum?

Şifa'ya duyduğum his savaş alanı gibiydi. İçimdeki siyah ve beyaz arasında bir mücadele başlıyor ve her biri galip gelmek için sonuna kadar savaşıyordu.

"Uğraşma benimle abi. Uğraşma," dedim geri çekilerek. Ben çekildikçe o üzerime geldi.

"Kim?" dedi merakla öne doğru çıkarak. "Kim lan seni bu hâle getiren?.. Tanıdığımız biri mi? Hani bakayım bir fotoğrafı, bir şeyi var mı? Kimmiş bizimkini böyle kara kara düşündüren?"

Dudaklarımın arasından bir "cık" çıktı. Adını bile vermeye çekindim. Aklımda dönen hayalinden bir adım öte gidemedim. Zihnimde dahi çevresine ışık saçan, gülümsemesiyle güneşin en sıcak anını bile kıskandıracak bir güzelliğe sahipti. Her adımında zarafetle süzülüşü ve ona ait olan o kadınsılık zihnimi bir an olsun terk etmeyip beni delirtecek gibi oldu. Rüyalarımda karşı koyamadığım kadına yanı başımda karşı koymak ölümün diğer tanımı gibiydi. Her seferinde başını çevirdiğinde ben de uzun süre hafızamda kalan o etkileyici görüntüye tanıklık ediyordum ve buna ne rüyalarımda ne gerçekte ne de şu an hayallerimde engel olabiliyordum.

Şifa'nın yüzü karşımdaydı, içimdeydi. Sonu gelmeyen arzuların kucağında kıskançlık kara bir perde gibi çöreklendiğinde, "Boş ver," dedim geçiştirerek. "Ben bile tam anlamıyla tanımıyorum ki zaten."

Bir rüyanın, bir hayalin arafında sevdasına sadık bir adama karşı bile adını veremedim. Orçun'un bir daha yüzünü hiç göremediği çocukluk aşkı vardı ve kimseyi de hayatına almamıştı. Ona rağmen, öyle bir histi ki onu koruma, kendime saklama isteğim içimde büyüyen bir volkan gibi patlamaya hazırdı. Söyleyemedim adını. Ben onu bütünüyle kendime sakladım.

Ninova

"Nasıl tanımıyorsun?" dedi parçalar birden fazla dağılmış gibi. O anlamsız ifadesine parmağımdaki yüzükle bir şaşkınlık eklendi. "Oğlum tanımıyorsun ve kızla nişanlandın mı?"

Yüzüğümde olan bakışları elimi çekmemle geri çekildi. Suratım düştü. "Yok," dedim. "Asude ile nişanlandım."

"Bir dakika, bir dakika," dedi kaşlarını çatarak. "Sen şimdi gönlünde başkası varken Asude'ye yüzük mü taktın abi? Ben doğru mu anlıyorum?"

Allah benim belamı versindi ki öyle yapmıştım. Hiçbir cevap vermeyişim bile bir cevap niteliğinde olduğundan, "Allah belanı versin, Mir Aslan!" dedi dolu dolu. Sonra peşine düzeltti. "Allah belanı vermiş zaten, Mir Aslan."

Kendi içimde defalarca tekrarladığım cümleleri ondan da duymak bugünün gırtlağıma çökmesine sebep oldu. Ve sonunda boğazımda düğümlenen hislerimin gizliliği ortaya çıktı.

"Verdi amma koyayım, verdi. Ayrıca benimkiyle seninkini bir tutma," dedim konuyu ona çevirerek. "Sen çocukluğundan bir kadına takılı kalmışsın. Kadının izi bile yok ortada. Ne birini aldın hayatına ne de en azından tanımaya çalıştın. Olmayan kadına da sadakat beslenmez abi. Kim olduğunu da söylemiyorsun ki biz de araştıralım."

"Beslenir amına koyayım, sana ne?" diye karşılık verdi. "Bana akıl vereceğine sen git siktiri boktan hayatını bir düzene koy önce. Şerefsizlikten başka bir şey değil yaptığın. Asude'ye yazık değil mi lan? Sevmeye sevmeye kıza umut veriyorsun. Umut vermeyi de aşmış gerçi bu yaptığın da artık."

Sözlerinin gerçekliği bıçak gibi kemiğime dayandığında, "Siktir git!" dedim ayaklanarak. Tam birkaç adım atmıştım ki, "Bana git deyip kendin gitmen de sana yakışırdı Mir. Nasıl da biliyorsun siktir olup gitmesi gerekenin kendin olduğunu," diye bağırdı. Haklıydı. Korkaklar kaçardı ve ben cevabını veremeyeceğim o sorulardan bir korkak gibi kaçıyordum.

"Akşam sizdeyim," diye bağırdığında, "Kapıyı açmayacağım, gelme!" diye karşılık verdim.

Geleceğini biliyordum ve o da benim kapıyı açacağımı biliyordu. Biz Orçun ile böyleydik. Birbirimizin ağzına da sıçsak birbirimize hiçbir zaman alınmaz, gücenmez, sırt çevirmezdik. Yine öyle oldu. Arkamdan kahkaha atıp, "Sen âşıksın arkadaş..." diye bağırarak şarkılar söylerken yüzümdeki gülümsemeyle, "Şerefsiz," dedim.

Çıkışa doğru ilerlemiş, kapıda beni bekleyen Sinan'ın yanına doğru gidiyordum ki, "Komutanım," diyerek Bahar arkamdan geldi. Koşar adım gelişine karşı bekledim.

"Komutanım," dedi tekrar karşıma geçtiğinde. "Şifa Sürmeli ile ilgili size psikolog randevusunu mesaj atmıştım ama dönüş yapmadınız."

Kaşlarım çatıldı. "Ne mesajı?" dedim telefonu çıkararak. Ben günlerdir telefonu sadece arama yapmak için kullanıp bir kenara atıyordum.

"Şifa Sürmeli için randevu oluşturmamı söylemiştiniz. Bugün saat 16.00'da randevusu var. Geçen akşam mesaj olarak gönderdim size ama bir cevap vermediniz. Ben de görmüşken tekrar söyleyeyim dedim."

Mesajlara girdiğimde gerçekten Bahar'ın mesajı ortalarda duruyordu. "Görmemişim ben onu ya," dedim asık bir suratla. Saate baktığımda 14.30'du. Benim hemen şu an çıkıp Şifa'yı almam gerekiyordu. Sinan ben bir süre oyalanınca yanıma doğru gelerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Önce Bahar'a doğru dönerek, "Tamam, götüreceğim ben," dedim. "Teşekkür ettim."

Bir baş selamı vererek, "Rica ederim, komutanım," dedi ve tekrar geldiği yöne gitti.

Telefonu cebime koyarken Sinan'a doğru döndüm. "Şifa'nın psikolog randevusu varmış bugün," dedim. "Oraya götürmem lazım."

Birlikte arabaya doğru yürürken, "Geçelim eve," dedi. "Bir şeyler yeriz, sonra çıkarsınız."

Şifa Sürmeli

Sinan abinin beni alıp kendi evlerine getirmesinden sonra Esengül de çok geçmeden gelmişti. Melek abla çok kısa sürede çok güzel bir masa kurmuştu bize. Hâlâ mutfaktan bir şeyler taşırken, "Bu kadar şeyi kim yiyecek ki?" diye sordum.

"Sen," dedi dalga geçercesine. "Mir Aslan ile komplo düzenledik sana kilo alman için."

Ben buradakilerin hepsini yersem mide fesadı geçirirdim herhâlde. Mir Aslan'ın adı geçince burukça bir tebessüm yerleşti yüzüme ve konuyu öyle üstüne kapatmak istedim. Esengül elindeki çay tepsisiyle odaya girdiğinde, "Hüsniye teyze," diye seslendi içeri doğru. "Hadi gel."

Hüsniye teyze Melek ablanın kayınvalidesiydi ve içeride namaz kılıyordu. Yavaş adımlarla salona doğru geldiğinde duvara tutundu. "Cuma vakti," dedi elindeki Kuran'ı göğsüne doğru basarak. "Ben ölmüşlerimize birer *Yasin* okuyayım yukarıda. Size afiyet olsun." Giderken birden, "Melek," dedi Melek ablaya doğru dönerek. "Sen yaptıklarınızdan bir tabak hazırlar, getirirsin yukarı bana."

Melek abla boş bir tabağı aldı ve "Olur anne," dedi şimdiden doldurmaya başlayarak. Esengül tepsideki çayları masaya dağıttıktan sonra Hüsniye teyzeninkini tepside bıraktı ve Melek abla kısır, börek, tatlı ve kurabiyeden tabağa doldurdu. O eline aldığı tepsiyle birlikte yukarı çıktığında biz sofrada Esengül ile birlikte

kalmıştık ve ikimiz aynı anda, "Sakın Melek'e..." diyerek döndük ve öyle kaldık.

Yüzümüzde bir gülümsemeyle önce ben girdim konuya. "Mir Aslan ile bir şey yok aramızda ama o akşam sen pek inanmış gibi değildin. Melek ablanın yanında da sorma, olur mu? Asude ile nişanlı sonuçta ve Melek abla da onların arkadaşı."

Esengül'ün yüzünde bir gülümseme hâkim oldu ve başını sallayarak, "Merak etme," dedi. "Ben de sana onu diyecektim. Alper ile bizi onlar da bilmiyor. Konusu geçmesin, olur mu?"

Başımı salladım ben de. İkimizin de birbirinde gönül yaraları saklıydı. Melek abla aşağıya indikten sonra yüzünden düşen bin parçayla oturdu sofraya. "Hayırdır?" diye sordu Esengül benden önce atlayarak. "Bir şey mi oldu abla?"

Tabaklarımıza almamız için sofrada olan şeyleri bile dibimize uzatırken kendi de hemen karşıma oturdu. "Aman her zamanki şeyler işte. Boş ver," dedi geçiştirerek.

Mutsuz olan yüz ifadesini ben boş veremedim. Özellikle Melek abla geldiğim ilk gün benim için o kadar çabalamışken, "Her zamanki şeyleri ben bilmiyorum ama abla," dedim.

İnsanın içine dert öylesine büyük bir yüktü ki bir çözüm bulamasan bile anlatmak, paylaşmak biraz olsun nefes aldırıyordu. Ben de en azından nefes alsın istedim.

"Kayınvalidem benden pek hoşlanmıyor. Sinan evde yokken sürekli suratsız durup böyle kaçıyor işte bahanelerle." Söylediğine şaşkınlığımı belli edecek bir yüz ifadesiyle karşılık verdim. Melek abla tanıdığım o ilk andan itibaren o kadar sıcak, merhametli ve güler yüzlüydü ki kayınvalidesinin etrafında da dört dönerken neden hoşlandığını anlayamadım.

"Neden peki?" diye sordum aynı şaşkınlığı sürdürürken.

Esengül konuyu biliyor olduğundan hiç araya girmemişti. Biz Melek abla ile karşılıklı konuşuyorduk. Çayının şekerini karıştırırken o da döktü bana hikâyesini. "Beni bir türlü kabullenemedi

de ondan," diye girdi konuya. "Sinan'ı sevdiğimi biliyor ama onun gözünde hep eksik kalıyorum sanki. Beni sevmiyor, hep mesafeli."

Esengül Melek'in omzunu sıvazlayarak, "Zor bir durum ama Sinan abi seni çok seviyor, önemli olan bu," dedi, sıcacık bir sesle.

Ben konuya Fransız kaldığımdan, "Sinan abinin Melek abladan önce başka bir sevgilisi vardı," diye girdi konuya. "Bir kazada kaybetti. Uzaktan akraba oldukları için de Hüsniye teyzenin içi hep onda kaldı."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Sonuçta siz evlisiniz," dedim o karmaşık hislerle. "Esengül'ün dediği gibi Sinan abi seni seviyorsa Hüsniye teyzenin de bunca sene kabullenmesi gerekmez miydi? Ölenin yası bu kadar tutulup aranıza sokulur mu?"

"Tutuluyor işte kuzum," dedi Melek abla. "O yüzden Sinan da çok zorlanıyor. Onun geçmişi ah edip hatırlatmalarıyla bazen sanki başka bir dünyaya dalıp gidiyor."

"Anladığım kadarıyla Sinan abi duygularını çok derinden yaşayan bir adam," dedim bir çıkarımda bulunarak. "Dengeyi kurmaya çalışıyor ama o da bocalıyor. Ne yapacağını düşününce sen farklı yorumluyor da olabilirsin. Seninle daha açık konuşması lazım böyle durumlarda."

"Öyle evet, mutlaka farklı yorumladığım anlarda oluyordur ama Sinan'ın Zeynep'e duyduğu hisler de öyle az değildi. Sinan onu kaybettikten sonra uzun süre kendine gelememiş. Onu asla unutamamış. Öyle kapanmış ki içine *bu çocuk aklını kaybeder,* demişler. Sonra biz tanıştık. İlk başta birbirimize yaklaşmakta zorlandık ama zamanla birbirimize bağlandık. Sinan bana hep, *Zeynep'in yeri ayrı, senin yerin ayrı,* der. Onu sevdiğini biliyorum ama bazen Zeynep'in hayaleti bizim aramızda duruyormuş gibi hissediyorum. Kayınvalidemin davranışları da bir noktadan sonra benim için katlanılmaz oluyor."

Sinan abi tarafından açıkça yeri ayrı denilip kapanmayan bir boşluk gibi bırakılıyorsa biz ne söylersek söyleyeyim Melek ablada

açtığı boşluk kapanmayacaktı. "Bu tür kayıpların travması kolay kolay atlatılmaz Melek abla," dedi Esengül. "Ama Sinan abinin seni de ne kadar çok sevdiğini bizzat ben biliyorum. Sonuç olarak siz evlisiniz ve o seninle bir hayat kurdu."

"Sen bir şüpheye düştüysen, sana olan sevgisinden emin değilsen," diyerek girdim konuşmaya. "Kendini de yıpratma ve Sinan abiyle konuş. Eminim içini rahatlatacak cevaplar ondadır. Hüsniye teyzenin tavrından bahsetsen eminim ona da müdahalede bulunacaktır."

"Haklısınız," dedi derin bir soluk alarak. "Sevgisinden yana bir şüphem yok ama işte..." duraksadı. "Ben Zeynep'in adını bile aramızda geçirmeyi kaldıramıyorum. Bu durumun bana hissettirdiği çok ağır."

"Ama konuşmak zorundasınız, Melek abla," dedi Esengül. "Birbirinizi daha iyi anlamanız için. Zeynep'i tamamen unutması belki mümkün değil ama bu sizin aranızdaki bağı zayıflatmaz zaten. Belki de Sinan abi senin bu konudaki hislerini bilmediği için görmezden geliyordur bir şeyleri."

Olduğu yerde derin bir nefesle doğruldu. "Doğru diyorsun, tamam," dedi bir sonuca varmış gibi. "Ben konuşacağım. Kapatalım şu konuyu. Ay..." dedi üzerindeki gömleğin düğmelerini açarak. "Şiştim vallahi."

O sırada benim iş meselesi geldi aklıma ve utana sıkıla, "Melek abla," diyerek girdim konuya. "Aslında ben sana bir şey söyleyecektim."

"Söyle kuzum," dedi tüm dikkatini bana vererek. Öyle sevgi dolu, merhametli bir kadındı ki *biri benden bir şey istese de yapsam,* dercesine büyük bir istekle karşılık veriyordu herkese.

"Ben çalışmak istiyorum abla," dedim kendim için bir adım atarak. "Benim bir yerden başlamam lazım artık. Lisede sağlık okumuştum ben. Ebelik mezunuyum. Esengül senin bir hastanede çalıştığını söyledi. Acaba bir ihtiyaç var mıdır, ben başvursam..."

Tam ağzını açacakken yanlış anlaşılmamak adına, "Torpil falan istemiyorum, ne olur yanlış anlama," diyerek girdim. "Sadece bir ihtiyaç varsa bana söyler misin, ben başvuru yapayım."

"Ay, tabii ki Şifa, tabii!" dedi hemen telefonunu eline alarak. "Ben izindeyim şu an ama sordururum. Hallederiz, merak etme sen."

Telefonuyla birilerine bir şeyler yazdı ve yüzünde bir gülümsemeyle masaya geri otururken, "Ay, her gün beraber çalışırız, ne güzel olur..." dedi gülerek.

"İnşallah," dedim. Böyle hevesli olması, uğraşması ve bunu canıgönülden yapması beni de heveslendirdi.

Biz çaylarımızı içmeye devam ederken kapının çalmasıyla birlikte Melek abla, "Sinan ile Mir Aslan gelmiştir," diyerek ayaklandı. "*Bir şeyler yemek için uğrarız,* diyorlardı."

Hızlıca olduğum yerde toparlanarak gergin bir hâle büründüm. Elimi kolumu nereye koysam, nereye baksam bilemedim. En çok bana yasakmış gibi en çok ben dert edindim gelişini. Birkaç saniye sonra ikisi de o büyük cüsseleriyle salonun ortasında yer aldıklarında sanki masanın üzerine bile bir gölge oluşturdular.

"Afiyet olsun," dedi Mir Aslan. Hemen peşine Sinan abi, "Bize de var mı bir şeyler?" diye sordu.

"Buyurun abi, olmaz mı? Melek abla fazla fazla yapmış," dedim. Sinan abi masanın diğer başına geçerken Mir Aslan yanımdaki sandalyeyi çekmişti ki onun oturmasıyla ben ayaklandım. "Şu boşları götüreyim, size de çay koyayım."

Kendi yediğim tabağı aldım ve mutfağın yolunu tutarak bir tepsiye iki tane boş tabak, çatal koydum. Birer bardak çay da doldurduktan sonra masaya geri döndüğümde onlara tabaklarını verip çayları servis ettim. Oturacağım zaman da eski yerime değil, Mir Aslan'ın tam karşısına geçtim. Bu hareketimi görünce Mir Aslan, çatalını sapladığı börekle kısa bir an öyle baktı kaldı. Sonra çiğnemeyi yavaşlattığı lokmasını hızlı hızlı ağzının içinde çevirerek böreğinden de koca bir ısırık aldı.

"Çıkacağız birazdan," dedi. "Psikolog randevun var bir saate."

"Psikolog mu?" diye sordum. Mir Aslan söylemişti bunu ama ben tamamen unutmuştum. Şimdi bir anda randevunun bugün olduğunu öğrenmek beni tedirgin etti. "Hemen gitmek zorunda mıyız ki?" diye sordum çekinerek.

"Evet," dedi hiç düşünmeden.

"Git kuzum, git," dedi Melek ablanın eli sırtımı bularak. "İyi gelir sana konuşmak."

O sırada Sinan abinin tabağından kalkan bakışları Melek ablaya tutulduğunda az önce daralarak açtığı o gömleğin düğmelerine takıldı ve gözleri irice açılırken bir öksürük tutmuş gibi boğazını temizledi.

"Yavaş ye, yavaş!" diyerek Mir Aslan başını kaldıracaktı ki Sinan abi börek tabağındakileri Mir Aslan'ın önüne doldurdu. "Ye sen, ye," dedi. Bir yandan da Melek ablaya kaş göz yaparak göğüslerini işaret etti ama Melek abla ona bakmadığı için fark etmemişti bile. Açıkça da söyleyemediği için, "Çiçekleri suladın mı?" dedi.

Melek abla hafifçe başını kaldırdığında Sinan abinin imalı bakışlarıyla karşılaştı. "Suladım," derken kıpkırmızı kesilmişti. Açtığı o düğmeleri usulca kapatmaya uğraşıyordu. Masadakiler farkında değildi ama ben belli etmeden özellerine dahil olmuşum gibi hissettim.

"İyi," dedi Sinan abi. "Perdesini de çekmeyi unutma, yanıyorlar sonra."

Mir Aslan bir dünya şeyi beş dakikada yediği için şişmiş gibi arkasına yaslanırken, "Ne ara çiçek böcekle bu kadar ilgilenir oldun sen ya?" diye sordu. "Yanıyor diye akıl veriyor bir de. Uzman da kesilmişsin."

Mir Aslan konunun çiçek olmadığını bilmediğinden sormuştu ama Melek abla ve Sinan abiyi utanmış görünce, "Kalkalım mı biz yediysen?" diye sordum.

Ninova

Elini midesine doğru koyarak, "Şiştim bile," dedi. Melek ablaya dönerek, "Eline sağlık. Yine bekleriz," dedi.

"Onu benim söylemem gerekmiyor muydu?" diye sordu Melek abla da bizimle beraber ayaklanarak. Önce Esengül'ü öptüm, ardından Melek ablaya geçtim.

"Sen beklemesen de ben gelirim," dedi Mir Aslan. Sinan abiyi de öptükten sonra onların bize eşlik etmesiyle kapıya kadar gittik.

"Saymadık he abim," dedi kapı önünde bizi yolcularken. "Bir daha uzun uzun oturalım. Biz daha tanışamadık bile seninle. Bu herifi bekleme getirsin diye. Sen bana bir *alo* de, ben alırım seni."

Mir Aslan arabanın kapılarını açıp yerine yerleşirken ben de kapımı açmıştım ki, "Hadi git çiçeklerine bak sen, hadi," dedi Mir Aslan. "Ülgen Komutan'a *onun toprağı başkaymış, bizim dağlara gelmeyecekmiş,* diye iletirim ben."

"Siktir, lan!" dedi Sinan abi bir baş hareketiyle. Sinan abi ile arkadaşlıklarının samimiyeti, aralarındaki bağ çok başka gibiydi. Yüzünde bir gülümsemeyle arabayı çalıştırdıktan sonra kapıdan ayrılmadan hemen önce kornaya bastı ve biz yola koyulduk.

Aramızda bir sessizlik hâkimdi ve Mir Aslan'ın bakışları sık sık bana doğru döndüğünden onu yok saymak da pek mümkün değildi. Cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattığında, "Bu ne?" diye sordum.

"Yeni kimliğin," dedi ve ben çatılmış kaşlarımla zarfı açtım. İçinden bir kimlik ve o kimliğe dair bilgiler çıkmıştı. Kimlikte benim fotoğrafım vardı ama isim yerinde *Ceren Karalı* yazıyordu.

"Ceren Karalı mı?" dedim. Soluklarım içimde sıkışıp kalmış, ağlamaklı bir hâldeyken, "Artık Şifa Sürmeli değil miyim?" diye sordum.

Ellerim titriyor, gözlerim doluyordu ve ben nasıl sileceğimin derdine girmeyerek artık yorulmuş bir hâlde akıtmaya başlamıştım gözyaşlarımı.

"Şifa," dedi ama cevap vermeyince elini bana doğru uzatarak çenemden tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sen benim için her zaman *Şifa Sürmeli* olarak kalacaksın," dedi. Gözyaşlarımı parmak uçlarına akıttım ve çenem titrerken parmakları belli belirsiz çenemi okşadı. Ben ağladıkça onun gözlerinin içi doldu sanki ve derin bir nefes vererek, "Sadece resmî yerlerde bu kimliği kullanacaksın," dedi beni avutur gibi. "Sana söz veriyorum. Gerçek kimliğine kavuşabilmen için Affan'ın kökünü kazıyacağım. Ama o zamana kadar ne olur... Kendin için, benim için bana yardımcı ol, olur mu?"

Kimliğe baktıkça ağlayasım geliyordu ve ben kendimi durduramıyordum. Daha fazla dayanamayıp, bir anda arabayı sağa kırarak durdurduğunda yanımızdan kornayla söverek geçenlere aldırış etmedi ve kendini bana doğru çevirdi. "Bak bana," dedi benim kaldırmakta zorlandığım o başımı dikerek. "Ben sana neyin sözünü verdim de tutmadım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Öyle bir şey olmamıştı. *Kurtaracağım,* demişti, kurtarmıştı. *Ölünü o topraklara götürmeyeceğim,* demiş, yaşamam için mücadele etmişti. Buraya ilk adımımı attığım o an o çiçekleri kucaklatmıştı bana. Mir Aslan onu tanıdığım ilk andan itibaren söz verdiği her şeyi yapmıştı.

"Bak, sana yine aynı sözü veriyorum," dedi gözyaşlarımı silerken. O böyle içten söz verince inanmamak elde değildi ama benim de artık dayanacak, bir şeylere sabredecek gücüm kalmamıştı. O kadar çok sınavdan geçmiş, sabrımı o kadar tüketmiştim ki artık zorlanıyordum. "Yemin ederim ki sana adını geri vereceğim," dedi büyük bir inançla. Gözyaşlarımı silen parmakları saçlarıma kadar ulaştı. "Gerekirse canımı vereceğim ama sana..."

Onu nasıl sustursam bilemedim. Parmak uçlarım hızlıca dudaklarına dokunduğunda bıçak gibi kesildi kendinden emin olan o cümleleri. Bunu beklemiyor olsa gerek dudakları aralık, parmaklarım üzerine yerleşmiş hâldeyken, "Deme sakın onu," dedim panikle. "Sakın senin canını hiçe sayacak cümleler kurma, Mir Aslan. Ne bana ne başkasına. Dil kaderin mührüdür. Söylediğin

Ninova

her şey bir duaya dönüşür; gelir, seni bulur. Sakın, Mir Aslan. Sen yok olup gitsen ben o ismi ne yapayım? Ben o isimle nasıl yaşayayım? Adıma da bir ömür ah ettirme bana. Sensin önemli olan. Sen yaşa, Mir Aslan. Sen yaşarsan ben yaşarım."

Öyle bir tebessüm yerleşti ki dudaklarının üzerine şükreder gibi, minnet gibi, can bulmuş gibi. "Söz!" dedi parmaklarımdan tenime yeni bir duayı işler gibi. "Ben yaşayacağım ama seni de adınla yaşatacağım. Sadece biraz zaman istiyorum senden."

İç çeke çeke başımı sallayarak arkama doğru yaslandığımda geride büyükçe sözler, dolu dolu hisler ve koca bir sessizlik kalmıştı. Mir Aslan tekrar arabayı çalıştırdığında yola koyulduk. Kısa bir süre gittikten sonra, ben camdan dışarısını izlerken, "Alper ve Esengül niye ayrılmış?" diye sordu.

Hızlıca ona doğru dönerek, "Sen biliyor muydun?" dedim şaşkınlıkla ve o an büyük bir pot kırmış oldum. Mir Aslan'ın yüzüne sinsice bir gülümseme yayılırken, "Yok," dedi kaşlarını kaldırarak. "Şimdi sen söyleyince öğrenmiş oldum."

Ben söyleyince mi öğrenmiş olmuştu?

"Mir Aslan," dedim panikle. "Ben demedim ki sen zorla söylettin bana."

Mir Aslan'ın yüzünde bundan keyif alan bir ifade vardı. "Valla ben bilmem," dedi daha da panikletmek ister gibi. "Sen söyledin bana. Ben bir şey yapmadım."

Parmaklarım koluna doğru sarıldığında, "Sakın kimseye söyleme," dedim yalvarırcasına. Bakışları ellerime doğru kaydı. "Esengül çok kızar bana. Tamam mı? Söyleme bak kimseye."

Bana doğru baktı ve omuz silkti. "Bana ne!" dedi gülerek. "Ben yalan söyleyemem. Söylemeseydin. Senin de ağzından laf almak ne kolaymış."

"Ya kolay falan değil," dedim sızlanırken. "Sen kandırarak sordun. Benim de boşluğuma geldi." Tekrar ona doğru bakıp bir

Ninova

söz almaya çalışırken tedirgin hissediyordum. "Söylemeyeceksin, değil mi?"

Dudak büktü ve ben öfkeyle arkama yaslanırken, "Hiç de yalvarmayacağım sana," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. "Git, söylersen söyle. Açıklarım ben kendimi. Esengül anlar beni."

Mir Aslan ben trip atınca yüzünde bir gülümsemeyle beni dürttü ve "Tamam tamam," dedi. "Söylemeyeceğim."

Ben omuz silkerek dışarı bakmaya devam edince, "Bana bak," diye sürdürdü konuşmasını. "Ee bu madem bizim Alper'i seviyor da niye başkasıyla evlenecek?"

Top bana gelince o golü atmaktan hiç çekinmedim ve imalı bakışlarımla ona doğru dönerek, "Bilmem," dedim tam gözlerinin içine doğru bakarak. "Eşekten düşenin hâlini eşekten düşen anlarmış. Sen cevap ver. Niye evleniyordur?"

Göz göze geldiğimiz o an, "Bravo!" diyerek dudak büktü. "Bana laf sokabileceğin hiçbir ânı kaçırmıyorsun."

O önüne döndüğünde ben de önüme döndüm. Kısa bir sessizliğin ardından, "Bir de *eşek,* dedin bana," dedi yeni idrak ediyormuş gibi. O cümleyi öyle komik söylemişti ki gülmeden edemedim ve gülümsememi saklayıp dışarı bakmayı sürdürerek cevapsız bıraktım.

Yol onun beni, benim yolu izlememle sürdü. Bir kliniğin önüne geldiğimizde de aynı anda indik arabadan. O hemen yanımdaydı ve oradan bir adım öte gitmeye de niyeti yok gibiydi. Öylesine gergin hissediyordum ki Mir Aslan'ın göğsüne kapanıp orada kalmak istiyordum. Yapabilsem onu da benimle birlikte içeri sokmak isterdim. O anlatsın, o sarsın yaralarımı isterdim.

Tam içeri gireceğimiz sırada içeriden bir adam çıktı. Mir Aslan elini belime koyarak beni yavaşlattı ve önüme doğru geçerek bir duvar oluşturduktan sonra adamın geçmesiyle bu sefer onun tarafına ördü duvarı ve kapıyı bana ardına kadar açtı. Sonrası ise arkamda dağ gibi duruşundan ibaretti. Hem kolunun altında

Ninova

gibiydim hem de yanında. Birlikte üst kata çıktığımızda asistan kızın bizi yönlendirmesiyle önce bekleme alanında bekledik. Beni içeri alacağı sırada gerginliğimi yüzümden okuyan Mir Aslan, "Ben buradayım," dedi. "Ne zaman istersen çıkabilirsin, ne zaman istersen bir sesine gelirim."

Bunun güveniyle minnetle başımı salladım ve kapıyı çalarak açtım. İlk terapi seansımın başladığı an, o odaya adım atarken kalbimde hissettiğim ağırlığı unutmak mümkün değildi. İçeri girer girmez, duvarların arasındaki sessizliğin bile beni yutmaya çalıştığını düşündüm. Karşımda Psikolog Meral Tuna vardı. Masasının arkasında, sakin ve yargılamadan, beni bekliyordu. "Merhaba," dedi. Sesinde bir dinginlik, her şeyi anlatmam için bir davet vardı. "Geç otur lütfen. Nasılsın? Bugün burada olduğun için teşekkür ederim." Sesi bana tüm korkularımın, tüm travmalarımın ortasında bile bir parça huzur bulmaya çağırıyor gibi hissettirdi.

Derin bir nefes aldım, boğazım düğümlenmişti ama konuşmak zorundaydım. *Hadi Şifa,* dedim. Yapabilirsin. Tam karşısına oturdum. "Merhaba," dedim usulca. "Ben teşekkür ederim beni kabul ettiğiniz için."

"Başlayalım mı?" diye sordu nazik bir tebessümle.

Başımı salladım.

O da başıyla hafifçe onayladı, yüzünde sakin bir ifade vardı. Başta kendimle ilgili bazı bilgileri verdim ve kendimden bahsettim.

"Her şeyden önce bilmeni istiyorum ki burası senin için güvenli bir yer. İstersen, bugün ne hakkında konuşmak istediğinden başlayabiliriz. Dilersen sen kendin başla. Mesela az önce anlattıklarına dayanarak seni en çok ne rahatsız ediyor?"

Sorduğu soru, içimdeki en derin yarayı açtı. Her şeyin başladığı yere, kaçırıldığım o korkunç anlara geri döndüm. Sanırım kaçırılmamla ilgili bilgiler ona öncesinde de verilmişti. O yüzden konuya tam orta yerinden daldım. "Kaçırıldığım zamanı ve orada

olanları aklımdan atamıyorum," dedim. "Düşündüğümde hâlâ korkuyorum. O anları unutmam mümkün değil gibi geliyor." Konuştukça sanki yeniden o karanlık günlere geri dönüyordum.

Meral Hanım hafifçe öne eğilerek bana daha da yakınlaştı, sesi bir şefkat çemberi gibi etrafımı sardı. "Bu çok normal bir his," dedi rahatlatmak ister gibi. "Yaşadıkların çok zorlayıcı ve travmatik. Bu anıları işlemek zaman alacak ama birlikte çalışarak bu süreci daha yönetilebilir hâle getirebiliriz. Hadi, anlat bana. O anlarda en çok ne hissetmiştin mesela?"

O anki duygularımı tarif etmek, boğazımda düğümlendi. "Sürekli bir korku içindeydim. Ne zaman ne olacağını bilememenin verdiği bir çaresizlik vardı. Kendimi çok yalnız hissettim," dedim. Konuştukça yıllardır taşıdığım acının ağırlığını yeniden hatırlattı bana.

Meral Hanım başını hafifçe eğdi, sanki içimdeki fırtınayı dinler gibiydi. "Bu çok zor bir durum ama sen altından kalkabilmişsin. Çok güçlü bir kadınsın," dedi yüreğimi okşarcasına. "Peki, bu hisleri yaşarken o anlarda sana en çok ne iyi gelirdi, neyin eksikliğini hissettin? Ne olsa tamamlanırdın? O eksik kelime neydi senin için?"

Bir an duraksadım. Düşündüm, düşündüm, düşündüm. Eksik olan çok şey vardı ama sanki bir duygu tüm netliğiyle orada olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. "Güven," dedim hiç düşünmeden. O günlerde en çok eksikliğini hissettiğim şey oydu. "Güvende hissetmek ve birine güvenebilmek," dedim. "Ama o ortamda kimseye güvenemiyordum."

Meral Hanım derin bir nefes aldı, sesi bir annenin tesellisi gibiydi. İlk adımı ona güvenebilmem için attı. "Kesinlikle güvende hissetmek herkes için çok önemli. Şimdi burada mesela. Bu güvenli alanda, güvende hissetmen için neler yapabiliriz? Neye ihtiyacın var?"

"Şu an bu odada size güveniyorum," dedim tebessümle. Çünkü kendini açmanın yolu güvenden geçerdi. Meral Hanım'ın yaptığı

Ninova

da tam olarak buydu. Önce güvenimi kazanmak. "Bana iyi geleceğinizi biliyorum çünkü. Ama insanlara güvenmekte zorlanıyorum," dedim dudaklarım titreyerek. Bir kişi hariç herkese karşı mesafeliydim esasında. Bir tek Mir Aslan'a kendimi açıyor, onun yanında uyuyabiliyor, onsuz bir adım atmakta zorlanıyordum. Gittiğim yerler, konuştuğum insanlar bile onun bir parçası olduğu için bana güvende hissettiriyordu. Şimdi dışarı çıksam ve onun tanımadığı biriyle konuşsam yine korkar, endişelenir, geri çekilirdim. Her şey Mir Aslan ve onun onay verdiği şeylerden geçiyordu benim için.

Meral Hanım anladığını belirtircesine başını salladı. "Böylesi ağır şeyler yaşamışken bu çok anlaşılır bir durum, bu yüzden kendine yüklenmemelisin. Yaşadığın şey kolay değil. Kayıpların ve kayıpların sonrasında en güvendiğin insan tarafından yara almışsın. Güveni yeniden inşa etmek zaman alabilir. Bu süreçte küçük adımlarla ilerleyebiliriz. Belki yakın çevrenden güvendiğin biriyle daha fazla zaman geçirmek iyi bir başlangıç olabilir," dedi defterine bir şeyler yazarken. "Bunu sana ödev olarak vereceğim. Güvendiğin kişilerle şimdikinden biraz daha fazla zaman geçirmeni istiyorum."

O kişi Mir Aslan'dı ve belki Esengül, Melek ve diğerleri... Mir Aslan hariç deneyebilirdim sanırım.

"Olur," dedim tebessümle.

Meral Hanım gülümsedi. Bu gülümseme yıllardır aradığım bir dostun sıcaklığı gibiydi. "Güzel..." dedi defterine notlar tutarak. "Güvendiğin insanlarla olan bağlarını güçlendirmek sana bu süreçte destek olacak. Ayrıca, burada her zaman duygularını paylaşabileceğin bir alanın olduğunu bilmen de önemli. Her adımında yanında olacağımı bil lütfen. Yolumuz uzun ama ben hep yanındayım."

Her seferinde yanımda olduğunu, güvende olduğumu söyleyip zihnime bunu kazıyordu sanki.

O an, orada olmak ve bir adım atmak bile içimde ilk kez bir şeyler değişiyor hissi verdi. "Teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle.

Meral Hanım aynı şefkatli gülümsemesini kaybetmeden, "Ben teşekkür ederim," dedi. "Seninle çalışmak benim için de önemli. Dediğim gibi yolumuz uzun, bu başlangıç. Her seansımızda daha da derinlere inip bu yolu birlikte tamamlayacağız. Senin için her zaman buradayım. Hadi bakalım bana biraz daha anlat orada olup bitenleri ve sana hissettirdiklerini ki birlikte yolu bulabilelim."

O an, bu odanın duvarları bana iyileşmenin başladığı yer gibi göründü. İlk kez, o karanlık günlerden çıkabilmek için bir umut ışığı olduğunu hissettim ve derin bir nefesle arkama yaslanarak konuşmaya devam ettim.

Eve geldikten sonra Mir Aslan bir yere uğraması gerektiğini söyleyip çıkmıştı. Ben de bu evde en azından kaldığım birkaç günün hakkını vermek için, fazlalık hissetmemek adına Münevver Hanım ile birlikte mutfağa girmiştim.

Mir Aslan'ın gelmesine yakın yemekleri ısıtırken, "Gerçekten gidecek misin?" diye sordu Münevver Hanım. Bunu *git,* dercesine değil de daha mahzun bir sesle sormuştu. Başımı onaylar anlamda salladığımda, "Nereye gideceksin ki?" dedi. "Bak, seni tanımıyorum. Mir Aslan güvenip getirdiyse kötü biri de değilsindir, o yüzden çok soru da sormuyorum ama gerçekten gidecek bir yerin var mı kızım? Yoksa eğer hayatını düzene sokana kadar burada istediğin kadar kalabilirsin."

Gerçekten onlar için o nişandan sonra birer tehdit olmaktan kalkmıştım. Yüzümde hafif ve günün ağırlığını taşıyan zoraki bir tebessümle, "Teşekkür ederim," dedim. "Ama merak etmeyin başımın çaresine bakabilirim." *Nasıl bakacaksın Şifa?*

Ninova

Elimdeki tencerelerle masaya gittiğimde Münevver Hanım da peşimden geldi. Beyaz bir masa örtüsünü düzgün bir şekilde yaymıştı. Üzerinde göz alıcı bir desen veya işlem yoktu. Sadece temizlik ve sadelik vardı. Masanın ortasında mütevazı bir vazo içinde birkaç taze çiçek olduğundan odanın içine hafif bir hoş koku yayılıyordu. Masa kenarındaki çiçekli tabakları, çatal ve bıçakları her birimize birer tane olmak üzere yerleştirdim.

Masanın bir ucunda fırında pişirilmiş tavuk vardı ve hemen yanına makarna tenceresini koydum. Diğer tarafta yayla çorbası ve en sonunda salata tabağı taze yeşilliklerle doluydu. Peçeteleri de yerleştirirken çalan kapının sesiyle Münevver Hanım kapıya doğru ilerledi. Okunan akşam ezanıyla birlikte Mir Aslan'ın sesi evin içinde yankılandığında ona hissettiğim imkânsızlığa karşı bile ev onun gelişiyle eve dönüşmüş gibi hissetmişti içim.

İçeri doğru girdiğinde, "İyi akşamlar," dedi bana bakarak. Sadece gözlerimi üzerine çevirip kısa bir an tuttuktan sonra kaçırdım. Bakışlarında bugün psikolog görüşmesinden sonra nasıl hissettiğimi sorgulayan ifadeler vardı. Belki de yalan cevaplar vereceğim için açıkça sormuyordu ama kendisi duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Cevap vermeyip çorba tenceresine yöneldiğimde, "Misafirimiz gelecek. O gelince koyarız," dedi ve duraksadı.

"Aa kim?" dedi Münevver Hanım merakla. Benim üstüme vazife olmadığından ve Mir Aslan ile olabildiğince az konuşmaya çalıştığımdan hiçbir şey sormamıştım.

"Orçun," dedi Münevver Hanım'ı muhatap alırken bakışlarını da üzerimden çekmeden. "Görevden dönmüş de *akşam yemeğe geleceğim,* dedi."

"Ay, gelsin tabii, gelsin," dedi Münevver Hanım çok sevdiğini belli edercesine bir heyecanla.

Ben tepki vermedikçe, laf atmadıkça Mir Aslan'ın daha çok içine oturuyormuş gibi sıkıntılı solukları ve bakışları üzerimde kalıyordu.

Ninova

"Ben bir servis daha açayım," diyerek yanından geçeceğim an o eli bileğimi kavradı. Tam onun yanında başımı çevirmiş, göz göze kalmışken, "Teyzem açar, bırak," dedi. "Sen iyi misin?"

Değildim. Bu kadar ilgili olması da benim için yorucuydu. Ne geliyordu ne gitmeme izin veriyordu ama hep etrafımdaydı. Kendisinin çırpındığı o arafta beni de dibe çekiyordu ama benim daha fazla mücadele edecek dermanım kalmamıştı. Ben zaten çok büyük bir hengâmeden çıkmıştım. Hayatın sıradan ve rutin telaşına yetişmem gerekti.

"İyi olmaya çalışıyorum, Mir Aslan," dedim kolumu ellerinin arasından çekerek. "Hayatımı bir düzene soktuğumda daha iyi olacağım."

Biz kısacık mesafede bir hayli sessiz konuşurken Münevver Hanım'ın gizli saklı bakışları da üzerimizdeydi. "Soramadım bugün. Ülgen Komutan'la durumumu konuşabildin mi?"

Mir Aslan'ın bakışları değişti, yaramazlık yapmış bir çocuk gibi geri çekildi. "Şimdilik buradasın," dediğinde ben bunu kabul görmedim.

"Neden?" dedim ve belki de bunu ilk kez ona böylesi öfkeli bir tonda sordum. Bana cevap vereceği o sırada kapının çalmasıyla, "Ben bakarım," dedi Münevver Hanım ve Mir Aslan da kendine bir bahane bulmuş gibi geri çekildi.

"Hoş geldin. Hoş geldin!" dedi Münevver Hanım. Yüzünde gülümsemeyle önündeki adama sarılırken, "Gözlerim yollarda kaldı be oğlum," dedi. "Kaç aydır bitmek bilmedi görevleriniz. Önce Mir Aslan'ım, sonra sen. Bu gece soframı şenlendirdiniz çok şükür."

"Ben de çok özledim Münevver teyzem yemeklerini," dedi genç adam. "Nerede bizim deli oğlan? Ben bugün bir şeyler duydum."

Tam cümlesi bitmiş, arkasını dönmüştü ki biz Orçun ile göz göze geldik. Benim hafızamda bu yüz bir yerlere sahipken sanki onda da öyleymiş gibi adım atmadan öylece kaldı. Tüm dikkati

benim üzerimdeyken Mir Aslan yanımdan geçip gitti ve elini omzuna vurarak, "Yemekleri buz ettin. Hadi," dedi.

O *hadi,* dedi demesine ama Orçun yerinden hiç kıpırdamadı. Gözleri üzerimden ayrılmazken, "Sen," dedi. "Ben seni tanıyorum sanırım."

Mir Aslan'ın bakışları ikimizin arasında dolanırken benim de onu bir yerlerden çıkartma çabam onun benden önce bulmasına sebebiyet vermiş olacak ki, "Şifa," dedi. "Sen Şifa'sın."

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle seneler sonra bir dosta rastlamış gibi heyecana büründü. "Orçun ben. Nedret'in torunu Orçun. Hani yazın hep köye gelirdim de hiç ayrılmazdık."

O an hafızamdaki parçalar oturdu. Aynı heyecan bende de hüküm sürerken, "Orçun abi!" dedim hızlıca ona doğru koşarak. Kollarım boynuna dolandığında o da beni aynı hasretle sardı. Orçun abi ile çocukluğum birlikte geçmişti. İstanbul'da oturup her yaz bizim köye gelirlerdi ve biz bir Nedret teyzelerde, bir bizim evde kalırdık. Şimdi seneler sonra bir tanıdığı görmek yabancı olduğum bu evde beni kimsesizliğin koynundan çekip almış gibi hissettirdi. "Ne kadar uzun zaman oldu."

"Ben birkaç sefer köye geldim ama sizi bulamadım," dedi Orçun abi beni karşısına alıp detaylıca incelerken. Başımıza gelenleri anlatsam inanır mıydı? Kınar mıydı beni? *Hadi ablan aptaldı, sen nasıl kandın ona,* der miydi? Neresinden tutup da anlatsam bilemezken Mir Aslan'ın çatılmış kaşları ikimizin üzerinden ayrılmadı.

"Ne tesadüf," dedi Mir Aslan baskın bir tonlamayla. Bizim ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmiş hâlde yılların hasretiyle tutuşurken, "Sofraya geçelim. Orada konuşursunuz," dedi. Tam aramızdan geçişi bizim aramıza bir duvar örerken kendi oturacağı başköşeyi oturması için Orçun abiye çekti. Hemen yanına da kendisi oturup benim oturmam için sandalyeyi açtığında bakışları benim üzerimden bir an olsun ayrılmadı.

Usulca yaklaştım. Bir tanıdığı görmenin sevinci yüzüme yansımışken adımlarım bile savsaktı. "Otursana Şifa," dedi Mir Aslan. "Niye baktın kaldın öyle?"

Hiç beklemediğim birini geçmişten bugüne, en kötü günüme taşımak ailemi bulmuşum gibi hissettirdiğinden içimdeki kasvet kısa bir an dağıldı sanki. Mir Aslan'ın benim için açtığı sandalyeye otururken Orçun abi dirseğini masaya yaslamış, bir bana bir Mir Aslan'a bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" dedi bana dönerek.

"Uzun hikâye abi, anlatırım ama gidiciyim," dedim. "Misafir olarak buradayım."

Benim *gidiciyim,* dememle Mir Aslan'ın dudakları arasından çıkan o yakıcı soluk sofranın ortasına dağılırken Orçun abinin bakışları ikimiz arasında mekik dokudu ve yüzüne yerleştirdiği o gülümsemenin muhatabı Mir Aslan olurken, "Mir," dedi.

Mir Aslan'ın kolu benim sandalyeme bilinçli ya da bilinçsiz yaslıyken kendini Orçun abiye doğru çevirdi. "Hani sen bana sabah *kim o,* demiştin ya," dediğinde sanki kıyameti bu sofranın ortasında kopmuş gibi yüz ifadesiyle birlikte dağıldı, parçalandı. "Şifa'ydı işte."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

9. Bölüm

Öyle bir yere geldik ki
Hiçbir sokağın adı yok.

CEMAL SÜREYA

Masanın gergin atmosferinde Mir Aslan'ın hareketleri ağır ağır aktı sanki. Bakışları önce Orçun'dan ağırca uzaklaştı, zoraki bir şekilde yutkunmaya çalıştı ve önündeki suyu tek seferde içti. Bakışlarının sindiği o duvarda parçalarcasına kavga ettiği silüetler olduğuna yemin edebilirdim. Yüzünde sert bir ifade belirmişti. Kasları öfkeyle gerilerek yüz hatlarını daha da keskinleştiriyordu. Dudakları arasından sızmak isteyen karanlık bir fısıltıyı zorla içinde tuttuğunu hissettim. Gözleri derin bir nefes almak için kısa bir an kapandığında gözkapakları hafifçe titredi.

"Anlamadım," dedim ikisine doğru dönerek. "Şifa'ydı derken. Ne bendim?"

Mir Aslan'ın su bardağıyla oynayan elleri bir yumruk hâlini almış, çatlatacak kıvama gelmişti. Orçun'un yüzünde ise bir gülümseme vardı. Orçun, "Hiç," dediğinde Mir Aslan yandan bir bakış attı ona doğru. "Sabah köydeki anılarımızdan bahsetmiştim de. Bugün sen de burada denk gelince..."

Mir Aslan'ın elleri kasıldı, durdu. Parmaklarındaki damarlar kasılıp gevşeyerek daha da belirginleşti. Savaşa hazır bir aslanın pençeleri gibi avını yakalamak için saldırı pozisyonunda bekliyor hissi yarattı.

"Aynen," dedi ağır bir tonda. "Köydeki anılarınızdan bahsetti Orçun kardeşim." O *kardeşim* tonlaması öyle baskın bir şekilde yükseldi ki... Bir ormanda yankılanan kükremeye benziyordu. Sesinin tınısı öfkesinin gücünü ve ihtişamını yansıtıyordu sanki. Her bir hecesi masadaki kasveti artıracak kadar da güçlüydü.

"Evet," dedim o kasveti dağıtma düşüncesiyle tebessüm ederek. "Güzel günlerdi."

Ninova

Mir Aslan'ın Orçun'un üzerinde olan bakışları benim *güzel günlerdi,* dememle birlikte bana doğru çevrildi ve ben birkaç lokmayı onun bakışları altında, kaşları çatık hâldeyken ona bakmadan yemeye çalıştım. Orçun'un hemen karşımda olması yıllar öncesinin hatıralarını diriltmek gibiydi benim için ve içimi burkan bir tat bırakıyordu. Gözlerim yemek tabağından ziyade Orçun'un yüzünde dolaştığından Mir Aslan'ın bakışları üzerimden ayrılmıyordu.

"Çok dikkatli inceledin Orçun'u," dedi Mir Aslan içinde tutamamış gibi öfkeyle yemeğini yerken. "Bir şey mi düşünüyordun?"

Mir Aslan'ın garip tavırları ve sorularını bu akşam anlayamasam da, "Geçmişi hatırladım sadece," diyerek buruk bir tebessümle cevapladım. Orçun'u inceledim. Hâlâ aynı gülüşe sahip, aynı masumiyeti taşıyordu ama artık yaşının ve yaşanmışlığın getirisiyle yüzünde bir derinlik vardı. Belki de zamanın acımasızlığından kaynaklı bir yorgunluktu gördüğüm. Geçmişe duyduğum özlemle iç çektim.

"Ee kız bir anda kimsesi yokken bir tanıdığa rastladı oğlum," dedi Münevver Hanım. "Ne mutlu olmuştur şimdi o."

Münevver Hanım'ın sözlerine tebessüm ettim. "Sormadan anlatırsın belki dedim ama..." dedi Orçun yemeğini yerken. "Senin gerçekten ne işin var burada, Şifa?"

Ayıp olmasın diye, eşlik etmek adına ara sıra tabağımdan birkaç lokma yerken sorusuyla birlikte duraksadım ve önce birkaç yudum su içtim. Tam anlatacakken Münevver Hanım'a kayan bakışlarımla tereddütte düştüm. Ben cevap vermeden Mir Aslan savaşırcasına yediği o yemekle, "Anlatırım ben sana bir ara," dedi.

Yıllar sonra Mir Aslan'ın evinde denk gelişimiz Orçun'a yeterli bir cevap gibi gelmemiş olsa gerek, "Anlatsana o zaman, oğlum," dedi. Mir Aslan'ın tabağın kenarına bıraktığı kaşığı tabağa çarpmanın etkisiyle tok bir ses çıkardığında Mir Aslan derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Kalk bir sigara içelim madem," dedi. "O ara bahsederim."

Münevver Hanım, "Oğlum önce yemeğinizi yesenize," dese de Orçun hiç ikiletmedi. Oturduğu yerden usulca kalktığında Mir Aslan sandalyemin arkasında durdu ve önce onun geçmesini bekledikten sonra peşine kendisi çıktı. Münevver Hanım ile masada baş başa kalmıştık. Yanında anlatmayışıyla Münevver Hanım'ın meraklı bakışları daha çok üzerimde dolanınca mecburen çorbamdan daha iştahlı içmeye çalıştım. Neden burada anlatmadı diye sorgulamamıştı Münevver Hanım. Bu da Mir Aslan'ın işine olan saygısını gösteriyordu. Ama yine de evine aldığı yabancının haklı merakına düşmüş olacak ki, "Kızım senin başın belada mı?" diye sordu.

Elimdeki kaşık kısa bir an havada asılı kaldığında o bir kaşık çorbayı hemen içemedim. Gözlerim masanın üzerinde oyalandı bir süre ve hızlıca ağzıma götürdükten sonra, "Sanırım," deyip geçiştirdim. Bu bile sanırım Münevver Hanım'ın tüylerini diken diken edecek bir ürpertiyle geri çekilmesine sebebiyet verdi. Orçun'un ve Mir Aslan'ın hızlıca dönmesi için dua ederken başımı çevirdiğimde pencerede yansımalarını gördüm. Dudakları arasındaki sigaranın ucundaki o ateş parıldıyordu ve onlar ayakta karşılıklı dikiliyordu. Benim dışarı doğru baktığım o sürede kısa bir an Mir Aslan'ın kendini çevirmesiyle bakışlarımız birbirine çarptı. Aynı anda aldığımız derin nefeslerle göğsümüz şişerken onu gördüğümden beri dalgalı olan bakışları daha da kararmış ve artık bir fırtınayı taşıyormuş gibi hissettim. Aklının karmaşası, yaşadığı gerginlik ve o bunalmışlığı üzerine giyinmişti.

Ben bakışlarımı üzerinden çekene kadar o da çekmedi. Pencerenin ardındaki o devasa bedeni biraz daha bana doğru çevrildi. Parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına götürdüğünde çektiği uzun soluktaki derin nefes üzerime doğru dağılmış gibi hissettim. Gözleri pencerenin ardında bile sıkıntı doluydu. Sigarasını içerken içinde bulunduğu durumdan kaçıp gelmeye çalışan bir his vardı ve odanın içerisine yayılan bir ateş gibi hissediliyordu. Ben ise o bakışların altında, odaya yaydığı o hisle titriyordum.

Münevver Hanım'ın, "Şifa," demesiyle bakışlarım hızlıca önüme döndü. Münevver Hanım'ın sıkıntılı hâlinden ve sürekli

Ninova

kapıyı kontrol edişinden iyi şeyler söylemeyeceği aşikârdı. "Bu söylediklerimi sakın yanlış anlama," dedi ve ben kendimi duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım. "Biz yardıma ihtiyacı olana hiç sırt çevirmedik. Neden buradasın, kimsin bilmiyorum ama oğlumun, yeğenimin ne işlerle, nasıl insanlarla, insan olmayan insanlarla..." diye imalı bir şekilde vurguladı. "Uğraştığını biliyorum. Beni yanlış anlamazsan Şifa..." dedi ve kısa bir an doğru kelimeleri arayıp vazgeçmiş gibi dan diye suratıma vurdu. "Sen *imzalamam gereken şeyleri imzalar giderim,* demiştin. En iyisi gitmen olacak kızım."

İstenmediğimi fark edebiliyordum, hissediyordum fakat açık açık kovulmak da beklediğim bir şey değildi. Benim dünyamda, benim evimde biz yardıma ihtiyacı olana ev açar, yardım ederdik fakat şimdi gördüğüm bu muamele bana sığıntı hissini derinden yaşattı. Kısa bir an şaşkınlığın getirisiyle cevap veremeyince, "Yanlış anlama dediğim gibi kızım," dedi. O *kızım* kelimesinin anlamına aykırı bir samimiyetsizlikle kullanması, yüzümde alaycı bir gülümsemeye sebep oldu. "Mir Aslan bana kardeşimden kalan tek yadigâr. Benim çocuğum yok. Ben de onu oğlum bildim. Zaten mesleği gereği zor bir hayatı var ama bir de şehirdeyken, evindeyken belanın içinde olsun istemiyorum. Daha yeni nişanlandı ve nişanlısına ayıracağı vakti başka şeylere versin istemiyorum. Anlıyorsun beni, değil mi?" diye eğildi hafifçe ikna etmek ister gibi. "Bir anne oğlunun sadece mutluluğunu ister. Ben de onu istiyorum."

İçimdeki kırgınlığı, gururuma dokunuşunu ve hatta şu an onun evinde kısa süreli kalışımı bile hazmetmeye fırsat bulamadan başımı olumlu anlamda salladım. Bu çok daha ağır geldi. "Gideceğim zaten, merak etmeyin," dedim silik bir tebessümle. Ben gideceğim derken bile bunu neye göre söylemiştim, bilmiyordum. Dönebileceğim ne bir evim ne köyüm ne de bir arkadaşım vardı. Üstelik kimliğim bile bana ait değildi artık. Ben tamamen kimsesizdim. Ama şunu da biliyordum ki bazen yeniden doğmak için yok olmamız gerekirdi. Ben öylesine yok olmuştum ki hâlâ hayattaysam yeniden doğmak da artık kaçınılmazdı.

Ninova

Münevver Hanım benden olumlu bir cevap aldığında ötesini berisini kurcalamadı. Onun için mühim olan aldığı cevaptı. İştahım kaçmıştı. Kendi tabağımı toparlarken kapı ardına kadar açıldı. İçeri giren Mir Aslan ve Orçun abiydi.

"Hayırdır?" diye sordu Mir Aslan beni ayakta yakalayınca. "Yemiyor musun yemeğini?"

Münevver Hanım'ın üzerimde dolaşan tedirgin bakışlarıyla ağzımdan bir şeyler kaçırıp kaçırmayacağımın merakında olduğunu görebiliyordum. Tekrar Mir Aslan'a döndüğümde düz bir sesle, "Doydum ben," dedim. "Ama siz geçin. Çorbalarınız soğumuştur. Ben size yemek koyayım."

Kendimle birlikte onların da çorba kâselerini alırken, "Ben doydum Şifa. Sen onları bırak da gel biz seninle bahçede biraz konuşalım," dedi Orçun abi. Bakışlarım ona döndüğünde Mir Aslan'dan duydukları sanırım betini benzini attırmıştı. O neşeli adam gitmiş, yerine sıfatı ölüyü andıran bir adam gelmişti. "Tamam abi," dedim başımı sallayarak. "Sen geç, ben de bunları mutfağa bırakıp geliyorum."

Başını sallayıp dışarı çıktığında Mir Aslan'ın bakışları altında mutfağa ilerledim. Elimdeki tabakları suyun altına tutup makineye dizdikten sonra dış kapıya yöneldiğimde Mir Aslan hâlâ oradaydı ve ona bir şey söyleyeyim ister gibi bakıyordu. Ben bir şey demedim, o da ağzını açmadı ama ben dış kapıyı açarken bile omzunun üstünden gerilmiş çehresiyle bana olan bakışlarını yakaladım. Kapıyı usulca çektiğimde Mir Aslan ve ona ait her şey arkamda kalmış oldu. Kapının önündeki çardakta oturan Orçun abiye doğru ilerlediğimde havanın serin oluşuyla titreyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Yine elinde bir sigara vardı ve bakışları uzağına dalıp gitmişti. Tam karşısına oturduğumda, "Abi?" dedim sorarcasına. Duyduklarını o bile hazmedememiş gibiydi.

Bakışları o kadar dalmış bir hâldeydi ki benim karşısına geçmemle birlikte kısa bir irkildi. "Mir Aslan bana olanı biteni anlattı," dedi. Cümlesiyle birlikte gözlerindeki ifadeler değişti,

Ninova

karışıklığa büründü. "Seda bunu size nasıl yaptı?" Kaşları çatılırken, çizgiler yüzünde daha da belirginleşiyordu. Endişesini anbean görebiliyordum.

Yavaşça soluk alıp verirken tahta sandalyeye çöktüm ve Orçun abiye başımızdan geçenleri anlatmaya başladım. "Abi inan ben de bilmiyorum. Ne olduysa Said'in hayatımıza girmesiyle oldu."

"Kim bu Said?" diye sordu Orçun abi yerinde doğrulup bana doğru eğilerek. "Nereden bulmuş Seda bunu?"

Dudaklarım büküldü. "Bilmiyorum," dedim. "İnternetten tanışmışlar sanırım." Çok saçma geliyordu belki onun tarafından bakınca ama Said'in ablamın hayatına girmesiyle ablamın davranışları bütünüyle değişmiş; her şeyi gizleyen, saklayan, kendi içine kapanan bir kadın hâline gelmişti. Sonrasında da çekip gitmişti ve biz uzunca süre ondan haber alamamıştık. "Bir anda girdi abi hayatımıza. Sonra biz bir gece ablamın telefonuyla uyandık. Gittiğini ve mutlu olduğunu söyledi. Babaannemin son görüşü oydu zaten. Sonra ben de bir daha babaannemin cenazesinde gördüm. Keşke görmeseydim. Keşke babaannem yerine ben ölseydim."

"Tövbe tövbe!" dedi Orçun abi bana karşı kaşlarını çatıp tok bir sesle. Bakışlarındaki şaşkınlık ve endişe, yüzünde çizgiler oluşturarak daha da belirginleşti. "Bu kız ona nasıl kapıldı Şifa?" diye sordu. "Gerçekten âşık mı oldu? Seda öyle bir kız değildi ki."

Benim hikâyemin detaylarını sormadı. Belki de Mir Aslan anlattığı içindi, bilmiyorum ama ablam olayın başkahramanı olduğundan muhtemelen çok daha fazla üstüne düştü. "Sanırım," dedim ve bu cevabı da kabul etmedi.

Yüzünde hayal kırıklığı barındıran bir ifadeyle başını iki yana sallarken kabullenemez gibi derince bir soluk aldı. Sönmeye duran sigarasından derin bir nefes çekerek, "Yok," dedi tekrar. "Yok, olmaz. Başka bir şey var Şifa. Seda'nın böyle bir şeyi aşk adı altında kabul ettiğini ve seni oraya çektiğini sanmıyorum. Başka bir şey var."

Ablama yakıştıramıyordu, yakıştırmak istemiyordu lakin hakikat buydu. "Abi kaç defa *kaçalım,* dedim. Kaçmak için fırsatlar kolladım ama her defasında beni ele verdi. Kaçmak istemedi. Nasıl zorla tutulsun?"

Orçun abi ise benim anlattıklarımı kati surette reddediyordu. Başını hiç durmadan iki yana sallarken, "Başka bir şey..." dedi derin bir boşluğa dalarak. "Başka bir şey var Şifa. Senin anlamadığın, sana anlatmadığı başka bir şey var. Seda bunu yapmaz. Benim tanıdığım, bildiğim Seda bir kansıza sevdalanmaz."

Olanı değil de olması gerekeni, aklındakini attı ortaya. Şaşkınlık ve endişe, yüz ifadesinin her bir kıvrımında izler bırakarak Orçun abiyi sarıp sarmalamıştı. O bir boşluğun içinde süzülürken benim cevaplarımın onu tatmin etmeyeceğini anladığımda, "Belki de abi," dedim. "Bilmiyorum. Bilemiyorum."

O anları düşünmek, küçük bir an yakalamaya çalışmak bile zihnimi zorlamama ve o anların etkisi altına girmeme sebep olduğundan, bundan korkup kaçmak istediğimden düşünmeden kestirip attım. "Kapatsak mı bu konuyu abi?" diye sordum hemen peşine de. "Ben konuştukça nefesim kesiliyor gibi oluyor da."

Hatta öyle ki elim o hisle boynumu bile bulmuştu. Tam o sırada eve doğru kayan bakışlarımda pencerenin başında bizi izleyen Mir Aslan ile karşılaştım. Elimin boynumu bulması, nefeslerimin sıklaşması ve değişen yüz ifadem onu yakaladığım için kaçmasına değil daha çok kendini ortaya atmasına sebep oldu. Zoraki bir yutkunmayla hemen ortaya atılacak gibi dururken, "İyiyim," dercesine gözlerimi kapatıp açtım ve elim usulca boynumdan düştü.

"Haklısın, benim densizliğim kusura bakma. Sadece beklemediğimden böyle bir şeyi..." Açıklama telaşının bile yanlış olacağını düşünmüş olsa gerek başlamadan kesti. "Neyse," dedi arkasını hafifçe dönerek. Omzunun üzerinden gördüğü Mir Aslan ile birlikte, "Şimdi sana dönelim," dedi tekrar bana dönerek. O an neye döneceğimizi anlamadığımdan kaşlarım çatılınca, "Sen Mir Aslan'a âşıksın," demesiyle öksürük krizine girdim.

Ninova

"Abi ben..." dedim elim dudaklarımın üzerinde kendimi zapt etmeye çalışarak. "Yok abi... Yok öy- öyle bir şey. Ben Mir Aslan'a neden âşık..."

Orçun abinin yüzüne bir gülümseme yerleşirken, "Ben tanırım kızım o bakışları," dedi çoktan bir sonuca varmış ve açıklamak lüzumsuzmuş gibi. "Sen o adama âşıksın. He şanslısın ki o da sana âşık."

Öksürük krizlerim gitgide artarken Mir Aslan'ın gözleri iyice irileşiyor ve her an çıkmaya hazır gibi duruyordu. Onunla bakışmak ve ondan kaçmak... İkisi arasında bir çıkmazdayken, "Şifa," dedi Orçun abi. "Kendine gelirsen sana bir şey anlatacağım."

Sakinleşmem için kısa bir an zaman verdi bana. Ben de boğazımı temizleyerek derin nefesler eşliğinde toparlanmaya çalıştım. Birkaç saniyenin ardından, "İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım. Az önceki âşık olma sorusunu ise havada asılı bıraktım. İnkârımın boşa olduğu aşikârdı ama itiraf edecek kadar da cesaretli değildim.

Ben görmezden gelmeye çalışsam da o üstüne gitti. "Bir şey demeyecek misin?" dediğinde başımı iki yana salladım.

"Böyle bir şey yok abi. Ayrıca benim bu hengâmeden çıkıp gönül işlerine ayıracak vaktim de yok. Daha önemli telaşlarım var. Bir hayatım yok ve ben sığıntı gibi yaşayamam. Üstelik adam nişanlı. Bunu dillendirmek bile çok yanlış."

"Nişanlı olan bir adam niye seni izliyor o zaman gecenin bu saatinde Şifa?" diye sordu ve benim bakışlarım cama doğru kaydığında ben buna verecek bir cevap bulamadım. Onunla bir boşlukta asılı kalan hislerimizi ikimiz de üzerimize giyemedik. "Neden o zaman ben sana âşık olduğumu söylediğimden beri o sofrayı bana da kendine de zehir etti bu akşam?"

"Ne!" Orçun abinin cümlesiyle birlikte bakışlarım anında onu bulmuş ve panikle öne doğru atılmıştım. Ne demek bana âşık olduğunu söylemişti? Orçun abi ve bana âşık olması... Orçun abi

ise bana cevap vermek yerine yüzünde keyif alır gibi bir ifadeyle omzunun üzerinden geriye doğru baktı ve Mir Aslan'a hafifçe kafasını eğerek gülümsedi.

"Şu an deliriyor," diye mırıldandı cümlelerinin arasında. Masanın üzerindeki eli elime doğru uzandığında Mir Aslan'ın gözleri büyüyüp yüzü kıpkırmızı oldu. "Beni öldürmek istiyor," dedi Orçun abi keyifle. Mir Aslan'ın aksice perdeyi çekmesiyle birlikte kısık bir kahkahayla bana doğru döndü ve ben elimi hızlıca çekip masanın altına doğru sakladım.

"Abi sen neler diyorsun, ben anlamıyorum!" dedim aynı şaşkınlığı sürdürürken. Orçun abiyi hep abim gibi gördüğümden ve onun da beni kardeşi bildiğinden bunları ondan duymayı asla beklemiyordum. Zaten biz en son küçükken görüşmüştük. Âşık olmak cümlesi benim mantığıma oturmadı.

"Sadece çok sevdiğim kardeşimi yola getirmeye çalışıyorum," dedi bana dönerek. "Onun gözü de gönlü de sende Şifa. Sen benim sözüme güven. Sadece o gururundan, sözünü erkeklik bellediğinden kendini bir yalanın içinde tutmaya çalışıyor. Asude'ye karşı hiçbir şey hissetmiyor o. Kendinin de o kızın da günahına girecek. Ben buna engel olmaya çalışıyorum."

Bana onu anlatarak devam etti sözlerine. "Mir Aslan'ın doğruları vardır Şifa," dedi bir nasihat gibi. "Her konuda, her zaman. Kendi doğrularına göre yaşar o. Siyaha beyaz dediyse, beyazdır onun için. Sen istediğin kadar diret, gerçeği göstermeye çalış. Görmez... Görmek istemez. Kendi doğrularından şaşmaz. Öyle bir inattır ki onunki günün sonunda sen pes edip tamam beyaz bu dersin. Seni bile kendi doğrularından vazgeçirtir. Ama şimdi onun kendi doğru bildiklerinden dönmesi gerek ve ben görüyorum ki sen bunu ona yaptırmak üzeresin. Mir Aslan ilk defa kendi doğrularından şaşıyor Şifa ve kontrolü kaybetmek onun daha önce hiç tatmadığı bir duygu."

Yorgun bir nefes çektim ciğerlerime.

"Sen bana güven ve beni bozma sadece. Merak etme sen beni nasıl abin gibi görüyorsan ben de seni kardeşim gibi görüyorum ama bunun kafasına başka türlü dank etmeyecek. Seni kaybettiğini sansın, bırak."

Orçun abiyle bunları konuştuğuma inanamıyordum. Kendimi bir anda kurgulanmış bir oyunun içinde buldum ve bundan rahatsızlık duyarken, "Abi..." dedim ezile büzüle. "Böyle şeylere gerek yok. Hem sen yanlış anlamışsın. Ne ben Mir Aslan'ı ne Mir Aslan beni..."

Ben cümlemi tamamlayamadan evin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Mir Aslan'ın tok sesiyle beraber bedeni kapıda iki kat büyüdü sanki. "Kaç saattir dışarıdasınız. Hava buz ve o kız hastalanmaya meyilli. Ayrıca misafir geldiğin evde de dışarıda oturman biraz yakışıksız kalıyor Orço..."

Orçun abi yüzünde bir gülümsemeyle, "Aynen," dedi kapıdaki adamın hâlini işaret edip bana karşı alaycı bir gülümsemeyle. "Ne sen Mir Aslan'ı ne Mir Aslan seni..."

Orçun abinin ayaklanmasıyla ben de ayaklandım ve hiçbir şey demeden o önden önden giderken Mir Aslan'ın kendi deyimiyle gerçekten damarına basmak istediği için sanırım, "Haklısın kardeşim," dedi imalı bir tonlamayla. "Size ayıp olduğundan değil de Şifa'nın hastalanmasını hiç istemem."

Yanından geçip giderken Mir Aslan'ın kapı kolunu tutan eli iyice gergin bir hâl almış ve koluna uzanan tüm damarları belli edecek şekilde belirginleşmişti. Orçun'un geçip gidişinin ardından bana dönen gözlerinde ona bakışlarından kalan emareler vardı. Hiçbir şey demedi. Ben odaya ilerledim ve o da önünden geçişimi izledi. Biz döndüğümüzde Münevver Hanım çoktan masayı toparlamıştı. "Geldiniz mi?" diye ayaklandığında, "Ben çayları getireyim," dedi.

Sofrayı kaldırmak ona kaldığı için buna müsaade etmek istemedim. "Oturun siz lütfen," dedim yönümü hemen mutfaktan tarafa çevirerek. "Ben getiririm şimdi."

Benim yönlenmemle birlikte o da yerine doğru oturdu. Dolaptan aldığım dört bardağa ocaktaki çayı boşaltırken duyduğum adım sesleriyle başımı çevirdiğimde Mir Aslan'ı gördüm. Yanıma doğru gelerek hemen arkamdan bardak dolabına doğru uzandı. Onun önünde, onun gölgesi altında küçücük kalıyordum. Kısa bir an derince bir soluk aldığını işittiğimde bir bardağın alınabileceği en uzun sürede bardağını aldı ve geri çekildiğinde titreyen ellerimle çayı doldurmaya devam ettim. Yan tarafta bulunan sürahiden suyu doldurduktan sonra tezgâha doğru yaslanarak bana doğru çevirdi bakışlarını. Ben ona bakmıyordum, o ise benden çekmiyordu bakışlarını. Sudan birkaç yudum aldıktan sonra, "Bayağı durdunuz dışarıda," dedi. "Ne konuştunuz o kadar süre?"

Kırgın bakışlarım onu bulmazken, "Hiç..." dedim geçiştirir gibi. "Eskilerden falan."

"Sana kendiyle ilgili bir şey söyledi mi?"

Sanırım Orçun abinin dışarıda bahsettiği âşık olma olayından bahsediyor, açık açık soramadığı için ağzımı aramaya çalışıyordu. Son çayı koyduktan sonra çaydanlığı yerine bırakırken derince de bir soluk bıraktım aramıza. "Evet ya da hayır belki," dedim imalı bakışlarımı üzerinde tutarak. "Ne fark edecek ki?"

Çay tepsisini hızlıca alıp beş karış suratla yanından ayrılırken gördüğüm son yüz ifadesi kendine sövercesineydi. Elimde tepsiyle içeri geçtiğimde çok geçmeden o da arkamdan geldi. Çayı önce Münevver Hanım'a ardından Orçun abiye uzattım. Mir Aslan da sehpaları vermişti hemen peşimden gelince. Üçlü koltuğa oturup kendi önüne de bir sehpa çektikten sonra bir çay aldı ama kendisine değil sehpanın diğer tarafına koydu yerin burası der gibi. Sonra da diğer bardağı kendisi için aldı. Yerimi kendisi belirliyor oluşundan kaynaklı bakışlarımız arasında kısa bir inatlaşma hasıl olsa da kazanan çoktan o olmuştu. Orçun abinin, "Ee Şifa," deyişiyle oturmak durumunda kaldım. "Burada mı kalacaksın sen şimdi?" Aramızda çok olmasa da bir yastıklık mesafe vardı ve ben diğer tarafımda olan yastığı tam o araya koyarak bir duvar ördüm.

Orçun abinin sorusuna tam cevap verecektim ki Mir Aslan benim yerime, "Evet," dedi. "Öyle olması gerekiyor çünkü."

Münevver Hanım'ın üzerimde kalan bakışlarıyla benim söylediğimin aksini söyleyen Mir Aslan olunca onun etkisi daha büyük yankı uyandırmıştı kendisinde. Sanki o izin vermediği sürece hiçbir şey yapamazmışım gibi bir tedirginliğe bürünmüştü. "Ben aslında gitmek istiyorum," dedim Mir Aslan'ın aksi bir söylemle. "Mir Aslan sanırım Ülgen Komutan ile konuşacak vakti bulamadı. Siz aynı yerdeyseniz eğer benim için konuşabilir misin?"

Mir Aslan'ın öyle bir bakışı, öyle bir yerinde doğruluşu vardı ki bakmaya bile çekinir oldum.

"Ona mı düştü?" diye sorduğunda yüzüne bakmadan, "Sen ilgilenmediğin için, ben de ilgilenecek birilerini arıyorum," dedim.

Gerginlik ve aramızdaki soğukluk odanın içine yayıldığında herkes bundan payını alır gibi olmuştu. "Ben mi ilgisizim sana?" dedi aynı gerginlik bizi çepeçevre sararken.

Bu hâlimize Münevver Hanım pek de hoş bakışlar atmıyordu. "Tamam," dedi Orçun abi araya girerek. "Neden bu kadar problem ettin ki Mir Aslan? Ben yabancı mıyım? Ona mı düştü ne demek?" Sonrasında bana doğru döndü. "Konuşurum ben. Hatta istiyorsan bana da gelebilirsin," diye bir teklifte bulundu. "Koca evde tek başımayım zaten."

Orçun abinin cümlesini Mir Aslan'ın baskın tonlaması örttü. Daha cümlenin sonunu bile beklemeden, "Burada kalması gerekiyor dedim ya!" dedi baskın ve aksi bir tonda. "Neyin teklifi, neyin ısrarı bu? Ülgen Komutan'ın isteği üzerine burada zaten. Senin evine gitmesi ne alaka? Tek başınasın. Burada teyzem var en azından."

Bakışlarına da yansıyan gerginliğiyle kendisi farkında olmasa da her an bir kavgaya girişecek gibi aksileşmişti. Parmakları arasına ne ara aldığını anlamadığım o mermiyi hızlı, çok daha hızlı çevirmeye başladı. Münevver Hanım bu gerginliği fark ederek, "Ee Orçun oğlum," diyerek yumuşak bir dille araya girmeye

çalıştı, konuyu kapatmak ister gibi konuştu. "Bak, Mir Aslan'ımı da nişanladık. Senin kısmet yok mu?"

Mir Aslan'ın nişanlılığına vurgusu hem bana hem ona hatırlatma gibiydi sanki. Yerimi bilmemle ilgili hatırlatmalar. Biliyordum lakin kısa bir an unutacak gibi olduğumda da böyle *dan* diye çarpılıyordu işte.

"Duydum ya Münevver teyzem," dedi Orçun abi gülümseyerek. "Aslan'ımın başını bir bağlayalım hayırlısıyla, peşine de ben geleceğim nasipse."

Damarına basmak ister gibi Mir'e göz kırpınca bunda başarılı olmuş olacak ki Mir Aslan derince bir nefes alarak olduğu yerde doğruldu. Kolundaki saate doğru bakarak, "Sen görevden gelmedin mi abiciğim?" dedi. "Evin barkın yok mu senin? Git de bir yat uyu, dinlensene sen."

"Oğlum! Ne kadar ayıp." Münevver Hanım'ın ayıp buluşunun ikazına bile tepki vermedi Mir Aslan. O aksi, donuk ve tehditkâr bakışlarını Orçun'un üzerinden bir an olsun çekmedi. Orçun abi ise gayet de gülüyordu.

"Bırak Münevver teyze, bırak," dedi alaya alırcasına. "Bu hep böyle kaba bir adamdı zaten."

"Beğenmeyen almasın kardeşim," dedi Mir Aslan.

"Çok şükür ki alacak olan ben değilim. Yoksa hiç şansın yoktu be Aslan'ım." Orçun abi lafını sokarak ayaklandığında, "Gerçekten bana müsaade artık," dedi. "Saat çok geç oldu zaten. Sabah da erken kalkmam gerek." Münevver Hanım'ın yanına giderek elini öptükten sonra, "Eline sağlık Münevver teyzem," dedi. "Yine döktürmüşsün."

"Ne demek oğlum. Bir dahakine haberli gel, bak ben sana neler yapacağım daha."

Kısa bir gülümseyişle birbirlerine sarıldıktan sonra bana doğru geldi ve ben geçmişe duyduğum hasretle sıkı sıkı sardım boynunu.

Ninova

"Yine görüşelim abi," dedim tüm içtenliğimle, hasretle, kimsesizlikle.

"Tabii kızım," dedi Orçun abi içime su serperek. "Buldum seni. Bırakır mıyım artık?" Geri doğru çekilip, "Sen bana numaranı versene," dediğinde telefonunu çıkartmıştı ve ben numaramı onun telefonuna yazdığımda bana *kaydet beni* yazan bir mesaj gönderdi.

Mir Aslan bu hâlimizi suratsız bir ifadeyle izledi. Geniş adımları dışarı doğru uzandığında daha Orçun abi odadan bile çıkmadan dış kapının açılış sesini duyduk. Orçun abi geri doğru çekilirken yüzüme imayla baktı. "Aynen," dedi dışarıda söylediğime atıfta bulunarak. "Ne sen ne o... Aynen."

Ne kabul edebildim ne reddedebildim. Sessizliğe sığındığımda onu Mir Aslan'a doğru uğurladım. Kapının girişindeki koridorda gidişini bekledim. Ayakkabılarını giyip hafifçe elini kaldırdı. "Hadi, cümleten iyi geceler."

"İyi geceler," diyen seslerimiz birbirine karıştı Münevver Hanım'la. Mir Aslan kapıyı üstüne doğru çektiğinde onları o ayazda dışarıda bıraktık. Münevver Hanım içeri girdiğinde ben de boş bardakları topladım ve mutfağa doğru ilerledim. "Sana zahmet çayın altını da kapatıver," dedi günün yorgunluğu gözlerine çöktüğünde. "Kimse içmez artık. Ben de yatayım."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra, "İyi geceler," dedim ve ocağı kapatıp bardakları birkaç saniye içinde bulaşık makinesine yerleştirdim. Mutfağı da şöylece bir üstten toplattıktan sonra odama gitmek için mutfaktan çıkmıştım ki dışarıdan içeri giren Mir Aslan, "Şifa," diye seslendi.

Durmadım, merdivenleri adımlarken arkama dönüp bakmadım bile. "Yatacağım. İyi geceler," dedim. Ama o da durmadı. Ben çıktıkça o da peşimden geldi. Tam odanın kapısını açıp içeri girdiğim o an, eşiğin dışında o kaldı, içinde ben kaldım. "Şifa," dedi kapıyı tam kapatmadan önce elini koyarak. İkinci kez yaptığı bu hareketle, "Sınırlar, Mir Aslan!" dedim öfkeyle.

Hissettirdikleri, hissettiklerim, imkânsızlığım belki de çok ağır gelirken beni bu kadar zorlaması içime dokundu. "Sınırları aşıyorsun. *Yatacağım,* diyorum, ona bile müsaade etmiyorsun. İkinci kez bu odanın arkasına sığınmak isteyişime ikinci kez izin vermiyorsun. Bana ait hiçbir yer bırakmıyorsun. Sen benden ne istiyorsun, Mir Aslan?" diye sordum. Yüzüne vurduğum gerçeklerin peşine sorduğum o soru onu bozguna uğrattı. Kısa bir an duraksayıp yutkunuşuna anbean şahit olurken, "Ben sadece konuşmak istiyorum," dedi.

"Ben istemiyorum ama," dedim net bir ifadeyle. "Aynı yerde dönüp duruyoruz. Gerçekten buna ne gücüm ne sabrım var Mir Aslan. Ben zaten fazlasıyla yorgunum."

Kırgın, kırık kelimelerim bana batarken onun da canını deşti sanki. İkimiz de aynı sancıda asılı kalırken aramıza giren sessizlikte dinginleştik. Vereceği bir cevabı olmadığını bildiğimden, "Şimdi müsaadenle," dedim kapıyı tutarak. "Yatacağım ben. Sana iyi geceler."

İyi geceler bile demedi. Bir arafta kalışın o hissiyle kapının eşiğinde öylece kaldı. Usulca kapıyı yüzüne kapatırken bile hâlâ oradaydı ve ben kapıyı kapattım. Ardında kalan sadece o olmamıştı. İkimiz de aynı yükü ayrı eşikte omuzladık, taşıyabilen olmadı.

Derince bir nefes çektim ciğerlerime. Ayağımın altındaki toprak ilk kez özgürlük vadediyordu. Ölüm hissi veren o kötü günler gitmiş, ben yaşamaya geçmiştim. Boydan boya uzanmış başak tarlalarının içinde rüzgârı hissederek yürürken gözlerim kapalıydı. Güneş tam tepemdeydi ve ben o sıcaklığın çıplak omuzlarıma dokunmasını seviyordum. Tenimi ısıtan güneş ışıkları ve rüzgârın tenimi okşayışı... İkisinin birleşince verdiği huzur seneler önce kaybettiğim o eşsiz duygunun "tekrar kazandım" hazzını yaşatıyordu.

Ninova

Ben kazanmıştım.

Kazanmıştım.

Onlara yenilmemiştim.

Özgürlüğümü kimsenin iki dudağının arasına, bir erkeğin eline bırakmamıştım. Bunun getirdiği o coşkuyla adımlarım daha da hızlanırken rüzgârı hissederek koşmaya başladım. Koskoca başak tarlasında bir başıma, rüzgârla dans ede ede, "Ben kazandım," diye haykırdım. "Özgürüm!"

Verdiği hissin o coşkusuyla kendi etrafımda dönerken kuşların cıvıltısı eşlik etti bana. Yüzümdeki tebessüm bir an olsun dinmedi. Döndüm, döndüm, döndüm. Hiç durmaksızın kendi etrafımda döndüm. Kollarım iki yana açık, beyaz bir elbisenin içinde, yeniden doğuşumu kutladım. Her bitişin bir başlangıca gebe olduğunu biliyordum da her başlangıcın da bir bitişi olduğunu o an idrak etmiştim. Kazandım dediğim yerde en büyük korkularımla yüzleştim. Önce o gür sesi duyuldu.

"Şifa!" dedi ölümün habercisi gibi. Gözlerim aralandığında güneşi bulutlar örttü. Sıcacık rüzgâr buz gibi esti, başaklar soldu, gitti. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış, korkuyla arkamı döndüğümde önce önümde bir ceset gördüm. Said alnının tam ortasından vurulmuştu ve ayaklarımın dibindeydi. Gözlerinin o korkunçluğu, bembeyaz teni ve etrafa saçılmış kanları. Mir Aslan'ın onu vurduğu hâlde ama farklı yerde. Benim en mutlu günümde, kazandım sandığım yerde. Kan sıçramış beyaz elbisemin üzerindeki kanlar yavaş yavaş yukarı doğru çekilirken gözlerimi irileştirerek, "Hayır," dedim. "Hayır, sen yoksun. Sen yoksun. Sen kâbussun. Yoksun sen."

Adımlarım geri çekilirken ayaklarım uyuştu. Gerçekliğini o an idrak ettim. Beynim bana bir oyun oynadı ve ben o oyunu kaybettim. Hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğinde ellerime de bulaştı kanı. Avuçlarıma baktım, Said'e baktım, üzerime baktım. Koşa koşa kaçarken adımlarım sendeledi ve yere düştüm. Kalkmak istedim, kalkamadım. Düştüğüm yerde bir mezar oldum, kaldım. Gökkubbe

üzerime doğru çekilirken, "Qult lak 'anak la tastatie alhurubi,"[8] diyen o ses biraz daha yaklaştı. Hareket edemedim. Etmek istedim, edemedim. Yeri sarsan o adımların gitgide yaklaştığını hissettiğimde bu defa yardım çığlığı bile atamadım. Kendimi kastım, mezarımda bile sığıntı kaldım. Gözümden bir damla yaş süzülürken toprağıma, ölümüm üstüme çöreklendi. Affan El Musavaf'ın o çirkin yüzü salyalarını akıta akıta üstüme geldi. "Alan 'ant li!"[9] dedi. Tüm gücümle çığlık attım.

"Hayır! Değilim. Hayır!"

Yatağımdan sıçrarcasına uyandığımda ellerim yataktan destek aldı. Soluk soluğa, ter içinde kalmış bir hâlde etrafıma bakındım. Odanın karanlığından bile öylesine korktum ki elim hemen ışığı buldu. Said ve Affan dipsiz bir kuyuydu sanki. Ne kadar geçerse geçsin, hayatım bütünüyle pembe bir masala bile dönüşse o günleri karaya bulamak için bir köşede hazır bekleyen zebaniler olarak kalacaklardı. Yanımdaki yarım su bardağından birkaç yudum aldıktan sonra başımı tekrar yastığa koymaya çalıştım lakin başarılı olamadım. Titreyen bedenim, kapanmadan bile gözkapaklarımdan silinmeyen o görüntüler odanın içinde bile delicesine korkuttu beni. Yatağımdan kalkmış, odanın içinde sakinleşmek için birkaç adım yürüyerek derince nefeslenirken biri boğazımı sıkıyor hissini geçirmek için kendi parmaklarımla ovaladım. O kadar çok korktum ki yine Mir Aslan'a sığınmak istedim. Guruma bile söz geçiremeyecek kadar aklımda kurmaya başladım. Gelse her şey bitecekti. Gelse derin bir uykunun koynunda huzurla uyuyacaktım. Bu his her şeyi unutmama yetecek kadar, gururumu yok sayacak kadar güçlü ilerlemeye başladı kanımda.

[8] *"Sana kaçamazsın demiştim."* (Ar.)
[9] *"Şimdi benimsin!"* (Ar.)

Ninova

Sonra o sessizliğin içinden gelen sesler karmaşasına kulak verdim. Duraksadım, nefes almayı bile kestim ve başımı kapıya doğru çevirdim. Alt kattan geliyordu ve televizyon sesiydi. Ya Mir Aslan olmalıydı ya da Münevver Hanım uyuyamamıştı. Hangisi olduğunu düşünmeden açtım kapımı ve merdivenleri adımlamaya başladım. Kim olduğu çok da mühim değildi. Birinin varlığıyla bir köşeye kıvrılır sesimi bile çıkarmazdım. Yoksa içime yayılan bu korkunun tutsağı olacak, Mir Aslan'ın kapısını yalvarırcasına çalacaktım. Adımlarım olabildiğince sessiz merdivenin başında son bulduğunda onun o devasa bedeniyle karşılaştım. Üçlü koltukta, sırtı bana dönük hâlde, çıplak omuzlarının detaylıca koltuğa serilişini gördüm. Uzanırken dahi koltuğu bile küçücük bırakacak kadar kocamandı sanki. Ellerini ensesinde birleştirmiş, parmaklarıyla oynarken o gücünü anbean gördüm. Kâbuslarımdan, gerçeklerden, kötülüklerden koruyabilecek tüm güç, onda hâkimdi. Kendi parmaklarına uyguladığı o baskıyı kimin üstüne uygularsa uygulasın kıracak gibiydi. O ise rutiniymiş gibi parmaklarıyla bir savaşa girmiş, bundan da zevk duyuyor gibiydi. Bana dokunduğunda nazik olan o eller, kendisine hiç acımıyordu. Bacakları iki yana genişçe açılmıştı. Televizyondaki o renk dalgasının tenini aydınlatıp gölgelendirdiği o anlarda, "Orada ne kadar duracaksın?" diyen sesini işittim.

Geldiğimi fark etmiş miydi? Hâlbuki olabildiğince az ses çıkarmaya çalışmıştım. Hiçbir şey demeden yine küçük adımlarla ona doğru yaklaştığımda başını hafifçe bana doğru çevirdi. Kendini çevirdiğinde göğüs kaslarının katlanamayacak kadar sert oluşuyla yüzleştim. Bakışlarım istemsizce televizyon ışığının aydınlattığı bedenine kayıyordu. "Nereden anladın geldiğimi?" diye sordum yüreğimin çarpıntısını gizlemek adına aklımdaki ilk soruya sığınarak. Korktum, geldim demeyi gururuma yediremediğimden ben bir konu açmak istemiştim.

"Kokundan."

Düz bir tonlamayla kurduğu o cümleyle önüne dönerken ben söylediği o kelimede takılı kalmıştım. Kokum ona bu denli tanıdık mıydı? Gözlerim şaşkınca aralanmış, hemen çaprazındaki

Ninova

koltuğa doğru geçerken onun bütününe takılmıştı bu sefer bakışlarım. Altında bir eşofman vardı, üzeri çıplaktı ve bacaklarını sehpaya doğru uzatmıştı. Televizyonda ne izlediğine dair bir fikrim yoktu. Bence kendisinin de yoktu. İzlemediğine, sadece baktığına yemin edebilirdim. Kısacık saçlarının arasında dolanan parmaklarını izlerken bakışlarım istemsizce kollarına, kaslarına, karnına doğru kayıyordu. Koltuğa doğru oturup bacaklarımı karnıma doğru çektim. Bana bakmayan bakışları onu incelediğim anda döndü sırasıymış gibi. Yakalanmanın telaşıyla yine aklıma gelen o ilk soruya sığındım.

"Kokundan ne demek? Köpek misin sen? İnsanları kokusundan mı tanıyorsun?"

Yüzünde hiçbir mimik yoktu. Ne öfke ne bir telaş ne bir araf. Sanki hayatın akışına olduğu gibi eşlik etmeye karar vermişti. "Bu zamana kadar değildi. Etmeye çalışanlar utansın," dedi ve ben yine o söylediği cümlede asılı kaldım. Neye ne tepki vereceğimi bilmediğimden sessizlik aramızda bir çığ gibi büyüdü ve onun bakışları tekrar televizyona doğru döndü. Benden başka bir şey duyamayacağını anladığında da bakışlarını o televizyondan çekmeden, "Sen neden kalktın?" diye sordu. "Yine mi kâbus gördün?"

Evet demek geldi içimden ama yapmadım. "Uyku tutmadı," dedim sadece. *Gideceğim,* derken ve ona tüm gecelerimde bu kadar muhtaçken nasıl gidecektim bilmiyorum ama onun kısa bir an bana dönen o bakışlarında yalanımı yakalamış gibi olan o ifadesiyle bakışlarımı kaçırdım.

"İyi," dedi tekrar o ne olduğu belirsiz kanaldan kendini çekmeden. "Gelir şimdi burada uykun."

Biliyordu. Yalan söylediğimin farkındaydı. Beni öyle iyi tanımıştı. Kâbus gördüğümü ve ona sığındığımı anlamıştı. İçinde bulunduğumuz durumda bunu açıkça itiraf etmekten çekindiğim için koltuğun köşesinde duran küçük battaniyeyi aldım ve başımı koltuğun köşesine yaslayarak bacaklarımı karnıma doğru çektim. Battaniyeyi de üzerime doğru örttükten sonra elimi başımın

Ninova

altına koyarak ondan gözlerimi bile isteye çekmedim ve ben tüm bunları yaparken o beni gözünü bile kırpmadan izledi.

"Sen neden uyumadın?"

Başını iki yana doğru çıtlatır gibi bir hareket yaptığında hâlâ bana bakmıyordu. "Yalanlardan gideceksek beni de uyku tutmadı."

"Doğrulardan gidersek?" dedim bir cesaretle. O an bunu neden yaptım bilmiyorum ama buraya adım attığım birkaç dakikada bana yaptığı o iki itirafın dahasını arzuladı yüreğim. O da kendini daha fazla açmaya karar vermiş gibi ya da gecenin gizinde bir sırrı fısıldar gibi, "Evimde gitmek isteyen ama uykularını bile huzurla uyuyamayan bir misafirim var. Nöbetini tutuyorum," dedi.

Benim gerçeğim onun da gerçeğiydi ve ben bana bu kadar değer verişinin altında ezildim. Yüreğimi ondan saklamak isteyişim amansız bir çaba gibiydi. Gitmek isteyişime dem vuruyordu lakin gitmezsem ben bu yüreği daha fazla saklayamaz, bana yasak olan o adama çekilmekten öte gidemezdim. Bütün sorularımda beni cevapsız bırakan Mir'i bu gece ben her cevabında sessiz bıraktım. Kısa bir an sessizliğin içinde ona süzülen bakışlarım onu arşınladı, durdu. O bana bakmasa bile ben onu içtim durdum sanki. Elleri boynunda canını yakan o ağrıyı ovalarken gidip dokunmak, şifa olmamak için zor tuttum kendimi. Benden bunu talep etmedi ama bir ihtiyaca dönüştüğünün de bilincindeydim. Belki de bilerek yapmıştı. Göreyim ve yanına gideyim diye ama yapamadım. Elinde o yüzük varken ona dokunmayı kendime yakıştıramadım. Şu an bu odada aynı havayı soluyup onu yüreğimde büyütmek bile gücüme gitti.

Ben ona dalmış öylece vaktin nasıl geçtiğini anlamadığım bir huzurla kâbuslarımı bile unutmuşken bir anda kesilen elektriklerle, "Ne oldu?" diyerek yerimden sıçradım. Elimin altındaki battaniyeye sığınırken Mir Aslan'ın o tok sesi beni kendime getirmek istercesine baskılı çıktı. "Korkma," dedi en korkulu kâbuslarımdan alırcasına. "Gelir şimdi elektrikler."

Ben olduğum yerden adım bile atmazken onun devasa bedeni ayaklandı ve ben karanlığında bile fark ettim onu. Güçlü adımları yavaşça uzaklaşırken küçük bir çocuk gibi koluna yapışmamak için zor tuttum kendimi. Gitgide uzaklaştığını fark ettiğimde beni bırakacak sanarak battaniyeyi atmıştım ki o uzaklaşan adımlar daha hızlı bir şekilde yeri titretircesine odanın içine yayıldı. Sehpanın üzerinde beliren o ateş dalgası masanın üzerine koyduğu mumu aydınlattı ve odanın içi anında aydınlandı. Tekrar eski yerine oturduktan sonra, "Niye kalktın?" diye sordu. "Uzan sen. Buradayım ben."

Bana bahşettiği o dinginlikle tekrar uzanıp üzerimi örttüğümde odadaki mum ışığı önce yavaş yavaş sonra daha güçlü yanmaya başladı sanki. Mir Aslan'ın muma çarpan güçlü nefesleri o ateşi dalgalandırıyordu. Üzerine sinen o turunculukla ona kitlendim kaldım. Mumun gölgesinin göğsünde bıraktığı o ahenk gecemi sarıp sarmaladı. Gözlerim karanlığa ve mumun ışığına daha net olarak alıştığında odadaki her şey seçilebilir olmuştu.

Aramızdaki sessizliği yine itiraflarıyla bozmak istercesine önce başını koltuğa geri doğru yasladı, ardından gözlerini kapadı. "Biri var," dedi sessizliği saran o güzel sesiyle. "Bir kadın. Gözlerimi kapatıyorum, orada beliriyor. Yıllardır hiç değişmiyor. Hep aynı kadın ama benim. Bana ait. Hep bana aitmiş gibi. Uzun dalgalı saçları rüzgârda uçuşuyor. O ela gözlerinin içi çocuk gibi gülüyor. Benden kaçıyor, onu kovalıyorum. Sonra teslim oluyoruz birbirimize. Bir kokusu var Şifa..." dedi derince soluklanarak. "Burnumun direğini sızlatıyor." Bana beni anlatıyordu. Rüyalarını, dualarımı, kalbimin ağrısını... "Sanırım o da beni görüyormuş. Nasıl görüyor, ben onda nasıl bir yerdeyim bilmiyorum. Böyle bir şey olabilir mi onu da bilmiyorum."

Sesim çıkmakta zorlanıp boğazımdaki o yumruya takılırken, "Bundan rahatsız mı oluyorsun?" diye sordum. Sesim dalgalı çıkmıştı. Elim ayağım boşalmış gibi bir boşluğa süzülmüştüm. Ondan bunu duymak, bu itirafı yapması beklemediğim bir şeydi. O söylemezken kurmaca olduğuna inandırabilirdim kendimi ama

şimdi o küçük Şifa'ya *senin duaların kabul oldu,* diyordu sanki. Ben bu hissin tüylerimi diken diken etmesine engel olamadım.

"Oluyorum," demesi bir bıçak gibi yüreğime sokulduğunda can havliyle bir nefes aldım, yüreğim titredi. Gözleri usulca açıldığında o mumun alevinde dalgalandık ikimiz de. "Çünkü artık gözümü açtığımda da karşımda duruyor ve ben bununla başa çıkamıyorum."

Tekrar can verircesine aramıza döktüğü o itiraflar dudaklarımın titremesine sebep verdi. Usulca ona belli etmeden sinen o gülümsemeye engel olamadım. İmkânsızlığın içinde bir umut arayan yüreğim kapıldı gitti bu telaşa. "Saçma, değil mi?" diye sordu cevapları bendeymiş gibi. "Çok saçma değil mi sence de?"

Dudak büktüm, omuzlarım yukarı kalkıp düştü. "Değildir belki," dedim ben de onun attığı adımlara bir itirafla karşılık vererek. "O kadın seni çok yürekten dilemiştir belki. Belki kader sizin yolunuzu bir etmiş, hiç tanımadan yüreğinde sevdasını büyütmene izin vermiştir. Sen bir kadının dualarısındır, Mir Aslan. Seni çok seven, sevecek olan bir kadının seni görmeden ettiği o duasındır sen belki."

Başa çıkamadığı o durumlarda sığındığı ilk his öfkesiydi. "Senelerce rüyamda görüp görüp bir anda karşımda bulmam... O kokunun bile bizzat var olması... Rüyaymış, dilekmiş, duaymış, hepsi bana çok uzak geliyor. Bunun mantıklı hiçbir açıklamasını bulamıyorum. Hem kim beni neden dilesin ki?"

Ben diledim Mir Aslan. Öyle yürekten diledim ki ve seni tanıdıktan sonra bundan öyle pişman olmadım ki içimdeki varlığını bilsen sen bile sana hayran olur, kalırsın.

Olamaz, diyordu ama olmasının bir açıklamasını da yapmamı bekliyor gibi bana bakıyordu. Olduğu yerde yükselerek öne doğru çıktığında başa çıkamadığı bu duygu patlamasıyla kaşları çatıldı. "Benim kayıplarımın bana verdiği o yük çok ağır," dedi üstüne basa basa. "Babamı son gördüğümde ona öfkeliydim, küstüm. Annemin o son anları zihnimde sürekli benimle yaşıyor. Selim

amca Asude'yi bana emanet edip benden bir söz alarak bıraktı o yükü. Öyle *bak, yanından ayrılma, abilik et* de demedi. Benim ona verilmiş bir sözüm var ama rüyaymış, duaymış, kadermiş ben bunların peşinden sürükleniyorum. Benim verilmiş sözüm var. Tutmam lazım, anlıyor musun?"

Sesinin tonu yüreğimi titretti. Korkudan değil de imkânsızlığın o kuvvetli hislerini ondan duymak bir kilit vururken canından etti sanki. Orçun abinin dediği gibi kendi doğruları vardı ve o doğruları benim de kabul etmemi istiyordu. "Anlıyorum," dedim onun doğrularını kabul ederek. "Evlenmelisin bence de. Sözünü tutacak kadar mert bir adamsın sen. Sakın cayma. Sana yakışmaz."

Düz tutmaya çalıştığım sesimle üzerimdeki battaniyeyi atarak ayaklandım. Dizlerim tutmuyordu lakin duracak gücü de bulamadım. Sürünmek pahasına onun yanından gitmeyi göze almışken *en korkulu kâbuslarına bile katlanmak zorundasın Şifa,* dedim kendime. Senin senden başka yolun da olurun da yok. Adımlarım gücüme karşı bir hayli zayıfken tam onun koltuğunun yanında hızlıca ayaklanıp yakaladı beni. "Sence de öyle, değil mi?" diye sordu aynı telaşla, korkuyla, çıkmazın en dibinde. "Ben haksız mıyım?" Elleri iki yandan kollarımı tutmuşken, "Mir Aslan," deyip bakışlarımı kaçırarak onun harici her yere bakmaya çalıştım. "Bırak beni!"

Bırakmadı. Debelenişime karşı ellerimi kelepçeler gibi belimin arkasına birleştirdiğinde göğsüm ona çarptı. Dolmuş gözlerim yüzüne doğru çıktığında solukları göz pınarlarımdan süzülen yaşlara karıştı, üşüdüm.

Sonra, aniden, her şey durdu. "Cevap ver o zaman sen de," dedi daha yumuşak bir sesle. Mir Aslan'ın gözlerindeki öfke, sessiz bir deniz gibi yatıştı. Bacaklarındaki kaslar gevşedi, elleri daha nazik dokundu. Bir damla gözyaşı, ufacık bir temas onun öfkesinin sadece bir anlık, bana varana kadar olduğunu idrak etmesini sağladı. Mir Aslan sakinleşerek, hayranlık, çaresizlik dolu bakışlarını üzerimde tutarken derince soluklanmaya devam etti ve beni de

buna eşlik ettirdi. Öfkesi ben onun kolları arasındayken onun hâkimiyeti altında bırakıldı. Şimdi yeniden o tanıdığım sakin ve düşünceli liderdi. Ama kısacık bir an bile onun öfkenin nasıl bir kudrete sahip olduğunu anlamama yetmişti. Mir Aslan... Adının anlamını her bir zerresinde taşıyan Komutan Aslan.

"Benim sana verecek bilimsel bir açıklamam yok," dedim zar zor yutkunarak. "Ama hiç mi duymadın?" O sözü onun cayır cayır yanan yüreğine bir har daha bırakır gibi fısıldadım. "*Bazı ruhlar evvelden aşina olurmuş birbirine.* Belki öyle bir ruhtur. Belki evvelden aşinalıktır seninkisi de."

İnkârına karşı savunduğum o ihtimalleri bile gitmemem uğruna kabul etmişti sanki. "Aşina mıyım ben sana şimdi?" diye sordu içi yıkılıp kalırcasına. "Ondan mı bu sudan çıkmış hâllerim? Ondan mı mantığımla bu denli savaşım ve kaybedişim? Ama neden Şifa?" dedi çaresizce. "Kaderde kavuşmak varsa neden bu kadar zor her şey? Neden bu kadar çıkmazda?"

Hafifçe bir tebessüm ettim. "Şems-i Tebrizi'ye de aynısını sormuşlar. *Madem kader var, nedendir bu çaba,* demişler. O da, *kader yolun tamamı değil, sadece yol ayrımlarını verir. Güzergâh bellidir lakin tüm dönemeç ve sapaklar yolcuya aittir,* demiş. Dönemeçler de sapaklar da senin seçimin. Karşı geliyorsun, Mir Aslan," dedim. Mumun alevi göğsünün üzerinde dalgalanırken ellerinin arasından kurtardığım elimin yaralı parmak uçlarıyla dokundum kalbine. "Sen hâkimi olamadığın hiçbir şeyi kabul edemiyorsun ama senden güçlü bir kudret yazmış senin yüreğine." Sesimin dinginliği, parmak uçlarımın şifası kalbine ferahlık versin istedim. "İstesen de silemezsin, istesen de yenemezsin."

Çoktan yenilmiş gibi omuzları düşerken diğer avcumu iki eliyle tutmuştu son çare gibi. Avuç içlerime ulaşan parmakları dua ettiğim o avucumu bir şükür gibi, yakarış gibi, teslimiyet gibi sıvazladı. Sanki kendi yapamazmış gibi, mucize benmişim gibi, eskiden yaptığım gibi yine birbirimizi isteyeyim diye kendi dualarını da bıraktı. Tenimin ona çekilişi, dudaklarından dökülen çaresiz nefesleri ve yüreğimizin birbirine yangını... Bir karanlığın

içinde mum alevi gibi eriyip giderken gözleri dudaklarıma takıldı. Ânın getirdiği o yoğun duyguların çekimindeyken içli bir nefes aldı. "Çaresiz bırakıyorsun beni."

Çare bendim. Bunu görüyordu ve şu an kavuşma arzusu hiç olmadığı kadar baş göstermişken eğilişiyle ona yükselmek isteyen parmak uçlarım bir savaşa girdi. Yüreğime dokunan, gururumu inciten şu durumun içinde avucumdaki elini teslim alıp yüzüğüne dokundum. "Bir günahın koynundasın, Mir Aslan," dedim Asude'nin varlığını hatırlatarak. "Beni de oraya çekme. Beni günahına ortak etme."

Gidemedik öte.

Kaldık öylece.

Günahım, sevabım...

Duam, imtihanım.

Dünün ahı, bugünün ağrısı.

Kaldı öylece.

Kaldık öylece...

Çekildim hemen peşine. O da beni öylece bırakıverdiğinde merdivenleri adımladım. İçimdeki ağrıyla, imtihan gibi olan hislerimle kapıyı bir yürek çarpıntısıyla kapatıp arkasına dayandığımda nefes almak da burada kalmak da ona böyle hissederken yaşamak da çok zor geldi.

Can havliyle saate bile bakmadan telefonu elime aldım ve Orçun abinin adına tıkladım. Aramak istedim ama konuşacak mecalim bile olmadığından mesaj atmaya karar verdim.

Ellerim titriyordu.

Şifa: Abi bu akşam *bana gelebilirsin,* demiştin. Teklifin geçerliyse beni yarın sabah buradan alabilir misin?

Kendim de gitmek isterdim ama Mir'in bahaneleri olacağını biliyordum. Orçun abi alsın istedim. Bir koruma hâliyse o da askerdi ve beni koruyabilirdi. Esasında Mir Aslan'ın tüm yollarını

Ninova

kapatmak istedim onun da bana yaptığı gibi. Saatin bir hayli geç olmasına rağmen uyumamış olacak ki mesajı düştü gecenin karanlığında.

Orçun Abi: Sabah hazır olursun. Erkenden gelir, alırım.

Gecenin karanlığında ayyuka çıkan o hisler havanın aydınlanmasıyla yerine siner, derlerdi.

Ah yüreğimin en derin ağrısı...

Sen bilmezsin.

Ben senin için sabahın köründe de gecenin deminde de aynı sancıyla kıvranıyorum.

Dün gece Mir Aslan ile yaşadığımız o derin anlar gece gözüme bir damla uyku sokmamıştı. Ben onu tanıdığım günden beri ilk kez kaderden kaçamayacağını, kaçmak istemediğini kabullenmişti sanki. Sadece şu an içinde bulunduğu durumdan çıkamayışı tutsak kıldı onu bir adım atmasına. Yasaklarla, günahlarla dolu bir adımı atmasını da istemezdim zaten. Bilirdim, gece yaşanılanlar sabaha pişmanlık doğururdu. Ben Mir Aslan'ın pişmanlığı da olmak istemezdim. Verdiği sözden cayışı, bir mecburiyetten kaçarken bana aldanışını istemezdim. Bütünüyle teslim olmuşken bütünüyle bir teslimiyetti benim istediğim. Bize vuslat yazılmışsa hasretleri koynumda ona göstermeden biriktirmeyi seçtim.

Bana ayrılmış bu emanet yatakta yatarken ne saati önemsedim ne de bir yere yetişme telaşına girdim. Oysaki yaşanılasıydı dünya. Başka ömürlere misafir olmak, kendini büyütmek, sevmek, sevilmekti. Ben bu hâlde olmayı istemezdim lakin kader beni bugün bu konuma getirmişti. Erken bir vakitte kalkıp valizimi hazırladım. Valiz bile benim değildi. Melek ablanın buraya geldiğim ilk gün benim için koyduğu o eşyaların olduğu valize

sığdırabildiğimi sığdırdım. Mir Aslan ile aldıklarımızı bir köşeye koydum. Ben onunla aldığım eşyaları bile peşimde götüremeyecek kadar sancılıydım. Bana kısa süre yoldaşlık yapan o odaya baktım. Her bir yanında biriken anılar benim için kıymetliydi. İyisiyle, kötüsüyle yıllar sonra kendi vatanımda bana ev hissini yaşatmıştı.

Alt kattan gelen seslerle herkesin uyandığını anladım ve telefonuma düşen mesajla düşünmeyi, izlemeyi bırakıp son kez etrafı kontrol ettim.

Orçun: İki dakikaya oradayım.

Gitme vakti gelmişti işte. Ben Mir'in hayatından çıkıyordum. Her başlangıç bir bitiş de demekti ve biz o bitişteydik işte. İçim sancıya sancıya ama gitmem gerektiğini de bilerek küçücük valize anılarımı da doldurarak çıktım dışarıya.

Merdivenlerden inerken gözlerim dolmak için yer arıyordu ama *olmaz,* dedim kendi kendime. Olmaz, şimdi olmaz...

Buradan gitmek üzere olan, ondan uzaklaşmama sebep olacak her bir adım içimde büyüdü sanki. Korkuyla, hasretle, büyük bir sızıyla...

Zilin çalınma sesiyle, "Asude'dir Mir Aslan," dedi Münevver Hanım. "Kahvaltıya gelecekti. Bakıver."

Yüzümde kırık bir tebessümle son basamakları atarken, "Ne saçmalıyorsun amına koyayım sen?" diyen Mir Aslan'ın yeri göğü inleten sesini işittim. "Ne götürmesi lan? Ben sana seni ilgilendirmez, demedim mi?"

Son adımı attığımda Mir Aslan'ın sırtı bana dönüktü ve karşısında Orçun abi vardı. Kapının önünde göğsünden sertçe ittirerek, "Siktir git! Yoksa ben seve seve yapacağım bunu," dedi.

Mir Aslan kapının önünde duruyorken bir kafese hapsedilmiş gibi öfkeli çıkıyordu sesi. Yüzü de dahil olmak üzere her kası gerilmiş, gözleri ateş saçıyordu. Kendi krallığında, kendi diyarında,

Ninova

her zaman, her şeyi kontrol eden aslan şimdi kontrolü tamamen kaybetmişti.

Mutfaktan panikle, "Ay ne oluyor?" diye gelen Münevver Hanım beni görünce şaşkınlıkla, "Şifa..." dedi ve gözleri elimdeki valize kaydı.

O sırada herkese cevap gibi aslanın gücüne karşı güçlü değil belki ama kararlı bir duruş sergiledim. "Ben çağırdım Mir Aslan," dedim onun sesini örterek. "Gidiyorum artık."

Mir Aslan bana doğru döndüğünde kaşları yukarı kalktı, düştü, yutkunmasını anbean ademelmasından okudum. Bakışlarım Orçun abiyi bulduğunda ve ona doğru adımladığımda Mir Aslan'ın artık onun bir parçası değilmişim gibi, onun varlığı hiçbir anlam taşımıyormuş gibi hissetmesinin önünü açmış oldum.

Öfkeliydi. Her soluğu kendi duvarlarına çarparak yankılanıyordu. Öfkeliydi ama yüreğinde koca bir yarası varken öfkesi öyle keskin değildi.

Önüme geçip bir duvar örmek istediğinde, "Ne demek gidiyorsun?" diye sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir önemi var mı?" diye sordum veda gibi. Güçlüydü ama gücü beni burada tutmaya yetmiyordu. "Buraya kadardı, Mir Aslan. Beni kurtardın, evini açtın, arkadaşlarını benimle paylaştın ama bu kadardı. Her şey için teşekkür ederim. Benim için yerin her zaman ayrı olacak ama bundan sonrasına kendim devam edeceğim."

Bir gülümseme döküldü dudaklarından öfkeyle, alayla, kabul etmek istemez gibi. "Sen kiminle gittiğini bile bilmiyorsun," dedi canına basmışlar gibi kuvvetli, tahammülsüz bir sesle. "Senin abi dediğin herif sana âşık! Sen şimdi onunla, onun evine mi gideceksin bu gerçeği bile..."

Onun kadar bağırmadım, çağırmadım. Sadece baskılı bir tonda, "En azından başkasıyla nişanlı değil, Mir Aslan," dedim ve söylediği her şeyi ardına atmasına sebep oldum. Gerçekliğin

oluşturduğu o sessizlikte onu boğuyormuşum gibi derin bir soluk aldı. Yüzünün her bir karışı gerilmişti. Solukları belirgindi, boğuluyordu ama hâlâ o başını dik tutmaya direniyordu. "Kalanı da beni ilgilendirir, seni değil."

Sustu, soluklandı, durulamadı. Ne bana verecek bir cevabı vardı ne de bu gidişi kabullenebilecek yüreği. Sonra dank etmiş gibi, "Biliyordun," dedi başını sallayıp alaycı, öfkeli bir gülümsemeyle. "Biliyordun seni sevdiğini. Söyledi dün akşam sana. O yüzden hiç şaşırmadın söylediğimde."

Cevap vermedim. Bu sefer öfkesinin muhatabı Orçun abi oldu ve ona doğru döndüğünde, "Sen yaptın!" dedi aynı zapt edilemez öfkeyle. "Sen girdin aklına *bana gel,* diyerek. Sana karışma demedim mi lan ben!"

Elleri Orçun abiye doğru hareketlendiğinde öyle güçlü bir tona çıktım ki, "Sana ne Mir Aslan!" dediğimde o bile şaşkınlıkla duraksamak zorunda kaldı. Kararmış bakışları tekrar beni bulduğunda, "Ben sana burada olmaktan rahatsız oluyorum dediğimde Orçun abi yoktu," dedim çıktığım tonu düşürüp aynı kararlılığı sürdürürken. "Sana *bana bir yer ayarla,* dedim defalarca. Sen yapmayınca ben kendim yaptım."

"Ne oldu Şifa?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Kader diyordun, rüya diyordun, dua diyordun. Ne oldu bunlara?"

Öyle yakıcıydı ki solukları, kalbi bir daha hiç sükunete ermeyecekmiş gibi çığlık çığlığaydı sanki.

Kendi başlattığımı kendim bitirdim. "Bitti!" dedim güçlü bir sesle. "Sen demiştin *bazen geçip gitmek de kaderdir,* diye. Geldin ve geçtin! Geldim ve geçtim! Bitti," diye tekrarladım. "Sen kendi gerçeklerinde yol alacaksın, ben kendi hayallerimde yol alacağım. Biz birlikte yürüdüğümüz yolun sonuna geldik. Benim yolum başka artık. Dilerim yürüdüğün tüm yollar sana açık olsun, Mir Aslan."

Yapabilseydi tüm gücüyle karşı dururdu bana. Gözlerimde gördüğü o kararlılık böylesi belirgin olmasa karşı koyardı bana.

Ben valizimi Orçun'a doğru uzattığımda Mir Aslan sanki hayatında ilk kez bir şey yapamamanın acısıyla kıvrandı. Gözlerindeki öfke, yüreğindeki çaresizlik birbirine dolandı sanki.

Gitmeden hemen önce arkamı dönüp, "Her şey için teşekkür ederim, Münevver Hanım," dedim başımı hafifçe eğerek.

Söyleyecek çok bir söz yoktu. "Güle güle kızım," dedi sadece durgun bir sesle. Tam dışarı çıkacağım, yanından geçeceğim sırada Mir Aslan'ın bakışları benden hiç ayrılmadı. Ne yaparsa yapsın, artık tutamayacağının bilincindeyken karşımızda elinde bir poşetle duran Asude, "Mir Aslan," diye seslendi.

Ve o an Mir Aslan bir kararın eşiğindeymiş gibi ikimizin arasında bakışlarını çevirdi, durdu. Benim bu tabloda bir yerim olmadığını bildiğimden, bir an önce gitmek istedim. Tam kapıdan çıkıyordum ki Mir Aslan önüme doğru geçip beni sekteye uğrattı, ardından Asude'ye doğru yürümeye başladı.

Omuzları çökmüştü ama adımları kuvvetliydi. Her zaman dik duran, kimseye boyun eğmeyen o güçlü aslanın şimdi zırhında çatlaklar var hissi yarattı bende. Tam önünde durduğunda bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve benim dudaklarım aralandı. Asude ne yaptığını bilir gibi gözleri dolu dolu olduğunda, çenesi de titremeye başladı.

"Ne yapıyor o?" diye sordum.

Orçun abi arkasına doğru yaslandı ve yüzünde bir gülümsemeyle, "İnan bana hiç yapmadığını yapıyor," dedi keyifle. "Zaferlerine alışkındım da yenilgisine ilk kez şahit oluyorum." Gözlerini bir an olsun kaçırmadan gülerek izlerken, "Bence sen de tadını çıkar," dedi. "Bunu ona kimse yaptıramazdı. Mir Aslan Türkoğlu doğrularından şaşıyor, yenilgisini kabul ediyor."

Kalbim duracak sandım.

"Asude..." dedi başını öne eğerek. "Bana hakkını helal et. Ben ömrümde ilk kez, verdiğim en büyük sözden cayıyorum. Ben yapamıyorum," dedi güçsüz bir duruş ama güçlü bir sesle. Mir Aslan'ın zaferleri kadar yenilgileri de gösterişliydi. Başını hafifçe

Ninova

bana doğru çevirdiğinde, "Gönlümde bir başkasını taşırken..." dedi. Bu kaybedilen bir savaşın, yenilginin, kabullenmenin bir bakışı gibiydi. Tekrar ona doğru döndüğünde, "Yapamıyorum," diye tamamladı. "Beni affet, bana hakkını helal et. Ben sözümden cayıyorum."

Asude'nin elleri titrek bir hâldeyken ona doğru eğilmeden hemen önce bana doğru baktı ve yüzünde kırık bir tebessüm hâkim olduğunda elini Mir Aslan'ın omzuna doğru koyarak gözünden akan bir damla yaşla, "Helal olsun, Mir Aslan," dedi. "Ben seni affettim. Sen de kendine azap etme boşuna. Bir kere dene demiştim ama görüyorum ki boşa bir çaba. Verdiğin sözün bir hükmü kalmadı bende."

İçinin söküldüğünü biliyordum. Buna rağmen Mir Aslan'ın sağ elini avuçları içine aldı ve önce Mir Aslan'ın elindeki yüzüğü ardından kendininkini çıkardı. "Gönlündeki seni çok mutlu etsin inşallah," dedi gitmeden hemen önce. "Bunu gerçekten yürekten diliyorum."

Avuçları arasına sıkı sıkı kapattığı o yüzükle arkasını dönüp giderken oldukça gururlu bir kadın gördüm. O Mir Aslan ile nişanlandığında bile hiçbir zaman benim hikâyemin kötüsü olmamıştı. Doğru duygularla yanlış, ona ait olmayan bir adamı sevmişti sadece. Ait olmadığı bir adamın onu mutlu edemeyeceğinin de bilincindeydim ama o giderken, "Dilerim çok sevilirsin," dedim yürekten bir duayla.

"Ve esas oğlan, esas kızın yanma, kalbinin gerçek sahibine doğru bir adım atar," dedi Orçun abi içinde bulunduğumuz hâlin keyfini sürerken.

Mir Aslan ile göz gözeydik ve ilk kez bu kadar şeffaf, yasaksız ve gerçekleri kabul eder hâldeydik. Bana doğru attığı o adımları aynı yenilgiyle ama yenilgiyi kabul ederek attı. Güçsüzlük aslanın alışık olduğu bir duygu değildi ama şimdi karşımda bütün gücünü teslim etmiş hâldeydi. Kim varmış kim yokmuş, önemsemedi. Camlarda bizi izleyenler, sokaktan geçenler, Orçun,

Ninova

teyzesi... Hiçbiri umurunda olmadı. O, bana olan yenilgisini herkese karşı gösterircesine tam karşımda durdu.

Ben kapının içerisinde, o dışarısındayken, "Kader, rüya, tesadüf... Senin ve benim aramda geçen şeyin adı her neyse ben onu kabul ediyorum," dedi karşımda dimdik durarak. "Şu içime diz çöktürüşüne, yaptıklarına ve yapacaklarına, senden gelen iyiye de kötüye de... Ben bütünüyle sana ve seninle olmaya hazırım, Şifa Sürmeli..." Başını hafifçe eğdiğinde, "Bir eşikte bekleyecek yaşı geçeli çok oldu ama..." dedi son kalan gücünü de bu uğurda verecek gibi. "Şu saatten sonra, sen beni eşiğinden içeri alana kadar kapında nöbetçiyim. Bana dilediğini yap. Ben sana boyun eğiyorum."

Duzenleme
Ny.ozlem

10. Bölüm

Serin bir rüyanın hatrınadır
Çektiğim bu dünya ağrısı.

BİRHAN KESKİN

Mum gibidir sevmek.

Alev öptükçe ipi, aşkın ateşi parlar,

İp inceldikçe, sevda daha da bağlar.

Aşktır yanmanın adı, sabırla büyür.

İçindeki ateş, dışındaki küldür.

Her yanışın bir varoluşa dönüşmesi gibi bir andı yaşadığımız. Ben bitti dediğim o yerde başlattı tekrar bizi. Ben ne Mir'in sözünden cayacağını düşünürdüm ne de karşımda böylesi bir teslimiyetle boyun eğeceğini. Öyle çok içime katasım geldi ki onu. O öyle boyun eğince, benim içimde bir şeyler öylesine yükseldi ki sıkıca sarmak, göğsümü göğsüne basmak istedim. Yüzüme oturttuğu o gülümseme, kalbimin amansız çırpınışları... Ne yapacağımı bilememenin o hâlinde biz karşı karşıyayken Münevver Hanım'ın, "Mir Aslan, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyen sesiyle bir gerçekliğin içine çekildik tekrar.

Orçun abi elinde valizimle hemen yanımızdaydı ve yüzünde keyifli bir gülümsemeyle film izler gibi izliyordu bizi. Elinde bir tek çekirdeği eksikken Münevver Hanım'ın sesi onun da keyfini bölmüştü. Elindeki valizi Mir Aslan'a doğru uzatarak, "Benden bu kadar kardeşim," dedi.

Mir elindeki valizi aldığında Orçun bana doğru dönmüştü ki Mir Aslan önüne doğru bir adım atıp yolunu kesti. "Beni o eşikten içeri alana kadar kapısında nöbetçiyim, dedim. O kapıdan seni de sokmayacağım."

"Mir Aslan..." diyerek araya girmek istedim ama sırtı koca bir duvar görevi görüyordu. Orçun abinin gür kahkahası sokağı doldurdu. "Sen ciddi ciddi inandın he benim Şifa'ya âşık

olduğuma," dediğinde Mir Aslan'ın yüz hatları şaşkınlıkla çatıldı ve ben kenarından geçtiğimde Orçun abinin kolları beni sardı. "Sen o eşikten girebilmek için önce abisi olarak benim onayımı al bakalım," dedi.

Mir Aslan'ın şaşkınlığı ciddi bir ifadeye büründüğünde ve olayı idrak ettiğinde, "Bunun bir karşılığı olacak biliyorsun değil mi Orço?" diye sordu.

"Teslim oluyorum Mir Aslan," dedi alayla ellerini kaldırıp onun taklidini yaparak. "Bana istediğini yapabilirsin."

Mir Aslan elindeki valizle Orçun abiye doğru vurduğunda, "Sikerim seni," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bas git!"

Münevver Hanım'ın içeride hiç de hoş olmayan bakışları beni bulduğunda benim de gitmemin doğru olacağını düşündüğümden valizime doğru elimi attım. "Ben de gideyim Mir Aslan," dedim çekinerek. "Biz daha sonra konuşuruz, olur mu?"

Mir Aslan baktığım yöne doğru baktığında ve teyzesiyle karşılaştığında bugün ikinci kez beklemediğim bir şey yaptı ve elini elime kenetleyip valizimi de elinden bırakmadan benimle birlikte karşısına dikildi.

Münevver Hanım çatılmış kaşlarıyla önce ellerimize sonra bana doğru baktığında, "Şifa'ya değil," dedi Mir Aslan odağı kendisine çekerek. "Bana söyleyeceksin ne söyleyeceksen."

Münevver Hanım olduğu yerde yükseldi. Öfke, nefret dilini öylesine sivrileştirdi ki tek tek kustu içindekileri. "Başı belada olan, tanımadığın etmediğin, ne idüğü belirsiz..."

"Teyze!" diyerek öyle bir tonla kesti ki sözünü ellerinin arasında olan ellerim titrer gibi olduğunda elimi daha sıkı kavradı ve özür gibi, rahatlatmak ister gibi başparmağı avuç içimi nazikçe okşarken o konuşmasına devam etti. "Sana Şifa ile böyle konuşma hakkını kim verdi?" diye sordu gergin bir ifadeyle. "Büyüğümsün, anne yarımsın, her zaman başımın üstündedir yerin ama benim sınırlarıma el uzatana, dil uzatana kadar."

"Sınırların?" dedi Münevver Hanım üstüne basa basa. "Daha kaç gün oldu? Bu kız sınırların mı oldu Mir Aslan?"

"Öyle oldu," dedi Mir Aslan hiç şüphe duymadan. "Hakkını asla ödeyemem teyze..." Münevver Hanım'ın beni çırılçıplak bırakacak öfkede olan bakışları yeniden üstüme döndüğünde, "Ama..." diyerek tekrar yükseldi Mir Aslan sınırları aşıyormuş gibi. "Şifa'ya biraz daha suçluymuş gibi bakmaya devam edersen o hakkın helalliğini de öteki tarafa bırakırız seninle."

Münevver Hanım'ın şaşkınlıktan ağzı aralandığında bu sefer tüm odağı Mir Aslan olmuştu. "Beni sileceksin, öyle mi oğlum?" diye sordu kendini göstererek. "Asude'yi sildiğin yetmedi. Beni de sileceksin, öyle mi? Verdiğin söz..."

"Verdiğim sözün sahibi Asude'ydi," dedi Mir Aslan tekrar sözünü keserek. "Ben açıklamamı ona yaptım, o da kabul gördü. Anladı ve çekti gitti. Başka birine bir açıklama borcum yok."

Münevver Hanım ne söylerse Mir Aslan üzerini aksi bir tonlamayla kapattığı için Münevver Hanım şaşkınlıkla dudak büktü ve "Ne kolaymış öyle Aslan ya," dedi. Aynı öfkeyle Mir Aslan'a baş kaldırdığında bakışlarını yüzüne mıhlayarak, "Bu kız benim kabulüm değildir!" dedi.

Mir Aslan ise yüzünde değişmeyen o aksi ifadesini korurken tek kaşı usulca kalktı. "Başımda tek büyük sen olduğun için rızanı almak isterdim ama sen benim yanımda olmak yerine karşımda olmayı seçtin teyze. Ben kendi doğrularımdan şaşmışım, kimsenin iznine de kabulüne de ihtiyacım yok şu saatten sonra." Elimi bırakmadan içeri doğru bir adım atıp askıya doğru uzandı ve ceketini aldıktan sonra tekrar geri doğru çekildi. Münevver Hanım şaşkın ve endişeliydi.

"Şifa'nın kabul görülmediği yerde benim de işim yok," dedi son sözünü söyleyip arkasına dönerken. Ellerinin arasında arabaya doğru götürülürken onun kararlı adımlarına karşı benim yüzümden ailesini silmesi beni paniğe sürükledi. "Mir Aslan..." dedim arkasından koşulsuzca adımlarken.

"Üç saniye sonra sana cevap vereceğim Şifa," dedi. Arabanın kilidini açtı, benim kapımı açtı ve ben otururken kendi tarafına geçtikten sonra çalıştırmadan hemen önce bana dönerek, "Şimdi söyle," dedi.

Nefes nefese olup biteni hazmetmeye çalışırken, "Sen az önce teyzeni sildin, farkında mısın?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunlar çok büyük şeylerdi, aklımın alamayacağı kadar büyük şeylerdi. Mir Aslan'ın ayrılışı, teslimiyeti ve herkesi karşısına alışı... Ona yakışan ama benim beklemediğimden sebep nefesimi kesen şeylerdi.

"Evet," dedi normal bir şeymiş gibi karşılık verirken.

Sıkıntılı bir soluğu aramıza bıraktığımda, "Ben kimsesizliğin ne demek olduğunu biliyorum Mir Aslan," dedim olayın ciddiyetini fark etmesi için. "Senin benim yüzümden kimsesiz kalmasını da istemem."

"İyi ya..." dedi arabayı çalıştırıp geri adım atmadan. "Sen de bana kimse olursun işte."

Bana doğru döndüğünde gülümseyerek göz kırpınca, "Mir Aslan..." diyerek arkama yaslandım ve yüzümde bir gülümsemeyle önüme doğru baktım. İçimde hem tarifsiz bir mutluluk hem de koca bir şaşkınlık vardı. Bir şeyler deme ihtiyacı duydum. "Bir şeyler demem lazım ama ne diyeceğimi de bilemiyorum ki," dedim.

"Gerçekten bir şey demene gerek yok Şifa," dedi bana doğru dönerek. "Ne yaptığımın bilincindeyim. Her zaman da oldum. Kendini hiçbir şeyde suçlu hissetmene gerek yok. Olması gereken oldu. Ben az önce sana da söyledim. Ben senin bana hissettirdiklerinden vazgeçmeyeceğim. Kimseye beni ve kararlarımı sorgulama hakkı vermiyorum, Şifa."

Önüne doğru döndüğünde bir anda panikleyerek, "Yani teyzemi kastettim," dedi. Ufacık bir yanlış anlaşılmaya bile mahal vermek istemeyişi ve bu hâlleri yüzümde saklayamadığım bir tebessüm oluşturuyordu. Benim gülümseyişimi de görünce

dudaklarının kenarı kalktı ve "Böyle gül hep, tamam mı?" dedi. "Günlerdir ebem bellendi. Gül, tamam mı? Özellikle bugün. Öyle çok gül ki o birkaç gün silinsin hayatımdan."

Önüme doğru döndüğümde yanaklarım kıpkırmızıydı ve ben *Allah'im,* dedim içimden. *Rüyaysa ne olur, bu sefer uyanmayayım.* O ise bir gerçek gibi yanımda oturuyordu.

Mir Aslan yola düşünceli gözlerle baktı, baktı ve bir anda arabayı durdurup bana dönerek, "Nereye gitmek istersin şu an?" diye sordu.

Bir anda sorduğu o sorunun karşılığı bende olmadığından dudaklarımı bükecek gibi oldum ama "Hemen şimdi," dedi tekrar. "Şu an nerede olmak mutlu eder seni, düşün bir."

İnsanın köklerine olan bağlılığıydı her zaman onun içini çeken yer. Ben de onun getirisiyle, "Evimde, köyümde," dedim umutsuz bir umutla. "O kadar uzun zaman oldu ki. Bana bile ait değil artık ama bir kez daha görmeyi çok isterdim. Babamın, babaannemin mezarı... Her gün sulamaya gider, çiçekler ekerdim. Çok uzak kaldım Mir Aslan. Kim bilir ne hâle gelmiştir mezarları bile. Bana kalan son şeyleri o mezarlar ama ben onları bile göremiyorum."

Sorduğu o soru koca bir derdi ona dökmeme sebep olmuştu. Hâlbuki onun aradığı cevap bu değildi muhakkak ama ben bir anda sorunca ve içime özlemi dolunca ardını arkasını alamamıştım konuşurken.

"Köyüne mi gidelim yani?" diye sordu.

Bir anda bir kurtuluş gibi içime saçtığı umut tohumlarıyla, "Mir Aslan," dedim heyecanla. "Sen ciddi misin?" Ellerim kolunu buldu. "Götürür müsün sahiden?" diye sordum.

Mir Aslan'ın tereddüt dolu gözleri gözlerimdeki heyecanı, ışığı, sevinci görünce tamamen yok oldu. Kesin bir karara varmış gibi, "Bu aslında senin için tehlikeli bir durum Şifa," dedi. "Yani bunu yapmamamız gerek. Affan senin peşinde olabilir ve oraya da birilerini göndermiş olabilir."

"Ama..." dedim zar zor yutkunarak. Sesime, üstüme sinen o ufacık gidemezsek korkusu Mir Aslan'ın omuzlarını düşürdü. "Ama ben sana karşı da koyamıyorum ki anasını satayım," dedi yüzüme bakınca engel olamadığı o gülümsemesiyle. "Ben bugün yapmam dediğim şeyleri yapıyorum. Benim görevim senin canını korumak ve ben bugün sana bu teklifi yaparak emre itaatsizlik ediyorum. Çünkü emirler, sorumluluklar, görevler hiçbirinin sana orada olmaktan daha iyi gelmeyeceğini biliyorum. Senin için onu istiyor ve ben de bunun için kendi doğrularımdan bugün ikinci kez şaşıyorum."

Günden güne büyüyen itiraflarının artık o da önünü alamaz olmuştu. Bir çırpıda, bir nefeste, sitem gibi, yakarış gibi seslice dilinden döküldüğünde, "Farkındayım komutanım," dedim dik bir duruşla. "Başımıza bir şey gelmesi hâlinde de tüm sorumluluğu üzerime alıyorum."

Benim için çıktığımız bu yolda tüm sorumluluğu üzerimde hissederken anca beraber kanca beraberdi fakat o, "Sen hiçbir şeyi üzerine almıyorsun," dedi bana doğru yaklaşarak. Nefesleri üzerime doğru dökülürken elleri saçlarıma gitmemek için direksiyonun üzerinde bin türlü çabayı verdi. "Ama ben sana dair her şeyi üstleniyorum."

Bir karışlık mesafede cayır cayır yanmak neydi, onu yaşadım tenine dokunamayınca. Ateşin kendisiydi Mir Aslan. Öfkesi, sevgisi, tutkusu...

Alev alev yanan gözleri çare olabileceğini hissettiği o an, benim gözlerimdeki yansımasında söndü. "Beni köyünle tanıştır, Şifa Sürmeli," diyerek arabayı çalıştırdığında. "Sana dair her şeyi göster bana," dedi büyük bir hevesle.

Tutulmaksa bu, ben tutulup kalmıştım. Yanmaksa cayır cayır yanmıştım.

Kendi topraklarıma dönecek olmanın heyecanının yanında Mir Aslan'ın zor duruma düşeceği sıkıntısını da yok sayamadım. Bir hayali yaşarken bencil olmaktan da korktum. Benim hayalim

onun gerçekliğinde başına dert açarsa bir daha hayal de kuramazdım. "Mir Aslan," dedim endişeyle. "Ben bir anda sevindim falan ama eğer bu senin başına bela açacaksa gitmeyelim. Gerçekten bak."

O ise gözlerimdeki o heyecanı gördüğü an kararını vermişti. Arkasına yaslandığında o koca cüssesi koca arabayla bütünleştiğinde, "Benim işim zaten bela," dedi bana doğru dönerek. "Yetmedi, bir yenisini daha sarıyorum galiba başıma."

Her bir cümlesinde sırıtır hâle gelirken, "Bana mı yürüyorsunuz komutanım?" diye sordum açıkça.

"Sakıncası var mı?" diye sordu gülerek. "Ben bekâr bir adam olarak..." Bunu epey bir imayla bastırarak söylemiş ve bana doğru bir göz süzmüştü. "Kendimi dizginleyemiyorum da güzelliğin karşısında."

Dişlerimi dudaklarıma bastırarak gözlerimi kaçırdığımda onun bakışları benim üzerimde kaldı. İçimde tarifsiz çocuksu bir heyecan vardı. Başımı cama yaslamış, beni yuvama kavuşturacak o yolların geçip gidişini yüzümde bayramlık çocuk heyecanıyla, kalbimin çarpıntısıyla izledim. Mir Aslan'ın bana ara ara kayan bakışlarını görebiliyordum. Sonra radyoda çalan kısık sesli müziğin o güzel ritminde sesi biraz daha arttırdı ve müziğin birleştirici etkisi sanki bizi birbirimize daha da bağladı.

Böyle güzellik görmedim.

Ben seni sevmeye mecburum.

Ellerimle ters yüz ettim kaderi,

Sendin sebebi yokmuş sevenim senden önce,

Gözlerinde buldu bu aşk bedeni,

Daha ne denir sana,

Bezenir bahar.

Sen olmadan önce ölmekten beterim.

Uzandın yetişip bana.

Artık her şarkı sana.

O an o şarkının sözlerinde aramızdaki gücün ve bağın derinliğini hissettik ikimiz de. Birbirimizden kaçamadığımız o yerde teslim olduk. Sadece müziği dinlemedik, esasında biz kendi derinliklerimizde ruhumuzun da birbirimizdeki yansımalarına eşlik ettik. Ben bakışlarımı kaçırmasam onun kaçırmaya niyeti olmadığından sessizce müziğin aramızdaki boşlukları doldurmasına izin verdik. Yol akıp giderken benzinlikte kenara çekmesiyle yaslandığım camdan doğruldum. Yakıt almak için durmamıştık. Daha çok market kısmına yanaşmıştı.

"Bir şeyler alacağım," dedi inmeden hemen önce. "Özel olarak istediğin bir şey var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladığımda arabadan indi. Onu beklerken öyle etrafıma bakındım. Bir sürü insan geçiyordu ve ben hepsinin hayat hikâyesini merak edip düşüncelerimde kendimi oyalamaya çalışıyordum. Çünkü içimdeki o çocuksu heyecan öylesine esir almıştı ki beni geçen zaman bile büyük geliyordu bana. Yüreğim o heyecanı taşıyamayacakmışçasına bir şeylere odaklanmak istiyordum. Mir Aslan elinde koca bir poşetle geldiğinde elindeki çikolatayı bana doğru uzattı. Yerine oturduktan sonra poşeti kucağıma tepiştirirken, "İçecek bir şeyler aldım. Bir tane kendine al, bir tane bana ver," dedi. "Yiyecek bir şeyler de bak işte oradan kendine. Doldurdum ne bulduysam."

Poşetin içine baktım. Gerçekten de bir dünya şeyi doldurmuştu. Canım bir şey yemek istemediğinden içeceklere baktım. İçecek olarak da ne istediğimi bilmediğinden doldurmuştu her şeyi. Sanırım alması için birkaç şeyi kendi isteğimle söylesem daha az masrafa sokacaktım. Gazlı içecekler tercih etmediğimden ve meyve suları çok tatlı geldiğinden sade bir maden suyunu kendime alırken diğerini de ona uzattım.

"Bunu içeceğim ama açamam," dediğimde kendininkiyle birlikte benimkini de aldı. "Hallederiz," derken arabayı çalıştırıp tek eliyle direksiyonu çevirdi. Diğer elinde iki şişeyi aynı anda tutuyordu. Direksiyonu dizlerinde sabitledi ve şişelerin kapaklarını birbiri üzerine getirerek benimkini açtı. Kendininki için de çakmağı kullandı. İkimiz de içeceklerimizden birer yudum aldık. Sonrasında ben arkama doğru yaslandım ve onunla kendi evime doğru keyifli bir yolculuğa çıktım.

Dünümüze ve bugünümüze baktım. Bir anda değişenlere ama içime hissettirdiklerine, çocuk yanıma, kırılıp gidenlere, bütünümüze baktım. "Mir Aslan..." dedim konuya nereden gireceğimi bilemeden. "Asude..."

"O mesele benim meselem Şifa," diyerek böldü beni. "Ben de o meseleyi senin gözünün önünde hallettim. Asude'nin yeri bende ayrıdır. O bana Selim Komutan'ın emaneti. Bir gözüm hep üstünde olacak." Bunu söylerken rahatsız olup olmayacağımı kontrol etmek ister gibi bana baktı. "Ama o kadar," diye tamamladı sonrasında. "Biliyorum, sen şu an onun içinde olduğu hâli bile dert ediniyorsundur kendine ama sen de biliyorsun, Şifa. Bu, onun mutlu olabileceği bir evlilik değildi. Ben onu mutlu edecek o adam değildim."

Haklıydı. Sevda zor meseleydi. Hele karşılıksız olanı en zoruydu. Ben geldiğim günden beri onların ilişkisi hakkında yorumda bulunmamıştım. Şimdi de o konuya girmeyi haddim olarak göremedim. Benim gözlerimdeki soruları görmüş olacak ki, "Bizim meselemize gelecek olursak..." diye girdi konuya. *Biz* kelimesinin onun dudaklarında canlanması bile içimi götürdü.

"Ben bilmiyorum, Şifa," diyerek devam etti konuşmasına. "Ne, nasıl olacak, bilmiyorum. Tek bildiğim ben kaçmıyorum, kaçamıyorum artık senden. Sen bana çok tanıdıksın. Kokun, tenin o kadar tanıdık ki. Yıllardır. Neden, nasıl bilmediğim bir şekilde tanıdıksın bana. Şimdi de karşımdasın ve benim seni elimden kaçırmak gibi bir niyetim yok. Zaman bizi nereye götürecek bilmiyorum ama nereye götürecekse de birlikte götürecek."

Bir şeylerin kabullenilmiş bir şekilde aramızda durması bile büyük bir adımdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım ve aramızdaki konuları öylece kapatıp arkama doğru yaslandığımda, "Ülgen Komutan gittiğimizi öğrenirse çok kızar mı?" diye sordum.

Gözlerini irileştirdi ve yüzüne imalı bir gülümseme otururken duymasın dercesine kaşlarını kaldırıp, "En kibar hâlini söylemek için bir kelime aradım ama bulamadım Şifa," dedi başını iki yana sallayarak. Öylesi büyük bir kızmaydı sanırım bu.

Dudaklarımın üzerine bir fermuar çekerek arkama yaslandım ve camdan dışarıyı izlemeye koyuldum.

"Konum burayı gösteriyor. Geldik sanırım."

İki saatin ardından bizim köyün yoluna girdiğimizde içimdeki o hasret duygusunun önünü ardını alamadım. Mir Aslan'ın evimin önüne çektiği o arabadan indiğimde hüngür hüngür ağlayacak gibi oldum.

Adımlarım gerçekliğini hissetmek için toprağa sürercesine yol aldı. Öyle çok korktum ki elim ayağım tutmayacak da düşeceğim diye arabaya tutuna tutuna attım birkaç adımı. Demir, paslı, eskimiş bir kapı vardı ve o kapının ardından yine tahtadan yapılmış derme çatma bir ev. O derme çatma eski bir evdi ama benim evimdi, çocukluğumdu, gençliğimdi. Bu ev benim babaannemdi, babamdı. Bana verselerdi sarayları yine de değişmezdim burayı.

"Mir Aslan," dedim dolu gözlerimi ona çevirdiğimde. Elim evi gösterdiğinde, "Orası benim..." dedim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ağlamak istemedim ama engel de olamadım kendime. "Orası benim evim, Mir Aslan. Benim evim orası."

Bana ait olmayan benim evimdi orası. Taşlarında çocukluğumun koşuşturmaları vardı. Betondan oturağında babaannemin dizinde oturuşlarım vardı. Bir yaz akşamı bahçesinde ateşi yakışımız, mısırları közleyişimiz vardı. Közlenmiş mısırları yerken yanaklarıma, burnuma sürülen siyahlıklarla ablamla dalga geçişimiz vardı. Annemin pencerenin kenarında bizi okuldan gelirken

Ninova

bekleyişi vardı. Arkadaşlarım vardı, ben vardım; babamın üzerine atlayışım ve beni dört döndürdüğü o anlar vardı. Benim burada bir sürü anım vardı ama bana ait değildi. Bir demir parmaklığın ardından o demirlere tutunup geçmişimi izlerken hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Çocukken hayal ettiklerim başkaydı, bugünüm ise bambaşka. İsterdim ki bu aklımla o anların tadını doyasıya çıkarayım. Şimdi hepsi birer anıydı ve küçük Şifa'nın hayalleri kırık, umutları boşaydı. Ben en çok kendime utandırdım kendimi. Bugün olduğum hâlde o günün anılarına dönmek bir boşluk hissinde asılı bıraktı beni. Gözyaşlarım sicim gibi akarken Mir Aslan'ın eli çenemi buldu ve beni kendine doğru çevirdiğinde kaşları merhametinin getirdiği bir çaresizlikle çatılmıştı. "Mutlu olursun diye geldik ama sen ağlıyorsun."

Haklıydı. Getiriş sebebi oydu lakin ben kendimi tutamadım. Hiçbir bahane ona verdiğim sözü çiğnediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Yüzüne baktıkça hissettiklerim daha da ağır bastı. "Biraz sarılabilir miyim?" diye sordum. Çenem titriyor, gözyaşlarım usul usul süzülüyordu. Başımı hafifçe öne eğdiğimde kelimelerim titredi, utandım. "Sorun olmayacaksa eğer..."

Daha cümlem bitmeden kolları arasına sıkıca aldı beni. Öyle sıkı sardı ki, öyle derinlerine sinesine sakladı ki beni bir daha kimse oradan alamaz sandım. Ellerim göğsünde bir yumruk olmuş, hüngür hüngür ağlarken saçlarımda hissettim dokunuşlarını. Başımı sarmıştı kollarının arasına, bir eli de sırtıma doğru gitmişti. Göğsündeki karanlık manzaram en aydınlık günlerimden daha huzur vericiydi. Yüreğinin o güçlü atışı benim olmayan gücümdü.

"Şifa," dedi yüreğinin titremesi yüzüme vururken. "*Bugün daha çok gül*, dedim ama sen..." Parmakları o gözyaşlarımı sinesine akıttığım yetmezmiş gibi elleriyle temizledi. "Sana şu an ne iyi gelir bilmiyorum. Yanımda böyle ağlamana da katlanamıyorum. Ne yapabilirim ki? Daha ne iyi gelir ki sana? Bilmiyorum. Bilmediğim için sana değil kendime, bana da sana da çare bırakılmayışına kızıyorum."

Çare bırakmayan bana değil, beni bu hâle getirenlereydi öfkesi. O, merhametli olduğu kadar öfkeli de bir adamdı ve beni o öfkenin ötesinden berisinden bile geçirmedi. Mir Aslan'ın kolları arasında ne kadar süre içim katıla katıla ağladım bilmiyorum ama "Kime bakmıştınız?" diye duyduğum sesle geri çekilmek durumunda kaldım.

Ses tanıdıktı. Munise ablanın sesiydi ve ben seneler sonra komşuma böyle gözükmek istemedim. Mir Aslan'ın göğsünden geriye doğru çekilip yüzüne endişeyle baktığımda o yüzüne *sorun yok*, dercesine sıcacık bir tebessüm yerleştirdi ve kendi elleriyle temizledi gözyaşlarımı. Parmakları kısa bir an gözlerimin altında dolanıp dudağımın hemen kenarına başparmağını *gülümse*, dercesine sürttüğünde tebessüm ederek arkamı döndüm. Kızarmış gözlerime rağmen iyi durmaya çalışarak, "Munise teyze," dedim. "Benim, Şifa."

Munise teyzenin bir yabancı olduğunu düşündüğü insanlara karşı çarık olan kaşları beni gördüğünde yumuşadı. "Şifa!" diyerek kollarını ardına kadar açtığında sıkıca sarıldım ona. "Sen nerelerdeydin onca zamandır?" diye sordu defalarca yüzüme bakıp bakıp bir geri çekilip bir sarılırken. "Bir anda ablan gibi sen de kayboldun ortalıktan."

Gerçek miyim diye defalarca kontrol etti, durdu. Gerçeği anlatmalı mıydım, buna müsaadem var mıydı, onu bile bilmiyordum. Başımı hafifçe Mir Aslan'a çevirdiğimde *boş ver*, dercesine kenara yatırdı kafasını ve "Yeni bir hayat kurdum kendime," dedim bir yalanın daha arkasına sığınarak. "Buralara sığamadım babaannem gittikten sonra. Ablamlar da gidince ben de aldım başımı gittim."

"Neredesin şimdi?" diye sorduğunda Mir Aslan bir anda girdi lafın arasına. Onun kimseye güveni olmadığından bana doğru bir adım atarak, "Şifa mezarlığa da uğrayacağız, geç kalmayalım," dedi. O an Mir Aslan'ın istediği gibi konu dağılmıştı.

"Bu yakışıklı oğlan da kim?" diye sordu baştan aşağıya süzerken. "Yoksa evlendin mi? Kız o kadar da mı hatırımız yoktu, düğününe çağırmadın."

Ben ne diyeceğimi bilemezken, "Nişanlısı," diye atıldı Mir Aslan parmaklarımızı birbirine kenetleyerek. "Düğün seneye nasipse." Bu sefer tedirgin hissetmeden hatta sanki bizzat öyle olsun ister gibi kendinden emin bir tonda söylemişti. Sıkı sıkıya tutan ellerimize kaydı Munise teyzenin bakışları.

Mir Aslan'ın boyunu posunu şöylece bir uzaktan süzerek dudak büktü. "Maşallah vallahi Şifa," dedi. "Bulmuşsun filinta gibi oğlanı. O ablanınki neydi öyle saçı sakalı birbirine karışmış. Sen akıllı kızsın vesselam."

Yüzüm alev alev yanarken bugün ben bir rüyanın içindeymişim gibi ve o rüya bozulmasın istercesine bu seferki oyuna dahil oldum. "Öyledir Munise abla," dedim Mir Aslan'a doğru içim çekilircesine bakarken. "Dışı seni, içi beni yakar."

Hemen yan tarafımda, elleri elimle birleşmiş Mir Aslan'ın nefesleri saçlarımın arasından enseme vururken burnunun üzerini kaşırcasına dudaklarını örttü. "Dışım da yakıyormuş gibi bakışların neden o zaman?" dediğinde gerçekten ona bakışlarımın bu denli çıplak düşüncelere gebe olduğunu bilmiyordum. Adam beni bir kitabı okur gibi okuyordu ve ben her an bununla yüzleştiğimde şaşkınlıkla kalıyordum. Panikle öne doğru çıkarak, "Ee Munise abla," dedim alakasız bir şekilde konunun üstünü örtmek adına.

"Ee'si öyle Şifa," dedi. "Bizim köy bildiğin gibi. Kimsecikler kalmadı buralarda. Sahi ya," dedi merakla ellerini beline koyarak. "Siz gittiniz, gittiniz de burayı niye sattınız?"

Evime doğru tekrar bakıp artık bizim olmayışıyla yüzleşince onun sorusunu cevaplamak yerine, "Kim almış?" diye sordum. Her şeyden bihaber oluşum ve uzunca bir süre ortalıktan bir anda kayboluşum, bakışlarında tedirginlik ve merakı birbirine karıştırdı. O karmaşıklığı biraz olsun dingin tutabilmek adına, "Yani

ben babaannemden sonra çok gelemedim de buralara. Satış işleriyle ablamlar ilgilendi. Babaannemin yokluğu bana çok ağır geldi. Bilmiyorum kimin aldığını."

Munise abla bu sözlerimi yabancılamadı. Babaannemle birbirimize ne denli düşkün olduğumuzu bildiğinden mantıklı geldi ona söylediklerim. "Bilmem ki kızım," dedi dudak bükerek. "Yabancıymış. Almanyalardan gelip aldılar. Yatırım olsun diye almış adam. İlk aldığında geldi, bir daha da uğramadı. Eşyalarınızı falan görünce de toparlanırsınız bir ara diye düşünüp öylece çekti çıktı kapısını. Siz de onları almaya geldiniz herhâlde."

Mir Aslan'a doğru baktığımda benim dağılmışlıklarımı o toparladı yine. "O yüzden geldik. Önce bir mezarlığa uğrayalım, sonra evden alacak birkaç şeyimiz var." Buraya gelirken sadece mezarlığa uğrarız ve ev bizim olmadığı için dıştan görürüz sanmıştım ama şimdi Mir Aslan'ın kurduğu cümleler beni yeni bir heyecana sürükledi. Munise teyzeyi bile unutup, "Gerçekten mi?" diye sordum Mir Aslan'a "Girer miyiz eve?"

Gözlerimin içinin ışıltısı ona da bulaşmışken, "Gireriz," dedi tüm sınırları zorlayarak. "Gidelim önce mezarlığa, sonra geliriz."

İçimin neşesi dışıma taşıp Mir Aslan'a minnetle bakarken sarılmamak için zor tuttum kendimi. Bir eve baktım, bir daha da alamadım gözlerimi. Onca zaman sonra o kapıyı açmak o ölüm dediğim topraklarda hayaldi benim için. Şimdi Mir Aslan hayallerimin kapılarını aralamıştı bana.

"Ben tutmayayım o zaman sizi," dedi Munise teyze. "Siz geç kalmadan gidin mezarlığa. Dur, ben sana çiçek de vereyim," derken hemen bizim evin karşısındaki evinin duvarından iki tane saksı kaptı. "Ben bir iki kere gittiğimde bakmıştım ama yine otluk olmuştur. Sen gittiğinde temizlersin biraz."

Munise teyzenin verdiği o çiçeklerden birini ben aldım, birini Mir Aslan aldı. "Sağ olasın Munise teyze," dedim. "Hakkını ödeyemem."

Komşuluk hakkı mühim mesele, derdi babaannem. Biz çok şükür ki Munise teyzeden yana hep çok şanslı olmuştuk. Ölüp gittikten sonra bile mezarıyla ilgilenmesi vefadandı, komşuluk hakkındandı. Munise teyze bizi yolcularken elimizdeki çiçekleri bagaja koyduk ve mezarlığa gitmek için Mir Aslan'ın arabasına bindik.

Akşam üzeriydi ve gök kızıllaşmaya başlamıştı. "Sen tarif edersin," dediğinde başımı salladım. "Düz gideceksin buradan. İleride bir yokuş çıkacak karşımıza, oradan sağa döneceğiz."

Mir Aslan tarif ettiğim gibi giderken yokuşa gelmeden hemen önce bir koyun sürüsüyle karşılaştık yolda. Araba duraksarcasına bir yavaşlıkta giderken sayılarının çok oluşuyla müthiş bir manzaranın içinde kaldık. En azından benim için öyleydi. Dışarıdan gelen küçük kuzuların sesleri ve küçücük bir kuzunun araya sıkışmış bir hâlde ilerleyişi... Onu gördüğüm an öyle derinden, "Mir Aslan," dedim ki Mir Aslan panikle frene dokundu. Bakışları endişeyle bana döndüğünde benim hayranlık dolu gözlerim kuzunun üzerindeydi. "Şuna bak, Mir Aslan."

Arabanın durmasını fırsat bilerek indiğimde koyunlar benden kaçıştı ve o kuzu aralarında daha çok sıkıştı. Ellerim o koyunların üzerinde gezerken kuzunun yanında aldım soluğu. Olduğum yerde eğilip kollarımın arasına aldığımda Mir Aslan da inmiş, arabasına yaslanarak bize bakıyordu. Ben kuzuya daldığımdan çobanı unutmuştum bile. Mir Aslan ise benim ayıbımı örtercesine, "Selamün aleyküm dayı," dedi elini kaldırarak.

"Ve aleyküm selam," diye karşılık verdi yaşlı adam. Ben ise hâlâ kuzuyla ilgilenmekteydim. Sanki benim açıklarımı tamamlayan Mir Aslan'dı, tıpkı beni de tamamlayışı gibi. Yanaklarımızı kuzuyla birleştirdiğimde, "Çok tatlı değil mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve "Hanginizden bahsediyorsun?" dedi. Gülümseyişi benim kuzunun yüzünü bebek gibi sıka sıka sevmemle daha da büyüdü. "Çocuk gibisin gerçekten," dedi gülerek. Bunu dalga geçercesine değil de neşeyle dillendirmişti. "Bak buraya da fotoğrafınızı çekeyim sizin."

Kuzuyu kollarımın arasına sararak sanki arkadaşımmışçasına yanaklarımızı birleştirdiğimde Mir Aslan fotoğrafımızı çekti. Yüzünde ise şu hâlimiz karşısında sırıtan bir ifade vardı. "Öyle olmaz ama," dedim omuz kırarak. "Sen de gel, beraber anımız kalsın."

"Kuzuyla mı fotoğraf çekilelim?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Evet," dedim sıradan bir şeyden bahsedercesine. "Sen yoksa ayrımcılık mı yapıyorsun?" Kınarcasına *cık cık cık* sesi çıktığında dudaklarımın arasından gülerek yanıma yanaştı ve o da benim yanıma doğru çöktü.

"E madem bugün senin için çıktık yola, sen ne dersen o olsun."

Elinde telefon, Mir Aslan'ın kolu benim omzumda, benim kucağımda bir kuzu ve başımı hafifçe ona doğru yatırdığımda hepimizin hatta bence kuzunun bile yüzünde bir gülümseme saklıydı. Birkaç dakikalık o güzel ânı galerimizde bize tekrar hatırlatsın diye anı olarak sakladık. Kuzuyu öpüp koklayarak geri bıraktığımda, sürüye yetişmek için olabildiğince hızlı koştu ve ben yavrusunu yollayan ve kollayan bir ana gibi arkasından kontrol ettim. O kalabalığın arasına tekrar karıştığında ise Mir Aslan'a doğru döndüm.

"Gidelim artık, hava kararacak."

Eliyle arabayı gösterdi ve ikimiz aynı anda tekrar arabaya yöneldik. Yolumuz mezarlığa kadar sessizce uzandığında beş dakika içinde vardık. Mir Aslan arabayı park ederken benim gözlerim mezarların üzerinde dolandı. Nasıl varacağımı bilmeden, sorgulamadan, düşünmeden o arabayı durdurur durdurmaz açtım kapıyı. Adımlarım oldukça yavaş ama kararlı bir şekilde mezarlığın içine giderken Mir Aslan hemen peşimdeydi. Önce birkaç mezar geçtik ve ben onlar için de okudum dualarımı. Sonrasında babam ve babaannemin mezarı geldi karşıma. İkisi yan yanaydı ve bıraktığım hâllerinden çok daha dağınıktı. Gözlerimde biriken yaşla ilerledim ama akıtmadım. İki mezarın arasına girdiğimde Mir Aslan biraz ötemde beni yalnız bırakmak için geride durmuştu.

Ninova

İkisinin mezarına da aynı anda el sürdüm. Önce babama baktım, sonra babaanneme...

"Ben geldim," dedim ikisine de kırık bir tebessümle. Sonra onları bu kadar dağılmış görmeye içim el vermedi, usulca üzerlerindeki otları temizlemeye başladım. "Şimdi siz uzun zamandır size uğramayışıma kırgınsınızdır ama..." Cümleler boğazıma durdu ve titreyen çenemle, "Gelemedim," diye tamamladım. Ellerim o otları usulca temizlerken neyi, nereden, nasıl anlatacağımı bilemedim. Onlar görür müydü yoksa ben anlatınca mı bilirlerdi, bilmediğimden gerçeği dillendirmeye de çekindim. Ablam da onların bir evladıydı ve gerçekleri bilmelerinin onlara ne denli azap vereceğini bilemediğimden tövbelerle yalanlara sığındım.

"Ama iyi olduğumdan gelemedim, aklınız kalmasın," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben başka, büyük bir şehre gittim. Yeni de bir iş buldum kendime. Çok güzel arkadaşlarım var, komşularım var. Sizden sonra çok eksik kaldı buralar, dayanamadım ben de. Öyle mutluyum ki..." dediğimde yüreğime saplanan yalanın sancısı kıvrandırdı beni. "Hem babaanne..." dedim bir sırrı fısıldar gibi babamdan gizleyerek ona doğru yanaşıp. "Ben o rüyalarımdaki güzel adamı da buldum." Başım istemsizce omzumun üzerinden geriye doğru döndüğünde Mir Aslan hâlâ orada, ellerinde çiçeklerle beklemekteydi. Onun saygısı, sevgisi, merhameti, bütünüyle bir sevdayı hiç azaltmadan büyütmeye devam etti içimde. "Öyle güzel bir adam ki babaanne..." dedim iç çekerek. "Rüyalarımdakinden bile güzel. Yüreği, bileği öyle kuvvetli, gözü öyle kara ki... Ah babaannem! Ben çok korkardım ya hani, korkularımı alıp dağların ardına götürecek bir askere sevdalanmışım ben. Kötülükler hep benden uzak artık. Sakın ha aklınız kalmasın bende. Sadece işte..." dedim mahcupça. "Gelemiyorum öyle her zaman."

İsimlerinin üzerine baktım. Ellerim üzerindeki tozları temizlerken birkaç damla süzüldü topraklarına. "Ama söz," dedim yerimde doğrulup derin bir nefes alarak. "Bundan sonra daha sık ziyaret edeceğim sizi. Sakın gönül koymayın bana canım babam,"

Ninova

dedim mezar taşından öperek. "Uzakta olsam da her an, her saniye hem aklımda hem dualarımdasınız."

Duyulan akşam ezanının sesiyle arkamdaki o güçlü adımlar bana doğru yaklaşıp yanıma çöktü. Öyle devasa bir bedeni vardı ki eğildiğinde bile ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Hadi dikelim bunları da gidelim iyice geç olmadan."

Eline her şeyin yakışması gibi bu da yakıştı. Saksıdan çıkardığı çiçeği babaannemin mezarına dikerken ben de babamınkine diktim. Yan yana iki mezarın ortasında, sırt sırta benim yaralarımı iyileştirmeye çalıştık. Benim ne denli değer verdiğimi, bu konuya nasıl özen gösterdiğimi bilir gibi öyle geçiştirerek değil, özenle dikti çiçeği.

"Babaannem, bak," dedim tebessüm ederek. "Bu, işte sana bahsettiğim Mir Aslan Komutan."

"Hımm," dedi gülümseyip bana doğru dönerek. "Benden bahsettin demek. Ne diye bahsettin?"

Omuzlarımı çekip kıkırdayarak, "Hiç..." dedim. "Öyle bahsettim işte."

Ne babaannem yakalasın istedim yalanımı ne Mir Aslan'a gerçeği itiraf edebildim. Ama içimde tarifsiz bir huzurla geçirdim oradaki anlarımı. Mir Aslan'ı babamla ve babaannemle tanıştırınca, onları görünce, mezarlarını temizleyince içimin sıkıntısı biraz olsun dindi. Mir Aslan benden önce bitirip ayaklandığında ellerini silkeledi. Büyük adımları mezarlıktan uzaklaşırken onu takip ettim. Attığı her adımda yüreğimin titreyişine engel olamadım. Arabaya ulaştı, su şişesini aldı ve geri döndüğünde ona müsaade etmek için ayaklandım. Ben bir adım gerideyken o ikimizin diktiği çiçekleri suladı ve yanıma geldi.

Mezarlarının karşısında yan yanayken Mir Aslan bana doğru bakarak elimi ellerinin arasına kenetledi. Benim bakışlarım onun üzerinde kalmış, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmışken o sanki gerçekten karşılarındaymış gibi saygıyla duruşunu düzeltti, başını

doğrulttu ve "Merak etmeyin," dedi o ciddi tonlamasıyla. "Kızınız ömrüm yettiğince bana emanetinizdir ve ben emanetimi canım pahasına koruyacağıma söz veriyorum. Olur da ömrüm yetmezse ona gözü gibi bakacak kardeşlerimi bir abi, abla, kardeş gibi yanında bırakıyorum." Bana doğru döndüğünde yüreğim duracakmışçasına çarpıyordu. Az önce bana bir soru sormuştu lakin cevabını da duyduğunu belirtircesine devam etti konuşmasına. Bir erkeğin en asil duruşu gibi, içimi delip geçen bakışları ve sesinin içimde yarattığı gürültüyle... "O, korkularının her birini onun yüreğinden alıp gittiğim her görevde dağların ardında bırakarak dönüyorum yanına. Kızınızın gönlünü her daim rahat tutmak için çabalıyorum. Siz de yattığınız yerde rahat uyuyun."

Ben hayatımda birçok insana değer verdiğimi düşünürdüm, Mir Aslan'a kadar. Mir Aslan'ın bana verdiği değeri görene kadar. Daha tanışmamızın üstünden çok geçmemesine rağmen benim için olmazları oldurana kadar, hayatımı onun sayesinde baştan kurana kadar. Ben Mir Aslan'ı yüreğimden atamazdım ki. Ölsem yine atamazdım. Siz atabilir miydiniz? Böyle vefa biriktirirken yüreğinizde, sırtınızı dönseniz yüreğiniz hatırlatmaz mıydı gerçeği size? Sevdası bitse vefası kalırdı. Mir Aslan hep kalırdı. Mir Aslan benim kendimi bildim bileli içimdi sanki. İçimi içimden sökemezdim ki.

Arkasını dönüp ellerimiz hâlâ birbirine kenetli hâlde yürürken adımlarım onunkilerden bir iki adım geriydi lakin ne elimi çektim ne bakışlarımı ayırabildim. Hâlâ aynı kararlı, hâlâ aynı cesaretli, hâlâ o korkusuz vakur tavırlı kahraman askerdi benim elimi tutup yürürken. Birkaç adım sonrasında elim hâlâ ellerinin arasındayken ve ikimizin de çekmek gibi bir niyeti yok gibiyken, "Bana kızmadın mı?" diye sordum.

"Niçin?"

"Senden öyle bahsettiğim için. Duymuşsun ya mezarda söylediklerimi."

"Ben de senden *nişanlım,* diye bahsettim Şifa. Sen bana kızdın mı? Tanıştığımızdan beri yalandan birbirimizin sevdiği olduk,

Ninova

sevgilisi olduk, nişanlısı olduk." Sonra kısa bir an duraksadı ve bir şeyler tekrar tekrar dank ediyormuş gibi bakışları dalıp sesi durgunlaştı. "Onca sıfatın içinde bir arkadaş olmayı yakıştıramamışız kendimize."

Yalandan değildi ki Mir. Benim seni sevmelerim, içimden kabul görmelerim yalandan olamazdı ki. Ben ne söylediysem hepsi yüreğimin esas hâliydi. Mir Aslan'ın eli usulca elimi bırakıp direksiyon tarafına geçerken tuttuğu elimi diğer avucumun içine saklayarak oturdum kendi koltuğuma. Avucumun içinde bıraktığı sıcaklık ellerini çektiğinde bile hâlâ koruyordu yerini ve ben bu kadarla yetinmek için çabalıyordum. Ne zordu insanın içinin böylesi çok severken bedenin azıyla yetinmeye çalışması. Ne kıymetliydi eğer vuslatı varsa hasreti böyle delicesine içinde taşıması.

Mir Aslan ile birlikte arabaya bindiğimizde yolumuz tekrar bizim evin orası oldu. Hava kararmaya durmuştu fakat tam anlamıyla kararmamıştı. Oyalanarak gittiğimiz yol dönüşte birkaç dakikaya tekabül ettiğinde çamurlu lastikler evin demir kapısının önünde durdu. Arabadan inerek çok zaman önce kilit vurduğum o demir bahçe kapısının kilidini kaldırmaya çalıştım lakin başarılı olamadım. Uğraşım hâlâ devam ederken arkamdan gelen Mir Aslan, "Bırak bana," dedi ve benim tüm gücümü harcayarak yerinden kıpırdatamadığım o kilidi tek eliyle, iki parmağının arasında saniyeler içinde açtı. Ellerini ustaca kullanışına baktım. Gücünü kullanırken parmaklarının üstünde oluşan o baskı teninin rengini değiştirmiş fakat anında eski hâline dönmüştü. İçim titrercesine ona minnetle gülümsediğimde içeri doğru girdim. Onca zaman sonra tekrar kendi evimin bahçesine ayak bastım. Birkaç adım attık, sonra etrafın hâlâ aynı kaldığını fark ettim. Babaannemin evin girişindeki çardakta asılı bastonu bile orada duruyordu. İlerledikçe her bir adımda geçmişime, evin duvarlarına, o bastonlara dokundum. Duvarın dibine sıra sıra dizdiğimiz çiçekler solmuş gitmişti. Onlara dokunurken kendime dokunuyormuş gibi parçalanarak dokundum. Benim yine bir girdapta boğulacağımı dolan gözlerimden anlayan Mir Aslan, "Eve girelim mi?" diye sordu.

Düşüncelerimin içinden beni çekip alması yeni bir heyecanı doğurdu içimde. "Olur mu ki öyle? Artık bizim değil ya hani. Bir sorun olmasın?"

"Ee dedi ya az önce kadın. Adamlar eşyalarınızı toparlarsınız diye ellemeden gitmişler. Girmeden nasıl toplayacaksın Şifa?"

Yüzündeki o gülümseme bende şaşkın bir ifadeye dönüştü. Haklıydı. Girmeden nasıl toplardım? "Olur, girelim o zaman," dedim heyecanla. O muhtemelen kapıya zarar vermeden nasıl açacağımızı düşünüyordu. Ben ise yıllar önce iki taşın arasına sakladığımız o anahtarın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim. Şanslıydım ki oradaydı.

"Hâlâ sakladığımız yerde duruyor," dediğimde Mir Aslan arkasını döndü ve ben elimdeki anahtarla ona doğru hızlıca yürüdüm. Anahtarı ona doğru uzattığımda kilidi iki sefer çevirmesiyle kapı ardına kadar açıldı. İlk olarak uçuşan toz birikintisi karşıladı bizi. Sonrası bıraktığımın aynısıydı. Hiçbir şey değişmemişti. Yamuk çıkardığım terliğin teki bile orada öylece kalmış, örümcek ağı tutmuştu. Ben içeri doğru bir adım attığımda Mir Aslan'da beni takip etti. Adımlarımız birlikte ahşap merdivenleri gıcırdata gıcırdata yukarı doğru çıktı. Babaannemle oturduğumuz o odaya girdiğimde yüzümde hasret dolu bir tebessüm oluştu. Televizyon duruyordu ama muhtemelen çalışmıyordu. Eski, yırtığı altına saklanmış koca bir halı seriliydi tam ortada. Eskimiş iki kanepe ve televizyonun yanında duran kuzineli soba.

Eteklerimi döndürürcesine yüzümdeki gülümsemeyle kendi etrafımda dönerken yapmak istediğim asıl şey Mir Aslan'ın gözlerine bakıp çocuk yanımın sevincini göstermekti. Gördü. Gördü ve gülümsedi. Arkamı döndüğümde parmak uçlarıma basarak odanın içinde yürüdüm. Duvarda asılı olan babamın tesbihini avuçlarımın içine aldım ve ben o harelere dalmış giderken Mir Aslan bu evde olmanın bana iyi hissettirdiğini anlayınca, "Bir şey diyeceğim," dedi. Daldığım o harelerde bakışlarımı çekerek bir anda ona doğru donuk bir ifadeyle döndüm. O donuk ifadenin dağılması ise onun dudakları arasından çıkan müjdede gizliydi.

Ninova

"Bu gece burada kalalım mı?" diye sordu. "Saat epey oldu zaten. Yarın sabah gideriz."

Öyle hızlıca koştum ki Mir Aslan'a doğru ne ara belini kavrayıp başımı göğsüne yasladım, bilemedim. "Çok teşekkür ederim," dedim binlerce kez. "Çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bıraksalar sabaha kadar bunu sürdürebilirdim. Elleri belime doğru dolanıp sarılışıma karşılık verirken başını hafifçe indirdiğinde dudakları neredeyse saçlarımın üzerindeydi. Alnıma düşen sıcacık nefeslerinin yakınlığı gitgide artıyor ama dudakları bir türlü saçlarıma değemiyordu. Başımın yaslı olduğu yüreği feryadını duyurmak istercesine bir hızla çarparken sessizliğin getirdiği o gürültüde sanki daha belirgin şekilde bağırıyordu. "Madem kalacağız, sen buralardaki tozları hallet o zaman," dedi kalbim durmadan önce müdahale etmek ister gibi. "Ben de soba için odun ayarlayayım."

Başımı olumlu anlamda salladığımda o odadan çıktı ve ben de uzun zaman sonra geldiğim evimin odasını temizlemek için bir bez buldum. Televizyonun, sobanın, sehpaların tozlarını aldım. Yatacağımız döşekler için yükün bulunduğu odaya gittim. En güzel döşekleri, nevresimleri alıp silkelemek için balkona çıktığımda Mir Aslan'ı bahçemde odunları parçalarken buldum.

"Bir işi de bilme be adam!" dedim canıma eziyetmiş gibi hayranlıkla izlerken. "Her işi de böyle güzel yapma."

Mir Aslan gözlerimin önünde o odunları parçalarken ben de gözüm onda elim işte o yükteki yorganları, döşekleri, nevresimleri silkeledim, durdum. Ne şanslı, dedim içimden. Olduğun yerler ne kadar şanslı Mir Aslan. Sen ne büyük bir şanssın.

Mir Aslan kırdığı odunları oradaki kutunun içine doldurup eve doğru gelirken ben de silkelediğim döşekleri alıp içeri girdim. Havanın epey kararmaya yakın olduğu o anda elim elektrik düğmesine dokundu ama bir sonuç alamadım. O sırada içeri giren

Mir Aslan, "Karanlıktayız bu gece," dedi şaşkınlığımı dolduran sesiyle. Bakışlarım anında ona döndü, ellerimi çektim.

"Bir sene oldu tabii. Elektrik mi olur evde?" Geç idrakine vardığım gerçeği ortaya dillendirdiğimde Mir Aslan zaten çoktan biliyormuş gibi hiç umursamadı.

"Geçmişi yâd ediyoruz işte, ne güzel," dedi odunları sobaya doldurarak. "Eskiden elektrik mi varmış? Sobanın ateşinde, mum ışığında otururuz, ne olacak."

Söylediklerinden çok ustalıkla sobayı doldurup bilir gibi yakışına takıldım ve artık dayanamayarak, "Onu da mı biliyorsun?" diye sordum.

"Kızım sen beni ne sanıyorsun ya?" diye sordu kaşlarını çatarak. Çok iyi şeyler sanıyordum ama ne sandığımı gerçekten bilmiyordum. Böyle şeyleri yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Ne bileyim," dedim dudak bükerek düz şaşkın bir sesle. "Tamam o zaman, sen sobayı yakarken ben de Munise teyzeden patates isteyeyim de sobanın fırınında yaparız."

Söyleyince bile ağzım sulanır gibi oldu. Eminim ki Mir Aslan da acıkmıştı. Başını sallayıp sobanın içiyle uğraşırken evden çıktım. İlk girdiğimizde ruhsuz olan ev Mir Aslan'ın kırdığı odun parçalarının bahçeye saçılması, benim balkonda bıraktığım çarşafla bile ruha bürünmüş gibi hissettirdi. Her şey yerine oturmuş gibi hissederken çaldım Munise teyzenin kapısını.

"Buyur Şifa, bir şey mi oldu kızım?"

"Munise teyze biz bu gece burada kalacağız da *varsa birkaç tane patates verir misin,* diyecektim. Sobada pişireceğiz de."

Munise teyzenin yüzü içine sinmemiş gibi asıldı. "Kızım orada ne elektrik vardır ne su. Olur mu öyle şey? Burada gelip kalsaydınız."

Üzerinde çatısı olmasın, yine de benim evimden başkasını istemezdi gönlüm. "Çok özlemişim," dedim yüzüme sinen o hisle.

Ninova

"Evimde kalmak istiyorum Munise teyze. Sobayı falan da yaktık zaten. Sen birkaç patates versen yeter bize."

Munise teyze beni ikna edemeyeceğini anlayınca, "Dur sen, dur, bekle, öyle olmaz," diyerek gitti içeri. Birkaç dakika kapının önünde bekledim. Elinde bir siniyle geldi. Tabak, çanak, patates, peynir, zeytin, ev yapımı reçeller, taze biberler, köy ekmeği, bir kapta çay vardı. Hiç hayır bile diyemeden kaptım siniyi. "Sen var ya, benim canımın içisin," dedim o yanaklarını sıkıca öperken. "Sağ olasın."

"Hadi, afiyet olsun size. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden çalın yine kapımı," dedi. Elimde sini, yüreğimde bin minnetle ayrılacakken kapısından, "Kız Şifa," diyerek durdurdu beni.

Arkamı döndüğümde, "Akşam geliyor musunuz?" diye sordu.

"Nereye?" diye sordum anlamayarak.

"Akşam meydanda Talip'in kızın düğünü var."

Talip'in kızı dediği Halise'ydi. Çok severdim. Okul arkadaşımdı o benim. Çocukluğumuz beraber geçmişti. "Halise evleniyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kiminle, tanıdığımız biri mi?"

"He ya," dedi ellerini beline doğru koyarak. "Ömer'in oğlu Bahadır var ya, onunla evleniyor. Akşam düğünleri var işte. Sen de seninkini al, gel. Hem konu komşuyu görmüş olursun."

Seninkini... Yüreğimdeki sıcaklık yüzüme düştü sanki.

"Ay Şifa..." dedi sonra tekrardan dudaklarını ısırarak. "Vallahi damat bir içim su. Ne iş yapıyor?"

Seninkinden sonra bir de *damat*... Bunlar benim yüreğime çok fazla gelen şeylerdi. Elim, ayağım titrer gibi oldu. "Asker," dedim yakıcı bir soluk ciğerlerimden mesleğiyle birlikte firar ederken. Ben hiç alışkın değildim böyle şeylere. Benim hiç sevgilim bile olmamıştı ki. Şimdi gönlüme düşen adam yanımdaydı. Adı konulmuş bir şey yoktu lakin onun teslimiyeti, benimle burada

oluşu, onu dilediğim yerde, onunla olmak ve herkesin bunu görmesi bana çok garip hissettiriyordu.

"Vallahi maşallah," dedi bir pekiyiyi daha götürürken. "Aferin sana. Mis gibi oğlan bulmuşsun. Tam da sana yakışır."

Yanaklarımın alıyla, "Ben gideyim Munise teyze," dedim. "Akşam uğrarız."

"Hadi git, git," diyerek beni uğurladığında bacaklarım titreye titreye attım her adımı. Bu sefer korkudan değil, heyecandandı titreyişim. Kalbimin ağrısından değil, sevdasındandı.

Eve vardığımda Mir Aslan sobayı öyle bir yakmıştı ki odanın kapısını açar açmaz sıcaklığı yüzüme vurdu. Hızlıca siniyi yere koyup sobanın başına oturduğumda, "Ne kadar üşümüşüm," dedim. Ellerim omuzlarımı sıvazladı ve avuç içlerimi sobaya doğru uzattım. Mir Aslan da sobanın tam karşısına oturmuş, dizlerini büküp, tabaklarını yere basarak duvara yaslanmıştı. Başımı hafifçe çevirerek, "Sen bunca şeyi nereden öğrendin?" diye sordum.

Hava artık bütünüyle kararmıştı. Ben biraz ısındıktan sonra çay suyunu kaynaması için bir çaydanlıkla sobanın üzerine koydum. Fırın kısmına da patatesleri attım.

"Dağda, bayırda bize doğalgaz getirmiyorlar, Şifa," dedi basitçe. O an aptallığımla yüzümü kapattım ve "Çok özür dilerim," dedim gülerek. "Aptalca bir soruydu, kabul ediyorum." Gerçekten kendimi tam o durumda hissettim. "Sen de aptal demeden çok güzel aptal demiş oldun," dedim.

"Hâlbuki sadece cevap vermek istemiştim," dedi ama gözlerindeki o gülümsemede ben beni alaya alışını görebiliyordum.

Konuyu kapatma telaşıyla, "Neden asker oldun peki?" dedim. Biz konuşmaya başlamıştık ve bu çok keyifli hissettiriyordu.

"Bilmem," dedi dudak bükerek. "Babam askerdi benim. Benim de çocukluktan beri istediğim tek şey asker olmaktı. Çok fazla sorumluluk sahibi ve disiplinli bir çocuktum. Adalet

kavramı bende çok farklı işliyordu. Bu yüzden zaten okulda çok fazla disiplinlik oluyordum. Sorun dersler değildi. Her şey kusursuzdu. Sorun saygısızlık da değildi. Sorun..." Duraksadı ve doğru kelimeleri toparlayamadı sanırım. "Sorun onların davranışlarıydı, sanırım. Başkalarının canını acıtacak şeyler yaptıklarında basit bir uyarıyla geçiştirilişleriydi. Onlar da her zaman zaten sadece uyarılıyorum düşüncesiyle kendilerini geliştirmiyorlardı. Sen şimdi avukat, hâkim falan da olabilirdin, diyebilirsin ama benim öfkem öyle bir mesleğe uygun değildi. Ben kurallara uyup sorumluluklarımı yerine getiriyorken, disiplinliyken onların sorumsuzca davranışları bana batıyordu. Askerlik her zaman cezbedici geldi bana. Öfkemi doğru yerde ve doğru zamanda kullanma, cesaretimi her defasında daha da zoruyla sınanarak geliştirmek cezbedici geldi. Üstelik bunları vatanım ve milletime hizmet etmek için yapmak benim için gurur verici bir düşünceydi. Başka bir şey düşünmedim bile."

Mir Aslan'ın kendini böyle anlatması, dingince bir sohbeti benim evim dediğim yerde yapıyor oluşumuz bana çok özel bir anın içindeymişiz gibi hissettirdi.

"İyi ki düşünmemişsin," dediğimde Mir Aslan'ın dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Bence sana askerlik çok yakışıyor," dedim tebessümle. "Sen gerçekten asker olmak için doğmuşsun. Adın bile Mir. Komutan demek. Baban mı koydu bu ismi?"

Başını olumlu anlamda salladığında tahmin etmiştim dercesine tebessüm ettim. "Çok yakışmış sana."

Adını sevmem onda garip bir haz yaratıyormuş gibi yüzünün şekli bile değişiyordu. O sırada, "Patatesler," dedim. "Olmuştur. Çay da demlendiyse yiyelim hadi. Ben çok acıktım."

Ben patatesleri sobadan çıkarırken Mir Aslan da çaylarımızı koydu bardaklara. Patateslere el sürülemeyecek kadar sıcaktı. Tepsinin tam ortasına koyup bıçakla kestiğimde, "Hayatındaki en lezzetli patatesi yiyeceksin bence," dedim. "Her şey organik. Hepsi Munise teyzenin bahçesinden."

Ninova

"Vallahi kurt gibi açım!" derken patatesin sıcak olmasına bile aldırış etmeden ağzına attı. "Bana ne verirsen hayatımdaki en lezzetli şey olur zaten."

Yüzünün şekli bile değişmeden yerken, "Yuh!" dedim şaşkınlıkla. "Ağzın teneke falan mı senin? Dumanı üstünde daha onun. Nasıl böyle yiyebilirsin?"

"Valla öyle açım ki ben bu açlıkla seni bile..."

Bir arkadaşına, sevgiline, kardeşine, eşine dostuna cümlenin gidişatında kurabileceğin o cümleyi yabancısı olduğun o kadına o rahatlıkla kuramıyordun. Cümlenin gittiği yerde, gitmemesi gereken o yerde, ikimiz de birbirimize baktık ve o sustu. Özür dilemedi, tamamlamadı, açıklama telaşına girmedi. Önüne doğru dönüp yemeğini yemeye devam ettiğinde, "Düğüne gider miyiz?" diye sordum.

Anlamayarak bana baktığında, "Köyün meydanında düğün varmış," dedim gülümseyerek. "Arkadaşımın. Munise teyze bizi de çağırdı. Uğrar mıyız?"

Belki sınırları aşıyorum düşüncesiyle çekinerek söylemiştim ama o, "Gideriz," dedi *battıysak tam batalım*, dercesine. "Ona da gideriz."

Âşık olmamaya çalışmak boşa bir hadiseydi. O benim tüm ihtiyaçlarımı her şeyin önüne koyup iyi hissedeyim diye uğraşıyorken nasıl ona kapılıp gitmeyecektim ki?

"Ben hazırlanayım o zaman," dedim hevesle kalkarak. Buradan giderken kendime bir valiz yapmıştım ama kalan eşyalarımın hepsi dolapta duruyordu. Eve de kimse girmediğine göre her şey yerli yerinde olmalıydı. Tam ayağa kalkmıştım ki durakladım ve "Ben hazırlanacağım ama sen..." dedim.

Ben kendimi dert etmiştim ama onu önemsememişim gibi olmasın diye çekinirken onun çok da umurunda olmadı. Üzerine doğru baktı ve "Olmaz mı ki üstümdekiler?" diye sordu. Beyaz bir gömlek vardı üzerinde zaten. Daha ötesi ne olabilirdi?

"Olur, olur," dedim hiç düşünmeden. "Çok bile. Hem sen benim hazırlanayım dediğime de bakma, öyle pek özenmezler."

Büyükler özenmezdi de kızlar öyle süslenir, püslenirdi ki sanırsın sarayda düğüne katılıyorlar. Ben de onların yanında Mir Aslan ile birlikte sönük kalmak istemedim.

"Tamam," dedi o da ayaklanırken. "Kapıda sigara içiyorum ben o zaman. Sen de hazırlanınca inersin."

Başımı salladım ve tam siniyi toplamak için eğilecektim ki benden önce davranıp mutfağa doğru götürdü. Arkasından gülümseyen bir yüzle bakakaldım sadece. Odaya doğru adımladığımda ahşap dolabın önünde buruk bir tebessüm hâkim oldu yüzümde. Dolapların yılların izini taşıyan o dokuları ve kokusu içimde bir yerleri sızlattı. Metal soğuk tokayı tutup kapağı açtığımda burada da her şey bıraktığım gibiydi. Ellerim o elbiselerin üzerinde kaydı başta. Ardından gözlerimle aynı yeşil olan bir elbiseyi çıkardım. Saten bir kumaşı vardı ve elde bıraktığı his çok hoştu. Üzerimdekileri çıkardığımda seneler sonra kendime ait bir parçayı üzerime geçirdim ve dikkatimi çeken ilk şey eskiden üzerime tam oturan elbisenin şimdi biraz daha bol gelmesiydi. Ben tahminimden çok daha fazla kilo vermiştim. Bunun getirisi bir buruklukla dolabı kapattığımda makyajımı da öyle özene bezene yapmadım. Saçlarımı salınık bıraktım, hafif bir makyaj yaptım ve siyah topuklu ayakkabılarımı giyip kapının önüne indiğimde Mir Aslan'ı arkası dönük, elindeki sigaranın dumanı geceye salınırken telefonda konuşurken buldum.

"Kontrolüm altında her şey," dedi her zamanki ciddiyeti takındığı o tonlamayla. "Evet, kendi isteğiyle, bana gerek kalmadı. Yarın haberleşiriz. Siz de dikkatli olun. Söylediğime bakmayı da unutma."

Onu bölmemek adına eşikte beklerken kapının rüzgârla birlikte çana vurulmasıyla Mir Aslan arkasını döndü. Onun bakışlarıyla buluştuğum o an dünya durdu sanki. Gözleri üzerimde gezindi, bir an bile gözlerini benden ayırmadan derin bir nefes aldı.

"Arayacağım ben seni sonra," dedi karşı tarafın cevabını bile beklemeden kapatırken. Bana doğru adımlarken sigarasını da söndürmüştü. Gözlerinde gördüğüm hayranlık ve tutku o bakışlarıyla beni sardı, sanki ruhuma dokundu. Yavaşça yanıma yaklaştı, gözlerini gözlerimden ayırmadan, başını hafifçe yana eğdi ve alçak bir sesle, "Ben anlamıyorum..." dedi başını iki yana sallayarak. "Giydiğin elbiseler mi seni böyle büyüleyici yapıyor yoksa sen sende taşıdığın her şeyi mi bu kadar büyütüyorsun, ben gerçekten anlamıyorum."

Sözleri içimde yankılanırken kalbimin çarpıntısını hissettim, gözlerinde kendimi buldum. Hissettiği, gördüğü her şeyi bir bakışta, bir sözde, bir gözde bana o an geçirmişti. Dünya bir anlığına yok oldu ve sadece ikimiz kaldık. Bakışlarımı öne eğdim. Al al olmuş yanaklarımla, "Gidelim mi?" diye sordum.

"Gidelim," dedi ve dışarı doğru bir iki adım atmıştım ki elleri ellerimi buldu. Bu sefer bir sevgili gibi parmaklarımızı birbirine kenetlemişti. Bakışlarım ellerimize doğru şaşkınlıkla kayarken, "Nişanlıyız, demedik mi?" dedi kendinden emin bir tonda. "Ben nişanlımla ayrı ayrı gitmem. Benimle nişanlımla aramdaki mesafe..." diyerek beni dibine kadar çektiğinde kollarımız ve bedenlerimiz de birbirine temas hâlindeydi. "Bir karış bile olmamalı."

"Olmasın o zaman," derken buldum kendimi. Bir rüyanın içinde savrulmaksa bu, ben Mir Aslan'a savruldum. Günün getirisi her neyse onu iyisiyle kötüsüyle kabul ettim ve onunla birlikte, onun güçlü adımlarında attım ben de adımlarımı. El ele, yan yana, onun heybetinde, onun gücüne eş değer dik bir duruşla yolları aşındırdım.

Köyün meydanına geldiğimizde ortalık bir hayli kabalıktı. Renkli ampuller gökyüzünde yıldızlarla yarışırcasına parlıyor, davul ve zurnanın sesi köyün dört bir yanına yayılıyordu. İnsanlar düğün için toplanmış, meydanın etrafına dizilmişti. Ellerinde mendilleri, rengârenk elbiseleriyle kadınlar; başlarında kasketleri, ellerinde tespihleriyle erkekler bizi görünce duraksar gibi olup kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Seneler sonra

beni bu meydanda, böyle görünce yüzlerinde bir şaşkınlık baş göstermişti. Munise teyze herkese haber vermiş gibi milleti işte bu dercesine dürttü.

Mir Aslan elini daha da sıkılaştırdı sanki beni herkesten sakınmak ister gibi. Ben de boşta kalan diğer elimi koluna doğru sardım. Aramızda sessiz bir uyum vardı ve biz yavaşça düğün alanına doğru girdik. Tüm gözler her adımımızı izliyordu sanki.

Ömer amca yanımıza doğru yaklaşarak, "Şifa kızım," dedi ve eli benden önce Mir Aslan'a doğru gitti. "Damadımızı getirmişsin bize. Hiç haber de etmedin giderken buralardan." Kırk yıllık tanıdıkmış gibi Mir Aslan'ı göğsüne basarken, "Hoş gelmişsin, hoş gelmişsin düğünümüze komutan. Şeref vermişsin," dedi.

Mir Aslan'ın şaşkın bakışları beni bulduğunda yaramazlık yapmış bir çocuk gibi dudağımı ısırarak, "Munise teyzeye asker olduğunu söylemiş olabilirim," diye fısıldadım. Mir Aslan hiç bozuntuya vermedi ve Ömer amcaya, "Hoş bulduk," dedi o dik tonuyla. "Hayırlı olsun."

Bir yandan Mir Aslan'ın benden bir an olsun çekilmeyen eliyle tebessüm etmeye çalışıyor, bir yandan da meydanın ortasında bize bakan kalabalığa göz ucuyla bakmaya çalışıyordum. Mir Aslan beni dibinden ayırmadığı ve elimi bir an olsun bırakmadığı için bakışlar sürekli bizim dip dibe oluşumuza kayıyordu. Burada alışık değildi kimse böylesine. Erkekler kadınlarla öyle ilgili değillerdi. *Millet ne der,* diye iki güzel söz söyleyemez, bir yabancıymış gibi geri dururlardı. Yakınlıkları sadece aynı masada bulunmaktan ibaretti. Şimdi biz Mir Aslan ile onlar için konuşulacak bir konuyduk. Buna alışık olmadığımdan Mir Aslan'a doğru dönerek, "Çok mu dikkat çekiyoruz ki?" diye fısıldadım. "Elimi bırakırsan..."

"Elimi bıraksam, gözümü alamam, Şifa," dedi hiç umursamadan. "Yine dikkat çekeriz. Herkes sana tanıdık ama bana yabancı. O yüzden sen benim dizimin dibinden, gözümün önünden ayrılamazsın."

O yüzden dercesine ellerimizi sıkı sıkıya sardığında onun aksi bir şeyi söylemek mevzu bahis bile değildi.

"Hadi buyurun, buyurun," dedi Ömer amca ilerideki bir masayı işaret ederek. "Başköşe sizindir."

Biz masaya doğru geçerken davulcu Mir Aslan'ın adımların uygun bir ritim tutturarak hızlandı, diğer masalarda oturan birkaç yaşlı teyzenin duasını işittim. "Maşallah, süphanallah. Allah bahtlarını açık etsin inşallah."

Hepsini sıcak bir tebessümle selamladım ama öylesi de seneler sonra çok ayıp gibi geldiğinden Mir Aslan oturduktan sonra, "Bir görüp sarılsam," dedim. "Çok ayıp oldu böyle."

Mir Aslan'ın eli usulca elimden çözüldüğünde kalktım, hepsinin elini öptüm, selamlaştım, konuştum, kısacık sürede hasret gidermeye çalıştım. Burada olmayışımı yalanların ardına sığınarak anlattım. O sırada Mir Aslan'ın bakışları da hep üzerimde kaldı. Dediği gibi elimi tutmazken gözünü bile alamadı. Yanına gelip, selam verip konuşmaya çalışanlarla bile ayıp olacakmış, olmayacakmış düşünmeden bana bakarak cevap verdi. Tek bir odağı vardı: Ben.

Çok uzatmadan yanına doğru ilerlediğimde bunu bekler gibi daha oturur oturmaz elini tekrar elime sardı. Parmaklarımız bir bütün olmuş, onun kucağı üzerinde dururken şu an içinde bulunduğumuz ânı hissetmek ellerimi titretiyordu. Biz Mir Aslan ile el eleydik. O etrafa bakarken benim gözlerim üzerinde çok uzun kalınca, "Niye baktın o kadar?" diye sordu bana doğru dönerek. "Çok mu beğendin?"

Gözlerimi alayla karışık devirirken yanıtım içimin esasıydı aslında. "Çok," dedim uzatarak.

O da aynı alaya vurdu ama onun sözlerinde gerçeklik ne denli etkiliydi, bilemedim. "Çok beğendiysen al, senin olsun," dedi dalga geçer gibi. Güldüm ama *olsun,* dedim içimden. *Allah'ım ne olur benim olsun. Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum*

bunu. Öyle çok istiyorum. Ol dersin, olur. Ol de, olsun. Öyle delicesine istiyorum.

Davulcular hızla tempo tutmaya başladığında zurnanın ezgisiyle birlikte hava daha da canlandı sanki. Köy meydanındaki kalabalık, alkışlarla ritme ayak uyduruyordu. Biz geldiğimiz ilk anda Halise misafirleriyle ilgilendiğinden gelememişti, kalabalık dağılınca bizim yanımıza doğru ilerlediler.

"Şifa..." diyerek bana doğru yaklaştığında izin gibi yine birkaç saniyelik elimi bırakmıştı Mir Aslan ve ben ayaklanarak Halise'ye sıkı sıkı sarıldım. "Sen nerelerdeydin?" dedi sıkıca sarılarak. "Ben seni çok aradım ama ulaşamadım."

Çok yakın arkadaşıma da bir yalan söylememek adına konunun üzerini kapattım ve ellerinden tutup onu karşıma alırken, "Çok güzelsin," dedim. "Ne kadar güzel olmuşsun." Sonra bakışlarım Bahadır'ı buldu ve ona da, "Hayırlı olsun," dedim.

"Sağ olasın Şifa," dedi Bahadır bir baş hareketiyle. Biz Halise ile sarılırken Bahadır ve Mir Aslan da kendi aralarında kısa bir sohbet gerçekleştirdi. Kısa bir tanışmanın ardından gelin ve damat geri çekildiğinde Mir Aslan hiç vakit kaybetmeksizin parmaklarımızı birbirine doladı ve yerine oturduğunda bu sefer ellerimiz benim kucağımın üzerindeydi. Her şey büyük bir sıradanlıkla ilerliyordu lakin Mir Aslan'ın tedirgin hâli sürekli olarak baş gösteriyordu. Bakışları yolu tarıyor, her an bir şey olacakmış gibi hazırlıklı bekliyordu.

Karşıdaki bir noktaya dalıp gittiğinde, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Hızlıca bana doğru döndü ve başını iki yana sallayarak, "Yok," dedi. "Bir şey yok."

Meydanın ortasına bir sessizlik çöktüğünde ilk dans şarkısını çalmak için hazırlık yapmaya başladılar. Biz sadece izliyorduk ve Mir Aslan'ın kenetli olan ellerimizden sızarak açılmaya duran bir parmağı elbisenin üzerinden dizimin üzerini okşuyor gibiydi.

Bunu bilinçsizce, etrafı izlerken, sıradan bir şeyi gerçekleştirirmiş gibi yapıyordu.

"Çiftimize eşlik etmek isteyen herkesi bekliyoruz," dediğinde çok fazla kişi çıkmasa da en yakınları ortadaydı. Tam o sırada beklemediğim bir şey oldu ve Mir Aslan ellerimizi ayırmadan ayaklandığında, "Nereye?" diye sordum.

Tutuştuğumuz ellerimizi bozmadan beni de çekerek gömleğini düzeltti. "Bu kadar göz üzerimizdeyken ortada salınması gereken kadının kollarımda olmasının keyfini süreceğim. Hadi, Şifa Sürmeli," dedi ortayı göstererek. "Meydan senin."

Kalbime kastı vardı. Kesinlikle öyleydi. Titreyen ayaklarım onun peşinden tam ortaya geçtiğinde ellerim onun belimi bulmasıyla omuzlarını buldu. Yavaşça toprağın üzerinde kayan ayaklarımızla dünya yok oluyordu ve sanki sadece ikimiz kaldık. Onun güçlü kolları arasında kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Her adımda bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor, elleri belimin tamamında hüküm sürüyordu.

Gözlerini bir an olsun ayırmadı gözlerimden. Çevredekilerin bakışlarının bizi sarmasını bile hissedemedim onun gölgesinde ama seslerini işittim. "*Yiğit gibi delikanlı,*" dediler imrenircesine. "*Maşallah çok yakışmışlar. Şifa tam dengini bulmuş. Severdim de zaten. Babaannesinin de çok iyiliği dokunmuştur. Herkes gitti ama bak, o en iyisini buldu. Hep aldığı dualardan. Allah yollarını hep açık etsin. Birbirlerine nasıl da yakışıyorlar.*"

Farklı dillerden farklı sözler ama hep aynı iyilikte hep aynı samimiyetteydi.

"Hiç unutamayacağım bir şey yaşatıyorsun bana şu an," dedim söylenilenlerin etkisi altındayken. Nefeslerim sıklaşmış, gözlerim dolar gibi olmuştu. Her şeyin çok daha ötesiydi hissettiğim, tarif edemediğim.

"Kendini hiç unutturmayışına sayarsın," dedi gülümseyerek. Onun zihninde her daim yer kapladığını bilmek çok başka bir

Ninova

şeydi. Biz tanışmıyorken bile birbirimize ait oluşumuz çok başka bir histi. Çok özel, çok masalsı bir histi.

Omzundaki elim göğsüne doğru düştüğümde ayaklarımızın ritmi birbirine eşti. Elim kalbinin tam ortasında durduğunda, "Çok merak ediyorum," dedim. Parmaklarım usulca göğsünün üzerinden ensesine doğru çıktığında parmaklarım dolandı teninde. "Sana dair çok şeyi merak ediyorum ama şu an bir şeyi fazlasıyla. Senelerce beni görüşüne karşılık hayatında kimse oldu mu?"

Cevabı beklemediğim kadar netti. "Yok," dedi ve bu benim kalbimde bambaşka bir şeye dönüştü. Biz birbirimizin ilkiydik. Rüyalardan da öte, gerçeklikte de böyleydik. "Benim sadece vatanım vardı, bir de vatan diyebileceğim seni bulma telaşım. Ömrüm böyle geçti benim. Kimse olmadı hayatımda. Bilmem öyle aşk meşk işlerini ben."

Bilmezken bile böyle güzel hissettiren adam kim bilir ötesinde nasıl hissettirirdi.

"Sen benim rüyalarımda hep kurtuluştun," dedim kolları arasında salınırken. "Ben neydim sende Mir Aslan? Benim yerim neredeydi senin için? Ne hissettin? Kimdim ben?"

Mir Aslan bir cevap veremeden şarkı susup herkes geri çekildi. Biz de mecburen ayrılmak durumunda kaldık. Mir Aslan'ın eli elimi bulmuştu tekrar ve biz tam yerimize geçerken, "Bırakmayız komutan," dedi Ömer amca. "Zeybek bilirsin?"

Mir Aslan evet dercesine başını salladığında geri çekilecek gibi oldu ama Ömer amca izin vermedi. "Buraya kadar gelmişsin. Bir zeybek oynamayacak mısın bize? Sen oynamayacaksın da kim oynayacak?"

Mir Aslan'ın bakışları kararsızlıkla bana doğru kaydığında, "Şimdi de ben keyfini süreyim Mir Aslan Komutan'ım," dedim bana gösterdiği ortayı göstererek. "Meydan senin."

Tam elimi elinin arasından çekecektim ki izin vermeden beni karşısına aldı ve "Gözümün önü demiştik, Şifa Sürmeli," dedi.

"Bir karışı birkaç karışa çıkarıyorum ama ötesine gitmene müsaade etmiyorum. Meydan benimse yanımdaki yer de senindir."

Elimi bırakıp birkaç adım karşıma geçtiğinde üzerindeki gömleği düzeltti, kolunun düğmelerini açıp katlamaya başladı. "Bir efsaneye göre..." dedi güçlü sesiyle herkese duyurur gibi, bir çekince duymadan. Davulun güçlü ritmi ortalığı doldururken biz göz gözeydik. "Bir adam zeybeğini bir kadının karşısında oynarsa o kadına olan hislerini kelimelerle ifade edemediği için bunu dansıyla dile getirmesi demekmiş. Zeybek bir adamın kalbindeki fırtınaları dışa vurmasıymış. *Dilimle anlatamıyorum; sana hissettiklerim toprağa kök salmak gibi, senin önünde sana diz çöküşümden anla,* demekmiş."

Köy meydanı bir anda sessizleşti ve karşımda dimdik durup derin bir nefesle göğsünü şişirdi. Davul zurnanın sesinde, ayaklarını yavaşça yere sağlam bir şekilde bastı, sanki toprağa kök salıyormuş gibi kollarını iki yana açarken, omuzları gururla dikleşti ve ben elimi duracak olan yüreğime bastım. O ilk duruşu gökyüzüne meydan okuyan bir kartal gibiydi.

Bakışlarımız birbirinin üzerinden asla ayrılmıyor, gözlerimizle konuşuyorduk sanki. Öleceğim şimdi, diyordum. Her şeyi böyle çok hissetmekten öleceğim. Onun o güçlü duruşu ise seni bu hisle yaşatacağım dercesine kararlıydı.

Yavaşça dizlerini bükerek yere doğru alçaldı, ayaklarının her hareketi sert ama dengeliydi. Vücudu o ritimle birlikte içime doğru akıyordu sanki. Her bir adımı toprağa sıkıca basıyor, tozları havaya kaldırıyordu. Onun adım attığı her yerde ardından izler bırakıyordu. Sonra aniden olduğu yerde dikildi. Sağ ayağını sert bir şekilde öne atarak yükselip zıpladı ve yeri göğü birbirine bağlayan bir bağ kurdu sandım. Yeri ve göğü birbirine şahit kıldı hissettiklerine. Kolundaki yaraya aldırış etmeden kollarını yukarı doğru kaldırdığında benim içim sızım sızım sızladı, o bir an olsun çekince duymadı. Elleri havada cesaretin, gücün simgesi olan bir kartalın kanatları gibi açıldı.

Ninova

Davul zurnanın, zeybeğin o ağır ritminde biraz daha derinleşti ve diz çöküp göğsünü hafifçe öne eğdiğinde gözleri bir an bana kaydı. Her adımı, her bakışı, her diz vuruşu kalbindeki duyguları dışarı vururken benimkini de benden aldı.

Son kez dizlerini yere vurduğunda alnından bir damla ter süzüldü. Yavaşça doğruldu ve kollarını tekrar iki yana açtı. Bu kez hareketleri daha yavaş ve dikkatliydi, sanki tüm dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi, sanki *dünya sensin,* der gibi. Son adımını attığında, başını hafifçe eğdi, kollarını göğsüne çekti ve nefes nefese cümleleriyle birlikte tamamladı. "Efsane der ki; adamın zeybeği bitip kadının karşısında diz çöküp başını eğdiğinde kadın o an her şeyi anlarmış."

Diz çöktü, başını eğdi ve "Az önceki sorunun cevabını aldın mı, Şifa Sürmeli?" diye sordu.

Her bir cümlesi, her adımı gibi içimde yankı buldu. Onun attığı o adımlar, o kök salış benim de onunla birlikte o derin bağı kurmama sebep oldu. Gözlerim dolu dolu olduğunda, "Anladım da aldım da komutanım," dedim. Gözyaşlarım hüzünden değil, kalbimin böylesine güçlü duygularla dolup taşmasındandı.

Sanmazdım. Böylesi güçlü duyguların olduğunu sanmazdım ben. Bu kadar güçlü ve gerçek bir duygunun beni böylesi etkisi altına alacağını sanmazdım. İçime hissettirdikleri bir ömür sürecek bir şeyin başlangıcı gibiydi.

Ettiği itirafın karşılığında aldığı karşılık onu rahatlatmış gibi bir tebessüm düştüğünde yüzüne ellerini patlatırcasına alkışlayanlarla birlikte ayaklandı ve tekrar elleri ellerime kenetlendiğine elini göğsüne doğru vurarak karşılık verdi ona bakanlara. Bir rüyanın gerçeğe dönüşmesini minnetle izledim. Yüzümdeki gurur, gözümdeki yaşımla bin şükür ettim.

"Eve geçelim mi artık?" diye sorduğumda, "Geçelim," dedi.

Tüm gün bana hissettirdiklerini taşıyabilecek gibi hissetmiyordum artık. Onun elleri arasından ayrılmama izin vermeden herkesle vedalaştıktan sonra eve doğru yürüdük birlikte. Az önce

yaşananlar üzerine konuşmadık ama ikimiz de onun etkisi altında kaldık.

Eve vardığımızda ev zifiri karanlıktı. Onun yardımıyla birlikte elimden tutarak yardım etmesiyle çıktım ahşap merdivenleri. Benden önce attı adımlarını ve benim atacağım adımların yerini belirledi konumu. Yukarı çıktığımızda yanan sobanın ateşi odanın içini aydınlatırken Mir Aslan televizyonun kenarındaki mumu aldı ve yaktı. Artık daha seçilir olmuştu her şey.

Divana doğru oturduğunda, "Ben yatakları yapayım. Bütün gün yollardaydık ikimiz de yorgunuz," diyerek döşek almak için çıkacaktım ki yine onun kolları arasında buldum kendimi. Bileğimden tuttu, beni divana doğru çekti ve önce kendisi duvar kısmına uzanırken beni de yüzüm ona çevrili olacak şekilde yanına uzattı. Birkaç saniyede, tek bir el hareketiyle yaptı bunu. Biz yüz yüzeydik ve ben onun kolunun üzerinde, göğsüne kapanmış bir hâldeydim.

"En rahat uykularını burada uyuduğunu biliyoruz," dedi bir gerçeği hoşuna giden bir tavırla ortaya koyarak. "Kollarım senin için, sen..." dedi elimi tutup göğsünün tam üzerine koyarak. "Benim içinsin. Ben seni göğsümde uyutayım, senin ellerin bana şifa olsun. Yine birbirimizde bitecekse gecenin sonu, bundan sonra bundan da kaçmanın manası yok."

Söylediklerini doğru mu yorumluyordum bilmiyorum lakin *bundan sonrası yok,* derken sanırım artık hep birlikte uyumaktan bahsediyordu. Kalbim yandı, kavruldu. Teninin tenime sokuluşuyla soluklarında, gecenin karanlığında eridim, bittim sandım.

"Eşik diyordun, komutanım," dedim nefes nefese, o mum ışığının dalgasında ona çarparken. "Sen, ben seni almadan o eşiği aşmışsın gibi hissediyorum."

Başı doğru yaklaştı ve dili dudaklarını yalarken eli belimden sırtımın arkasına doğru kaydı. "O eşiği aşmış olsam..." dedi nefesi dudaklarıma çarpıp bir öpüşün tam kıyısındayken. "Çok daha ötesinde hissederdin."

Yine altımda olan tek bir el hareketi beni tutup ters çevirmiş ve bu sefer sırtım göğsünde bütünleşmiş bir hâle gelmesine sebep olmuştu. Sırtım göğsünde konumlanmış, başım kollarının altında yer bulmuş, kalçalarım kasıklarıyla bütünleşmişti. Bedeni bana bir duvar olurken, karnımda sarılı olan ve saçlarıma vuran nefesleriyle uyuştum sandım.

Ellerimi göğsüme doğru çekip onun sinesine sığındığımda, "Yıllar önce bir kız çocuğu bu tavandaki o ateşin yansımalarında hayaller kurar, dilekler tutardı," dedim. "Sen o kız çocuğuna hayallerini yaşatıyorsun. Burası güzel rüyalar gördürür, Mir Aslan."

"Rüyalarda çok yaşadım, Şifa Sürmeli," dedi başını saçlarımın arasına doğru yerleştirip kendine bir alan açarak. "Artık gerçeğinde soluklanmak istiyorum."

Bir girdaba çekildim sandım. Daldık, gittik öyle birbirimizin teninde, dokunuşlarında, varlığında. Konuşmadık, birbirimizin soluklarını dinledik, birbirimizin soluklarında dinlendik. Bıraksalar bir ömür izleyeceğim adamın kollarında en güzel gecemi yaşadım. Dayanabildiğim kadar dayandım. Dayanamadığım o yerde son gördüğüm yüzün onun yüzü olmasının huzuruyla gözümü kapattım.

Rüya bile olamayacak kadar güzel bir geceyi, dünü ardımızda bırakmıştık. Sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatırken Mir Aslan'ın kolları arasında açmıştım gözlerimi. Sabaha doğru sönen sobadan sebep biraz daha birbirimize sokulmuştuk. Bizim adını koymadığımız ama delicesine hissettiğimiz o duyguların akışına bırakmıştık her şeyi. Kalp elbet bulurdu yolunu.

Saat henüz çok erkendi ve ben yatakları toparlarken, "Tamam," dedi Mir Aslan gergin bir ifadeyle. "Ben çıkacağım zaten şimdi. Şifa'yı bırakıp oraya geçerim direkt."

Onun telefon konuşmasından ziyade benim tüm odağım evin içindeydi. Burukluğum, kırgınlığım, bir daha göremeyecek oluşumaydı. İnsanoğlu iyi olana, güzel olana, hasret kaldığına çabuk alışıyordu işte. Bir daha görme şansım yokken, bana bile ait değilken bir gece geçirmiştim ama şimdi o bile az geliyordu bana. İnsanoğlu hep biraz daha fazlasını istiyordu. İçim istiyordu da dışımdan zor durumda bırakırım diye dillendiremiyordu bile içimin derdini. Her bir yanını ellerimle sevdim, dokundum, kokladım. İçim gide gide bakarak vedalaşmaya çalıştım. Dağıttıklarımızı topladım. Bize ait değildi ya artık, misafirdik bu evde. Ev sahibine öyle dağınık bırakmak istemedim. Bu bile çok ağrıma gitti.

Mir Aslan telefonu kapatıp bana döndüğünde, "Çıkalım mı?" diye sordu. "Benim karargâha gitmem gerekiyor acil bir şekilde."

Sırtım ona dönük olduğundan dolan gözlerimi görmemesi için hızlıca parmak uçlarımla temizledim ve yüzüme bir tebessüm kondurmaya çalıştım. Bana baktığında sürekli olarak yaralı ve her şeyden şikayetçi, yetinmeyi bilmeyen bir kadın görmesini istemezdim. Elinden geleni yapmıştı, fazlası bencillikti.

"Çıkalım tabii..." dedim ona doğru dönerek. Ne kadar kaçırırsam, saklarsam saklayayım o benim gözlerimde, döndüğüm ilk anda hissettiklerimi gördü, okudu ama bunu açıkça dillendirmedi. Elinden dahası gelmediğindendi belki.

"Mir Aslan..." diyerek girdim bir anda ortaya, üstü kapansın gördüklerinin diye. "Gideceğiz ya biz şimdi. Ben eşyalarımı falan da alayım mı? Ev sahibi toparlanırlar belki demiş ya. Bir daha gelemeyiz de." Vakit kaybettiririm diye de telaşa düştüm. "Hızlıca toplanırım şimdi ben. Olur mu?"

"Olur," dedi başını sallayarak. "O kadar da acele etmene gerek yok, Şifa. Ne almak istiyorsan al, hazırlan sen. Ben beklerim."

Acelesi vardı aslında. Telefondaki konuşmanın tonunda bile bu yatıyordu ama o benim o hâlimi görünce zamanı uzatabildiği kadar uzatmaya çalıştı. Ben de bu yaptığına karşı onu

bekletmemek adına hızlıca odama girdim. Yatağın altından bavulu çıkardım ve eşyalarımın hepsini hızlı hızlı tepmeye başladım. Sadece kendi eşyalarımı da değil, babamın tespihini, örme yeleğini de koydum çantamın içine. Çocukken oynadığım o bebeği, ev gibi hissettiren babaannemin dantellerini bile attım çantanın içine. Anılarımdı onlar benim. Yapabilsem tüm evi bir bavula sığdırmak isterdim.

Neredeyse her şeyi toparlamışken dolabın en üstünde duran fotoğraf albümünü de almak istedim ama yetişemedim. Bir sandalyeyi alıp buraya getirmektense, "Mir Aslan," diye seslendim. "Dolabın üstünden bir şey alacağım. Bana yardım eder misin?"

Mir Aslan birkaç saniye içinde odaya geldiğinde, "Nerede?" diye sordu. Dolabın köşesinde, en üst arkayı gösterdim.

"Oradaki siyah kutu. İçinde fotoğraf albümlerimiz vardı. Onları da alayım gitmeden."

Mir Aslan'ın boyu yetişiyordu fakat dolabın en arkasında ve köşede olunca parmak uçlarıyla çekerek anca erişti. Kutuyu indirdiğinde en üstteki albümlerin hepsini bavula teptim fakat sonra ortada bir yerde bir zarf buldum. Üzerinde *Şifa'ya,* yazıyordu.

"Bu ne ki?" dediğimde Mir Aslan gayet yerinde bir tepkiyle dudak büktü ve ben merakla zarfı açtım.

Açtığımda daha okumadan bunun babaannemin el yazısı olduğunu anladım. Merakla satırlarda gözlerimi gezdirmeye başladığımda her bir kelimesinde dudaklarım aralandı, ev sandığım bu yer başıma yıkıldı, dünyam altüst oldu.

Canım kızım Şifa'm...

Nasıl anlatsam sana, nereden başlasam bilmem. Bunları yazarken bile yemin içerim ki ellerim titriyor, kalbim ağrıyor. Ömrüm boyunca sakladığım bir sırrı artık taşıyamayacak kadar yorgunum. Vakit geç olmadan gerçeği öğrenmenin vaktinin geldiğine inanıyorum.

Biliyorum, bu satırları okurken içindeki huzur bozulacak, belki de bana kızacaksın. Ama ne olursa olsun, bil ki seni hep sevdik. Baban da ben de seni kızımız bildik, Seda'dan ayırmadan canımızın bir parçası gibi büyüttük. Seni o gece, o ormandan babanın emaneti olarak alıp eve getirdiğimiz o ilk gün, o küçücük yüzüne baktığımda içimde vallahi de bir şeyler koptu, yerine seni bastım sanki. O günden sonra sen benim canımdan öte oldun bana. Kan bağımız olmasa da kalbimizle bağlandık biz sana.

Senin dünyaya nasıl geldiğini, kimin çocuğunu olduğunu bilmek hakkındır. Fakat bu gerçeğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de unutma. Senin baban Şehit Halil İbrahim Çakır kızım. O gece babanı bu dünyadan koparan, bizi seninle o gece tanıştıran kaderdi ama seni sevgiyle büyüten biz olduk.

Bu dünyadan göçüp gitmeden önce sana bunu anlatmak boynumun borcuydu. Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum kızım, kuzum, canımın parçası. Ne olursa olsun, nereden geldiğini bilmek seni bizden uzaklaştırmasın. Biz seni bağrımıza bastık, sen de kalbinde bize bir yer bırak, olur mu?

Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Affet beni yavrum.

Seni çok seven, babaannen...

"Ne diyor bu ya?" diye sordum ellerimle birlikte sesimle titrerken. "Ne anlatıyor Mir Aslan bu? Ne yazıyor burada?"

Gözlerim kelimelerin üzerinde dondu, kaldı. Gözlerimin önünde tüm dünyam, gerçeklerim, dünüm bulanıklaştı, başım döndü. Bütün bedenime ağırlık çöktü, sanki yer ayağımın altından çekildi. Bu, gerçek miydi? Gerçek olabilir miydi?

"Şifa," dedi Mir Aslan elimdeki mektubu alarak. Beni kendine çevirip kollarımdan tuttu. Ben Mir Aslan'a bakıyor ama onu görmüyordum sanki.

"Ben onların kızı değilmişim Mir Aslan," diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Olduğum yerde sallanırken, aklımın selametini korumaya çalışırken sordum durdum kendime. *Ben buraya ait değilmişim. Onların kızı değilmişim.* Bir an için nefes alamadım, göğsümde bir kaya varmış gibi, tüm hava dışarı çıkmak istiyormuş ama çıkamıyormuş gibi. Elimi göğsüme bastırdığımda, "Otur şuraya," diyerek Mir Aslan'ın yardımıyla koltuğa doğru oturtuldum. Kalbim göğüs kafesime sığmaz olmuş, bir kuş gibi çırpınıyordu. İçimde yankılanan tek bir soru vardı: *Kimim ben? Ben kimim? Gerçekten kimim ben?*

Bir oyunmuş gibi, bu da olmaz dercesine, bir yakarış gibi Mir Aslan'a baktığımda, "Beni sevmişler, Mir Aslan..." dedim ben bile nasıl güldüğümü anlamazken. "Sevmişler beni Mir Aslan ama ben onların kızı değilmişim."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama hissetmiyordum bile. Yüzümdeki sıcaklığı fark edemeyecek kadar donmuştum. Ellerimi başıma götürerek saçlarımı çekercesine sıkıyordum.

"Şifa!" diyen Mir Aslan'ın sesi bile çok uzaktan geldi sanki. Sadece her şeyden kaçmak, bu ânı silip atmak istiyordum ama yapamıyordum. Bunda bile kaçacak bir yerim yoktu.

Mir Aslan ellerimi tutup, karşımda diz çöktüğünde, "Şifa bir sakinleş!" dedi ne olduğunu bile anlayamazken. Kendimi kaskatı kesilmiş gibi sıkıyordum ve Mir Aslan beni çözmeye çalışıyordu. "Bak bana," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Bir bak bana!"

Çenem titrerken Mir Aslan'ın gözleri, varlığı sığınak oldu bana yine. "Yalanlar üzerine kurulmuş her şey, Mir Aslan..." dedim tükenmiş gibi omuzlarım düşerken. "Bunca yıl... Bana ait olmayan bir hayatı yaşamışım. Ben nereye aitim, Mir Aslan? Ben kimim?"

Tüm bedenim titriyordu, beynim adeta bir fırtınanın ortasındaydı. Annem sandığım kadının sesi, babamın bana sarılışı, babaannemin dizlerinde uyutuşu... Hepsi kafamın içinde yankılanıyordu ama şimdi anlamını kaybetmiş gibilerdi. Yalanlar.... Sadece yalanlar vardı. Kafamdaki her şey parçalanırken ben de o parçalarla birlikte dağılıyordum.

Mir Aslan hiçbir şeyi tam yerine oturtamadığından elindeki mektubu hızlıca açtı ve o okurken değişen yüz ifadesini anbean ben okudum. Bakışları kararıyor, elleri titriyor ve sanki o da bir girdapta sürükleniyordu.

Zamanın Sisleri Arasında...
Mir Aslan'ın Çocukluğu

"Gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Mir Aslan. Ellerini camın kenarına doğru yaslamış, araba giderken dışarısını izliyordu. Lapa lapa yağan kar, kapkara bir gökyüzü ve yol boyunca birkaç kez arabanın kaymasıyla içine tarifsiz bir sıkıntı yerleşti. Sanki bir şeyler *gitmeyin*, diyordu ama Mir Aslan hariç kimse bunu fark etmiyordu.

"Geldik bile sayılır Aslan'ım," dedi babası yüzünde bir tebessümle dikiz aynasından ona doğru bakarak. O sıcak tebessüm bile içindeki kasveti dağıtamadı. Korkuyordu Mir Aslan. Açıkça sorsalar neden korktuğunu söyleyebilecek çok net şeyleri yoktu ama içindeki korkunun orada bir yerde saklı olduğunu biliyordu.

Hiç bilmediği yollarda, koca koca ağaçların rüzgârda devrilecek gibi olması daha da büyük bir korku olup büyüdü içinde. Annesi önde, babasının hemen yanındaydı.

"Keşke biz kalsaydık," dedi Handan, Ferit'e doğru dönerek. "Çocuğun okulu da kaldı. Bu hafta sonu okulda etkinlik vardı. Ona katılamadı ya, ondan huysuzlanıyor."

Ferit yüzündeki sıkıntılı hâlle, "Ben de biliyorum Handan'ım da Halil İbrahim'in durumu çok kötüymüş," dedi. "Aklından olacak diyorlar. Bebeği bile almamış hiç kucağına. O sabim öksüz kalmış, bir de yetim kalacak diye korkuyorum. Kimi kimsesi de yok. Köylüler yardım ediyormuş iki gündür. Beraber gidelim de

Ninova

bebekle de ilgilenirsin sen diye düşündüm. Sonra da bir hâl çaresini bulur, peşimize getiririz onları da."

"Cenazesini kaldırmışlar mı?" diye sordu annesi. Sesinde içinde bulunduğu duruma acıyan, çaresiz bir hâl vardı.

"Kendi başına gömmüş," dedi Ferit aynı sıkıntıyla. "Vakitsiz hem de. Diyorum ya aklından olacak diye korkuyorum. Bırakamam onu orada. O sabi daha iki günlük. Onu da hasta edecek oralarda."

Yol hızlıca akıyordu. "Kim o baba?" diye sordu Mir Aslan merakla. "Asker arkadaşın mı?"

Ferit o sıkıntılı hâlini Mir Aslan ile konuşurken bırakıyor ama Mir Aslan her şeyi hissediyordu. "Bir zamanlar bir operasyonda beraber çalışıyorduk oğlum," dedi. Öyle geçiştirir gibi anlatmazdı Ferit Mir Aslan'a. Büyük biriymiş gibi ciddiye alır, sorularını da tek tek cevaplardı. "Karısını kaybetmiş, bebeğiyle bir başına kalmış. Şimdi yalnız bırakmak olmaz. Ben döndüğümüzde o yapamadığın etkinliğe götüreceğim seni, olur mu? Annen, sen, ben hep beraber gideriz."

Mir Aslan *olur,* dercesine bir baş hareketiyle camdan dışarı doğru döndü. Onlar Mir Aslan'ın o etkinlik için canı sıkılıyor zannediyorlardı ama öyle değildi. Mir Aslan oraya gitse de olurdu, gitmese de olurdu. Onun sıkıntısını anlamıyordu hiçbiri.

Yol öyle sessiz ve ürkütücü bir şekilde aktı ve bir evin önünde son buldu. Ahşap, tek katlı, bahçeli bir evdi. Babası evin önüne doğru yanaştıktan sonra bir şeylerin kırılıp parçalanma sesleri geldi. Mir Aslan korkarak arabadan indiğinde korkuyla annesine doğru yanaştı.

"Sus artık! Sus, sus, sus!" diye bağırıyordu bir adam. Babası koşarak eve girdiğinde annesiyle Mir Aslan'ı ardında bırakmıştı. Handan da rahatsızdı, çekiniyordu ama içinde bulunduğu duruma ayak uydurmaya çalışıyordu. Onun bedenini sıkı sıkı saran oğlunun sırtını sıvazlayarak, "Gel oğlum," dedi. "Hadi girelim biz de. Hasta olmayalım burada."

Annesinin bedenine sarılı hâlde, onun adımlarına eşlik ederek ilerledi eve doğru. Küçük kalbi korkuyla çarpıyordu hâlâ ama gitmekten başka çaresi de yoktu. Tahta döşemelerin o kulak tırmalayan sesiyle eve girdiklerinde dışarıdaki soğuktan daha soğuk bir hava vardı sanki içeride. Buz gibiydi her yer. Babası bir adamı kolları arasına sarmıştı ve bir bebek avaz avaz ağlıyordu.

Adamın gözlerinde kan çanağına dönmüş bir görüntü, babasından daha iri bir bedeni vardı ve her yanı dağılmış, bitmiş, düşmüş, korkutucu bir hâldeydi.

"Söyledim sana," dedi o gür, korkutucu sesle babasına karşı koymaya çalışırken. "*Peşimizi bırakmazlar*, dedim. Yapmayacaktık. Gördün mü? Karımı aldılar lan benden! Karımı aldılar. Karım öldü lan benim!"

İçerisi soğuktu ama adamın o korkutucu sözleriyle buz kesmişti sanki. Ferit Türkoğlu karşısındaki adamı büyük bir güçle üstünden ittiğinde, "Senin karın doğum yaparken öldü Halil İbrahim!" diye bağırdı. "Kimse öldürmedi senin karını! Kendine gel artık. Bebeğin var lan senin! Küçücük çocuğun canı çıkacak ağlamaktan."

Handan avaz avaz ağlayan, sarmalanmış çocuğu kucağına aldığında gözleri dolu dolu oldu ve göğsüne basarken, "Çok üşümüş Ferit," dedi. "Buz gibi bu çocuk."

İçeride soba bile yanmıyordu. Kışın en kara günlerinde, içerisi hava alan tahta bir evin içindeydiler. Mir Aslan bir köşeye sinmiş, olanları küçük yüreğinin daha önce hiç görmediği bir ağırlıkla izlerken Halil İbrahim kısa bir an duraksadı. Sessizliği bebeğin ağlamaları sardı. Kısa bir an duraksayan Halil İbrahim'in o hâline karşı Ferit, "Çık dışarı," dedi sırtından iterek. "Çık dışarı, konuşacağız."

Halil İbrahim yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle ayaklarını sürürcesine dışarı çıktığında Handan kucağındaki çocuğu pışpışlamaya devam ediyordu. Mir Aslan aralık kapıdan bir babalarına bakıyor, bir annesiyle o bebeği izliyordu. Babası Halil İbrahim'i

ağaç yığınlarının üzerine doğru oturttu ve bir sigarayı yakıp dudaklarının arasına verdi. Halil İbrahim titreyen elleriyle o sigarayı kavradı. Onun kısa bir an bir şeylerle oyalanışıyla da Ferit odun yığınlarından kapıp evin içine geldi. Sobanın içine doldurduğu odunları ateşe verdiğinde, "Birazdan sıcacık olur burası," dedi. "Aslan'ım gel sen de benimle, arabadan aldığımız mamaları vereyim de annen bebeğin karnını doyursun."

Mir Aslan babasının peşinden çıktığında bagajdan verdiği poşetleri sıkı sıkıya kavradı. Bebek için bez, mama, emzik ve birkaç kıyafetin yanında marketten de bir şeyler almışlardı. Çok fazla doldurmamış, kalanını buradan alırız diyerek belli başlı şeyler almışlardı. Mir Aslan elindeki poşetlerle eve doğru giderken Ferit orada kaldı. Az önce deli gibi bağıran o adam süt dökmüş kedi gibi susarken babasının sesini işitti. "Dinle şimdi beni," dedi adama doğru. "Karını onlar öldürmedi ama bizim peşimizdeler, içimizdeler."

Mir Aslan'ın duyduğu sözler kalbindeki korkuyu daha da büyütmüştü. Duymak istemedi. Duymazsa gerçek olmaz sandı. Bilmemenin gerçeğin üzerini örteceğini düşündü ve adımlarını hızlandırarak duymazlıktan geldi, çocuk aklı unutmayı tercih etti.

Elindeki poşetlerle içeri girdiğinde babasının dediği gibi odanın içi ısınmaya başlamıştı. Annesi ağlayan bebeği koltuğun üzerine yatırmış, bezini değiştiriyordu. "Hıh," dedi annesi yüzünü ekşiterek. "Nasıl pişmiş yavrum."

Bir krem alıp bebeğe sürerken bebeğin ağlamaları dinmemiş, ağlamaktan yorgun düşerek azalmıştı.

"Bunları ne yapayım?" diye sordu Mir Aslan.

"Bırak oraya anneciğim. Şimdi alacağım ben."

Olduğu yere bıraktı Mir elindeki poşetleri. Sonra da bir köşeye oturdu. Herkesin derdi başından aşkındı, işi vardı ve Mir de onlara yük olmak istemiyordu. Sessizce bekleyeceği bir köşe seçti kendisine. Annesi bebeğin altını değiştirdikten sonra ahşap bir yer beşiğinin içine doğru yatırdı ve eliyle sallamaya başladığında,

"Bak, böyle duruyor," dedi Mir Aslan'a doğru. "Ben ona mama hazırlayana kadar salla sen, olur mu?"

Mir Aslan başını salladı ve sobanın yanındaki beşiğin yanına doğru oturdu. Küçük beşiği sallarken bebek gerçekten de küçük mızıltılar dışında susmuştu. Mir Aslan beşiği sallarken bebeği incelemek için ona doğru eğildi biraz. Bembeyaz teni vardı. Saçları daha bebek oluşuna rağmen bir hayli belirgindi ve gözleri... Mir Aslan'ın gördüğü en güzel gözlerdi. Yeşil mi, mavi mi anlayamamıştı ama cam gibiydi. Beyaz, el örgüsü bir battaniyenin arasından küçücük parmaklarını çıkardığında Mir Aslan'ın burnuna doğru gitti o küçük parmaklar. Açlığın getirisiyle minicik dudakları aralandığında Mir Aslan burnunu kapışına karşılık kıkırdayarak güldü. Tüm günün içinde en keyifli ve sıradan hissettiren, içindeki korkuları alan küçük bir andı. Minik tırnakları burnunu çizmişti ve geri çekildiğinde boşta, havada kalan elini tuttu Mir Aslan. Teninin yumuşaklığı çok değişik geldi Mir Aslan'a. Daha önce bu kadar küçük, yeni doğmuş bir bebek gördüğünü hatırlamıyordu.

Annesi elinde biberonla geldiğinde, "Anlaştınız mı?" diye sordu gülerek. Mir Aslan geri doğru çekildi ve annesi ondan açılan boşluğu doldurduğunda elindeki biberonu bebeğin ağzına götürdü. Bebek öylesine açtı ki ağzını, iştahla hızlı hızlı çekmeye başladı mamayı.

"Anne, gözleri cam gibi," dedi Mir Aslan hayretle, büyük bir şeyden bahseder gibi. "Ben hiç böyle bir göz görmemiştim. Miskete benziyor."

Annesi küçük bir tebessümle Mir Aslan'ın saçlarını okşarken, "Bebeklerin gözleri öyle olur. Büyüdükçe değişir," dedi. Mir Aslan'ın bir anda suratı düşer gibi oldu. Gözleri öyle güzeldi ki. İlk kez böyle bir göz gördüğünden özel kalsın istedi. "Bence değişmese çok güzel olur," dedi çocuk aklıyla. "Kimsede olmayan bir renk gibi."

Sonra bakışları arkadaki bir fotoğraf çerçevesine doğru kaydı. Halil İbrahim ve karısının fotoğrafıydı bu. Mir Aslan, olduğu

Ninova

yerden ayaklandı ve komodine doğru yürüdü. Ellerinin arasına aldığı çerçeveyi inceledi. Az önce gördüğü adamdan farklı olarak daha dingin, gülümseyen, bakımlı bir adam vardı fotoğrafta. Yanındaki kadının elini tutmuş, kadın da ona doğru sarılmıştı. Yanındaki kadını incelemeye başladı sonrasında da. Çok güzel bir kadındı. Uzun, dalgalı saçları vardı. Narin, minyon, küçük hatlara sahipti ve gözleri bebeğin gözleriyle neredeyse aynıydı. Annesi olduğunu düşündüğünden, "Anne bak," dedi o detayı fark etmesiyle. "Annesinin de öyleymiş gözleri. Belki de değişmez."

Handan Hanım şöyle uzaktan bir baktı ve çok da ilgili olmayan bir tavırla, "Belki de oğlum," dedi. Handan'ın tüm telaşı, sıkıntısı, düşüncesi kucağındaki bebekteydi. Ne olacağını düşünüyor, bir yol bulmaya çalışıyordu. Küçücük bebek biberona sıkı sıkı sarılmış, kana kana içerken, "Şifa olsun," dedi annesi defalarca. "Şifa olsun kuzum. Şifa olsun sana."

Mir Aslan annesinin yanına çöktüğünde onları izledi, durdu. Bebeğin yanından hiç ayrılmadı. Kendisine yakın, çocuk olarak görebileceği bir tek o vardı. Bir işe yaramak istediğinden de bütün gece beşiğini salladı, durdu. Annesi mamasını yedirince, altını değişince tamamen sustu bebek. Mir Aslan da onu oynattı, sevdi, salladı. Annesi sık sık gelip onları kontrol ederek, evi sıcacık yemek kokuları sardırdığında, "Git, çağır babanları, hadi," dedi. "Çorba yaptım. İçsinler de içleri ısınsın."

Mir Aslan oturduğu yerden saatler sonra kalktığında babasını ve Halil İbrahim'i hararetli, sıkıntılı bir konunun içinde buldu. Duymuyordu ama yüzlerinden okunuyordu. "Baba," diye seslendi. "Hadi, yemeğe."

Babası *tamam,* dercesine başını salladığında Halil İbrahim'i oturduğu yerden zar zor kaldırdı ve eve doğru geldiler. Annesi bir sofra kurdu. Evi eve çevirdi. Sıcacık oldu her yer. Mis gibi yemek kokuları sardı ve hep birlikte bir sofraya oturdular. Mir Aslan çorbasını içerken bebek de beşiğinde beşikten sarkan el örmesi bir oyuncağa garip sesler çıkarıyordu.

"Adı ne?" diye sordu Mir Aslan sessizliğin içinde bir ses olarak.

Halil İbrahim'e bakarak sormuştu ama Halil İbrahim şöyle bir baktı ve sonra soğuk bir sesle, "Yok adı," dedi. "Anası koyamadan öldü."

Çok şaşırdı Mir Aslan isimsiz olmasına. Daha önce hiç isimsiz bebek görmemişti. İsimsiz kimse olmazdı hem.

"Bebek mi diyeceğiz ona yani?" diye sorduğunda Halil İbrahim kaşığı atarcasına sofraya bırakınca, "Sonra düşünürüz oğlum bunları," dedi Ferit. "Bir gidelim evimize hep beraber, orada bir isim düşünür, koyarız."

Susturmuştu Mir Aslan'ı. Mir Aslan da Halil İbrahim'in tavrına bozulmuştu zaten. Onu ciddiye almayışına karşı o da muhatap olmayacaktı onunla. Bebeğine de hiç iyi bir baba değildi. Sevemedi, kızdı Mir Aslan. O yüzden çatık kaşlarını adamın üzerinde tutarak çorbasını yemeye devam etti. Hızlı hızlı yediği çorbası da bitince, "Doydum ben," dedi. "Ayrıca bakamayacaksan da ver o bebeği biz bakarız. Ben kendim bile bakarım."

"Hadi kalk, ellerini yıka," dedi annesi. Mir Aslan asık suratıyla, onu küçük gören adama karşı dik bir duruşla kalktı sofradan. Gidip ellerini yıkayıp, dönerken mutfaktaki açık pencereden birilerini gördü. Elinde silah olan birkaç adam sokak lambasının altından geçti. Babasının ve Halil İbrahim'in arkadaşları diye düşündü Mir Aslan. Kendilerinin gelişi gibi onlar da gelmiştir diye düşündü. İçeri girdiğinde, "Baba," dedi normal bir tonda. "Arkadaşlarınız geliyor galiba."

"Ne arkadaşı oğlum?" diye sordu Ferit.

Mir Aslan dudak büktü. "Bilmiyorum ki. Karşıdaki yoldalar, ellerinde silahlar vardı. Belki onlar da onu..." dedi Halil İbrahim'i başıyla göstererek. "Görmeye geliyorlardır."

Ferit Türkoğlu olduğu yerden hızlıca ayaklanırken Halil İbrahim de aynı telaşa büründü. İkisi de farklı pencerelere koştuğunda bir gerginlik sardı salonun ortasını. Annesi Handan'ın da yüzü değişmiş, hızlıca bebeği kucaklamıştı.

"Ferit," dedi korkuyla. "Ne oluyor?"

Ninova

Ferit Türkoğlu pencereden geri çekildiğinde Halil İbrahim ile göz göze geldiler. Bu bir sonun habercisi gibiydi. "Çabuk!" dedi Ferit. "Sen çocukları ve Handan'ı alıp çık, kaç buradan."

"Ferit!" diye bağırdı annesi tiz bir sesle feryat gibi. "Ne oluyor? Gitmem ben. Ben gitmem Ferit. Seni bırakıp gitmem buradan."

Mir Aslan'ın korkudan göz bebekleri yerinden çıkacaktı neredeyse. Annesine doğru ağlar bir hâlde gittiğinde ayaklarına doğru sarıldı. "Vaktimiz yok, Handan'ım," dedi karısını son kez olduğunu bilircesine kucaklarken. "Biz kavuşuruz seninle. Ben bir ömrü seni severek bitirdim ya, biz seninle yine kavuşuruz. Senin şimdi daha ömrünün başında olan o çocukları hayatta tutman lazım. Biz seninle kavuşuruz. Hiç ayrılmayacak gibi yaşadığımız gibi öyle de kavuşuruz. Canım Handan'ım, güzel Handan'ım."

Sarıldı Handan kocasına. Sıkı sıkı. Bırakmak istemez gibi, son kez gözyaşlarını göğsüne akıtırken.

"Beraber çıkalım," dedi Halil İbrahim öfkeyle. "Ne olacaksa hepimize olsun."

"Olmaz!" dedi Ferit. "Aradıkları benim. Sizin bir şansınız olabilir kaçarsanız. Sen çocukları da alıp çık buradan. Hemen Halil İbrahim! Hemen!"

Halil İbrahim silahına doğru davrandı ve beline yerleştirirken Ferit oğluna doğru eğildi. Saçlarını elleriyle sevip, "Benim güçlü oğlum," dedi bağrına sıkıca basarak. Öyle derinden kokladı ki ölüm, eşinin ve karısının kokusuna bürünüp saracaktı sanki onu. "Annen sana emanet, tamam mı? Biliyorum; sen onu korur, benim yokluğumu da aratmazsın."

Mir Aslan çocuk aklıyla bunun bir veda olduğunu anladı ve endişeyle, "Sen niye gelmiyorsun?" dedi. Öyle çok ağladı ki babasının *güçlüsün,* deyişine karşı inatla, öyle olmadığını görsün ve o da gelsin der gibi.

"Geleceğim," dedi Ferit saçlarını sevip söz verircesine. "Geleceğim ama sonra geleceğim. Sizin önden gidip bir yer bulmanız lazım."

"Sen de gel," dedi ellerini sıkı sıkı tutarak. Gözlerindeki yaştan hiçbir şey göremiyordu. Bebek de o gerginliği hissetmiş gibi ağlamaya başlamıştı.

"Yaklaştılar," dedi Halil İbrahim perdeyi hızlıca çekerken. "Arkadan çıkacağız. Çabuk, çabuk."

Ferit Türkoğlu ellerini oğlunun ellerinin arasından bir anda çektiğinde Mir Aslan ondan koptu. Yalvarışı, onu tutuşu boşaydı. Güçlü sanırdı kendini. Babasını çekip alamayınca anladı güçsüzlüğünü. Alamayınca ve anlayınca yemin etti kendine en güçlü olacağım diye. Olabilseydi, babasını çeker, çıkarırdı hayır deyişlerine karşı bile. İçerledi bu durumu. Gözündeki yaşı, kalbindeki sancıyla annesini de önüne katarak itekledi babası onları. "Hadi," diye bağırdı tüm gücüyle. "Hemen gidiyorsunuz buradan. Hadi!"

Handan bebeği sıkıca sararak, oğlunun elini sıkıca tutarak Halil İbrahim'in peşine takıldı. İçi sökülüyordu, gözyaşlarından hiçbir yeri göremiyordu ama çocukların ikisini de bırakmadı. Mir Aslan çıkmadan hemen önce biberonu aldı bebeği susturmak için. Bir pencereden önce Halil İbrahim geçti. Ardından Mir Aslan'ı aldı ve Handan inmeden önce bebeği ona uzattığında birkaç dakikalık bile kucağına almak adamı duraksattı. Sanki ilk kez dokunuyormuş gibi bebeği aldığında yüzüne bile bakmadı. Handan'ın geçmesine yardım etti ve kucağında emanetmiş gibi tuttuğu bebekle koşmaya başladı. Handan, Mir Aslan'ın elini tutarken arka yollardan ciğerleri patlarcasına koştular. Evden ormanlık yola girdiklerinde silah sesleri duyuldu. Ardı ardına, arkası kesilmeyen silah sesleri. Handan, Mir Aslan ile birlikte arkasını döndü. "Ferit!" diye canı canından kopuyormuşçasına bağırırken dizlerinin üzerine çökecek gibiydi. Mir Aslan'ın elini sıkan eli öyle sıkılaştı ki parmakları kopacak sandı Mir Aslan ama içindeki acıdan onu bile anlayamadı. Annesi yıkılınca, o yıkılamazmış gibi dik durmaya çalıştı ama başarılı da olamadı.

Halil İbrahim'in eli Handan'ın ağzının üzerine kapanırcasına sarıldığında, "Yenge," dedi yalvarırcasına. "Kalk kurban olayım,

kalk. Benim de peşimdeler. Kalk. Canın için, çocuğunun canı için kalk. Kendimde değilim, Ferit'in emanetisin sen bana, kalk."

Zorla, kucaklayarak kaldırdı Handan'ı çöktüğü yerden ama Handan'ın ruhunu o gün oraya Ferit ile birlikte gömdüler. Adımları sürüklenircesine giderken kendinden de geçmiş bir hâldeydi Handan. Halil İbrahim üçünü birden taşıyamadı. Adımları yavaşladı ama düşman hızlıydı. Ormanın ortalarında, diğer köyün çıkışına az bir zaman kala sesler duyulmaya başladı. Anladı Halil İbrahim kaçışın olmadığını. Oyuk bir taş gördü ve "Girin buraya!" dedi bir ümit belki sağ kurtulurlar diye. "Sesinizi bile çıkarmayın."

Bir kayanın oyuğunun içine gizlendiler üçü birlikte. Mir Aslan annesinin kolunun altında, bebek kollarının arasındaydı. Üçü tek bir bedende küçücük kaldılar ve Mir Aslan nefesini bile tuttu ama bebek ağlıyordu. O böyle ağlarken de yerlerini bulurlardı. Handan kucağında sallıyor, piş piş sesleri çıkarıyordu ama susmuyordu. Mir Aslan elindeki biberonu annesine doğru uzattığında, "Aferin," dedi Handan nefes nefese. "Aferin oğluma."

Biberonu bebeğe verdiklerinde sustu bebek. Halil İbrahim de onları korumak için o kayanın dibinde durmak yerine düşmana doğru ilerledi. Emaneti olan canları ileride bıraktı ve kaçmayıp elindeki silahla sonunu bilir gibi, sonu da olsun ister gibi dikildi karşılarına. Birkaç mermiyi hiç ıskalamadan üstlerine sıktığında onlardan azaltmak bile son dakikalarında yüzüne bir gülümseme düşürdü. Ölüyordu ama şerefli bir şekilde son buluyordu hayatı. Birkaç kurşun bedenini önce duraksattı, ardından yavaşça geri doğru düşürdü. Yüzünde bir gülümsemeyle kapadı Halil İbrahim gözlerini. Can öyle kolay çıkmıyordu ama Halil İbrahim şehadeti gülümseyerek karşıladı.

Handan gördüğü manzara karşısında oğlunu sıkıca gövdesine basarken ne kadar Mir Aslan'ın gözlerini kapasa da karanlıkta kurşunlardan çıkan o görüntüyü belli belirsiz görmüştü Mir Aslan. Biliyordu. Halil İbrahim Çakır'ın bedeni orada yatıyordu ve o adamlar buradaydı. Göğsünde bir çocuğun taşıyamayacağı

o ağırlıkla annesi ağlamaklı bir sesle kulağına eğildi. "Ne olur," diye fısıldadı. "Ne olur ağlama, tepki verme, ses çıkarma. Ne olur, oğlum. Ne olur, sadece sus!"

Mir Aslan'ın çenesi titredi, yaşından çok daha büyük bir sorumluluk yüklendi omuzlarına ve ellerini ağzına doğru bastırdı. Küçücüktü zaten. Daha ne kadar küçük kalabilir bilemedi ama küçüldükçe küçüldü.

"Bakın," dedi bir canavarı andıran bir erkek sesi. "İleriye, geriye, sağa, sola bakın. Kadını da bulun. Jandarma gelmeden, hemen!"

Hepsi bir yana dağıldı. Mir Aslan sözünü tuttu ama o bebek anlamazdı. Korktu, çok korktu. Bebek ağlar diye çok korktu. Babası annesini ona emanet etmişken o bebek yüzünden yakalanmaktan çok korktu. Korkusuyla bebeğe doğru yanaştığında bebek korkmuş gibi Mir Aslan'ın parmağını öyle sıkı kavradı ki Mir Aslan ne yapacağını bilemedi. O an anladı, koruması gereken sadece annesi değildi. Onun başparmağını tüm gücüyle sıkan o bebeği de koruması lazımdı. Başını okşadı usulca, annesi onu uyuturken yaptığı gibi, o da uyusun diye. "Uyu hadi," diye fısıldadı kulağına. "Uyu da büyü hadi." Boş biberonu emzik gibi çekerken, Mir Aslan'ın parmağını sıkıca kavramışken, Mir Aslan saçlarını okşadı uyutmak için. Kapadı bebek gözlerini. O sessizlikte, karanlıkta o da Mir Aslan'ın sesiyle, onun saçlarını sevmesiyle kapadı.

Herkes bir yana dağıldığında ve onları da bulmaları an meselesi olduğunda en azından belki bir umutları olur düşüncesiyle ikilimde kalsa da Handan, "Mir Aslan," diyerek oğluna doğru döndü. Saçlarının hemen bitimine dudaklarını bastırırken bebeği Mir Aslan'ın kucağına doğru koydu. Mir Aslan korktu o da gidecek diye. Ellerini annesine doğru sararken kadının gözyaşlarında bir annenin o sıcaklığı parıldadı. "Geleceğim annem," dedi tatlı bir fısıltıyla. "Halil İbrahim amcanın yanındaki silahı alıp geleceğim. Sen bebeği sıkıca tut, tamam mı? Koru onu."

Mir Aslan annesini de durduramadı. Elleri arasından kayıp giderken çaresizce baktı sadece. Kucağında bir bebekle annesine baktı. Annesi gitti ama dönmedi, dönemedi. Sanki bilerek durur gibi, onlar yaşasın ister gibi silahı aldı ama hareket etmedi. Bilerek bekledi sanki onları. Onu bulunca çocukları aramaktan vazgeçerler diye, o da teslim oldu ölüme. Elleri titreye titreye silahı ona doğru gelenlere doğrulttuğunda başta ateş etmediler ama Handan tetiğe bastığında mermiler onun üstüne de yağdı. Halil İbrahim'in hemen yanına düştü incecik bedeni. Elindeki silah toprağa doğru kayarken Mir Aslan'ın zihni bu anıyı en derinlere kaydetti. En büyük acıyla, acısını bile yaşayamadan, nefesi ciğerlerine tepilmiş hâlde, annesinin ölümünü izledi küçücük yaşında. Önünde düşüşünü, açık kalan ölü bedenindeki o gözlerinin cansızca ona dikilişini gördü. Bir çocuğun akıl sınırlarının ötesinde bir andı yaşadığı. Sımsıkı yumdu gözlerini, sımsıkı yumdu. Öyle sıkı bastı ki dişlerini birbirine dişleri bile kırıldı, kan yuttu ama o sustu. Kucağındaki bebek parmağını sımsıkı tutarken o da kendini sıktı. Gözyaşlarını içine içine akıtarak sustu.

"Sen ne yaptın?" dedi içlerinden birinin sesi yaklaşırken. "Kadını götürecektik."

Kısa bir an gözlerini araladığında annesinin başında buldu onları ve tekrar unutmak ister gibi, derin soluklarla, gözlerini kapayarak kendine telkinler verdi içinden.

"Bu kadın değil ki o," dedi diğeri. Etraf gitgide kalabalıklaşırken, "Jandarma yola çıkmıştır," dedi diğeri. "Yürüyün, gidelim."

Hızlıca kaçışırken hepsi, "Allah belanızı versin," diye bağırdı kendilerine doğru. "Ne götüreceğiz biz şimdi? Ne diyeceğiz? Nasıl bulacağız?"

Sesler ve adımlar uzaklaştı ama Mir Aslan gözlerini hiç açmadı, sesini bile çıkarmadı. Annesi *sus*, dedi diye o sustu. Derin nefeslerle zihnini güzel anlara daldırdı ama tek bir an, annesinin düşüş ânı tüm güzel anların ortasına düştü. Sustu, o kadar çok sustu ki sanki konuşmayı unuttu. Öyle çok sustu. O suskunluğun,

sessizliğin, karanlığın içinde bebeğin kokusuyla sakinleştirdi zihnini. *Bebekler cennet kokar,* demişti annesi. Cenneti düşündü kokusunda. Onun kokusu cennet gibi geldi. Saatler saatleri kovaladı, bebek uyanmadı, Mir gözlerini açmadı. Bir nefes sesi işittiğinde gözlerini hafifçe araladı. Annesinin yanında bir ceylan gördü. Annesini kokluyordu ve ürkekti. Mir Aslan kayanın ardından çıkmadan başını uzatıp kaşlarını çatınca ceylan ile göz göze geldiler. Kocaman gözlerindeki o korkuyu gördü Aslan. Annesine zarar vermesin diye yerinden doğrulurcasına bedenini dikleştirdiğinde ceylan koşarak uzaklaştı.

Sonra hareket etmesiyle bütün büyü de bozuldu. Mir Aslan'ın bebeğin elini bırakmasıyla bebek o derin uykusundan uyandı ve tüm ormanı birbirine katarcasına ağlamaya başladı. Mir Aslan kendi acısını bile yaşayamazken bir bebeği susturma telaşına düştü. Biberonu verdi, almadı; elini tuttu, kabul etmedi. Avaz avaz ağlamaya başladığında Mir Aslan da onunla birlikte ağlamaya başladı. Bütün gece yaşından büyük davranmış ama olsa da o da bir çocuktu ve ağladı.

İki beden toprağa serildi, iki bebek hem yetim hem öksüz kaldı. Aynı acıyla, aynı yarayla, aynı çaresizlikle ağladı ikisi de. Onların sesi semaya ulaştı, kader ağlarını örmeye o gecede başladı.

"Yav ana..." diye bir ses duydu Mir Aslan. "Ne işimiz var bizim gece gece burada? Başımızı derde koyacaksın ha."

"Geldiler," dedi Mir endişeyle bebeğe bakarak. Artık o da bir sonda olduklarını düşünüyordu. Bebeği korumak için orada bırakıp karşılarına çıkacaktı lakin gördüğü yüzler yaşlı bir kadın ve genç bir adamdı.

"Bebek ağlıyordu, duymadın mı?" dedi kadın kızarcasına. "Ne arar bu saatte, burada bebek?"

"Bak, silah sesleri de geldi demin ana..." dedi adam korktuğunu belli ederek. "Yürü, gidelim, jandarmayı ararız."

Yaşlı kadın vazgeçmedi ve oğlunun ne dediğini umursamadan elinde bir fenerle etrafa doğru baktı. Önce yerde yatan iki bedeni

gördü. "Allah'ım sen koru," diyerek geri çekildi. Bedeni oğluna çarptığında adamın sesi de aynı endişedeydi. "Dedim ben sana gelmeyelim diye demi!" dedi kızarak.

Yaşlı kadın dilinde dualarla onlara doğru yanaştığında inleme seslerini duydu derinden. Önce kadını kontrol etti ama çoktan ölmüştü. Adama doğru yanaştığında o inlemelerin ondan geldiğini anladı.

"Elleme," dedi adam. "Haber ediyorum ben şimdi jandarmaya."

Ama yaşlı kadının yüreği rahat etmedi. Gözleri geride kalmış kadının gözlerini kapattı önce eliyle. Ardından adama doğru eğildi. Derinden gelen son nefesleriydi bunlar. "Oğul," diye seslendi yerde yatan adama karşı. "Yaşıyorsun. Şimdi haber ettik ambulansa."

Halil İbrahim'in son nefesleri olduğunu ikisi de biliyordu. Belli belirsiz açılan gözleriyle, "Bebek," dedi. "Benim. Kimse... Kimsesi yok. Koru... Onu koru. Verme... Verme kimseye!"

Kelimeleri kesik kesik ama netti. Yaşlı kadın anlamadı. Etrafa bakındı ama bebek göremedi. Halil İbrahim son nefesinde adını bile koymadığı, koyamadığı bebeğiyle canını verdi.

"Musa..." dedi yaşlı kadın olduğu yerden hızlıca kalkarak. "Musa, bebek var buralarda. Ara, bul. Musa!"

Endişeyle, korkuyla aradı kadın bebeği. Toprağı aşındırdı, karların altını üstüne getirdi ve sonra Mir Aslan'ı buldu bebekle karşısında. Bir kayanın hemen dibinde, kucağında, ikisi de ağlar hâlde. Adımları hızlıca onları bulduğunda önce tutmakta zorlandığı bebeği aldı kucağına, ardından Mir Aslan'ı bastı bağrına.

"Yavrum," dedi içi gidercesine. "Ne geldi sizin başınıza? Geçti... Geçti kurban olduğum, geçti."

Mir Aslan bir yanında, bebek diğer yanında katıla katıla ağladı. Bir çocuk olarak sığındı Mir Aslan yaşlı kadının omzuna. Ondan zarar gelmeyeceğini anlayınca o da koyuverdi kendini.

Yaşlı kadının kınalı elleri Mir Aslan'ı karşısına alıp gözündeki yaşları silerken, "Kardeş misiniz siz?" diye sordu kadın.

Mir Aslan *hayır,* dermişçesine başını iki yana salladı. Öyle bir susmuştu ki korkudan konuşamadı. "Kimin kimsen var mı senin?" diye sordu. "Bu bebek o amcanın mı?"

Mir Aslan *evet,* dercesine başını salladığında boynundan bir kolye çıkardı. Kolyede numaralar yazılıydı. Annesi bir şey olması hâlinde numaraları ezbere bilmediğinden kendisinin, babasının, hiç görmediği dedesinin ve teyzesinin numarasını yazmıştı. Yaşlı kadın Mir Aslan'ın elinden kolyeyi aldığında numaraları görünce oğluna doğru uzattı. "Ara hele şunları," dedi.

Musa önce anne babasını aradı ama açan olmadı. Sonra dedesini aradı ve telefon açıldığında Musa, "Heh, alo..." diyerek oradan uzaklaştı.

Mir Aslan kaldı öyle. Bir gözü annesinde, bir gözü bebekte kaldı. Yaşlı kadın kucağında ağlayan bebeği sallarken Mir Aslan koşup kayanın dibinden biberonu aldı. Koşarak getirdiğinde bebeğe uzatırken annesinin söylediği gibi, "Şifa olsun," dedi. Güldü yaşlı kadın, saçlarını okşadı, sevdi ikisini de.

Bebeğin yüzüne bakarken, "Allah yolladı seni bize," dedi içli içli. Mir Aslan olup biteni anlamadı, anlamlandıramadı ama kurtulmuş olmanın, bebeği de kurtarmış olmanın boşluğunda kayıplarından sebep sevinemedi bile.

"Aradım," dedi Musa öteden gelirken. "Geliyorlar oğlanı almaya."

"Heh, iyi," dedi. "Sen götürüver muhtarın oraya çocuğu. Karına da söyle, Nesime'den süt alsın. Bebeğinin karnı acıkmış, onu doyurması gerekecek."

Musa şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle baktı annesine ama ağzını bile açmadı. Annesinin sözünden çıkılmayan o evde başını salladı sadece. Mir Aslan'ın elini tutup, "Hadi," dediğinde Mir Aslan'ın gözleri ardında kala kala gitti. Gitmeden hemen önce de adamın elini bırakıp annesinin yanına koştu. Saçlarını küçük

eliyle sevdi, buz gibi olmuş yanağına bir öpücük bırakıp vedalaştı. Kalkmadan hemen önce yanma seken kurşunun griliği gözünü alınca onu da avuç içine hapsetti herkesten gizli. Bir yemin gibi sıkı sıkıya tuttu.

"Allah'ım," dedi yaşlı kadın. "Bu nasıl acı, bu nasıl sınav bu çocuklara?"

Musa'nın içi dayanmadığından çocuğun elinden tutup, "Hadi oğlum, gel," dedi.

Mir Aslan tuttu elini. Son gördüğü kadının kucağında, onun uzattığı biberonu içen bebekti ve geride kalmış, kaçarak uzaklaşan o ceylanın geride gizlenmiş onları izleyen görüntüsüydü.

İki çocuk aynı acıyla, yarım kalmışlıkla ayrıldılar birbirlerinden. Birbirlerini tamamlayacak onlarken Mir Aslan çekti, gitti, unuttu zihni o derin acıyı ama bir yanı neyin sızısı olduğunu bilmeden sızladı durdu.

"Adın nedir ki senin?" dedi yaşlı kadın bebeğe doğru bakarak. Bebek biberondaki sütü büyük bir iştahla içerken çocuğun son söylediğini tekrarladı kadın. "Şifa olsun yavruma. Şifa olsun. O sana şifa olsun, sen bize ol. Şifa'mız ol sen bizim."

O bebeğin adını bilmeden Mir Aslan koymuştu. Her yarım birbiriyle tamamlanmaya mahkûmdu. Bir gün gelecek, ayrı düşen o iki yarım tam olacaktı. Kader onların yolunu ta ezelden bir etmişti, kaçış yoktu.

Mir Aslan'ın okuduklarıyla zihni bir karmaşanın içinde savrulurken zarfın içinden bir künye ve fotoğraf düştü. Halil İbrahim Çakır yazılı künyeyi ellerine aldığında elleri titriyordu. Ters düşmüş fotoğrafı kendine çevirdiğinde ise tüm perde aralandı, geçmiş tüm hatırlarıyla Mir Aslan'ın zihnine doluştu. Fotoğraf o gecedendi ve yaşlı kadınla bebek vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Şifa.

Geçmişin bazı parçaları tekrar zihninde bazı kareleri tamamlamaya başladı.

"Bu çocuğun durumu hiç iyiye gitmiyor doktor," dedi dedesi öfkeyle. "Hiçbir şeyi hatırlamamasını geçtim; bir gün konuşuyor, bir gün konuşmuyor. Nasıl düzelecek bu çocuk?"

"Mir Aslan'ın hatırlamaması yaşadığı travmayla doğrudan bağlantılı. Bu, bazen bir savunma mekanizması olarak gelişir. Beyin onu zorlayan, acı veren anıları engelleyebilir. Bu yüzden bazı olayları hiç hatırlamaması ya da bölük pörçük hatırlaması çok normal."

Babaannesi büyük bir acıyı yüreğine basmış, diğerini de kaybetmek istemezken, "Düzelir ama değil mi?" diye sordu. "Hatırlar, konuşur bizimle."

"Zamanla ve terapilerle düzelecektir ama hatırlama konusunda net bir şey söyleyemem. Hatırlayabilir. Ancak bu sürecin ne kadar süreceğini ya da neyi, ne zaman hatırlayacağını söylemek mümkün değil. Travmatik anılar, zamanla veya tetikleyici durumlarla ortaya çıkabilir. Ancak her şey bir anda geri dönmeyebilir. Mir Aslan'ın hatırlaması için zorlama yapmak, onun için daha fazla baskı yaratabilir. Şu an önemli olan onun iyiliği, ânı yaşayabilmesi ve güvende hissetmesi. Eğer zamanla tetikleyici bir olayla karşılaşırsa bir koku, bir görüntü ya da bir yer... Anılar yüzeye çıkabilir."

Rüyalar doluştu zihnine ve her şey daha anlamlı hâle geldi.

"Niye gelmiyorsun o zaman Mir?" diye sordu tükenmiş gibi. "Ben seni daha ne kadar bekleyeceğim?"

Ninova

Her defasında kurduğu bu cümlelere anlam veremedim. Ben her dakika, her an, her saniye onun peşindeyken sanki senelerdir ayrıymışız gibi bir tükenmişlikle bana dokunmasını anlamlandıramadım. "Gitmiyorum..." dedim saçlarının birkaç tutamlarında can çekişirken. "Ben senden bir adım öte bile gitmiyorum ki."

"Gelmiyorsun da ama Mir..." dedi. Önce elleri benden uzaklaştı, sonra bedeni avuçlarımdan kaydı. "Daha ne kadar beklemeye ömrüm var, bilmiyorum. Sen bana neden hâlâ gelmiyorsun?"

"Anlamıyorum," dedim ona tutunmaya çalışarak. Elimi attığımda sanki bir gölgenin içinde yok oldu.

"Gelmiyorsun," diye tekrarladı. "Gelmen lazım Mir. Öleceğim."

Ceylanı hatırladı. Ceylan ile bütünleştirdiği Şifa'yı anımsadı. O masallar hepsi zihninin birer oyunu gibiydi. Kokusu, bebekken bütün gece zihninin unutmak için kullandığı kokuydu. Cennetin kokusu olarak tanımladığı o kokuydu. Parmağını tutan o küçük parmaklar, teni tanıdıktı. O onun yarım kalmış, unuttuğu ama hep orada olan, vicdanını susturamayan yanıydı. Aklını kaçıracak gibi oldu. Başını ellerinin arasına aldı.

"Ben senin kokunu neden ezbere biliyorum? Rüyalarımda ben seni neden görüyorum, Şifa? Sen bana dokununca neden eksik bir şeyler tamamlandı ve ben senelerce hatırlamadığım şeyleri hatırlamaya başladım? Bir şey var... Bir şey var eksik olan. Senin bilmediğin ama benim bulmam gereken bir şey var. Cevaplar sende değil, bende sanki ama bulamıyorum. Bir şeyler eksik, her şey açıkça ortada gibi ama saklı gibi de. Kafayı yiyecek gibi oluyorum bazen. Seni gördüğüm o ilk andan beri Şifa. Eksikleri tamamlayamıyorum."

Tamamladı. Tamamlandı.

Aslan saklamış ceylanını inine,

İz de bırakmamış, ses de,

Kaderin başladığı ve bittiği o yerde,

Sırların içinde, iki kalp, tek nefeste...

Gördükleriyle, hissettikleriyle, o yüzle Mir Aslan'm dünyası tersine dönerken Şifa'nın yüzüne yıllar öncesini bildiği o duygularla baktı; korktu, çekindi ama içi doldu taştı. "Sen..." dedi, kaldı. Onların hikâyesi şimdi tekrar baştan yazılmaya başladı. "Sen, o bebeksin."

Anladı, Aslan.

Hiç kimse tesadüf eseri gelmiyordu hayatımıza. Herkes hikâyemizin bir parçasıydı ve her şeyin bir nedeni vardı.

Devam Edecek...

Ninova

Ninova

ÇIKILAN BAZI YOLLARIN DÖNÜŞÜ

olmaz.

Ninova